LEMAN VELİ

HALO

DÜŞ

LEMAN VELİ

Halef-I

DÜŞ

EPHESUS

HALEF - 1: DÜŞ

Yazar: Leman Veli

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Yayına Hazırlayan: Emre Özcan
Editör: Mustafa Sabri Beşer
Son Okuma: Saniye İngin
Kapak Tasarım: Sidem Zelal Edin
Sayfa Tasarım: Sidem Zelal Edin

1. Baskı: Nisan 2021
2. Baskı: Eylül 2021

ISBN: 978-625-7382-04-5

Yayınevi Sertifika No: 40169

© Leman Veli, 2021
Türkçe Yayım Hakkı: © Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.

Ephesus Yayınları, Mürekkep & Divit Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

Baskı: Yağmur Promosyon Ürünleri San. ve Dış Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Litros Yolu Sok. 12/122
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0 (212) 612 01 74
Matbaa Sertifika No: 47812

Yayımlayan
Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2/1 Ephesus Plaza
Küçükçekmece / İstanbul
Tel: 444 0 454
www.ephesusyayinlari.com / iletisim@ephesusyayinlari.com

Elimden tutup beni parka götürdüğün o günleri
hiç unutmayacağım. Bu kitap senin için.

1953- ∞

Nihayetsiz ölüm kapuyu çaldığında,
Neşe hüznün önünde diz çökecekti.
Güneş karanlıkta kaybolacak,
Pervasız rüzgârlar tufana dönüşecekti.
Bir çocuk parkı vardı orada.
Yeşil çimenlerin kanla besleneceği,
Kan kokusunun eskimeyeceği,
Çocukların da ölebileceği,
Çocukların da öldürebileceği,
Herkesin ezilmesine neden olan hakikati çığ gibi
büyütüp barındıran,
Yitirmişliğin feryadının her ağaç
budağında çınladığı bir park vardı.
Fakat artık olmayacaktı.

Yıllar önce...

Bir eylül günü sıcağına rağmen ölümün soğuk ürpertisi oradaydı. Hafif rüzgârın kısık uğultuları dallara değerken dallar güçlükle kıpırdıyordu ve alçak hışırtı sesleri duyuluyordu.

Rengârenk çiçeklerle çevrili olan parkın içinde iki çocuk oynuyordu. Gökyüzü yalancı parlaklığına bürünürken hava dürüst olmayı seçerek boğuktu. Bu ironiye ayak uydurmayan tek şey etraftaki çiçeklerdi. Birazdan görecekleri manzarayla başlarını eğecek olan çiçekler...

Çocuk, küçük arkadaşını salıncakta sallarken kahkahalar atıyordu onunla beraber. Hayatın acımasızlığıyla hâlâ tanışmayan iki küçük arkadaş, hâllerinden memnun şekilde itinayla gülmeye devam ediyorlardı.

"Daha hızlı!" diye bağırdı küçük olan. Kahkahaları parkı çınlatıyor, herkesin yüzünde tebessüm doğuruyordu. Çocuk, önce tereddüt etse de sonra daha hızlı salladı kendisinden küçük arkadaşını.

"Daha!" diye yeniledi isteğini. Bu inatçı isteği geceyi parkta geçiren evsiz adamı dahi gülümsetmişti. Adam, iki arkadaşı izlerken yılların nasıl da aleyhine işlediğini, nasıl bu kadar çabucak geçtiğini sorguluyordu. İçinde kurduğu mahkemede yargılananın zaman değil, kendisinin olduğunu fark ettiğinde kalbinin üzerinde tonlarca yük taşımış gibi hissetti ansızın.

Kum tanelerinin dökülüş hızını andıran saniyeler içerisinde birden, güneş bulutların arkasına saklanmak için koşuşturma hâlinde iken birkaç kişi başını kaldırıp bu ani değişime odaklandı.

Parlak gökyüzünde bu bulut da nereden çıkmıştı böyle? Ve güneş neden koşar adım bulutun arkasına gizlenip ışığından mahrum bırakmıştı herkesi?

Tüm gücüyle küçük arkadaşını sallayıp onun kahkahalarını çoğaltmak istedi çocuk. Arzusunu yerine getirmek istedi. Ve getirdi.

Fakat bu öyle bir istekti ki tüm geleceğe sirayet edecek, nice hayatı cehennem ateşinde kavuracaktı.

Her geri çekildiğinde, çocuğun desteği ile hızlanan salıncağın en yükseğe eriştiği noktada düştü küçük çocuk ama düşerken başı yerdeki bir taşa çarpmıştı.

Kırmızının ölümü tanımlayan rengi, küçük arkadaşını sallayan çocuğun havada kalan ellerine sıçradı. O kan ömrünün sonuna kadar teninden silinmeyecek bir damga izi yaratmıştı ama kimse bunun farkında değildi.

Aynı anda tüm yer, gök tiz bir çığlıkla inledi, mahşer yerine dönen parkta sesler birbirine karıştı. "Ufuk!"

Rengârenk çiçekler aynı anda solup başlarını eğerken güneş bulutun arkasından çıkmaya cesaret edemiyordu.

Yedi yaşındaki çocuğun hayretine, dört yaşındaki çocuğun ise cansız bedenine şahit olan park, bir daha asla eskisi gibi mutluluk barındırmadı içinde. Artık o park kan kokuyordu çünkü.

Ölümün melodisi eşliğinde kan âdeta gökyüzünü boyamak istercesine akıyor, anne feryadı dört bir yanı inletiyordu. Fakat bir çocuğun sessizliği daha gürültülüydü. Sessizce eseri olan cesede bakarken içindeki o dipsiz uçurumdan atladı tüm benliği. O cesede bakarken oracıkta büyüdü. Ruhu yanıp küle dönüşürken rüzgâr küllerini dört bir yana savurmaktan çekinmedi. Esen rüzgâr, çocuğa hayatın ölümle sınırlandığını öğretti ve bu ders ona ilk darbeyi indirdi.

Çocuklar ölmez. Böyle sanıyordu ama biraz önce bilmeden de olsa arkadaşını öldürmüştü. Aslında tam olarak iki çocuk katili olmuştu: Arkadaşının ve kendisinin. Katlettiği bedenin kanlar içerisindeki görüntüsüne baktığında yaşayacağı bütün geleceği omuzlarına kambur yaptı. Bu ağırlığın altında ezilirken içinden oluk oluk kanlar aktı ama kimse görmedi.

Ve o an bunu taşıyamayan iki cesedin katili olan küçük bedenin sahibi, dizleri üzerine düştüğünde, geçmiş geleceğe ilk kamçısını indirdi ve bütün gelecek çöktü.

Güneş ise kendini saklamaya devam etti korkakça.

I

Rüyamdaki Gizemli Adam

"Rüyalarımdaki aşina olduğum misafirim,
sen bana aslında çok yabancısın."

Bir hastane koridorunda bulunduğumun bilinci ile rüyada iken kalbim benden izinsiz şekilde tekledi. Yine aynı rüyayı görüyordum. Aylardır sık sık gördüğüm rüyayı artık ezberlemiştim. Koridor her zamanki gibi cansız bir şekilde önümde uzayıp gidiyordu. Loş ışığın aydınlatmaktan aciz kaldığı hastane koridorunda ilerleyip sağdaki geniş bir bekleme salonuna girecektim. Birkaç adım atıp sağa döndüğümde deminki ihtimalim doğrulandı ve büyük bir salon belirdi. Bir adım daha atarsam bütünüyle onu görecektim.

Zihnimde kendine yer edinen anılar ayağa kalkıp, kendine has çığlıklarını atarken beynimin duvarlarında yankı yapan bu tanıdıklık hissi, bir an için başımın dönmesine sebep olmuştu. Korku iliklerime doğru son hızla ilerleyip kendine taht kurduğunda nabzımın hızlandığını hissettim. Yine de bacaklarıma güç vererek itinayla adımlamaya devam ettim. Bunu defalarca yaşamıştım. Artık o kadar acı veremez, tuhaf hissettiremezdi.

Ama öyle olmadı. Onu gördüğüm an yüreğimin içi acıdı. Defalarca kez olduğu gibi. Sanki bir el her defasında onu görünce göğsüme ateş edip beni delik deşik ediyordu.

Acının tarifi yoktu. Basit ve sancılıydı.

Dizlerim beni taşıyamaz hâle geldiğinde yere, yanına oturdum titreyerek. Her defasında onu rüyamda görmek bende böyle bir etki yaratıyordu işte.

Sol tarafımda oturan onu inceledim yine. Bordo tişört, siyah kot, siyah spor ayakkabılar. Aşina olduğum şeyleri giymişti. Siyah kirli sakalı, kemikli hatları, düz burnu, çizgi hâlindeki dudakları ve sert ama aciz çehresi. O aynıydı. Ama neden her onu gördüğümde rüya olduğunu bile bile yüreğim, sancılar içinde haykırıyordu göğüs kafesimin içerisinde?

En başından beri yaptığım şeyi yaparak elimi ona uzattım. Parmaklarım ayağının üzerinde beklerken birkaç saniye sonra elimi sıkıca tutup dizinin üzerine bırakmıştı. Ta en başında daha rüya olduğunu bile bilmezken, böyle olmuştu. Ondan sonra her seferinde bunu tekrarlıyordum. Çünkü elini tuttuğum an o benden güç alıyordu sanki.

Elime dokunduğu an kalbim göğsümü yarıp dışarı çıkacak şiddete sahip darbeler indirmeye başlamıştı. Heyecandan avuçlarım ve ensemin terlediğimi hissedebiliyordum.

Bu yaşadığım an gerçeklerden daha gerçekti. Daha hakikiydi.

Daha önce hiç böyle hissetmemişim.

Kafamı sola çevirdim, başı eğikti. Canı acıyordu sanki ya da içi acıyordu. Peki ya neydi onu bu koridorda bekleten? Neydi onu bu denli üzen?

Bunları ona bir kere bile sormamıştım. Sanki biri elime senaryo tutuşturmuştu ve ben, her defasında senaryo gereği yapmam gereken şeyleri yapıyordum. Fakat bugün soracaktım. Ona kim olduğunu, niye her defasında rüyama girdiğini, neden böyle hissettirdiğini soracaktım.

Dudaklarımı dilimle ıslatarak ağzımın kuruluğuna çare olmasını umdum fakat işe yaramadı. Zorlukla yutkunup, "Sen kimsin?" diye sordum. O kadar ironi içeren durumdu ki bu. Elleri ellerimi tanıyordu, ruhu ruhumu bir yapbozun son parçası misali tamamlıyordu sanki ama o rüyamdaydı ve ben onun ismini bilmiyor, sesini dahi duymuyordum.

Sesini duymak isteyen kalbim yüzünden kulaklarımı kabarttım ama konuşmadı. Dakikalar birbirini kovalarken sessizlik aramıza buzdan duvarlar ördü, bu bedenimde titremeye sebep oldu fakat ellerimiz hâlâ kenetliydi ve sıcacıktı.

"Ben," dedi. Devamını duymam mümkün olmadı.

Puslu gözlerimin ardındaki görüntüsü ve duyacağım sesi birden kayboldu. Uykunun derinliklerinden gerçek hayata dönmeme neden olan "Naz! Uyan!" sesi ile uyandım. Beni uyandıran sese baskın gelen uyarı mahiyetinde bir ses daha duydum. Bu sefer gelen sesin tokluğu ve sertliği ile irkilerek yatağımda doğruldum. "Naz değil, Mihrinaz!"

Odamın kapısı önünde azarlamaya hazır dedemi ve sonrasında başımda bekleyen Leyla'yı fark ettim. "Size kaç kere dedim ona Mihrinaz diye hitap etmeniz gerektiğini? Çık dışarı!"

Leyla azar karşısında başını eğerek odayı terk etti. Dedem içeri girdi. "Günaydın, torunum."

"Günaydın, dede."

Bana kuzenim Leyla'ya davrandığının aksine oldukça samimi şekilde, "Haydi, kahvaltıya gel. Sensiz başlamalarına izin vermiyorum," dedi. Başımı sallayarak ayaklarımı yataktan sarkıttım. Dedem saç diplerimden öperek odamdan çıktı. Hazırlanmak için oda içerisinde bulunan banyoya girdim. Banyodan çıktıktan sonra üzerime ince, yeşil bir salaş kazak ve siyah kot giydim. Aynada kıvırcık saçlarımı toplarken görüntüme baktım. Her zamanki gibi doğaldım. Siyah fakat asla boya kullanmadığım kıvırcık saçlarım, uzun kirpiklerimin çevrelediği kısık ela gözlerim, herkesin ameliyatlı sandığı ideal burnum ne dolgun ne de ince olan dudaklarım ve bir de ara sıra kendisini belli eden çillerim vardı.

Görüntü de herkes gibi sıradan ve normal biriydim lakin beni diğerlerinden ayıran bir farklılık vardı.

Ben, Azim Akşahin'in en sevdiği ve en önemli varisi olan torunu Mihrinaz Akşahin'dim. Azim Akşahin, benim hem annem hem babam olan yegâne insandı. Hayatımın en elzem kişisiydi o.

Dedemin nüfusundaydım çünkü annem ve babam yoktu. Dedem onları, ben doğduğum zamanlar silmişti ve hiçbiri hakkında katiyen konuşmazdı. Ben de artık sormuyordum. Eğer dedem bana bir şey söylemiyorsa demek ki bu benim iyiliğim için yaptığı bir şeydi. Onun hayatta en çok değer verdiği kişi bendim. O hayatımdaki bütün boşlukları daima şefkatiyle kapatmaya çalışmış, beni el üstünde tutmuştu.

Aşağı kata indiğimde evimizin yıllardır çalışanı olan Rana teyze sevecen bir sesle, "Günaydın, yavrum. Bahçede seni bekliyorlar," dedi.

Yüzümdeki ifadesiz mimik silinirken, "Günaydın," diyerek ona karşılık verdim. Ardından salondaki büyük cam kapıdan arka bahçeye çıkınca gerçekten de herkesin beni beklediğini gördüm.

Dedem kendisi için yaptırdığı taht benzeri sandalyesinde oturuyordu, öperek yanındaki yerime geçtim ve herkese ifadesiz bir tonla, "Günaydın," dedim.

"Sonunda!" Bunu söyleyen tabii ki yengemdi.

Sinan amcam hemen, "Aynur!" diye seslenerek ikaz etmeye çalıştı fakat bu ikaz dedemin duymasına engel olmadı.

Dedem, her zamanki sert sesiyle, "Sinan, karına torunuma karşı saygısızlığı kabul etmeyeceğimi defalarca kez söylemiştim. Benim soframa sadece ben ve Mihrinaz geç gelme lüksüne sahip. Ve hepiniz bizi beklemek zorundasınız!" dedi. Bu sözler karşısında herkesin yerine sindiğini hissedebiliyordum. Bu tavrına alışmış tek kişi bendim sanırım. Yıllardır dedemin, defalarca benim yanımda başkalarını azarladığına şahit olmuştum.

Dedemin öfkesinin daha fazla büyümesini önlemek için elimi elinin üzerine koydum ve gözlerinin içine bakarak tebessüm ettim. Bana bakınca öfkesi gitti ve dudakları kıvrıldı. Ela gözleri bana baktığında hayranlıkla parlamasına bayılıyordum sanırım. Ben onun gururuydum sanki. Üniversite mezunu olma dışında bir yeteneğim yoktu ama bana bırakacağı servetin varisiydim. Onun için pek bir şey yapmamıştım, hatta holdingle pek alakam olduğu bile söylenemezdi ama dedem yine de benimle gurur duyuyordu.

"Asiye!"

Yardımcılarımızdan olan Asiye abla koşar adım geldi. Dedem, "Torunumun tabağını doldur," dedi tok bir sesle. Asiye abla aceleyle tabağıma sevdiğim şeyleri doldurdu. Bu esnada ortamın da gerginliği azalmıştı.

Turan'ın, "Babam ne zaman geliyor?" sorusu üzerine istemsizce başımı halamların olduğu tarafa çevirdim. Hamza enişte, iş seyahati için yurt dışına gittiğinden beri dedemin isteği ile Havva halam ve çocukları Turan ile Leyla, burada kalıyordu. Politikacı olan enişte siyasetten aylar önce elini eteğini çekip babasının holdinginde yönetici olarak çalışmaya başlamıştı.

Turan, aramın en iyi olduğu kuzenimdi. Yaşıttık. Her ikimiz de yirmi üç yaşındaydık ve üniversiteyi bu sene bitirmiştik. Turan, dedesi olan Kemal Demirhan'ın tek varisiydi. Amcam ve amcamın oğlu Anıl olmasına rağmen dedem varisi olarak beni görüyordu. Turan'la konumlarımız neredeyse aynıydı. O Demirhanların, ben ise Akşahinlerin göz bebeğiydim.

Halamın, "Yarın gelecek," demesiyle Leyla, "Gelsin de evimize dönelim," diye mırıldandı. Bu sefer dedemin bunu duymadığına içten içe sevindim. Leyla, azarlanma kotasını bugünlük doldurmuş olmalıydı.

Yemeğimi bitirip ayağa kalktığımda masadaki bütün gözlerin bana döndüğünü hissettim. Bu ailenin katı kuralları arasında; yemek sofrasından dedem kalkmadan kimsenin kalkmasına izin verilmemesi de vardı. Fakat bu kural benim için pek geçerli değildi. "Afiyet olsun."

Dedemin, "Holdinge mi?" sorusuna Turan, "Arkadaşlarımızla buluşacağız, dede," diyerek benim yerime cevap verdi. Birkaç yıl öncesine kadar her gittiğimiz yer için izin alırdık ama dedem artık eskisi kadar sıkmıyordu bizi. Çoğu zaman peşimizden koruma gönderse de bizi rahatsız edecek şekilde yapmıyordu bunu. Ben alışmıştım koruma göndermesine ama Turan asla alışamıyordu.

Dedem, bazı şeylerin bedeli olduğunu söylerdi hep. Yaşadığımız lüks hayatın bedeli her istediğimiz yere gidememenin yanı sıra başımıza buyruk davranmaya da hakkımızın olmamasıydı. İtibarımız her an mahvolabilir, magazin sayfalarında haberlerimiz yapılabilirdi.

Dedem otoriter bir sesle, "Mihrinaz'a dikkat et," dedi. Bu uyarı Turan'ın burnundan solumasına sebep oldu.

Sinirlenmesine rağmen omuzlarını dikleştirerek kendinden emin ifadesini yüzüne takındı. Onunla sanırım en çok mimiklerimiz ve tepkilerimiz benziyordu. "Merak etme. Bana emanet."

"Onu ben kimseye emanet etmem."

Turan, dedemin cevabına karşılık gözlerini kıstı. Ortama çöken gerginliğin aradan kalkması için koluna girip neredeyse ön bahçeye kadar sürükledim. Dedeme cevap vermek için yanıp tutuştuğunu biliyordum ama bunu yapmasına müsaade edemezdim.

Ön bahçede bizi gören korumalardan iki kişi hareketlendi ve kendi araçlarına doğru ilerledi. Aynı anda kulaklıklarına konuşuyor ve güvenlik şefi olan Ertan Bey'e rapor veriyorlardı. Turan, onlar arabalarına binmeden yetişip takım elbiseli korumalardan birinin önünde durdu ve bir hışımla korumanın kulaklığını çıkararak kendi kulağına yakınlaştırdı ama tam takmadı. Sabırsız bir sesle, "Ertan Bey!" dedi. "Bizi kimse takip etmeyecek." Ertan Bey'in yanıtını duymadım ama Turan, karşılığında sert bir sesle, "Nokta!" dedi.

Başıyla bana kendi arabasına binmemi işaret etti. İtiraz etmeden dediğini yaparak beyaz Porsche'sine bindim. Şoför koltuğunda Turan, yanında ben, seri bir şekilde emniyet kemerlerimizi taktık. Hızlıca arabayı çalıştırarak çıkışa doğru sürdü.

"Bu adamın derdi ne? Cidden derdi ne? Bu kadar da olmaz ki! Biz seninle birlikte büyüdük. Anaokulumuzdan tut da üniversiteye kadar aynı yerlere gittik! Nasıl hâlâ seni bana emanet etmiyor!"

Direksiyonu tutan koluna dokunarak, "Sakin ol," dedim. Bazen Turan'ın üzülmesine dayanamadığımı düşünüyordum. Kavga ederdik, zıtlaşırdık ama o, bana dedemden sonra en yakın kişiydi. Ne yaparsa yapsın günün sonunda ona kızamıyordum ve eğer hataları olursa bunu dedemden saklıyordum. Çok küçükken bile dedeme ispiyonlamadığım tek kişi oydu.

"Sanki dış kapının dış mandalıyım. Ben de torunuyum. Üstelik Turan Demirhan'ım ben. Demirhan!"

Soyadına vurgu yaptığında kaşlarımı çattım. Turan, kendini beğenmiş ve oldukça ukalaydı. Çocukluğumuzdan beri bu böyleydi.

Her zaman soyadıyla, dedeleriyle, babasıyla, annesiyle övünür ve kendisini onlara layık olmak için zorlardı. Dedesi Kemal Demirhan, dedemin en yakın arkadaşıydı. Bu yüzden Turan, kendisini asla yere göğe sığdıramazdı. İki taraftan da güçlü ailelere sahipti çünkü. Bunun için eskiden onu çok kıskanırdım ama sonraları bu durum umurumda olmamaya başladı.

Turan arabayı her zaman gittiğimiz Cafe Flör'e sürerken arkama yaslanıp yolları izledim. Doğup büyüdüğüm yer İskenderun'du. Dedem Azim Akşahin, İskenderun'da mühim marinaların ve gemilerin sahibiydi. Çoğu zaman bu gemilerle ticaret anlaşmaları yapar, bazen ise sadece gemileri kiraya başkalarına verirdi. Turan'ın dedesi Kemal Demirhan da birkaç marina sahibiydi ve bazı projelerde Akşahinlerle ortak çalışırdı. Turan, benim aksime her işin içerisinde yer alır, her toplantıya katılırdı. Ama ben bunun için kendimi pek hazır hissetmiyordum ve önemli bir şey olmadıkça holdinge uğramıyordum.

Turan sinirle, "Her zamanki gibi çok sıkıcısın," diye sessizliği bozmaya çalıştı ama ben hiçbir şey söylemedim.

İçine kapanık bir insan olduğumun gayet bilincindeydim. Yalnızlığı seviyorum diyemezdim, ne de olsa kimse yalnızlığı sevemezdi. Elbette yalnızlığı tercih edebilirdim ama hayatının sonuna kadar birinin kimsesiz kalmayı isteyeceğini sanmıyordum. Yalnız kalmaktan da çekinmiyordum çünkü anı hissetmenin çok daha farklı olduğunu biliyordum. Özellikle rüyamdaki gibi kalbimin şiddetle çarptığını hissetmek bambaşkaydı. Rüyamda gördüğüm o adamın bir gün karşıma çıkma ihtimalini düşündüğümde bile kalbim sıkışıyordu. İmkânsız bir hayal ama yine de güzel hissettiriyordu işte...

Turan endişeyle sordu, "İyi misin, Mihrinaz?" Sorusuna istinaden düşüncelerimden arınarak silkinip ona döndüm. Bazen sadece bir bakışımdan ruh hâlimi çözebilecek kadar beni tanıdığına şahit olmuştum defalarca. Çoğu zaman belli etmezdi ama bana düşkün olduğunu biliyordum.

"İyiyim." Bu söylediğime kendimin bile inanmadığımı fark ettim.

"Rüya mı gördün yine?"

Şakaklarımı ovarak, "Evet," diye mırıldandım. "Çok tuhaf hissettiriyor bu rüyalar bana." Ama bir o kadar da alışmıştım.

Düşünceli bir tavırla, "Psikoloğa mı danışsak?" diye sordu. Aylardır tekrarlanan düşlerim onu oldukça rahatsız ediyordu ve defalarca doktora gitmemi istemişti ama bunu istediğimi sanmıyordum. Psikoloğa gidersem, onu bir daha görememekten korkuyordum. Tamam, benim gerçek hayatımı etkiliyordu, çünkü her yerde onu görmeyi umuyordum ve bu çok saçmaydı. Ama psikoloğa gidersem yok olma ihtimali yüksekti.

"Yok ya, durduk yere olay çıkarmayalım."

Hiçbir şey demedi kafeye doğru sürmeye devam etti. Düşüncelerim düğümlenen bir sarmaşık gibi beni yiyip bitiriyordu. Bu rüyalar yüzünden çoğu zaman gecenin geç saatlerinde uyanır ve bir daha uyuyamazdım. Gözlerimin altlarında siyah bir çukur oluşması da bunun kanıtıydı sanırım.

İskenderun'un bilinen kafelerinden olan Cafe Flör'e vardığımızda arabadan inip aceleyle mekâna girdim. Burası sık sık geldiğimiz bir yerdi. Zemin siyah beyaz mermerlerle kaplanmıştı fakat mekânın tamamı neredeyse ahşaptı ve kahverengi tonları ağır basıyordu. Duvarlarına yöresel mavi porselenden tabaklar asılıydı ama bir o kadar da modern görünümlüydü. Yemeklerini ve mezelerini sevdiğimiz için vazgeçilmez bir mekândı.

Çocukların olduğu masayı bulduk ve Turan'la beraber yerlerimize geçtik. Hazal sitemle, "Sonunda gelebildiniz," diyerek ayağa kalkıp bana sarıldı. Hazal'ın ardından Fatih sardı beni kollarıyla. Yerime geçerken gözlerim nedensizce Hazal'da takılı kalmıştı. Hazal ve Fatih'le üniversitede tanışmıştık ve dört yıldır sıkı bir dostluğumuz vardı. Hazal kumral saçları, yeşil ile ela karışımı gözleri, sapsarı ten rengiyle yabancılara benziyordu ve Turan'a âşıktı. Fakat bunu sadece bir kere çok sarhoşken benim yanımda söylemiş, ondan sonra bir daha dile getirmemişti.

Turan'a âşık olmasını anlayabiliyordum sanırım. Nitekim sürekli birlikteydiler, güzel bir samimiyetleri, dostlukları vardı ve tabi Hazal'ı en çok etkileyen Turan'ın soyadı olmalıydı. Hazal, insanları soyadlarına ve aile köklerine göre ayıran biriydi. Asla maddi durumu aşağı

kişilerle muhatap olmazdı. Bu yüzden de yıllardır benim en yakın arkadaşım olamamıştı. Zaten benim de hiç en yakın arkadaşım olmamıştı. Aynı şekilde kimse de beni en yakın arkadaşı olarak görmezdi.

Rahatça oturabilmek için arkama yaslandığım sırada Fatih, "Ne içelim?" diye sordu.

"Ben iyi kahvaltı etmedim."

Turan, "Ben de" diyerek bana katıldı ve eliyle garsonu çağırdı. Fatih ve Hazal, kendilerine kahve söylerken Turan, bizim için kahvaltı tabağı istedi. Siparişler gelene kadar Hazal, bana yeni açılan bir butiğin koleksiyonunu gösterirken Turan ise yeni tanıştığı kızdan bahsediyordu Fatih'e.

Turan gevşek gevşek gülerek, "Ne yaparsam yapayım kız sülük gibi yapıştı," dediğinde yüzümü buruşturdum. Turan, biraz çapkındı ama bunu belli etmemeye çalışırdı ve dışarıya asla yansıtmazdı. Çünkü dedem onu magazin sayfalarında görürse kıyameti koparırdı. Bunu bildiği için çapkınlığını gizliden gizliye yapar, gözlerden daima uzak dururdu. "Sanıyor ki ona âşık falan olacağım. Ben ve âşık olmak. Hah!" Hazal'a baktığımda sadece bir anlık bakışları değişmişti. Sonradan ona baktığımı fark ettiğinde gözlerini benden kaçırdı.

Fatih, kaşlarını çatarak temkinli bir sesle, "Ne anlıyorsun bu çapkınlıktan? Deden duyarsa pişman eder seni," dedi. Fatih, her zaman sakin, mantıklı, tedbirli olan biriydi. Oldukça ciddi bir görünümü vardı ve tavırlarıyla bu özelliğinin her zaman aynı kalmasını sağlıyordu.

Turan pis pis sırıtarak, "Gençliğimi yaşıyorum," dedi. Gençliği yaşamanın anlamı olarak çapkınlığı söylemiş olması birden yüzümü buruşturdu.

Fatih, "Kitap okumanı tavsiye ederim," dediğinde onu onayladım.

"Bence de."

Turan, bana dönüp alaylı sesle, "Senin gibi sıkıcı ve psikopat mı olayım?" diye sordu. "Her gece anormal rüyalar görüyorsun. Bence roman okumayı bırakmalısın."

Fatih, beni savunarak, "Bunun roman okumakla ne alakası var?" demesiyle birlikte bu sohbeti bitirmek adına hızla ayağa kalktım.

"Lavaboya gidip geliyorum!"

Kalkışıma kimse ses etmedi. Büyük ihtimalle tavrım anlaşılmıştı. Lavaboya doğru ilerledim.

Kapının önüne geldiğim sırada aniden bir ürperti esintisi bütün bedenimi sardı. Daha önce tekrarlandığı gibi içimden bir titreme dalgası başladı ve birinin beni takip ettiği hissine kapıldım. Bu sanrı, beynimde bir ipten asılı kalarak vücuduma korkunun yayılmasını özenle temin ettiğinde titreyerek arkamı döndüm ve o an bir silüet gördüm.

Kalbim titreyerek kasılmış, dizlerimin bağı çözülmüş, gözlerim yuvalarından çıkacakmış gibi kocaman açılmıştı. Adım atmak istedim ama sanki yere mıhlanmış gibiydim. Birkaç saniye daha transa girmiş gibi orada dikilirken aniden koşmam gerektiğini fark ettim. O silüet kaybolmadan önce onu bulmalıydım.

Koştum.

Mekânı gözlerimle taradığımda hiçbir yerde yoktu. Bizimkiler beni görmüş ve bu endişeli hâlime anlam verememişti fakat şu an bu bile umurumda değildi. Son sürat kafenin çıkışına koştum ama yoktu. Kalbimi tutarak ritimlerini kontrol altına almaya çalıştığım esnada önümden bir araba geçti, tekerleri çığlık atıyordu.

Sadece bir saniye. Sürücü koltuğunda oturan silüetin yandan profilini sadece bir saniye gördüm. Tamamen yabancı duygular yüzünden dizlerimin üzerine çökecektim ki aynı anda güçlü bir el kolumu kavramıştı.

"Mihrinaz? İyi misin?" Onun sesi beni düşmek üzere olduğum uçurumdan çekip aldı. Gözlerim yaşlarla dolduğunda Turan'a döndüm hızla. Konuşmak istedim ama hiçbir kelime dudaklarımdan yuvarlanmak istemedi. O an nefes nefese kaldığımı daha yeni anlamıştım. Kalbim anne karnında olan bir çocuğum tekmeleri gibi pervasız şekilde göğsüme darbeler indirirken yer ayağımın altından kayıp gidecekti sanki.

Turan beni tutmasa yere düşeceğimden emindim. Bu yüzden ona tutundum. Hiç bilmediğim duyguların kara boşluğunda kaybolurken, gözlerimden birkaç yaş yüzüme doğru yuvarlanmaya başlamıştı bile.

"Ne oldu, kızım?" Sesi hiddetliydi ama bana bağırmamıştı kesinlikle. Ona sıkıca sarıldım. Bu sefer daha yumuşak sesle, "Biri bir şey mi yaptı? Söyle haydi," dedi ve kolunu sırtıma doladı hakiki bir şefkatle.

Fatih'in, "İyi misin?" sorusu ile onların da peşimden geldiğini anlamıştım. Turan'a iyice sokulup kendimi gizlemeye çalıştığım anda bıkkın bir sesle, "Ne oldu lan? Delireceğim!" diye tısladı.

Fatih sakin bir sesle, "Korkutma kızı. Anlatacaktır," dedi. Turan'ın göğsüne sakladım yüzümü. Hiçbir şey anlatmak istemiyordum. Aynı rüyayı her defasında gördüğümü biliyorlardı zaten. Bir de onu gördüğümü öğrenirlerse delirdiğimi sanacaktı hepsi ve Turan'ın ilk işi beni psikoloğa götürmek olacaktı hiç şüphesiz.

Turan, burnundan verdiği nefes eşliğinde, "Siz içeri girin. Biz de geliyoruz," dedi.

Hazal ve Fatih, onu ikiletmeden içeri geçti. Turan beni kendisinden ayırdı. Başparmağı ile yaşlı gözlerimi silip, "Ne oldu bakalım anlat, Küçük Hanımefendi," dedi tatlı bir şekilde.

Küçük Hanımefendi... Küçüklüğümden beri aşina olduğum ve en sevdiğim hitaplardan biriydi sanırım. Dedemin annesine herkes Büyük Hanım derdi ve o öldükten bir müddet sonra onun ismini taşıyan ben olduğum için bana da Küçük Hanımefendi diye hitap edilmeye başlanmıştı.

Dudaklarımı büktüm. "Söylersem beni doktora götürmeyeceğine söz ver."

Turan kaşlarını çattı. Onun bu hâlini inceledim bir süre. Yüzü neredeyse kusursuzdu. Sarı saçları, bal rengi gözleriyle uyum içerisindeydi. Sakalsız, bebek gibi bir suratı vardı ama hiç de çocuk gibi görünmüyordu. Sakal sevmediği için neredeyse her gün tıraş olmak onun vazgeçilmez ritüeliydi.

Gözlerim dikkatle aynı yere odaklanmış olmasından dolayı yoruldu. Kirpiklerimi kırpıştırdım. Turan'a baktığım için boynum ağrımaya başlamıştı. Boyu oldukça uzundu. Bunun sebebi de sürekli olarak basketbol oynamasıydı.

Turan, "Söz. Söyle haydi," dedi beni inandırmak isteyen bir ses tonuyla. Dudaklarımdan intihar etmek için atlamayı bekleyen kelimelerin kuyrukları birbirine takılıp düşerken gözlerimi sıkıca yumup açtım. Sabırsız şekilde homurdandı. "Söylesene, kızım!"

Gözlerimi ondan kaçırdım. "Ben onu gördüm." Ellerimi birbirine kenetleyerek cesaretimi topladım. "Rüyamda gördüğüm o adamı gördüm, Turan!"

Yüzünde büyük bir şaşkınlık vardı. Dudaklarının arasında kalan boşluk da bunun kanıtıydı âdeta. Onunla alay edip etmediğimi tartmaya çalışan gözleriyle beni süzerken ciddi olduğumu anlamıştı ve o an gözleri kocaman açılmıştı.

Turan, kelepçe gibi ellerini koluma geçirdi. "Yürü. Hemen psikoloğa gidiyoruz."

İtiraz ederek, "Bana söz verdin," diye çemkirdim. Her zamanki gibi sesim yine kısık çıkmıştı.

Bir an için durup bana döndü. Öfkeyle, "Bu ciddi bir mesele. Resmen psikolojin bozulmuş senin. Hayal görüyorsun!" dedi. Kaşlarımı çattım. Bana inanmıyor muydu?

"Hayal değildi!" diye çıkıştım. "Araba geçti önümden. İstersen, git kamera kayıtlarına bak. Tam buradan geçti," diyerek elimle kafenin önünü gösterdim. Kameralara bakarsa benim gördüğümü göreceğinden emindim.

Gözünü yumup açtı, ardından burun kemiğini sıktı. Bunu sinirinin geçmesi için yaptığı aşikârdı. Kelepçe gibi kolumu kavrayan eli gevşedi. "Pekâlâ ama eğer kameralardan bir şey çıkmazsa dediğimi yapacaksın, Mihrinaz."

Başımı onay verir gibi sallarken gözyaşlarım yerini sessiz bir iç çekişe bırakmış, düşüncelerim harabe bir hâlde beynimin her tarafına

yayılmıştı. Bu anın depremi zihnime, kalbime kök salmış, mantığımı çürütmüştü. Güçsüz kollarımla Turan'a daha sıkı sarıldım. Pek iyi geçinmiyorduk onunla çoğu zaman, sık sık didişiyorduk, birçok düşüncelerimiz, karakterlerimiz çelişiyordu belki ama Turan, her zaman beni en iyi anlayan insan olmuştu. "Tamam," dedi yatıştırıcı bir sesle. "Sakinleş. İçeri geçip güzelce karnını doyur. Ben de kamera kayıtlarını araştırayım."

Hâlâ titremekte olan ellerimle saçlarımı düzeltip içeri geçtim. Hazal ve Fatih'in sorgu dolu bakışlarıyla karşılaştım. Onlardan gizlemenin anlamsız olduğunu düşündüğüm için başıma gelen olayı anlattım. Fatih, ani bir kalkışla Turan'ın yanına gitti. Bana inandığını gözlerinde görebiliyordum. Fakat Hazal'ın bana kaçamak şekilde deliymişim gibi baktığını fark edince Fatih'in bana inanması bir anda önemini yitirmişti.

Kendime gelmek adına portakal suyundan yudumladım. Hazal, elimi tutarak ilgi dolu bir sesle, "İstersen seni alışverişe çıkarayım? Hem açılırsın. Bu aralar kendini çok fazla eve kapattın," dedi.

Ah, bana acıyor muydu? Bana?

Donuk bir sesle, "Kamera kayıtlarına baktıklarında sen de göreceksin," dedim. Sanki tükürür gibi konuşmuştum. Hazal elini yavaşça çekip sözlerimin ardından arkasına yaslandı. Ona bıçak kadar keskin bakışlar atmayı sürdürdüğüm dakikalar sonrasında Turan ve Fatih gelmişti bile. Turan, yerine çöktüğünde meraklı bakışlarımla ona döndüm. "Bir şey buldun mu?"

Turan, sıkıntılı bir sesle, "Plakayı kapatmış," dedi. "Gelip yan masada oturup çay içmiş ama kamera yüzünü seçemiyor. Şapkayla kamufle olmuş."

Gözlerim irileşirken Hazal, "Ne yani? Gerçekten rüyasındaki adam mı o?" diye hayretle sordu.

Gerçekten o olabilir miydi?

Turan sinirle, "Ne bileyim ben!" diye tısladı âdeta.

Hazal'ın yüzü düşerken dudak bükerek geri çekildi. "Niye bağırıyorsun ki?"

"Kafam karmakarışık, tamam mı? Üstüme gelme."

Turan'ın aklından geçenleri okumuş gibi kolunu tuttum. Neredeyse yalvarır tonla, "Ne olur dedeme söyleme. Beni eve kapatır. Başıma da doktorları diker," dedim.

Turan, bana bakmadan telefonunu çıkardı. Onu engellemek için telefona uzandım ama refleksleri her zamanki gibi yine şahaneydi. Beni kendinden uzaklaştırarak dedemi arıyor ihtimali bütün bedenimden korku dalgalarının geçmesine neden olmuştu.

Emredercesine, "Ertan Bey, hemen iki araba koruma gönderin Cafe Flör'e. Mihrinaz'la beni alsınlar," dedi. Sonra bana baktı. Gözlerimdeki endişeyi gördüğünde pes edercesine omuzlarını indirmişti. "Dedeme bir şey söylemeyin sakın. Sadece tedbir amaçlı."

Dudaklarım arasından büyük bir nefesi rahatlıkla dışarıya verdim. Fatih merakla sordu, "Bu rüyalar ne zamandan başladı?"

Düşünmeden, "Mezun olduğum günden beri," diye cevap verdim.

"O zaman bilinçli yapılıyor olabilir," dedi ve Turan, öfkeyle ona döndü. "Bunun hakkında bir şeyler okumuştum. Başkalarının rüyalarına girebiliyorlardı. Mümkün bir şey yani."

Turan, dişlerinin arasında, "Ben o şerefsizin bilincini..." diye devam edeceği esnada Fatih, küfretmemesi için onu durdurdu. Turan, kendisini zorlukla zapt ediyormuş gibiydi sanki. Öfkeli biriydi. Bir anda parlar ve önüne geleni yıkardı hunharca. Bu zamana kadar kimseyi umursadığını görmemiştim. Sinirliyse kimse ona dokunmamalıydı, yoksa acısını o adamdan çıkarmaktan hiç çekinmezdi.

Bazen çok acımasız olduğunu düşünürdüm. Ama sonra bahçede birlikte ektiğimiz fidanlar aklıma gelince geçerdi bu düşüncem. Turan iyi biriydi, sadece bunu etrafına yansıtmıyordu. Öfkesini kontrol edemeyecek kadar acemi, ancak duyguları konusunda kendini kontrol edecek kadar da profesyoneldi. Bu zamana kadar hiç kimseye âşık olmamıştı. Aşka inanmazdı o benim aksime. Aşkın onu değiştirip fikirlerini etkileyebileceğini, gücünü azaltacağını düşünüyordu. Sadece Turan değildi artık. O, Turan Demirhan'dı. Kendisi olduğu anlar geçmişte kalmıştı. Arka bahçemizde gömülüydü onun asıl ruhu.

Arabalar geldi. Turan, Fatih'le hesabı ödeme yarışına girmiş olsa da bildiğini okuyarak hesabı ödedi. Hep birlikte arabalara doğru yöneldik.

Ertan Bey'i görünce baş selamı vererek Turan'ın arabasına doğru ilerledim. Turan, resmî şekilde Ertan Bey'i selamlayıp, "Bir araba benim önümde, biri arkamda gelecek. Dediğim gibi sadece tedbir amaçlı. Ne Kemal ne de Azim dedem bilmeyecek," dedi tok bir sesle.

Ertan Bey tereddütlüydü, bunu gözlerinden anlamıştım. Ancak kuzenim de kararlıydı. Turan, kaşlarını çatarak, "Size de güvenemeyeceksek kimi çağırmalıydık?" diye sorduğunda Ertan Bey, başını iki yana salladı.

Tedirgin bir sesle, "Olur mu öyle şey, Turan Bey? Mihrinaz Hanım ve sizin küçüklüğünüzü bilirim. Tabii ki bana güveneceksiniz," dedi.

Turan'ın dudakları memnun kaldığını belli edercesine kıvrıldı. "Güzel. Bu küçük sırrımız olsun o zaman. Adamlara da siz tembih edersiniz."

Turan, yanında dikilip durduğum arabasına doğru geldiğinde kapıları açmıştı. Arabaya binip kemerimi bağladıktan sonra endişeyle döndüm ve "Sence dedeme bir şey söylerler mi?" diye sordum.

Gözlerini kısarak motoru çalıştırdı. "Hele bir söylesin." Bir taraftan öndeki arabayı takip ederken diğer taraftan da kısa bir rahatlatıcı bakış eşliğinde, "Merak etme. Dedem öğrenmeyecek," dedi.

Eve kadar arabada hiçbir şey konuşmadık. Sessizlik beni yeniden kendi esiri yapıp dudaklarıma kilidini geçirmiş ruhum ise bedenimin içerisinde titremekteydi. Korku, endişeyle harmanlanıp damarlarımda kendi dansını yaptı, her şeye inat, kalbim onu gördüğü zamanki ritmini hatırladı arsızca. Neden? Neden onu rüyalarımda ve gerçek hayatta görünce kalbim yıllarca mahkûmu olduğu kaburgalarımın hapishanesinden çıkmakta direniyordu? Kimdi o? Nasıl bu denli içime, bana işleyebiliyordu?

Eve vardığımızda dedemin en yakın arkadaşı, Turan'ın dedesi Kemal amca, oturma odasında halam ve Leyla'yla beraber oturuyordu.

Yanlarına giderek Kemal amcaya selam verdim. Halam yanlarında oturmam için ısrar etmişti. Her ne kadar kendimi pek iyi hissetmesem de Havva halamı kırmadım. Asiye abla bana sütlü kahve getirirken Kemal amcanın bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

Kemal amca, "Nasıl geçti gününüz?" diye sorarak Turan'la bana baktı. "Güzeldi," diye yanıtladım.

Turan, Leyla'ya sarılıp saçlarından öptü, her zamanki gibi benim bütün damarlarım kıskançlıkla kabardı. Gözlerim nedensiz doldu fakat kimse bunu fark etmedi. Turan'ı bazen çok fazla benimser, kardeşinden bile kıskanırdım. Sürekli benimle ilgilenmesini, her zaman burada kalmasını isterdim ama onun evi burası değildi. Küçükken birlikte uyurduk ama büyüdükçe Turan, kendi evine adapte olmuştu ve burada yatıya kalmamaya başlamıştı. Sadece babası evde olmadığında bize gelirlerdi ve o zaman küçük bir çocuk gibi sevinirdim. Onu özlediğim kaç geceyi atlatmıştım hatırlamıyordum ama en sonunda alışmıştım onsuzluğa.

Kapı zilinin sesi yerine iki tık sesi geldi, bunun dedem olduğunu biliyordum. Koşar adım kapıya gittim. Elinde bana aldığı çikolatayla dedem kapıdaydı. Ona sıkıca sarıldım. Sahip olduğum tek varlıktı ama aynı zamanda da her şeyimdi. Çocukluğumdan beri dedem, her gün eve gelirken bana bir çikolata alırdı. Evet, kutu kutu alıp eve koyabilirdik ama bu bizim için daha özeldi.

Küçüklüğümden beri bütün maddi zenginliklere sahiptim. Fakat annem ve babam yoktu ve bu beni dünyanın en fakir insanı yapıyordu.

Dedemle salona geçtiğimiz zaman rahatça onun yanına oturarak ve başımı omzuna yasladım. Kemal amca ile dedem işlerden konuşmaya başladılar, onları dinlemiyordum aslında ama ismim geçtiğinde birden konuşmaya dikkat kesildim.

Kemal amca, "Mihrinaz'ın böyle bir sorumluluğu alabileceğini sanmam," diye söyleyince kaşlarımı hafifçe çatarak doğruldum ve odaklandım.

Dedem, "Turan'la konumları aynıysa neden Mihrinaz değil de o?" diye sordu. Turan'la birbirimize baktık. Dedelerimiz sanki torunla-

rını yarıştırıyormuş gibiydi. Halam, Turan ve ben, onları dinlerken Leyla ayağa kalkıp yukarı çıktı. Onun yaptığını yapmak isterdim ancak adımın geçtiği konular beni istemsizce burada oturmaya teşvik ediyordu.

Kemal amca, çok geciktirmeden dedeme cevap verdi: "Turan daha önce böyle bir projenin üstesinden kalkabildi."

Dedem gülümseyerek elini benim omzuma attı. "Mihrinaz için başlangıç olacak öyleyse."

Havva hala, "Bence de Mihrinaz bu projeyi üstlenmeli," diye dedemi destekleyince kayınpederi Kemal amca ve oğlu şaşırarak baktılar. Böylece Turan'ın bu projeyi istediğini anlamıştım. Gördüğüm ve anladığım kadarıyla sinirlenmişti. Ne yani bir proje için miydi bu hengâme?

Dedeme dönerek, "Turan istiyorsa ona verelim projeyi," dedim. Dedem, kaşlarını çatarak bana baktı. Ardından Turan'a yandan bakış atarak, memnuniyetsiz bir ses tonuyla, "Pekâlâ," dedi. Turan da itiraz etmedi zaten.

Turan sohbeti kapatmak istercesine, "Yarın lansmana kimler gidecek?" diye sordu. Ah, lansman! İnşaat şirketi olan Ferhat Bey'in yarın lansmanı vardı ve bizi davet etmişti. Hatta bizzat beni çağırmıştı ve dedem gideceğime dair söz vermişti ona. Bu, Turan'ın yeni aklına geliyor olmalıydı. Nitekim daha şimdi dile getirmişti.

Dedem bana bakarak, "Ben, Mihrinaz ve sen birlikte gidebiliriz," dedi ve Kemal amcaya baktı. "Kemal pek sevmez Ferhat'ı. Babanın da gitmek isteyeceğini sanmam."

Zoraki bir şekilde başımı salladım. Bundan kurtuluşum olmadığına emindim zaten. Biraz daha onlarla oturduktan sonra yukarı çıkıp kendimi odama attım. Ancak odada yalnız olmadığımı fark ettiğimde kaşlarımı çattım. Leyla odamda, hatta dolabımın önündeydi. Beni görünce âdeta ödü koptu. Dolabın kapağını aceleyle kapatıp bana döndü.

Anlam veremeyen bakışlarla ona baktım tatlı bir gülümseme eşliğinde, "Sarı bir eteğin vardı ya," dedi. "Onu arıyordum. Giyebilir miyim?"

Kaşlarımı çatarak, "Odama gizlice girip kıyafet için mi izin istiyorsun?" diye sordum.

"Özür dilerim," dedi hemen. "Aşağıdaki konuşmanızı bölmek istemedim."

Dolaba yönelerek sarı eteği bulup ona uzattım. Gülümseyerek, "Odama izinsiz girmezsen sevinirim," dedim.

Başını sallayıp koşar adım dışarı çıktı. Odanın etrafını hızlıca gözlerimle tarama yaptım, her şey yerli yerindeydi. Dolaba yönelip üzerimi değiştirirken elimdeki rahatsızlıkla kolumu kaldırdım. Bilekliğim bazen kolumda çok kaldığı için canımı acıtabiliyordu. Ortasında kuş tüyü olan siyah bilekliğim mezun olduğum gün kapımın önünde bulunmuştu. Kimden geldiği belirsizdi ama o kadar sevmiştim ki hemen takmış ve bir daha da çıkaramamıştım. Üzerinde ise kısa not vardı. "Bunu taktığına pişman olmayacaksın." Tek bir cümle bilekliği takmama sebep olmuştu.

Dolaba yönelerek kıyafetlerimi çıkardım. Üzerime rahat eşofman altı ve tişört geçirdim. Yatağa uzanacağım sırada telefonumun sesiyle irkilip baktım, gelen bildirim beni şaşırtmış, ağzımın açık kalmasına neden olmuştu. Bilmediğim bir numaradan ama oldukça tanıdık olduğunu belli eden kişiden gelen bir mesajda tek bir cümle yazılıydı.

"Bu gece erken uyu."

II

Geçmişin İkinci Kamçısı

"Rüyalarım durulmadı. O durulmadı.

Ben ise kendimi durduramadım.

Uyudum. Onu görmek için kapattım gözlerimi..."

Bulanıklaşan düşüncelerim eşliğinde tanıdık hastane koridorunda ilerlerken adımlarım telaşlı ve hızlıydı. Uçsuz bucaksız gibi görünen koridorun ezbere bildiğim rotasındaydım yine. Sağa dönüp büyük bekleme salonunun önünde belirdim ve kalbimin teklemesini dahi umursamadan ileriye doğru adım attım. Oradaydı ama bu sefer ayakta beni bekliyordu. Ayaklarım ağır çekimdeymiş gibi harekete geçtiğinde bütün bedenimin titrediğini hissediyordum. Gerçekten buradaydı. Bana, "Bu gece erken uyu" diye mesaj atmıştı ve ben nedensizce ona inanıp erken uyumuştum.

Neredeyse tam önünde durup onu inceledim. Farklı giyinmişti. Üzerinde gri tişört, siyah pantolon vardı.

Başını yavaşça kaldırdı, gözlerimi dağınık saçlarından alıp ilk kez yüzüne baktım dikkatlice. Sürekli onu profilden görürdüm ya da başı eğik olurdu. Fakat ilk defa yüzü, yüzümün hizasındaydı. Suratı tam tahmin ettiğim gibiydi. Kirli sakallarının etrafını sardığı yanaklarının kenarları kemikli yapısını göz önüne seriyordu. Göz altları uykusuzluğunun numunesi olarak kararıp çökmüştü. Düz burnunun altındaki o vadiden sonra gelen dudakları ne inceydi ne de dolgun.

Gözleri gözlerimle buluştuğunda bir an için yer ayağımın altından kayacak diye tedirgin olmuştum. Akrep yelkovanla yarış içerisine girer-

ken yıkıcı gözlerini bir an olsun üstümden çekmiyordu. Hareleri siyahın en koyu tonundaydı. Âdeta bir uçurumu andıran gözlerinden düştüğümü hissettim ve zemin ayaklarımın altından çekilir gibi oldu. Tutunacak bir şey aradığım sırada istemsizce yalpaladım. Fakat kuvvetli bir güç düşmeme müsaade etmedi.

Dokunuşuyla irkilip geri çekildiğimde bile beni bırakmadı. Gözlerim irice açıldı, her an bayılabilirdim sanırım. Bunu fark etmiş gibi beni kanepelerin olduğu tarafa götürdü. Âdeta elinde bir kukla gibiydim ve istediği şeyleri yapıyordum. Oturmamı sağladı ve kendisi de dizlerimin önünde yere çöktü.

"Sakinleşir misin? Korkacak bir şey yok," dedi. Sesini ikinci kez duyuyordum fakat ilk kez bir cümle kurmuştu.

Kalbim hunharca tekmelerini indirmeye başlamıştı bile. Korkusuzca ona bakmaya çalıştım. "Korkmuyorum." Ama ses tonum söylediğim cümleyi alenen inkâr ediyordu.

Bana baktı. Öyle derin baktı ki, bir an için kendimi bir okyanusta boğuluyormuş gibi hissetmiştim. Bir yazarın akıttığı siyah mürekkeplerin toplandığı gözlerinden ayırmadım ela harelerimi itinayla. "İyi misin?" diye sordu tüm hassasiyetiyle. Delik deşik eden bakışları hâlâ üzerimdeydi.

Sorusuna cevap verme gereği duymadım. "Bunu nasıl yapıyorsun? Ve neden?"

Sessizlik. Sessizlik bedenlerimizin yakınlığına rağmen aramıza uzun ve kalın duvarlar örerken bembeyaz bir tuvale atılan, koyu renkli boyayı taşıyan fırça kadar sertti bakışlarım. O ise ılık bakıyordu. İçimde gıdıklanma yaratan bakışları kalbimi heyecanla titrettiğinde, istifimi bozmamaya gayret ettim. "Çünkü gerçekten karşına hiç çıkamadım," dedi. Sesi telaşlıydı, sabırsızdı. "Bu şekilde tanışmamızı istedim."

"Peki ya bugün?"

Kafeden bahsettiğimi anlamıştı. Bakışlarının değişimi de bunun en bariz ispatıydı. Gözlerini gözlerime dikerek, "Bilerek yaptım," dedi kendinden emin bir ses tonuyla. "Sırf rüyalardan ibaret olmadığımı anlamanı istedim."

Kurumuş dudaklarımı ıslatarak, "Kimsin sen?" diye sordum.

Sanki birinin duyacağından endişe ediyormuş gibi kısık sesle, "Zamir," dedi. "Zamir Hancıoğlu." Ağzımı açmak istediğim an, "Uyan," diye fısıldadı. "Lütfen uyan artık." Sesi sanki can çekişiyormuş gibiydi.

"Ama," diyecekken işaret parmağını dudaklarımın üzerine getirdi. Parmağının sıcaklığı bütün bedenime âdeta kor bir alev saldı, gözlerimi kıstım. "Neden?"

"Seni korumam gerek."

Boş bakışlarımla donakaldım. "Ne?"

Net bir sesle, "Duydun," dedi. "Soru yok. Uyan şimdi. Ve bundan kimseye bahsetme."

"Başkalarına anlatırsam ne olur?"

Gözlerini kıstı ve dizlerimin üzerinde uzun zamandır titreyen elimi kavradı. Şaşkınlıkla ona bakarken kendinden emin şekilde dudaklarını kıvırdı. "Bir daha beni göremezsin," diye fısıldadı efsunlu sesiyle. "Ve elimi tutamazsın."

Onu görmemek! Bir an içimde tarifi benzersiz bir acı uyandı, elini elimden çekemedim. Aylardır her rüyamda elini tutardım, ancak şimdi ilk defa bunu o yapmıştı.

Biliyordu. Bu hissi sevdiğimi, parmaklarımızın kenetlenmesinden memnun olduğumu biliyordu.

Elimi sıkarak, "Uyanma zamanı, Kıvırcık," dedi. "Yine görüşeceğiz."

Nasıl uyanacağımı ona sormak istedim fakat aniden kayboldu görüntüsü. Uyanmıştı sanırım. Etrafa baktığım sırada zihnimde çalan sesin etkisiyle ben de uyanacağımı anladım.

Etkisi altında olduğum gerçekçi rüya bitti. Yattığım yerden sıçrayarak uyandığımda alnımdan terler akıyordu. Elimi başıma götürerek kendime gelmeye çalıştığım sırada kendi irademle uyanmadığımı fark ettim.

Telefonum çalıyordu.

Telefonu elime alınca mesaj atan numara olduğunu gördüm. Heyecanla aramayı cevapladım. Fakat açmamla telefonu yüzüme kapaması bir oldu. Ah... Beni sırf uyanmam için aramış olmalıydı.

Zamir. Adı buymuş...

Kalbim, adı eşliğinde pervasızca kanat çırparken yutkundum ve alnımdaki terleri sildim. Dilimle damağımın kuruluğunu hissettiğimde komodinin üzerinde olan su bardağını kavradım ve soğumuş olan suyu kafama dikerek içtim. Dibinde kalan suyu ise avucuma boşaltarak ısınan yanaklarıma yavaşça sürdüm.

Kapımın çalmasıyla elimdeki bardağı komodine bırakarak toparlandım ve sırtımı yatağın başlığına yaslayarak, "Gel?" dedim.

Kapı açıldı, karanlık da olsa Turan'ın yüzünü seçebilmiştim. Odama dâhil olup ardından kapıyı kapattığında gözlerimi kısarak konuşmasını bekledim birkaç saniye. Yanıma gelip başımın üzerinde durdu. "Uyudun sandım."

Tebessüm etmeye çalıştım. Başarıp başaramadığımdan dahi emin değildim. "Bu kadar erken uyumam ki."

Yatağıma otururken gözleri yüzümü inceliyordu. "İyi misin?"

Başımı salladım ve bir şey anlamamasını umarak sabit sesle, "İyiyim," diye mırıldandım.

"Yarın bir lansman olacak. Senin için yorucu gün olabilir. İyice uyu." Bir an beni kendisinden zayıf görmesi sinirlerime dokunsa da sonrasında bunu rüyalarım yüzünden yaptığını anımsayıp hiçbir şey demedim. Turan'la böyle küçük ayrıntılara takılır ve bu yüzünden didişirdik. Birimiz diğerini az da olsa zayıf görse kıyamet kopardı. Neden bu kadar takıntılıydık bilmiyordum ama senelerin bize aşıladığı kötü huyların en başını bu çekiyordu.

Elimi omzuna koyarak, "Merak etme," diye mırıldandım. "İyi uyuyacağım."

Bal rengi gözleri, ela gözlerime dokunduğunda samimiyetimi ölçmek istercesine bana baktı. Tatmin olduğunda ise tebessüm etti.

Alnımdan öperek, "İyi geceler," deyip ayağa kalktı, aynı şekilde ona karşılık verdim. Odadan çıktığı an rahat bir nefes aldım. Sanırım hiçbir şey çaktırmamıştım.

Oyuncu mu olsam acaba?

Telaşlı ellerle yatağın içinde kaybolan telefonu aramaya başladım. Telefonumu yastığımın altında buldum ve aldım. Bir an için onu arayıp aramamak arasında gidip geldim. Parmaklarım telefonun üzerine mıhlanırken hızlıca numarasını kaydettim.

Z.

Tuhaf bir duygu beni ele geçirirken gelen mesaj sesiyle bağırmamak için kendimi zor tuttum. Yine mesaj attı!

***Z:** İyi geceler.*

Parmaklarım klavyeye dokunup cevap yazmaya başladı ama titremeyi de ihmal etmiyordu.

***Mihrinaz:** Kime göre iyi?*

***Z:** Bize göre.*

Verdiği cevaba karşılık ağzım açık kaldı. Yatağa uzandım, beynimi kemiren endişelerim vücuduma ağırlık yapıyordu. Zamir kimdi? Neden rüyalarıma girerek hayatımda hiç tatmadığım duyguları bana yaşatıyordu? Ve en önemlisi rüyalarıma nasıl girebiliyordu? Hem de aylarca durmaksızın?

Ben hiç âşık olamamıştım. Çünkü dedem böyle bir şeye hayatta müsaade etmezdi. Kimseyi bana yakıştırmaz ve yaklaştırmazdı. Beni herkesten sakınır, kimseyle paylaşmazdı. Yirmi üç yaşındaydım ama dedemin bu zamana kadar ağzından benimle ilgili tek bir evlilik cümlesi çıktığını duymadım. Hatta yengemin, evlilik ile beni aynı cümleye koyarak başladığı konuşması için onu pişman ettiği gün hâlâ aklımdaydı.

Bu zamana kadar tam da bu sebepten dolayı kalbimi birine açmamıştım. O kişiyi sonunda üzeceğimi biliyordum. Belki bencilceydi ama dedem için herkesi ezip geçerdim. Başkası için asla onu karşıma almazdım. Sadece bir keresinde bana hayal kırıklığıyla baktığını

anımsıyordum. O da lise ve üniversiteden bu yana Turan'ın yakın arkadaşı ve bana yıllardır platonik âşık olan Cihan yüzündendi. Ona olumsuz yanıt versem de yılmamıştı ve dedeme olayları başka açıdan açıklayıp beni rezil etmişti.

Düşünceler zihnimin kıyılarında koştururken gözlerimi yumup uyumaya çalıştım. Onu görmeyeceğim için hevessizdim. Fakat günün yorgunluğu bedenimde ağırlık yaptığından dolayı uyumak zorunda kalmıştım.

Sabah beni uyandıran amcamın on üç yaşındaki oğlu Anıl'dı. Kendiliğimden uyanamadığım için her sabah bu şekilde birileri beni uyandırmaya çalışırdı. Uyansam bile yeniden uyumaya çalışırdım.

Anıl, "Mihrinaz uyan!" diye bıkkınlıkla beni dürttüğünde gözlerimden sadece birini açarak ona baktım. Ergenliğe girdiğinden beri yüzünden eksik olmayan sivilcelerine rağmen Anıl, amcama benziyordu ve yakışıklıydı. Esmerdi her şeyden önce. Esmer erkekler nedensizce bana sarışınlardan daha çekici geliyordu. Anıl'ın yaşıtlarından farklı olarak boyu da uzundu. Kuzenimin tek kusuru sivilceleri ve beni uyandıracak kadar aptal olmasıydı sanırım. Çünkü uyandırılmaktan hiçbir zaman memnun olmazdım.

Kolundan tutarak onu yatağa çekip gıdıklamaya başlayınca kahkahalar atıyordu. Boyuna rağmen zayıftı ve onu alt etmem çok kolay olmuştu. Anıl'la evi çınlatan kahkahalar attığımız esnada Aysar ve Leyla da gelmişti. Leyla da yatağa oturarak bana eşlik etti ama Aysar sadece somurtarak odada dikiliyordu. Onunla küçükken çok fazla oynardım fakat büyüdüğü zaman birbirimizden uzaklaşmıştık.

Anıl neredeyse ağlayarak, "Yapmayın!" diye bağırdı. "Bırakın!"

Leyla onu gıdıklamaya devam ederken yataktan inip kıyafetlerimle banyoya girmiştim. Önce elimi yüzümü yıkadım ve ardından üstümü değiştirip tekrar odaya döndüm. Leyla hâlâ Anıl'la uğraşırken onu durdurdum. Anıl kıpkırmızı olmuştu. Bize sinirle bakıp, "Görürsünüz siz," demesine karşılık gülerek saçlarını karıştırdım ve odamdan çıktık. Bana sarılarak yürüyen Leyla'nın ben de belini sarmıştım. Benden üç yaş küçüktü ama aramız oldukça iyiydi. Aysar'la aynı evde kalmamıza rağmen geçinemezdik ama Leyla'yla hiçbir problemimiz çıkmamıştı bu zamana kadar. Leyla bana özenirdi kü-

çüklüğünden beri. Benim kıyafetlerimin aynısından giyer, saçlarını sürekli benimki gibi kıvırcık yaptırırdı. İtiraf etmiyordu ama sanırım ben onun idolüydüm...

Turan, merdivenlerde bize katıldığında ortamıza girerek her iki kolunu omuzlarımıza attı. Turan, benden sadece dört gün önce doğduğu için neredeyse her anımız birlikte geçmişti. Anaokulu, ortaokul, lise, üniversite... Sınıflarımız, bölümlerimiz bile aynı olmuştu. Gülümseyerek ona bakarken Aysar adımlarını hızlandırarak önümüze geçti.

Turan, "Kıskandın mı, kız?" diye peşinden koştu ve onu omzuna kaldırarak bahçeye götürdü.

Aysar bağırarak, "Turan bırak!" dese de fayda etmedi. Turan onu çoktan omzunda bahçeye taşımıştı. Biz de hızlanarak peşlerinden gittik.

Dedem, amcam, halam, eniştem ve Kemal amca bahçedeydi. Turan ve Aysarın hâline gülüyorlardı. Aysar hâlâ Turan'a bağırıyordu. O sırada ben de enişteme Kemal amcaya, "Hoş geldiniz," diyebildim.

Turan, "Vallahi bu tam bir cadı!"

"Yeni mi öğreniyorsun?" diye amcam onu onayladı.

Halam kaşlarını çatarak, "Bırak artık kızı," dedi. Turan, annesine tuhaf bir ifadeyle baktıktan sonra onu yavaşça yere bıraktı.

Aysar, sinirle solurken amcam onun yanağını sıktı. "Uğraşmayın benimle," dedi sinirle.

Turan alaylı sesle, "Ergen triplerine bak şunun," diyerek yanağından makas almasıyla Aysar'ın elini ittirmesi bir oldu.

"Ergen değilim ben!" On beş yaşında biri bunu bağıra bağıra söylüyorsa, kesinlikle ergendir demektir. Şimdi olduğu gibi.

Onların kavgası bittiği zaman sofraya geçebilmiştik. Dedem kendi için yaptırdığı taht benzeri sandalyesinde oturdu. Ben de her zamanki gibi yanındaydım. Sofranın diğer başında Kemal amca oturuyordu. Amcam Sinan, eşi yengem Aynur, çocukları Aysar ve Anıl bir sırada, halam Havva, eniştem Hamza, Turan ve Leyla ise benim olduğum tarafta oturmuştu.

Herkes sessizce yemeğini yerken Turan, yavaşça kulağıma eğilerek, "İyi uyudun mu?" diye sordu.

Başımı aşağı yukarı salladım. "Çok güzel uyudum."

Doğruyu söyleyip söylemediğimi ölçmek istercesine yüzüme bakınca gülümsedim hafifçe. Yalan söylemeyi becerebilmiştim sanırım. Turan'ın gerçeği öğrenmesini istemiyordum, çünkü bunu devam ettirmeme izin vermeyecekti ve dahası dedeme anlatabilirdi her şeyi. Bu yüzden Zamir'in de dediği gibi kimseye bir şey anlatmamalıydım. Aksi taktirde onu bir daha göremezdim.

Her şey bir kenara gerçekten oyunculuğu düşünsem mi?

Ama düşünsem bile dedemin izin vereceğini sanmam.

Amcam, "Gemilerimiz bugün yola çıkıyor," dediğinde başımı kaldırıp dikkatle ona baktım. "İlk liman Karataş. Sonra Alanya ve Marmaris."

Dedem çayını yudumlayarak amcamı dinlerken enişte m, "Kaptan kim olacak?" diye sordu.

Turan ciddi bir tonla, "Genç biri," diye cevapladı. "Ben seçtim. Adı Ömer."

Enişte m oğluna hitaben, "Güvenilir olduğuna emin misin?" diye sordu. Enişte m politikayı yeni bırakmış ve bu işlere henüz girdiği için oldukça temkinli davranıyor, her şeyi defalarca kontrol ettiriyordu.

Turan çatalını tabağının kenarına yaslayarak tamamen babasına döndürdü başını. "Elbette eminim."

Amcam, "Kaptanı tek başına seçemezsin," dedi gözlerini kısarak. "Bize danışmalıydın. Hem yıllardır çalıştığımız kişiler var zaten. Yeni birisine gerek yoktu."

Dedeme baktığımda amcamı onaylayacak gibiydi. Eğer amcamı onaylarsa Turan delirirdi. O işinde gerçekten iyiydi ve bu zamana kadar tek bir hata yapmamıştı. Eğer şu an dedemle amcam onu kınarlarsa Turan'ın öfkeleneceğini biliyordum. Bu yüzden işe el attım.

Amcama bakarak, "Tek başına seçmedi," dedim ifadesiz bir tonla. "Benimle birlikte karar verdi."

Amcam bir şey söylemek istedi fakat dedem, "İyi o zaman," dedi. "Size güveniyoruz." Yandan amcama bakış atarken amcam başını yemeğine gömdü ve bir daha konuşmadı.

Turan mırıltıyla, "Teşekkürler," dedi. Gülümsedim ve çatalımı uzatarak tabağıma salatalık aldım.

"Her zaman, kuzen."

Ekimin nadir görülen cıvıl cıvıl havası bahçemizdeydi. Yemyeşil otların üzerindeki kocaman masamızın etrafında ailemiz oturuyor ama kimse bu masada iş dışında bir şey konuşmuyordu. Dedem bu masada ya yeni yatırımlarından konuşur ya da kuzenlerimden birini yahut yengemi azarlardı. Yengem dedeme göre bize aykırı biriydi. Dedem halamı Kemal Demirhan'ın oğlu Hamza Demirhan ile evlendirdiği ve servetine servet kattığından dolayı amcam için de aynı şeyi yapmak istemiş fakat amcam, yengemin elini tutarak onu bu eve getirip evleneceğini söylemişti. Amcam eşine âşık bir adamdı ama halam asla kocasını sevememişti. Bunların çoğunu bana Rana teyze anlatırdı.

Bana bu zamana kadar anlatılmayan tek şey annem ve babamdı. Annemin ve babamın kim olduğunu bilmiyordum. Onlara ait tek bir fotoğraf, anı yoktu. Dedem onları silmişti, sadece bunu biliyordum. Yaşayıp yaşamadıklarına dair tek bir bilgim yoktu. Herkes ağzını bu konuda mühürlemişti sonsuza kadar. Ve ben daha çok küçükken dedemin nüfusuna geçirilmiştim. Yasal olarak onun kızı sayılıyordum.

Herkes yemeğini yemiş ve doymuştu ama dedem sofradan kalkmadığı için hiç kimse kıpırdamıyordu. Leyla, rahatsızca yerinde kıpırdanırken göz ucuyla dedeme baktı ve sonra yardım dilercesine dedesine döndü. Kemal amca mesajı almış gibi dudaklarını kıvırdı anında. "Azim doymadın mı?"

Turan ve ben, tebessüm ettiğimizde dedem mimik oynamayan suratıyla Kemal amcaya baktı. "Hayır." Son zamanlar onların arasında sözsüz bir gerginlik olduğunu hissetmiş ama bunu Turan'a bile sormamıştım. Yıllardır yakın arkadaş ve dünürlerdi. Hiç kavga ettiklerini görmemiştim ama sanki aralarında soğuk bir rüzgâr esiyordu ve bunu kimse fark etmiyordu.

Dedem bize dönerek, "Akşama hazır olun ikiniz de. Sekiz gibi çıkacağız," dedi. Her ikimiz anında başımızı salladık.

"Ben de geleceğim. Ferhat Bey'e beyaz bayrak sallamak istiyorum." Kemal amcanın sesiyle Turan ve ben şaşkınlıkla döndük. Ve sonrasında bakışlarımızı cevap vermesi beklenilen Azim dedeme çevirdik. Bir film izliyormuşuz gibi hissettim o an.

İlgisizce, "Sen bilirsin," dediğinde konu burada kapandı ve dedem ayağa kalkarak kahvaltımızı sonlandırdı.

Turan'la aynı anda kalktık. "Ne giyeceksin?" diye sordu. "Bir şeyler getirtip deneyelim mi? Uyumlu oluruz yine."

Onaylayan mırıltı eşliğinde, "Olur," dedim. "Sen ara, çağır. Koyu renkli uzun bir kıyafet olursa harika olur. Ben de kuaför çağıracağım." Lansmanlara ve davetlere çoğu zaman Turan'la eş olur, birlikte katılırdık. Bu yüzden her ikimiz alışmıştık ortamlara ve kasıntı insanlarına. Hoş, gerçi çoğuna göre biz kasıntıydık ama hiçbir zaman kendimi onlarla aynı kulvarda görmüyordum.

Kuaförümü aradım ve makyaj yapması için birini de getirmesini rica ettim ve akşama kadar odamda kitap okuyarak zamanımı geçirdim. Elim bu süreçte defalarca telefonuma gitmiş, mesaj atıp atmadığını kontrol etmişti. Ama ondan tek bir bildirim bile yoktu. Her defasında o kısacık mesajlaşmamıza odaklanmış ve dakikalarca yaşadığım yoğun hislerin içinden çıkamamıştım. Belki de gerçekten delirmek üzereydim ama bunu kabullenmiyordum bir türlü. Nitekim aylarca rüyamda gördüğüm adamın gerçek hayatımda var olmasının başka bir nedeni olamazdı.

Bu nahif duygu neyin nesiydi, bilmiyordum. Onu ancak ben görüyordum, ben duyuyordum, ben hissediyordum. Başı eğik acısını çekerken ben elinden tutuyordum. Kızaran gözlerini benden saklıyordu ama acısını her gece aynı şekilde benim yanımda çekiyordu. O birini kaybetmişti. O bir şeyler yaşamış ve birçok şeyi yaşamaktan mahrum kalmıştı. Canı acıyordu. Hissediyordum. Aramızda görünmez bir bağ vardı ve bu bağın gücü beni ürkütüyordu.

Öğleni geçmeden zilin sesi ve Turan'ın bana seslenmesiyle aşağıya indim. Halam ve yengemin moda evi sahibi tanıdıkları çoktu ve on-

lardan biri bizim için gelmiş, yanında beş ya da altı parça seçmemiz için getirmişti. Turan'ın yanında geçip otururken ismini bilmediğim bir kadın gülümseyerek abiye kıyafetleri askıdan aldı ve göstermeye başladı. İsteğim üzerine kıyafetlerin hepsi koyu renkti ama içinden beğendiğim bir tanesi tam istediğim gibiydi. Lacivert. Bu renge karşı hiçbir ilgim yoktu ama elbiseyi beğenmiştim ve bu beni ayaklandırmıştı. Bu bir saten elbiseydi, pek tarzım değildi ama kendimi içinde hayal ettiğim zaman güzel görüneceğimden emindim. Lacivert rengi parlıyordu, ince askılı ipleri vardı, göğüs dekoltesi üçgen olarak aşağı inerken bu beni korkutmamıştı. Bel kısmında aynı kumaştan görünmez kemer onu daha düzgün bir kalıba sokarken tebessüm ettim ve askıyı aldım. "Bunun altına ne giymemi önerirsiniz?"

Kadın içten bir şekilde gülümserken, "Gümüş renginde topuklu ayakkabılara ne dersiniz? İtalya'dan getirttik. Sadece kırk adet satışa sunuldu," dedi heyecanla.

Turan alayla, "Mihrinaz'da bu şans varken pişti olur kırkıyla da" dedi. Kadın kendini tutamayarak güldü, ben ise kuzenime sert bir bakış attım.

O da kendine kıyafetim renginde takım elbise seçip altına beyaz sade gömlek, açık mavi ve lacivert tonlarının karışık olduğu kravatla kombinlemişti. Kadın her ikimizin kombinini kanepeye uzatırken, "Çanta?" diye sordu bana.

Başımı iki yana salladım. "Küçük çantaları kullanmayı sevmem."

Turan yine uslu durmadı. "Bu satene de zaten ilkokul sırt çantası yakışırdı!"

Elimdeki topuklu ayakkabıyı ona fırlattım, başını eğerek kurtuldu. Onun reflekslerinin bu kadar ileri seviye olması katlanılmazdı, çünkü hiçbir şekilde hıncımı çıkaramıyordum. Kadın bu hâllerimize gülmesiyle birlikte kuzenim için saat seçimlerini sunmuştu. Turan benden yardım isteyince ona saat seçip kadın ve çalışanlarını uğurladım.

Salona tekrar döndüğümde, "Ne takacaksın?" diye sordu.

Omuz silktim. "Dedeme sorarım."

Ayağa kalkarak, "Sorma," dedi. Kaşlarımı çatarak bu dediğine anlam veremeyince, arkasından bir kutu çıkardı ve bana uzattı. "Bunu kendi paramla aldım. Yani yaklaşık bir yıllık maaşımla aldım ama sonuçta benim param. Çok gösterişli değil ama yemin ederim Cartier markası!"

Ben onun bu hâllerine gülerken o kutuyu açtı ve gözlerimi kamaştıracak bir takım çıkardı. Yuvarlak halkalardan oluşan gümüş rengindeki kolye ve aynı onun gibi tasarlanmış küpelerden ibaret sete baktım şaşkınlıkla. "Benim doğum günüm değil ki."

Saçlarımı karıştırdı. "Biliyorum, Küçük Hanımefendi ama bu aralar iyi şeyler yaşamadın ve moralini yerine getirmek istedim."

Tek kaşımı havalandırdım. "Cartier'le?"

Dudağını sağ tarafa doğru kaldırıp, "Kahrolası bir Turan Demirhan bonkörlüğüm var. Çok şanslısın ama şımarma. Kocan böyle şeyler yapmazsa kırılırsın sonra," dedi ve yine saçlarımı karıştırdı.

Elini ittirdim. "Ben evlenmeyeceğim."

"He, ben de turşunu kuracaktım zaten," dedi alayla. "Kızım raf ömrün geçti artık. Yirmi dört olacaksın. Bırak Cihan kıysın sana şu nikâhı."

Onu ittirdim. "Seni döverim."

"Beni, beni kuzenini," dedi Bihter Ziyagil edasıyla. Burnumdan sinirle soluk verince kahkaha atarak bana sarıldı. "Tamam, tamam!" Ben de anında ona sarılırken, "Kızdırmayacağım, Küçük Hanımefendi'yi," diye mırıldandı alayla.

Başımı göğsüne yaslayıp, "Çok teşekkür ederim hediye için," diye mırıldandım. "Bu kadar masraf etmene gerek yoktu."

"İflas edersem senin suçun!" Ona çimdik atarak kollarının arasından çıkıp koştuğumda bana ölümcül bakışlar atarak peşime düşmüştü ve kocaman salonu dönmeye başlamıştık. Masanın etrafında koşuştururken, "Gelme!" diye bağırdım korkuyla. Ama umursamadan üzerime gelmeye başladı. Son hız koşarken arkamdan geliyordu ve benden çok daha hızlıydı. Çığlıklarımızla yankılanan salondaki kar-

maşayı bir ayak sesi kesince saçlarımı gözümden çekerek gelen kişiye baktım. Dedem salona inen merdivende durarak bize gülümsüyordu. Aklından ne geçtiğini bilmiyordum ama oldukça mutlu görünüyordu.

Turan, dedemi gördüğü an beni kolunun altına alıp sarıldı. "Sıkıntı yok, dede."

Yüzümü buruşturdum ve ben de başka bir diziden alıntı yaptım kısık sesle. "Sıkıntı yoksa, sıkıntı var demektir." Turan, gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı.

Dedem, üç basamak merdiveni yavaşça inerken hâlâ yüzünde silinmeyen tebessümü vardı. Ellerini sırtında kenetlemiş ve dengeli adımlarıyla bize yakınlaşıyordu. Kızdığını düşünüyordum ama yüzündeki ifade bunun aksini beyan ediyordu. Gelip önümüzde durdu, ellerini çözdü ve her ikimizin omzuna doğru kaldırdı. "Siz hep koşturun bu evde. Bu ev hiç sesinizden mahrum kalmasın."

Hiçbir şey söylememize fırsat vermeden bahçeye çıktı. Turan'la birbirimize şaşkınca bakıyorduk. "Dedem sanırım bunadı." Turan'ın karnına vurdum söylediği cümle yüzünden. Adamın daha yetmiş yaşı bile olmamıştı ve yaşıtlarından genç gösteriyordu. Herhangi bir sağlık sorunu da yoktu. Sağlıklı beslenir ve spor yapardı. Bunamasına imkân yoktu. "Gülümsedi farkında mısın?"

Bilmiş bir tonla, "Dedem gülümseyebiliyor, Turan," dedim. "Sadece otoritesini sarsmamak için sert davranıyor."

"Tuhaftı," diye mırıldandı. Daha anın etkisinden çıkamamış gibiydi. Onun bu hâline güldükten sonra kanepenin üzerindeki kutuyu aldım ve tekrar baktım. Mücevher tutkum yoktu ama birileri bana durduk yere hediye alınca sevinirdim. Misal dedem her gün çikolata aldığında, Turan bazen elinde çiçeklerle ziyaretime geldiğinde, Fatih bana kitap hediye ettiğinde, hatta hazzetmediğim Cihan beni hediyelere boğduğunda bile mutlu olurdum. Özel günlerde verilen hediyelerden hoşlanmazdım ama hiçbir özelliği yokken alınan ve "Sen seversin diye aldım" başlığı adı altında takdim edilen şeylere bayılıyordum.

Zil tekrar çaldığında Asiye abla benden önce davrandı ve kapıyı açarak kuaförle makyözü içeri davet etti. Nergis Hanım ile adını

bilmediğim ama benden yaşça küçük olduğunu anladığım makyöz salona girdikleri zaman Turan onlara selam verip eşyalarını aldı ve hazırlanmak için yukarı çıktı. Kemal amca, Havva hala, Hamza enişte ve Leyla çoktan kendi evlerine gitmişti fakat Turan akşam için burada kalmayı tercih etmişti.

Nergis Hanım bana gülümseyerek, "En sevdiğim müşterim," dedi. Her ne kadar sevmesem de onunla öperek selamlaşmıştım. "Bu Banu. Çok becerikli bir kız ve senin için getirdim."

Adının Banu olduğunu öğrendiğim kıza tebessüm ederek selam verdim ve onlara kıyafetimi, takacağım takıyı gösterdim. Odama çıktığımızda Asiye abla da kıyafetimi son kez ütülemek için götürmüş, geri kalan eşyalarımı ise yatağımın üzerine bırakmıştı. Pek kullanmadığım makyaj masamın aynasının kenarlarındaki led ışıklarını açıp Banu'ya rahat bir sandalye verdim, yanında getirdiği malzemeleri masaya dizdi. Nergis Hanım kıyafetime uygun olduğu için dağınık bir topuz yapmayı, ensemin açıkta olmasını ama kulaklarımın kenarlarından birkaç saç tutamını serbest bırakmayı teklif etti ve ben de kabul ederek kendimi onların ellerine bıraktım.

Sadece bir saat sonra saçım ile makyajım hazırdı. Aynaya iyice yaklaşarak yüzümün her detayını incelerken görüntüm çok hoşuma gitmişti. Makyaj tam istediğim gibi hafifti ve belirgin olan sadece gözlerimle dudaklarımdı. Bir de kendimi bile âşık eden parfümüm...

Nergis Hanım ve Banu'ya dönerek, "Harika!" diye şakıdım. "Çok teşekkür ederim!"

Nergis Hanım memnuniyetle bana ve Banu'ya baktı. Tekrar aynaya dönüp kendimi incelemeye başladım. Onların hesap numarasına ödemelerini yapıp her ikisini yolcu ettikten sonra Asiye ablanın getirdiği kıyafetimi aldım ve giydim. Kumaş çok da ince sayılmazdı ve hatlarımı ortaya çıkardığı söylenemezdi. Sadece... Göğüs dekoltesi belirgindi. Bu dedemi rahatsız eder miydi, bilmiyordum. Daha önce hiç kıyafetime karıştığını görmemiştim ama böyle bir şeyle karşısına da geçmemiştim. Hayır, kesinlikle ondan korkmuyordum. Sadece ona aşırı saygı duyuyordum ve bu saygı beni onun isteklerine göre kalıplara sokuyordu. O benim ailemdi. Beni avuçlarında büyüten,

her şeyden sakınan, daima özel davranan biriydi. Ondan başka kime bu denli saygı duyabilirdim ki? Bana kocaman bir hayat vermişti. Bazen içinde kaybolsam da bu hayatı bana dedem bahşetmişti.

Topuklu ayakkabılarımı giydikten sonra ayağa kalktım ve odada bir tur dönüp alışmaya çalıştım. Ardından masamın üzerindeki kutuya yöneldim ve Turan'ın hediyesi olan kolyeyle küpeleri taktım. Boy aynasının önüne geçip kendimi mimikten mimiğe soktum ve yüz ifadelerimi inceledim. Güzel görünüyordum. Gerçekten çok güzel görünüyordum. Acaba kime benziyordum? Gözlerimi dedemden almıştım ama ona başka hiçbir yerim benzemiyordu. Misal kıvırcık saçlarım annemden mi geliyordu yoksa babamdan mı? Çillerim? Hangisinde vardı? Hangisi benim gibi siyah saçlı ve beyaz tenliydi?

Sorularım beni ele geçirmeden Turan, sanki hissetmiş gibi odamın kapısını tıklattı. Müsaade etmiş olmamla birlikte içeri girdi. Müthiş görünüyordu. Üzerine tam oturan lacivert takım elbisesi, pahalı olduğunu haykıran ayakkabı ve saatiyle şıklığın zirvesindeydi. "Bugün çok kızın kalbini çalacaksın, kuzen."

"Sen de erkeklerin aklını başından alacaksın. Enfes görünüyorsun."

Telefonumu yatağın üzerinden alıp ona doğru adım attım ve koluna girdim. "Dedem hazır mı?"

"O, Kemal dedemle gidecek."

Aralarının limoni olduğunu düşünmüştüm ama yanılmıştım demek ki. "Çıkalım o zaman."

Turan'la beraber merdivenleri indiğimizde Rana teyze kapıda bekliyordu. "Oy maşallah!" diyerek bize baktı ve kısık sesle dua etti. Bana bir şal uzattı, sırtımı döndüm ve şalı omuzlarıma geçirdim. Dışarı çıktığımızda korumalar hareketlendi ve Turan'ın önünde durdu. "Efendim, arabanızı benim kullanmam istendi."

Turan bir şey demeyince beraber arkaya geçip oturduk ve arkamızda da başka bir araçla lansmana doğru yola çıktık. İçimde tarifi benzersiz, tuhaf hisler kendiliğinden peyda olurken camdan dışarıyı izleyip aşina olduğum yolların beni bir nebze rahatlatmasını umdum. Oldukça kısa sürede lansmanın olacağı mekâna varmıştık. Ben kapıyı

açmadan bizi getiren koruma kapımı açtı ve inmem için bana elini uzattı. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıp onun desteğiyle araçtan indim. Elimde sadece telefonum vardı. İnat edip yine çanta taşımamıştım.

Koruma valeye anahtarı vermeyip arabayı kendi sürdü. Turan'ın koluna girdim ve birlikte mekâna dâhil olduk. Buraya defalarca gelmiştim ama her zaman konseptler farklı olurdu. Şimdi de farklıydı. Turuncu ağırlıklı mekân sanırım şirketin logosunun rengine uygun hazırlanmıştı. Yuvarlak ve geniş masaların örtüleri beyazdı ama üzerindeki aksesuarlarda yine turuncu kendi hâkimiyetini kurmuştu. Turan'la beraber onlarca kişiye selam verdik, çoğuyla ayaküstü konuştuk ve en sonunda dedelerimizin oturduğu masaya ulaştık. Sandalyelerin üzerinde isimlerimiz yazılıydı ve benim ismim dedemin yanında, Turan ise benim sağ tarafımdaydı. Turan hızlı davranarak oturacağım sandalyeyi kibarca çekti ve benim oturuşumla birlikte masaya doğru itti. "Geç kalmadık umarım?"

Gergin bir sesle, "Hayır," diye yanıtladı sorumu.

Endişeyle, "Dede? İyi misin?" diye sordum. Bakışlarıyla beni geçiştirip cevap vermedi. Bu tavrına anlam veremesem de üstüne gitmedim ve etrafı bakınmaya başladım. Birçok tanıdık ama aynı zamanda da bana çok uzak sima vardı. Bazıları selam vererek geçiyor, bazıları yalandan gülüyordu yüzümüze. Bazı insanların sahteliği bile taktıkları maskeye rağmen belli olabilir miydi? Ne yaparlarsa yapsınlar saklayamadıkları ifadeleri vardı. Gözlerinden dahi okunuyordu bunlar. Burada kimse kimseyle samimi değildi. Herkes birbirinin arkasından konuşabilir, kuyusunu kazabilirdi. Bunlara rağmen gerçek hislerini gülümsemekle bastırmaya çalışıyorlardı.

Saatler geçerken şirketin sahibi olan Ferhat Bey konuşmasını yapmış, herkes onu alkışlamıştı. Aynı zamanda yatırım yapmaları için buradaki tüm davetlilere özel indirim yapacağını da belirtmişti. O sahneden indikten sonra birkaç şarkı çalmış ve birçok kişi içkilerini yudumlayarak sohbet etmeye başlamıştı. Ben ise önümdeki portakal suyuyla yetiniyordum. Alkol kullanmazdım. Yılda birkaç kez az miktarda kullandığım olurdu ama tadını sevmez, tercih etmezdim.

Turan'a dönerek, "Ayağım uyuştu. Bir kalkıp dolaşsam mı acaba?" diye sordum.

Başını ağır ağır salladı, ayağa kalkarak masanın etrafında gezindim. Sonrasında ayaklarım beni siyah piyanonun yanına götürdü. Orada pek kimseler olmadığı için rahatça dolaşabilirdim sanırım. Piyanonun karşısına geçip durdum, garson gelerek bana içki teklif etti ama reddettim.

Kulağıma oldukça yabancı olan bir melodi çaldı, yavaşça gözlerimi yumdum. Bu sözsüz melodinin mutlaka sözleri olmalıydı ama neydi? Zihnimi, ruhumu aradım ama buna dair hiçbir şey bulamadım. Huzursuzca iç çekerken birinin önümde durduğunu hissettim fakat gözlerimi açmaya acele etmedim. Önümde duranın Turan'dan başkası olamayacağını düşünerek istifimi bozmadım. Lakin önümde duran kişinin bana seslenişi karşısında bütün bedenim bozguna uğramış, ayaklarımdaki güç çekilmişti.

"Dans edelim mi, Kıvırcık?" *"Uyanma zamanı, Kıvırcık. Yine görüşeceğiz."*

Aynı ses tonu. Gözlerimi açtım ve onunla karşı karşıya geldim. *Aynı yüz.* İlk kez rüyalarımın dışında gerçek hayatta o karşımdaydı. Kanlı, canlıydı. Hayal değildi ve ben delirmemiştim. Yüzümdeki ifade şaşkınlığımın boyunduruğu altına girerken bana elini uzattı. *Aynı el.* Bakışlarımı ellerine indirdiğimde bu eli kaç defa tuttuğumu bile unuttuğumu düşündüm. Defalarca onun ellerinin sıcaklığıyla tutuşmuştu tüm bedenim ama şimdi? Şimdi bunu yapabilir miydim? Kendimi bana yabancı ama ruhuma çok tanıdık olan adamın kollarına bırakabilir miydim?

Bıraktım.

O gerçekti. Bir insan hem şaşırır hem de bu kadar doğal davranabilir miydi? Şu an aynen bunu yapıyordum. Onunla dans ediyordum. Rüyalarımda neredeyse her gece buluşup acısını sırtlandığım, elinden tuttuğum, sonrasında mesajlaştığım adamla ilk defa dans ediyordum...

Düşünsem vazgeçerdim, bu yüzden düşünmeden tuttum elini ve beni piste doğru götürmesine izin verdim. Bir eli sırtımdan belime

doğru kayarken, diğeri elimi kavramıştı. Hem çok sıkı hem de bir o kadar nazik tutuyordu. Bir an için kollarının içerisinde bayılacağımı düşündüm. Ayaklarım beni taşıyamaz hâle gelmiş, dizlerimin bağı çoktan çözülüp yeri boylamıştı ama buna rağmen kendimi sıkıyordum ve dimdik durmaya çalışıyordum.

Gözlerini gözlerime kilitledi, anahtarını ise kendine sakladı. *Aynı gözler*. Harelerimi asla ondan çekemeyecekmişim gibi hissettiğim saniyeler sonrasında onu inceledim. Gömleğinin haricinde baştan aşağı simsiyahtı. Saçları, kaşları, gözleri sakalları hepsi siyahtı. Takım elbisesi, koluna taktığı saate kadar kapkaraydı ama gömleği... Gömleği gece lacivertiydi. Elbisemden bir tık koyuydu ve gecenin rengini çalmış gibiydi âdeta.

Nefesini yüzüme çarpmaktan çekinmeden, "Konuşmayacak mısın?" diye sordu merakla. Ne konuşabiliyor ne de hareket edebiliyordum. Beni o yönetiyordu ve böylelikle dans ediyorduk.

Yutkunarak, "Bu şarkının sözleri yok mu?" diye sordum. Saçmaladığımın farkındaydım ama söyleyecek başka bir şey bulamamıştım.

Düşünmeden, "Var," diye fısıldadı. Ela harelerim dudaklarından burnuna ve oradan da gözlerine doğru tırmandı. *"Kovaladığım ışık sensin."*[1]

"Hı?"

Güldü. Gülüşü ruhumun derinliklerinden çıkıp kıyılarına doğru çarptı. "Şarkının sözlerinden bir satırı seslendirdim. Aslında yabancı bir parça."

Unuttum. Yemin ederim, adımı, soyadımı, kim olduğumu, kimin torunu olduğumu unuttum o an. Bütün gözler üzerimde toplanırken ben, bu yabancı adamın kollarında kendi evimi bulmuş gibi dans ettim. Beni yönetmesine, ilerletmesine, döndürmesine izin verdim.

"Sözlü olsaydı şimdi ne seslenirdi?" Sorumla beraber gözlerimizi tekrar birleştirme gereği duyduğumda onun çoktan bana baktığını fark etmiştim. Kalbim tuhaf bir hisle kasılırken yine de gözlerimi gözlerinden çekmedim.

[1] YONGZOO isimli sanatçının *The King: Eternal Monarch* dizisi için seslendirdiği "Maze" şarkısı.

"Bunu gerçeğe dönüştüren benim." Sıcak nefesi bütün tenimi gıdıklamaya başladığında içimin eriyip gittiğini hissettim. Kendimi düşecek gibi hissederken, şarkının bitmesiyle tebessüm etti ve bir adım geri çekilerek havada olan ellerimizi ortamıza getirdi. "Bu dans için teşekkür ederim."

Ona sormak istediğim tüm sorular dudaklarımın ardında kilitli kaldığında daha fazla dikkat çekmemek adına aynı şekilde karşılık verdim ve sıcak ellerimizi ayırdım. O an yanımda birinin belirmesiyle endişe içerisinde sağ tarafıma dönüp yüzünde hiçbir ifade barındırmayan Turan'la karşılaştım. Ona elini uzatarak, "Turan Demirhan," diye kendini tanıttı. Bunu aslında üzerimizdeki bakışları dağıtmak için yaptığını anlayıp rahatlamıştım.

O da aynı şekilde elini uzattı. "Zamir Hancıoğlu."

Turan kaşlarını çattı. "Soyadınızı çıkaramadım."

Zamir gözlerini kısarken, eminliğinden taviz vermeden, "İsmimiz ve soyadımızla değil, yaptığımız işlerle öne çıktığımızdandır," dedi.

Gözlerim Turan'a dönerken Zamir'i dikkatlice izlediğini fark ettim. Hayır, onu tanımamıştı. Kafedeki görüntülerdeki adamın yüzü seçilmiyordu ve Turan bu yüzden onu tanımamıştı. Eğer tanırsa bu şekilde tepki vermeyeceğinden emindim.

Turan umursamaz bir tonla, "Her neyse," deyip kolunu bana doladı. Onunla beraber hareket edeceğimiz sırada dedem salonun çıkışına doğru gidiyordu ve bana attığı bakış onu takip etmemi belirtiyordu. "Masaya gel sonra. Konuşacağız." Sert sesinden beni soru yağmuruna tutacağını anlamıştım. Ona vereceğim yanıtları düşünürken Zamir'e bakmamaya gayret ederek yanlarından geçtim ve salonun çıkışına doğru ilerledim. Dedem acaba sinirlenmiş miydi?

Salonun çıkışında iki uzun koridor vardı, dedem ise sol taraftaki koridordaydı. Ona doğru ilerlediğimde beni görüp döndü, sondaki odaların birine girdi. Girdiğimiz yer rastgele şekilde perdelerin, örtülerin koyulduğu küçük bir odaydı.

Dedem masanın altına eğilerek bir çanta çıkardı, merakla bakıyordum. Bana çantayı uzattı. Çantanın kenarına elini atarak içinden bir telefon çıkardı. "Bu telefonda birkaç numara ve adres var.

Eğer ihtiyacın olursa sadece onlarla iletişime geç. Beni asla arama. İkimizin bildiği numarayı bile kullanmayacak durumda olabilirim." Hiçbir şey söylememe müsaade etmeden elime bir silah tutuşturdu. "Silah kullanmayı az çok öğretmişti sana Ertan. Kullanman gerekirse gözünü bile kırpma. Karşına kim çıkarsa çıksın sık. Banka hesaplarını iptal ettirdim, burada nakit para var ama eğer lazım olursa numaralarla iletişime geç. Ortalıkta asla dolaşma."

Dedem başını kaldırıp bana baktığında ela gözlerindeki ifade kanımın donmasına neden oldu. Ela harelerinin etrafı kızarmış, gözyaşları kirpiklerinin sınırlarında akmak için bekliyordu. Bir gözyaşı dedemin sol gözünden akarken beynimde tek bir cümle yankı veriyordu: *Azim Akşahin ağlıyordu.*

Dedemin bu hâline içimden lanetler okuyarak titreyen ellerini tuttum. "Dedem, ne oldu? Neden gönderiyorsun beni?"

"Yanımda olman riskli. Gücüm tükenmeden senin için bir şeyler yapacağım. Senden tek istediğim kimseye güvenme, tamam mı? Söz ver bana."

Başımı salladım. "Söz." Elini sıktım. "Anlat artık. Ne oluyor?"

Gözünü yumup açtı. "Sorma. Ama bil ki benim tek maksadım seni, kendimi ve soyadımızı korumak olacak. Başka hiçbir şey umurumda değil." Çantayı toparlayarak kapattı. "Vakit daralıyor. Aşağıda bir araba bekliyor seni. Siyah Audi A5."

Çatlayan bir sesle, "Seni göremeyecek miyim? Bir sebep söyle. Neden?" diye sordum. Yıllarca dedesinin eteklerinde yaşayan bir kızı şimdi hangi sebep savuruyordu ondan uzağa?

Sakinleştirici bir sesle, "Bir müddet," diye cevapladı sorumu. Ardından omuzlarımdan tutarak beni sarstı. "Sen Mihrinaz Akşahin'sin unutma. Benim annemin adı ve soyadı seninle yaşıyor. O çok güçlü bir kadındı. Sen de öyle olacaksın. Sakın korkma, yılma, kimseye boyun eğme. Çünkü sen *halefsin.*"

"Sen ne yapacaksın peki?"

"Ben de burada birkaç şeyi yoluna koyacağım. Sen dediklerimi yerine getirip hata yapmazsan hepsi çok çabuk bitecek."

"Hata yapmam," dedim kendimden emin bir sesle. "Ben senin torununum. Hata yapmam."

Dedemin gözleri parladı. Yaşlar anında durduğunda bana sıkıca sarıldı. Onun benzersiz kokusu burnuma dolduğunda çoğu gece kokusu olmadan uyuyamadığımı anımsadım. Sonrasında büyüdükçe onsuz uyumaya alışmıştım. Her sabah yüzünü görmek şartlıyla tabii. Benim hem annem hem babam hem de dedem olmayı çok güzel becermişti. Eksikleri olduğu konular olsa bile, o her zaman benim gurur kaynağım olmuştu.

Dedeme son kez bakıyormuş gibi nazar ederken zorlukla geri çekildim. Eğer bir daha sarılırsam, kesinlikle yanından ayrılamazdım. Odadan çıktığım sırada arkamdan baktığından emindim. Derin nefes alarak etrafı kolaçan edip aşağı indiğimde kalbim neredeyse boğazımda atıyordu. Mekânın etrafında gözlerimi gezdirirken farları açık siyah Audi'yi görmemle arabaya doğru hızlı adımlarla ilerlemem bir olmuştu. Dedemin dediği modelin aynısı olan arabaya arka kapıdan bindim. Yüzü tanıdık olan koruma motoru çalıştırdı. Sanırım ismi İbrahim'di.

Çantayı kucağıma koydum, eski telefonum geldi aklıma. Sonra onu masada Turan'ın yanında bıraktığımı hatırladım. Ah, Turan... Eğer haberi yoksa deliye dönecek, beni merak edecekti. Peki, neden dedem beni ondan bile habersiz göndermek istiyordu?

"Nereye gidiyoruz?"

Dikiz aynasından bana bakan koruma, "Erzin," diye yanıtladı sorumu. "Sizi bırakıp geri döneceğim."

"Araba bende mi kalacak?" Başını hayır manasında iki yana salladı.

Başımı koltuğa yaslayıp İskenderun yollarını izledim ve yutkundum. Acaba ne zaman buraya dönecektim? Neden, kimden kaçıyordum ben? Sorular beyin hücrelerimi kemirip sancılı bir baş ağrısı doğururken gözlerimi sıkıca yumup açtım. Yollara dikkat ederken dakikaları kaybettim, zaman hızla aktı ve Nur Dağları görüş açıma girdi. Dedemle gezmeye gittiğimiz bu dağlarda binlerce hatıram vardı. Fakat şimdi yalnızdım ve bilmediğim şeylerden kaçıyordum.

Akrep yelkovanla ilerleyip bütün yirmi üç yılımı geride bırakırken âdeta halının altına süpürülen toz gibiydi anılarım. İskenderun'u artık geride bırakmıştım. Ailem diye bildiğim dedemle birlikte her şeyimi geride bırakmıştım. Dakikalar geçerken Dörtyol tabelasını da geride bıraktım.

Erzin'e vardığımda araba merkezden geçerek başka bir yola saptı. Camdan dışarıyı izlerken birkaç dakika sonra ilerlemekte zorlanan araba durdu. Başımı kaldırıp etrafa bakınca bir köyde olduğumu anlamam zor olmadı.

"İnebilirsiniz. İlerden sağa döneceksiniz. Sekizinci ev. Kirli beyaz renkte." Bana cebinden çıkardığı anahtarları uzattı.

Ona sorgu dolu gözlerle baksam da bir şey demeden arabadan indim. Anında arabayı çalıştırdı ve arkasında göğe kalkan toprak bırakarak benden uzaklaştı. Köyün yolları taşlı ve topraklıydı. Fakat buna rağmen köy tertemiz görünüyordu. Üzerimde sadece elbisem vardı ve şalımı da lansmanda bıraktığım için donmak üzereydim. Gecenin soğuğu tenime hücum ettiğinde kollarımı bedenime sararak kendimi ısıtmaya çalıştım.

Topuklularla yürümek oldukça zordu ama düşmeden evleri saya saya sekizinci evin önünde durdum. Elimdeki anahtarla kapıyı açıp içeri girdim. Işıkları yakana kadar içimde bir titreme vardı ama sonra bu titreme yerini bir rahatlığa bırakmıştı. Kapıyı içeriden kilitleyerek ilk defa gördüğüm evi inceledim. Eşyaların üzerinde örtüler olmasını bekliyordum fakat öyle değildi. Ev tertemizdi. Mutfağa doğru ilerledim ve dolabı açtığımda küçük çaplı bir şaşkınlık beni ele geçirdi: Dolap doluydu. Bunun haricinde salonda göreceğim şekilde gündelik kıyafetler vardı. Bunu gördüğüm an üzerimi çıkardım ve belime kadar uzanan pantolonla, gri bol kazağı üzerime geçirdim. Rahatça kanepeye uzanmak istediğim sırada kapının çalmasıyla kalbim gümbür gümbür atmaya başladı. Deri ceketi, çantayı elime aldıktan sonra yerde gördüğüm kutunun içini açtım ve orada bulmayı beklediğim spor ayakkabıları ayağıma geçirdim. Kapı tekrar olağan bir şekilde çalarken ben, tersinde olan pencereye yöneldim ve dışarıyı inceledim. Kimse yoktu. Sessizce pencereyi açıp ayaklarımı sarkıtarak atladım.

Bu sırada ceketimi giymiş, çantamı sırtıma değil, önüme geçirmiştim. Telefon ve silaha ulaşabileceğim kadar yakındım. Yavaş adımlarla evin önüne geldiğimde duvarın arkasından baktım ve yaşlı bir kadınla karşılaştım. Fakat onun arkasında silahlı bir adam bekliyordu. Silahı kadının koluna yaslayarak onu kapıyı çalmaya zorluyordu.

Geri geri giderek köyün derinliklerine doğru koştum. Evler dağınık şekilde yapılmıştı ve düz bir sokak bulmak neredeyse imkânsızdı. Hiç bilmediğim yollarda koşarken en sonunda ıssızlaşan bir yere gelmiştim. Nefesim yetmiyordu artık. Ciğerlerim isyan bayraklarını çektiğinde kalbim acıdan kasılıyordu. Bu saatten sonra göçebeden farksız hissediyordum kendimi. Hatay benim şehrimdi fakat ben burada zerre kadar güvende değildim.

Cebimdeki parayla bir taksiye binip Hatay'dan çıkmaktan başka çarem yoktu ya da başka bir seçenek; otogara gidip rastgele bir otobüse binmekti.

Köyde en sonunda bir yol buldum. Arabalar ve yanlarında adamlar vardı. Bir arabaya yaklaşıp, "Otogara nasıl gidebilirim?" diye sordum. Adam bana, bu saatte neden buna gerek duyduğumu soran bakışlar atarken, "Babam rahatsızlandı. Aksaray'da yaşıyor. Eşim de yurt dışında. Bu yüzden tek başıma gitmem gerekiyor. Ücreti neyse öderim ama acilen otogara gitmem lazım," dedim tek nefeste.

Adamın yüzünde anında bir anlayış belirdi. "Bin, bacım. Paraya gerek yok. Hemen götürürüm seni," dedi. Zoraki bir şekilde gülümsedim ve arabaya bindim. Adam, hızla arabayı çalıştırıp beni otogara götürürken, "Bacım senin kocan kimdir?" dedi Hatay şivesiyle.

Ben cevap aradığım esnada adam yine şiveyle, "Kusura bakma, bacım. Ben de soruyorum. Sen babanın derdine düşmüşsündür şimdi," dedi.

Adam beni otogara götürdüğünde tüm ısrarlarıma rağmen para kabul etmedi. *Karşılıksız ve beklentisiz iyi şeyler yapan insanlar hâlâ var,* diye düşündüm ve sonrasında hareket etmek üzere olan bir otobüsün önüne gelip, "Nereye gidiyor?" diye sordum. "Gaziantep," deyince bir an ne yapacağımı bilemedim. Çantamda tıka basa para vardı ancak gidecek tek bir yerim bile yoktu.

Geri çekilip ne yapacağımı düşündüm ve o an gözyaşlarım yanaklarıma doğru firar etti. Hatay'dan ayrılmak istemiyordum. Burada doğup büyümüştüm, şimdi bu kadar kolay terk etmeyi nasıl başaracaktım? Hem de tek başıma. Yanımda dedem, Turan olmadan bunu nasıl yapacaktım?

Anne ve babasını kalabalıkta kaybeden bir çocuk gibi hissediyordum kendimi. Hoş, ben doğar doğmaz kaybetmiştim onları ama şimdi ilk defa bu kadar yalnızdım.

Telefonumu çıkararak oradaki numaralara bakındığım sırada, "Kimsesizim," dedim sesli şekilde. Sesim kısılmış ve çatlamıştı. "Yalnızım." Kendi kendime konuşup otobüsten uzaklaştığımda tanıdık bir ses duymuştum o hengâmede.

"Değilsin."

Önce hayal sandım ya da bir rüya. Fakat arkamı döndüğümde oradaydı. İkinci kez gerçek hayatta tam karşımdaydı. Bedenim sesini duyduktan sonra sanki görevi buymuş gibi titremeye başlayınca ağlamam şiddetlendi.

"Nasıl?" Bana doğru adım attı, korkmadım, geri çekilmedim. Kalbim bedenimi yarıp dışarı çıkacak olsa bile umursamadan durdum tam karşısında.

Fısıltıyla, "Ne nasıl?" diye sordu. Sesi... Tarif edilemez sancılara, kıpırtılara neden oldu yine.

Yutkundum. "Nasıl buldun beni?"

Dudağı yukarı doğru kıvrılırken, "Hiç kaybetmedim ki seni," dedi kendinden emin bir edayla.

Bakışlarımı gözlerinde, yüzünde ve tüm vücudunda gezdirdim, gerçekliğini yoklamak adına. Gerçekti. Daha birkaç saat önce dans etmiştik. Bana dokunmuştu, elimi tutmuştu, benimle konuşmuştu ama inanmak istemiyordum. Rüyalarımdaki adamın gerçek olduğuna inanmak çılgıncaydı. "Sen gerçeksin."

Gözlerime baktı siyaha meydan okuyan hareleriyle. "Her zaman gerçektim." İlahi sesi kulaklarımı doldurduğunda aniden ona doğru atılıp sarılmak istedim ama bunu yapmadım. O kadar tanıdıktı

ki teni, gözleri, elleri, ruhu... Sanki yıllardır tanışıyormuşuz gibiydi. Sanki bunca zamandır rüyalarda değil de gerçek bir hayatta buluşmuşuz gibi... Buradaydı! Rüyalarımı süsleyen, kafede gördüğüm, bana mesaj atan, arayan, benimle dans eden Zamir tam karşımda, elimi uzatsam dokunacağım kadar yakınımdaydı.

Dedemin kimseye güvenmemem gerektiğini ayan şekilde belirten sözlerini anımsadığımda ondan uzaklaştım. "Neden buradasın?"

"Seni almak için."

Bir adım daha geriledim. Korkuyla, "Beni neden alacaksın?" diye sordum. Bana zarar verme ihtimali ne kadardı?

Gözlerini kıstı. "Korumak için."

Dudaklarımı dilimle yavaşça ıslatıp, "Nasıl güveneceğim sana?" diye sordum tedirgin bir tonla. Aylardır ona aşina olsam bile hâlâ bir yabancı olduğu gerçeğini değiştirmem mümkün değildi. Ben şu an tek başına olabilirdim ama o da bir yabancıydı...

Tok bir sesle, "Bana zaten güveniyorsun," dedi. Ardından elini uzattı. "Haydi, gel."

Neredeyse her gece tuttuğum ellerine baktım. Rüyalarda her şey daha kolaydı. Ya şimdi? Şimdi elini nasıl tutacaktım? Dedem kimseye güvenmemem gerektiğini söylemişti. Bu Zamir için de mi geçerliydi?

Kaşlarını çatarak bana baktı. "Tereddüt mü ediyorsun sen?"

Başımı iki yana salladım. "Seninle gelemem. Dedeme söz verdim. Kimseye güvenemem. Hele rüyalarda tanıdığım birine hiç itimat edemem."

Zamir sert sesle, "Benimle geleceksin," dedi. Kendinden o kadar emin konuşmuştu ki bir an kaşlarımı çatmama sebep oldu. "Seni bu şekilde yalnız bırakacağımı mı sanıyorsun? Her an üstüne çökerler."

Çenemi dikleştirerek ona meydan okudum. "Sen nereden biliyorsun?"

İfadesiz sesle, "Soru yok," dedi. Bu cümleyi rüyamda da söylediğini anımsadım.

Gözlerimi kısarak, "Belki beni arayanlardan biri de sensindir?" dedim. Bu ihtimalin olması o an bile canımı yakmıştı.

Tehlikeli sesle, "Sakın," dedi. "Sakın beni aç köpek sürüsüyle bir tutmaya kalkma."

Elimdeki telefonu havalandırdım. "Dedemi aramam lazım."

Bıkkınlıkla, "Hayır, değil," dedi ve koluma uzanıp bana engel oldu. "İşin ciddiyetini anlamıyorsun sen sanırım. Peşindeler diyorum. Düş önüme!"

"Sana güvenmiyorum!" diye tısladım. Gözlerindeki karanlık ifadeyle bana bakarken kaşları daha çok çatıldı. Bana öfkelenmişti. Bunu hissedebiliyordum. Elini tutup onunla gelmemi bekliyordu ama bunu nasıl yapabilirdim ki?

"Başka çaren yok," dedi bumbuz bir sesle. "Buradan kalkacak her otobüste adamları olmadığını mı sanıyorsun? Sen kendini akıllı, onları aptal mı sanıyorsun?"

Ona baktım. Tehlikeli miydi? Belki. Ama her ona baktığımda neden kalbim bu şekilde çarpıyordu? Ben her gece sırf onu görmek için uyurdum. Şimdi ne olmuştu da şüphe ediyordum bu denli? "Korkuyorum," diye mırıldandım çatlayan sesle.

O an Zamir'in ifadesi değişti. Bana doğru adım atıp kolumdan tuttu. "Korkma. Haydi, gidelim." Bu ses tonu... O kadar sıcaktı ki beni yakıyordu âdeta.

Beni yönlendirmesine müsaade ederken otogarın çıkışına doğru ilerledik. Bu sırada telefonumu çantaya atmıştım. Birlikte arabaların durduğu yere geldiğimizde siyah Nissan'ın kapısını açtığı an birisi, "Akşahin!" diye bağırdı. Zamir'le beraber onlara doğru döndüğümüzde elim çantamdaki silaha gitti. Benimle aynı anda o da silahını çıkarıp karanlıktaki adamların silüetine çevirdi ama benim aksime bunu profesyonel bir şekilde yapmıştı.

"Sen!" diye tısladım kendimden bağımsız olarak. "Sen mi söyledin yerimi?"

Zamir, dişlerinin arasında, "Tescilli geri zekâlısın kızım sen!" dedi sinirle. "He, ben söyledim. Şimdi de kendi adamlarıma silah doğrultuyorum gözünü boyamak için."

"Bana hakaret etme!"

Adamlar bize doğru yaklaşırken Zamir, beni arkasına aldı ve kapımı açtı. "Bin." Onu, daha kaç kişi olduklarını bilmeden yalnız bırakmak istemesem bile beni zorla iterek arabaya bindirdi. Ardından kendisi de sürücü koltuğu tarafına geçti ama arabaya binmedi. Onun yerine kapıları üzerime kilitledi.

"Kızı alacağız!" diyen adamların sesini duydum uzaktan.

Zamir ise karşılığında, "Nah alırsınız," demişti.

İki el silah sesi geldi, korkuyla çığlık atıp eğildim. Aynı anda arabanın kapısı açıldı. Başımı kaldırdığımda Zamir, arabayı çalıştırmıştı. Tekerlekler çığlık atarak otogardan çıktığı zaman korkudan nabzım tüm bedenimde atıyordu âdeta. Ellerimi başımdan çekerek sindiğim yerde dikeldim. Araba son hız anayolda gittiği sırada ellerim titriyordu.

"Onlar kimdi?" diye sorabildim birkaç dakika sonra az da olsa sakinleştiğimde.

Zamir ifadesiz sesle, "Aç köpek sürüsü," diye yanıtladı beni.

Titreyen sesle, "Öldürdün mü onları?" diye sordum.

"Önemli mi bu?"

Titreyen ellerime bakınca hıçkırdım. Elimdeki silah kucağıma düşmüştü. Silah ve ben... Ne kadar aykırıydık. Ertan Bey, Turan'a kullanmayı öğretirken bunu reddetmiştim ama dedemin ricasıyla sonunda kabul etmek zorunda kalmıştım. Kendimizi korumak için silah kullanmayı bilmemizin elzem olduğunu vurgulamıştı Ertan Bey. Buna rağmen hiçbir zaman bunu kullanacağım durumun olacağına ihtimal vermezdim.

Gözlerimi sıkıca yumup açtım. Sabah çok normal bir hayatım vardı. Kuzenim Anıl tarafından uyandırılmıştım. Sonrasında Leyla'yla beraber onunla uğraşmıştık. Turan bize sarılmıştı, onunla evde koşuşturmuştuk, akşam lansmana katılmıştık... Her şey seyrinde giderken bir anda tepetaklak olmuştu tüm hayatım.

Zamir sakin sesle, "Ağlama," dedi. Hıçkırdım istemsizce. Bu sefer kadife gibi sesle, "Ölmediler," deyince ona döndüm yüzümü silerek.

Bencilin tekiydim ve şu an belki de kurşun sıktığı adamlardan çok kendimi düşünüyordum. "Ne olacak bana?"

Sükûnet, Zamir'e itaat ettiğinde sessizlik onun emriyle beni esir aldı. Fakat buna rağmen zihnimin içinde bir kargaşa vardı ve o bunu engelleyemezdi. Bundan sonra iyi şeyler olmayacaktı. Bundan sonra ne olacağını bilmiyordum ama iyi şeyler olmayacağı aşikârdı.

O gün hayatımın dönüm noktası olduğunu anladım. Monoton hayatımı Hatay'ın yollarında yere düşürdüm, sevdiklerimi geride bıraktım, geceyi arkama aldım ve saatler sonra çıkacak olan güneşi başka bir yerde karşılayacağımı bilerek yolu izledim yaşlı gözlerle.

III

Düğümlenen Zihin

"Evimden uzakta neden evimdeydim?"

Yeni doğan güneş, turuncu ışığıyla gittiğimiz yolu aydınlatmaya çalışırken, arabanın yarıya kadar açık camından içeri süzülen sabah ayazı, beni ürperttiğinde kollarımı göğsümde birleştirip, bu tatlı esintiden kendimi korumaya çalıştım.

Zamir anında camı kapattı.

Hissetmek çok tuhaftı. Karmaşık duygularım iliklerimde kendine yer edinirken bir kez daha hissetmenin metalik ama bir o kadar da ılık bir his olduğunu fark ettim. Kalbim hızlı çarpmaktan usanmış olmalı ki artık sakinliğini itinayla koruyor, nefeslerimin düzenli bir hâle gelmesini sağlıyordu.

Gözlerimi ağır ağır sürücü koltuğunda oturan Zamir'e çevirdim ve kalbim yine kasıldı. Tüm ciddiyetiyle saatlerdir araba kullanıyor, bir an olsun durmuyordu. Kafamda binlerce soru, dilimden düşmek için sıraya dizilirken hiçbirini seslendirecek gücüm yoktu. Arabanın aynasından gördüğüm görüntüm berbattı. Bir gün içinde bir insan ne kadar çökebilirse, o kadar çökmüştüm. Zamir ise benim aksime oldukça iyi görünüyordu. Rüyalarımdaki o başı eğik, acı çeken çocuk gitmiş, yerine beni korumak için adamlara anında silah doğrultan, arabayı son hız otogardan çıkarıp izimizi kaybettirmeyi beceren biri gelmişti. O bana hem çok tanıdık hem de çok yabancıydı. Aylardır onu görüyor, görmeyi diliyordum. Fakat rüyaların olağanlığına alış-

mış olmalıydım. Şu an ise dibini göremediğim bir kuyuydu ve ben bu kuyuya atılmıştım.

Zihnimdeki düğümleri açmaya çalışırken, ayakkabı bağcıklarımı birbirine bağlamış gibi takılıp düşmüştüm. Kendi zihnimin içinden düşüşüm ruhumu acıttığında sanki, dudaklarımda bir kilit konuşmama izin vermiyordu.

Mersin'in çam ağaçları ile sarmalandığı ilçesi olan Erdemlideydik. Burada duracak mıydı, yoksa ilerleyecek miydi, bilmiyordum. Gözlerimi yumup uyumaya çalışırken başarılı olmayacağımın gayet bilincindeydim fakat bu nafile çabama ayak uydurdum yine de.

Gözlerimi yumup tekrar önüme döndüm. Birkaç dakika sonra, telefon sesi kulağıma dolduğunda bunun bana ait olabileceğini düşünüp gözlerimi açtım ama Zamir'in sesi beni yanıltmıştı.

"Az kaldı," dedi oldukça ifadesiz bir sesle. "İyi herhâlde," dediğinde bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Ürperdim. "Yemek yiyeceğiz. Bir şeyler sipariş et." Ardından telefonu kapattı ve direksiyonu sağ tarafa kırdı. Gözlerimi açıp etrafa bakınca müstakil evlerin olduğu bir semtte olduğumuzu anlamam zor olmamıştı. Bir süre sonra Zamir, arabayı bir evin önünde durdurdu, ruhsuz bakışlarımı ona çevirdim. Başıyla inmemi işaret etti, kucağımdaki sırt çantamla beraber indim ve onu beklemeden eve doğru ilerledim. Ev müstakil, lükstü ama küçüktü. Ön bahçesi neredeyse yok gibiydi. Krem rengindeki iki katlı evin kapısının önüne gelip durdum, o da peşimden gelmişti. Kapıyı çaldı, birkaç saniye sonra kapıyı sarışın birisi açtı.

Zamir'i görünce gülümseyip ona sarıldı. Zamir de aynı şekilde karşılık verirken kaşlarım çatık onları izliyordum. Sarışın oğlan bana dönüp aniden, "Bismillah!" dedi. Ona baktığımda devam etti. "Neden bana öyle ters ters bakıyorsun?"

Hiçbir şey söylemeyince Zamir, "Onun yüzünün ifadesi böyle," dedi benim yerime. Bu sefer sertçe ona baktım. Fakat pek umurunda olmadı, çünkü birkaç saniye gözlerime baktıktan hemen sonra içeri girdi.

Sarışın oğlan, Zamir'in aksine geçmem için bana yol açtığında içeri girdim. Bana bakarak, "İsmim Baran," dedi. Başımı salladım

onayla. "Sen de Mihrinaz?" Tekrar sadece başımı salladım. Beni konuşturamadığı için nefesini bıkkınlıkla dışarı verip, omuzlarını düşürdü. Baran'ı umursamadan etrafa bakındım. Solda geniş oturma odasını ve kanepede oturan Zamir'i fark edip o tarafa yöneldim. Ona bir sürü soru sormam gerektiğinin bilincindeydim ama yorgun zihnim buna fırsat tanımıyor ve beni susmaya mecbur bırakıyordu.

Tam karşısında oturdum, suskunluğum beni iyiden iyiye esir almıştı. Kafamda saatlerdir süren bir kargaşa, beni delirtecek niteliğe sahip hengâme vardı. Hiçbir şey düşünecek, kendimi ifade edecek kelimeleri bile seçecek güçte değildim. Gözlerim öylece sehpaya ilişip kaldığında hareket eden bir kutuyla irkilip bakışlarımın hedefini değiştirdim.

Zamir, pizza kutusunu bu taraf itmiş ve yemem gerektiğini belirten bakışlarını üzerime dikmişti. Boş boş ona bakmaya başladığımı gören Baran, "Sanırım kız şokta," diye mırıldandı ama ben onu duyabilmiştim. "Hiçbir şeye tepki vermiyor."

Zamir kaşlarını çatarak bana bakarken bir an için gözlerinin tesiri altında ezildiğimi hissettim. Sonra yine ruhsuzca ona bakmaya devam ettim. Başını çevirme gereği duymadan dudaklarını oynatarak Baran'a hitaben, "Sen etrafı kolaçan et," dedi. Baran, anında ayaklanırken Zamir, hâlâ bana bakmayı sürdürüyordu. Baran gittiğinde Zamir, yerinden kalkıp yanıma geldi ve pizza kutusunu eline alıp yanıma oturdu. Kutuyu açıp içindeki bir dilimi bana uzatırken başımı istemiyorum anlamında iki yana salladım.

"Aç olduğunu biliyorum," dedi sabit bir sesle. "Haydi, ye şunu."

Tepkisiz kalmayı sürdürürken, "Sana bir şeyler anlatmam gerektiğinin farkındayım. Ama ne kadar az şey bilirsen, o kadar iyi. Şu an güvendesin ve önemli olan bu," dediğinde sesi kadife kadar yumuşaktı. Başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım kaybolmayı umursamadan.

"Dedem iyi mi?"

Zamir, soru olarak bunu beklemiyormuş olmalıydı. Afallamıştı. Ama sonra kendisini toparlayarak, "İyi," dedi. "Çok iyi."

"Dedem mi gönderdi seni?" Bu, bana oldukça yakın bir ihtimaldi ve bunu doğrulamasına ihtiyacım vardı.

Düşünmeden, "Hayır," dedi.

Kaşlarımı çatarak, "O zaman neden beni kurtardın? Güvenliğim neden senin için önemli?" diye sordum. İnsan neden başka birine yardım ederdi? Bir çıkarı ya da mutlaka bir sebebi olmalıydı.

Peki, onun sebebi neydi?

Zamir, gözlerini kıstı ama oldukça ılık sesle, "Soru yok," dedi her defasında olduğu gibi. Ayağa kalkmak istediğim sırada bileğimden yakalayıp beni durdurdu. Ben, ona ters şekilde bakarken o, pizza dilimini dudaklarıma doğru yaklaştırdı ve yememi beyan eden bakışlar atmaya başladı. Dudaklarımı aralamadım, inatlaşmayı devam ettirerek. Zamir dakikalarca uğraştı, en sonunda pes edip, "Yemezsen yeme," deyip yukarı çıktı. O yukarı çıktığı an kutuyu önüme koyup beş dilim pizza yiyerek masada olan meyve suyundan da içtim. Karnım doymuştu, arkama yaslandım. Zamir, üzerini değiştirmiş bir şekilde içeri girdi. Masada duran artıklara ve bana baktı ve başını iki yana salladı, gülüp gülmemek arasında gidip geldi.

"Keçi."

Ona cevap vermek yerine, çantamın içindeki telefonu çıkarıp dedemin kimsenin bilmediği numarasını girerek onu aradım. Aynı anda bir el telefonu elimden aldı. "Ne yapıyorsun sen?"

"Dedemi arıyorum."

Soğuk sesle, "Arayamazsın," dedi. "Yerimizi tespit mi etsinler istiyorsun?"

Burun kıvırarak ukala bir edayla, "Dedemin bu numarasını kimse bilmez," dedim.

"Olmaz."

Öfkeyle, "Senin sözünü dinleyeceğimi kim söyledi?" diye bağırdım. Kendime engel olamamıştım, çünkü konu dedemdi ve bunu kısıtlamaya hakkı yoktu. "Telefonda yardımcı olacak kişilerin numaraları var. Sen onlardan biri değilsen neden kurtardın beni?"

Benim aksime sesini yükseltmeden elini saçlarından geçirerek bana baktı. Gözlerinde anlamını belki de ona ne kadar bakarsam bakayım çözemeyeceğim ifadeler vardı. Harelerinde yıkımın tohumları ekiliydi ve ben, her ona baktığımda bu tohumları sulayıp, onları canlandırıyordum sanki. Kararlı ve yıkıcı gözlerini, bir an olsun üstümden çekmediği zaman dilimi içerisinde, kalbimin bir şimşeği aratmayan gürültüsü, bütün bedenimde yankılanıyordu. "Benim sözümü dinlemek zorundasın," dedi sert bir sesle. "Dedeni merak ediyorsan her hafta onunla ilgili bilgileri elde edip sunarım sana. Ama aramak yok." Bir şey dememe fırsat vermeden telefonumu cebine attı. "Bu senin güvenliğin için."

Meydan okuyan bir sesle, "Neden?" dedim. "Neden bunu yapıyorsun? Beni niye koruyasın ki? Rüyalardan ibaretken neden gerçek olasın?"

Göz bebeklerini ele geçiren sinire aldırmadan yine sakinleşmeye çalıştı önce. Bana öfkeliydi. Ben de ona öfkeliydim. Ama ben bağırıp çağırırken o önce sakinleşiyor, sonra konuşuyordu. Bakışlarımı ona dokundurmamak için her ne kadar çabalasam da olmuyordu. Rüyalarda görmek için her akşam büyük hevesle uyuduğum adam tam karşımda kanlı canlıydı. Ona bakmamam nasıl mümkün olabilirdi ki?

"Soru yok," dedi defalarca dediği gibi. Onun ezber yaptığı repliğine karşılık yüzümü buruşturup ayağa kalktım ve çantamı sırtıma geçirerek kapıya ilerledim. Ben kapıya vardığımda Zamir, kolumu tutarak beni kendisine çevirmişti. "Sakın gitmeye kalkışma. Yoksa zor kullanmak mecburiyetinde kalırım."

Gözlerimde bariz belli olacak bir alevin yandığına emindim artık. Ona çakmak çakmak olan gözlerimle bakıp, "Ne istiyorsun benden?" diye haykırdım. "Neden ben?" Gözyaşlarım şiddetli bir nehir misali yanaklarıma akıyordu. Elimle akan yaşları durduramadım. Zamir şoktaydı. Ağlamam onu bozguna uğratmış olmalıydı. Onunla neredeyse burun buruna gelmiştik. Kolumu yavaşça bırakmış ve ne yapacağını bilmeden bana bakmaya başlamıştı. Gözyaşlarım kirpiklerimden firar etmeye devam ediyordu. Ayaklarım artık beni taşıyacak güce sahip değildi. Dizlerim titrediği zaman düşecek gibi olmuştum

fakat Zamir, beni tek harekette kolumdan kavrayıp ayakta tutmayı becermişti.

"İyi misin?"

Cevap vermek istedim ama dilimden kelimeler düşmemekte ısrarcıydı. Zamir, kolumdan tutarak beni salona götürüp kanepeye yatırdı, ince bir battaniye ile üzerimi örttü. Ona engel olmadım, hiçbir itiraz cümlesi veya nidası kullanmadım. Yorgunluk üzerimden bir kamyonet gibi geçerken sanki bedenim altında ezilmiş gibiydi. Fazlasıyla yorgun bedenim battaniyenin verdiği sıcaklık ve güvenle mayıştı. Çok tuhaftı. Küçükken üzerime örttüğüm yorganın beni her kötülükten koruyacağını sanırdım. Ayağım yorgandan dışarı çıktığı zaman hemen onu yorganın içine saklardım korumak adına. Şimdi de bir battaniyeye güvenip gözlerimi kapatıyordum, bu kadar büyük bir kargaşanın ortasında.

"Baran, gitsene. Sülük gibi yapıştın ha!" Zamir'in yüksek çıkan sesiyle uykudan ayıldım ve gözlerimi açtım yavaşça. Etrafta kimse yoktu fakat yine de bu seslerini duymama engel değildi.

Baran, "Çok garip bir kız değil mi sence de?" diye sordu. "Kaş çatmaktan başka bir bildiği yok." Hah! Benden mi bahsediyordu?

Zamir sinirli çıkan sesiyle, "Gelir gelmez seninle PES mi atmalıydı? Ya da tavla mı oynamalıydı?" Sesinin tonu yine yüksek çıkmıştı.

"Onu uyandıracaksın. Sessiz konuş."

Zamir, "Ondan tırsıyor musun?" diye sorarken bu soruyu gülerek sormuştu ya da ben öyle hissetmiştim.

"Hayır ama sanki onu kızdırırsam gece beni baltalayabilir gibi hissediyorum."

"Bizim baltamız yok ki."

Baran'ın sesli şekilde nefes verdiğini işittim. "Oh be! Rahatladım."

"Ulan geri zekâlı," diye homurdandı. "Silahımız var, hatta silahı var ama seni baltayla keseceğinden mi korkuyorsun?"

"Öyle deme!" diye sitem etti Baran. "Ölmek var, ölmek var yani. Silahı alıp çekip vursa beni bir şey demem ama baltalanmak çok acı verici olur. Hem benim boynum hassastır. Anında kopar kafam! Top gibi yuvarlanırım yerlerde."

"İğrençsin!"

Ettikleri sohbete karşılık, yüzümü buruşturup, kanepede dikelerek ayaklarımı yere doğru sarkıttım. İkisi de mutfakta olmalıydı. Etrafa bakarak çantamı aldım ve boynuma geçirerek karnımın önünden sarkıttım. Elim boynuma ve kulağıma gitti, Turan'ın aldığı takıların yerinde olduğunu fark ettim. Aklımda gezinen sorularla beraber ayakkabılarımı ve ceketimi giyip, sessiz adımlarla kapıya doğru yürüdüm. Kapının anahtarı üzerindeydi. Kapı kolunu çevirip açarken derin nefes aldım ve yorgun bedenimi dışarı attım. Öğlendi. Yüze değdiği zaman tatlı his bırakan rüzgârlı bir hava hâkimdi Mersin'in Erdemli ilçesinde. Etrafa baktım ve dedeme ulaşabileceğim bir telefon kulübesi aradım. Caddenin başından buraya doğru ilerleyen bir kadın gördüm, ona doğru koşmaya başladım.

Bütün bedenime yayılan heyecan hissiyle koşup caddenin ortasına vardım. Bir el ceketimin kapüşonundan tutup beni kendine çekerken çığlık atacaktım fakat ağzımı kapatmıştı. Korkuyla arkamı dönüp beni yakalayan kişinin yüzüne bakmak istediğimde sesi kulağıma dolmuş ve buna gerek kalmamıştı.

"Zor kullanmaya mecbur bırakmasan olmaz mı?" Metalik parfümünün kokusu burnuma dolduğunda çırpındım kurtulmak adına fakat nafileydi. Beni çoktan eve doğru götürmeye başlamıştı. Ona direnmedim ve o da bunu bekliyormuş gibi canımı asla yakmadı. Eve vardığımızda Baran kapıdaydı. İçeri girip de kapıyı kilitlediğinde sonunda Zamir, beni tutmaktan vazgeçerek bıraktı.

Bana kaçmamı kınayan bakışlar atarak, "Bakmayın bana öyle!" diye tısladım her ikisine. "Dedemi aramama izin vermeliydin. O onaylamazsa ben burada kalamam."

İfadesiz bir sesle, "Kalırsın," dedi. "Kocaman kızsın, dedenden izin belgesi mi isteyeceksin?"

Öfkeyle, "Dalga mı geçiyorsun sen benimle?" diye bağırıp koltuktan aldığım yastığı ona fırlattım. Yastık göğsüne çarpıp yeri boylarken bir an olsun kıpırdamadı. Bana donuk bir yüz ifadesiyle bakmayı sürdürdü. Önüne gelip göğsünü yumruklamaya başladım. "Bırakacaksın beni! Anladın mı? Bırakacaksın!" Art arda indirdiğim yumruklar sonrasında aniden Baran belirip beni çekti ve durdurdu.

"Hey! Dur."

O an Zamir'in sarsılmaz ifadesinin kaybolduğunu fark ettim. Yüzünü acıyla buruşturarak, "Sen dur burada," dedi Baran'a hitaben. "Hemen geliyorum." Zamir kaybolduğunda Baran, tuttuğu kollarımı serbest bırakıp beni kendisine çevirdi.

"Küçük bir çocuk gibi davranmayı keser misin?" diye sitem etti âdeta. "Sana zarar vermedik, vermeyeceğiz. Sakinleşip sadece burada kalamaz mısın?"

"Kalamam!" diye bağırdım yüzüne doğru. "Ben kimseye güvenemem. Söz verdim. Hem size neden güveneyim?"

Baran, hiçbir şey söylemeden bana baktı. Zamir, dakikalar sonrasında geri dönüp kolumdan tutmuş ve beni yukarıya götürmeye başlamıştı. Kolumu kenetlenmiş parmaklarından çekmeye çalışsam da başarılı olamadım. Beni yukarıda koridorun sağındaki odaya getirdi, kapıyı kapatmadan hemen önce, "Neden rüyalarıma girdin?" diye haykırdım. Bacaklarım beni taşıyamaz hâle gelince kendimi yere atmış ve ağlamaya başladım. O, benim rüyalarımda çok güzeldi fakat şimdi neden beni gerçeğin tokadını yemeye mecbur bırakıyordu? "Neden ha neden? Neden? Neden buradayım?" Zamir, duraksayarak aralık olan kapıdan bana baktı. Uzun kirpiklerinin çevrelediği gözlerinin içine baktım. Bana adım atmak ya da geri çekilmek arasında mekik dokuyordu. Avuçlarımı zemine bastırırken her an yığılacak gibiydim. Zamir, öylece kapıda dikilirken hiçbir şey söylememekte ısrarcıydı. Birkaç dakika öylece durmuş, ardından kapıyı kapatarak dışarı çıkmış ama kilitlememişti.

Kaç saat öylece odada oturdum, bilmiyordum. Gece karanlığa tüm benliğiyle teslim olup karardığı zaman, pencereden vuran birkaç

yıldız ışığı bile, odayı aydınlatmaktan acizdi. Karanlık odada ayaklarıma sarılarak otururken ruhumun acısını unutuyordum ara sıra.

Yelkovanla akrebin savaşı ilerlemeye başladığında kapının sesi, odaya âdeta gürültü gibi doğmuştu. İki kez tıklatılan kapı bana dedemi anımsattı, gözümü sıkıca yumup açtım. Zamir olduğundan emin olduğum gölgenin sahibi odaya dâhil olunca boş bakışlarımı zemine diktim. Zamir, birkaç adımda yanıma ulaşıp heybetli bedenini yere bıraktı. Solumdaydı ve şu an aynı rüyamdaki gibi oturuyorduk. Başımı sola çevirip bana bakan siyah gözlere odaklandım. Yüzüne ay ışığı vuruyordu ve loş ışık sayesinde çehresini seçebiliyordum. Gözlerim gözlerine kilitlendi, ölümün rengine boyanmış harelerindeki kıvılcım büyüyordu.

Nefesinin sert sesini işitirken yine kalbim tekledi nedensizce. Zamir elini bana uzattı, bu sefer kalbim âdeta durmuş gibiydi. Her defasında ona elini uzatan ben olurdum. Ama ikinci defa oydu bunu yapan ve ilk defa gerçek hayatta bu konumdaydık. Kalbim dalından kopup düşen bir yaprak gibi gecenin ayazında süzülürken, gözlerim şaşkınlıkla açılıp hedef olarak onu seçmişti.

Bir dakikayı geçtiğine emin olduğum esnada Zamir kısık sesle, "Tutmayacak mısın?" diye sordu.

Yutkundum. "Neden tutayım?"

"Rüyalarda el ele tutuşuyorduk. Dün gece de dans ettik?"

Başımı salladım ve onu onayladım. "Evet." Görmeye çoktan alışkın olduğum eline bakarak, "Ama bu farklı," dedim. Yorgundum ve bu sesime de yansımış olmalıydı. Sanki dün gece ölmüş, bugün cesedimin çürümesini bekliyordum.

Zamir söylediklerimi inkâr ederek, "Farklı değil," dedi. "Aynı hissediyorsun."

Yorgun gözlerimi ona çevirdim tekrar. "Benden ne istiyorsun?" Benden ne istediğini gerçekten merak ediyordum. Bir Akşahin'dim. Beni kaçırıp fidye isteyebilirdi, dedemi tehdit edebilirdi. Belki de bana zarar verirdi. Başka? Hiçbir şey. Ama bunları yapması için aylarca rüyalarıma konuk olması ya da dün lansmanda karşıma çıkması gerekmezdi.

Gözlerini kıstı ama bunu küstahça yapmamıştı. Gözleri mazinin yüküne dayanamayıp kendiliğinden kısılmıştı sanki. "Senin güvende olmanı istiyorum." Tereddüt etmeden, hiçbir şüphe ettirmeden kurduğu cümleye karşılık, başımı onaylamazcasına iki yana salladım.

"Seni tanımıyorum."

Zamir ılık sesle, "Ama ellerin ellerimi tanıyor," diyerek benden onay beklemeden elimi tuttu.

Elini bırakmadım. Bırakmak istemedim. Aptalcaydı biliyorum ama onun elini bırakırsam düşeceğimi sanmıştım o an. "Bana bir açıklama yapmazsan burada kalamam."

Kendinden emin sesle, "Kalırsın," dedi.

"Kalamam. Sebebini bilmeden evimi, ailemi bıraktım. Rüyalardan ibaret ve son zamanlar gerçek hayatıma da dâhil olmuş biri aldı, beni buraya getirdi. Silahlı saldırıya uğradım. Hayatımda ilk defa silah doğrulttum birilerine."

Zamir gözlerini yumarak sırtını duvara yasladı. Bu konulardan konuşmak onu bunaltmış gibiydi. Ama asıl konumuz buydu. Benim neden burada olduğumu konuşmalıydık. Bana bir sebep ve birden fazla seçenek sunmalıydı. "Sadece böyle kalsak olmaz mı?"

Tekdüze bir tonla, "Olmaz," dedim. Bana ne yapacağını, benimle ilgili maksadını öğrenmeden burada kalmam olası değildi. Ondan korkmam gerekirdi. Ama neden... Korkmuyordum?

Sorularıma cevap bulmadan ona rahat vermeyeceğimi anlamış gibi konuyu değiştirdi. "Acıktın mı?"

"Önemli mi?"

"Evet."

"Acıkmadım."

Ayağa kalkarak beni de beraberinde kaldırdı. Ellerimizi bir an olsun ayırmadı, beni tek kişilik yatağa götürdüğünde ise meraklı bakışlarım üzerindeydi. Benim yatağa oturmamı sağlarken kendisi dizlerimin yanında yere çöktü. Ona baktığım sırada başını kaldırıp karanlığa meydan okuyan gözlerini gözlerime dikti. "Sana hiçbir açıklama yapamam. Sen bana güvensen olmaz mı?"

Kafamı iki yana salladım. "Olmaz."

"Deden söyledi diye mi?"

"Dedemin nasıl olduğunu ne zaman söyleyeceksin?"

Gözlerime bakarak, "Baran!" diye bağırdı. Bir dakika geçmeden Baran içeri girip ışıkları açtı, bakışlarımı kaldırarak ona baktım. Zamir ise ona dönmeden, "İskenderun'da son durum nedir?" diye sordu.

Baran, "Azim Akşahin herkese torununun Viyana'ya iş için gittiğini söyledi. Şu an kendisi Turan Demirhan'la beraber iş yemeğinde. Sağlığı ve kendisi gayet iyi görünüyor," dedi. Ağzım açık onu dinliyordum ama yine de çenemi dikleştirerek, "Size neden inanayım?" diye sordum.

Zamir kaşlarını çatarak, "Fotoğrafları göster," dedi, emredercesine. Baran'ın açıp bana uzattığı telefonda dedemin fotoğrafına baktım. Yanında Turan ve işteki önemli kişiler vardı. Daha dün ağlaması yüzünden hiç okunmuyordu. Benim burada kaçak hayatı yaşamama rağmen dedem mutlu görünüyordu. Turan, dedemin tam yanında otururken o yerin bana ait olduğunu anımsadım. Turan, tam olarak bir günde benim yerimi doldurmuş gibiydi. O an, onu deli gibi kıskandım. Turan'ı bu zamana kadar sayamayacağım kez kıskanmıştım ama bu sefer bambaşkaydı.

"Bu fotoğrafı çeken kişi neden dedemi yalnız yakalayıp beni onunla konuşturmuyor?"

Mantıklı sorum karşısında Zamir ve Baran afalladı. Ama çok geçmeden Zamir, "Deden onu aramanı söylemedi değil mi? Bak, ortalık birazdan çok karışacak ve seni uzaklaştırmak istedi. Burada güvendesin," dedi. "Sana zarar vermeyeceğimize yemin ederiz. Zaten birkaç güne anlayacaksın dedenin seni neden uzaklaştırdığını."

"Beni asla arama." Dedemin sesi zihnimde yankılandı, bu cümlesine anlam veremedim. Onu aramamda ne gibi sakınca olabilirdi? Kim, neden telefonla izimizi sürerdi?

Baran, "Deden sana önemli bir şey verdi mi?' diye sordu. Zamir, hayatımda gördüğüm en ölümcül bakışla ona baktı. Bu soru neden onu kızdırmıştı ki?

Kaşlarımı çattım. "Ne gibi?" Telefon, para, silah ve çanta. Başka bir şey vermiş miydi?

Zamir, "Boş ver. Merakından sordu," diye kestirip atarken ayağa kalkmıştı aynı zamanda.

"Yemek getireyim mi?" diye sordu biraz sonra Baran. O an acıktığımı yeni fark etmiştim. Her ne kadar onların yemek anlayışı bana zıt olsa da açlıktan ölmek istemezdim.

Ona bakarak başımı salladım. Zamir, bana şaşkınlıkla baktı. "İnanılmazsın," dedi. "Keçisin sen."

Baran, neredeyse koşar adım aşağı indi. Zamir, bana dik dik bakmaya devam ediyordu. Onu umursamamaya çalışarak kıyafet bulmak adına çantamın içerisini aradım ama yoktu. Ayaklanıp dolaba yöneldiğim anda bana eşofman takımı uzattı. Benim için önceden kıyafet mi almıştı yoksa evinde kadın kıyafetleri mi vardı? Bu soruları seslendirmedim ve kafamı kaldırarak ona ters bakış attım. "Çıkarsan, giyineceğim."

"Giyinmen için illa çıkmam mı gerekiyor?" Muzip cümlesine karşılık yataktan bulduğum yastığı göğsüne fırlattım. Zamir'in ifadesi değişti, birkaç adımda yanıma varıp yumuşak bir dokunuşla kolumu tuttu.

"Bana bir şeyler fırlatmaktan, vurmaktan vazgeç."

İnatlaşarak, "Sen beni burada tutunca oluyor ama?" deyince yüzü kaskatı kesildi.

Homurdanarak, "Anla artık," dedi. "Hepsi senin için."

"Ben seni tanımıyorum bile! Bana neden karşılıksız iyilik yapasın?" Bir insanın başkasına karşılıksız iyilik yapacağına inanmazdım. O gün otogara gelmeme yardım eden adam bile ziyadesiyle şaşırmama sebep olmuştu. Şimdi ise Zamir, beni koruyacağını beyan ediyor ama sebebini dile getirmiyordu.

Zamir, "Sana ne!" diye bağırdı, korkuyla sıçradım. Hayatımda ilk kez biri bana bağırıyordu sanırım. "Burada kalacaksın diyorsam, kalacaksın. Gidecek tek bir yerin bile yok."

Gözlerimden saçılan öfke eşliğinde, "Telefonumda numaralar var! Onlarla iletişime geçebilirim. Sana mecbur değilim!" diye bağırdım ona karşılık olarak. Beni otogardan çıkarmış ve hayatımı kurtarmış olabilirdi ama yine de ona mecbur değildim.

Bana alayla baktıktan sonra cebinden çıkardığı telefonumu açtı ve birkaç defa ekrana tıkladı. Telefonu bana doğru tuttu, rehberin bomboş olduğunu gördüm. Bütün numaraları silmişti. Ela harelerimin şaşkınlık ve sinirden dolayı büyüdüğünü hissettim. Burnumdan çıkan sert nefesin sesi kulaklarıma doldu, kaskatı bir yüzle onun suratını izledim. Ona bağırmadım, ona vurmadım. Bunları neden yapmadığımı bilmiyordum ama o an hiçbiri içimden gelmemişti.

Baran, içeri elinde tepsiyle girip bana doğru yaklaştı. Hayal kırıklığını gizlediğim öfkeli gözlerimle Zamir'e bakıyordum hâlâ. Tepsiyi yatağın üzerine koydu, "Yemeyeceğim," dedim boş sesle.

Zamir, "Yiyeceksin," diye diretti. Önce duraksadım ama sonra kaşlarımı çatarak gözlerimi gözlerine diktim. İçinde bulunduğumuz saniyeler yanarak kül olmaya devam etti. Yemeyeceğimi ispat eden bakışlarla onu izlediğim sırada Baran dışarı çıkmıştı. Zamir, bana doğru gelip yanıma oturdu ve sandviçi tabaktan alıp yemem için bana uzattı. Elini ittirirken bu sefer ekmeği dudaklarıma yapıştırdı. "Eğer yersen en kısa sürede dedenin sesini duyarsın."

Ona döndüm hayretle. "Gerçekten mi?"

Zamir, umut dolu sorum karşısında bir anlık kalkanlarını indirip, gülümser gibi oldu. Sonrasında kendini hemen toparladı. Bir anlık dudaklarının kıvrılmasının sanrı olduğunu bile düşündüm. "Gerçekten." Sandviçi yemeye başladım, açlığın getirdiği dürtüyle hareketlerim hızlanmıştı. Birkaç dakikada koca sandviçi mideme indirdikten sonra meyve suyunu da içip Zamir'e döndüm. "Güzel." Kendi kendine mırıldanıp tepsiyi aldığı sırada bir şey unutmuş gibi bana döndü. "Silahın nerede?"

Aklıma bugün adamlara silah doğrulttuğum geldi, bedenimden bir ürperti geçmişti. "Bilmiyorum." Büyük ihtimal arabada unutmuş olmalıydım. Çünkü indiğimde silahı aldığımı hatırlamıyordum.

"Peki. Kapıyı kilitlemiyorum. Kaçmak girişimlerinin anlamsız olduğunu anlamışsındır diye umuyorum. Bir şey istersen seslen. Karşı odadayım."

Zamir dışarı çıktı, gözlerimi sıkıca yumdum. Birkaç dakika etrafa bakıp olduğum yeri düşündüm. Sorular beynimin içinde debelenip durmaya başladı, oturduğum yerde üzerimi değiştirdim, mücevherlerimi çantama attım ve yatağa uzandım. Sadece bilekliğimi çıkarmamıştım.

Saniyeler, dakikalar koşuşturmaya devam etti. Geçen zaman diliminden habersiz gözüm kapalı şekilde uzanmaya devam ettim. Aklıma uyuyamadığım geceler gelmişti ve bu yastığıma sıkıca sarılamama neden oldu.

"Turan, gitme!"

Bana üzgün bir şekilde bakarak, "Ama gitmem gerekiyor," dedi, yaşaran gözlerle ellerinden tuttum.

"Lütfen, gitme ve birlikte uyuyalım."

Dedem artık büyük kız olduğum için benimle uyumayı reddediyordu ve bu yüzden Turan'la uyuyordum bir süredir. Fakat şimdi o da evine gideceğini söylüyordu. Peki, ya ben? Yalnızlığa mahkûm mu olacak, kocaman odada küçülüp uyumak zorunda mı kalacaktım?

"Yengem çocuklarına masal anlatıyor. Bana anlatmıyor. Dedem de masalın sonuna gelemeden uyuyakalıyor. Lütfen sen kal ve bana masal oku."

Başını şiddetle iki yana salladı. "Ben masalları sevmem."

Masalın sonunda uyuyakalan dedem, masal okumayı sevmeyen kuzenim ve hiçbir masalın sonunu bilmeyen bir küçük kız -yani ben- vardı. Son kelimesini hiç duymamış, hep kendi hayalime göre hikâyeleri şekillendirmiştim. Fakat en yakıcı nokta şuydu ki, benim tasvir ettiğim hiçbir son, mutlu değildi. Çünkü benim mutlu sonlara olan inancım çoktan ölmüştü. Çocukluğum gibi...

Bir tıkırtı sesine kadar gözlerimi yummuş ve geçmişi gözlerimin önünde film gibi oynatıyordum. Ses geldiğinde kalbim korkuyla gümbür gümbür çarpmaya başladı. Sessizce dinlemeye devam ederken karnıma balyozla vuruluyormuş gibi hissediyordum. Korkunun darbeleri göğsümde kocaman bir delik açmaya çalışıyordu. Yerimden doğruldum ve ayağa kalkarak çıplak ayaklarımın soğuk zeminle temas etmesine izin verdim. Odanın kapısına doğru ilerlerken çantamı

son anda hatırlayıp aldım. Kapıyı yavaşça açıp etrafı kolaçan ettim, karanlık koridorda kimse yoktu. Çantamı önümde tutarak kendimce bir savunma mekanizması oluşturdum ve karşı odanın önüne geldim.

Bu sefer kalbim heyecanla kasıldığında korkunun verdiği his kalbime galip geldi ve kendimi aniden Zamir'in odasında buldum. İçeri geçip kapıyı kapattım, tıkırtı sesini tekrar duyup ağzımdan küçük bir nidanın kaçmasına engel olamadım.

Zamir'i uyandırmaya bu sesim bile yetmişti. Yatakta doğrularak uyku mahmurluğu barındıran gözleriyle bana döndü. "Ne oldu?"

Sırtımı kapıya yaslayarak, "Sesler geliyor," dedim tek nefeste. "Tıkırtı sesleri. Birileri var sanırım."

Zamir, yorganı üzerinden atıp komodinin üzerinden silahını aldıktan sonra büyük adımlar atarak yanıma vardı. Gözlerim irileşmiş şekilde onu izliyordum. "Gel benimle."

Kolumdan tutarak birlikte odadan çıktık. Kalbim şiddetli şekilde çarpmaya devam ediyordu. Tedbirli şekilde merdivenleri inerken silah önünde, ben ise arkasındaydım. Tekrar ses geldi, korkuyla irkilip Zamir'in arkasına sindim. Başını çevirerek bana baktı, karanlığın saltanatta olduğu hareleri yüzümde gezindi. "Korkma."

Onayla başımı sallayıp istemsizce koluna tutundum ve onunla beraber ilerledim. Zamir, sesin geldiği tarafa ilerlerken silahını kaldırmıştı bile. Mutfağa girip silahını doğrulttuğu kişiye, "Kıpırdama!" dedi. Olanların hepsi birkaç saniyede gerçekleşmişti. Baran, başını soktuğu buzdolabından çıkarıp Zamir'in silahını görmüş, elindeki reçel kavanozunu korkudan göğe fırlatmış, kavanoz yeri boylayıp kırılmış, Baran korkudan hareket ettiği için cam parçası ayağına batmıştı.

Şimdi ise Baran, mutfak tezgâhına çıkmış, Zamir ise ayağının altındaki cam parçasını çıkarmaya çalışıyor, ben ise kendimi gülmemek için zor tutuyordum.

Zamir homurdanarak, "Mutfak faresiymiş tıkırtının sebebi," dedi kendi kendine. "Ben de birileri bizi buldu sandım."

Baran, "Benim de bu evde yaşadığımı unuttunuz mu? Ağız tadıyla reçel yedirmediniz!" diye bizi kınadı. Tüm olanlara rağmen onun bu hâline içten şekilde gülmek istedim ama yapamadım.

Zamir sinirle, "Sabahın üçünde reçel yemek ne demek?" diye sordu. "Seslerden korkmuş." Sabah üç müydü? Bu saate kadar gerçekten de uyuyamayıp düşünmüş müydüm?

Baran, bana dönerek şikemperver olduğunu belli edercesine, "Alışsan iyi olur," dedi. "Ben geceleri acıkırım." Başımı iki yana sallayarak mutfaktan dönüp çıktım, Zamir arkamdaydı, Baran ise tekrar yemeğine dönmüştü. Beraber yukarı çıkınca sağdaki odaya doğru yöneldim.

O da benimle beraber odaya girdi ve başımı çevirip ona baktım sorarcasına. Ben çantayı bırakıp yatağa otururken, "İyi misin?" diye konuştu Zamir.

Başımı kaldırıp boş boş ona baktım. Alayla, "Sence?" dedim. İç çekerek tek dizinin üzerinde oturdu. Bana bağırmıştı. Hayatım boyunca ilk kez biri bana bu denli sesini yükseltmişti. Küçüklüğümden beri dedem bana kimsenin bağırmasına izin vermezdi. Hiç kimse beni ağlatamazdı çünkü, zaten benim ağlanacak çok şeyim vardı.

"Sana bağırmak istememiştim," dedi sakin sesle. "Soru sorup, bağırıp çağırmana kızdım. Kızmamam gerekirdi ama işte." Pişman mıydı? Ses tonunda yeşeren bu pişmanlık tonu ruhuma ince bir şekilde temas etti, ürperdiğimi hissettim ama bu his üşümek gibi değildi.

Yatağa uzanarak battaniyemi üzerime çektim. Başım yastığa gömülmüş, gözlerim ise Zamir'in üzerinde kilitlenmişti. "Rüyalarıma girmeyi nasıl başardın?" Bu, sanırım en çok merak ettiğim şeydi. Rüyalar hakkında pek bir bilgi sahibi olmasam da insanların, birbirilerinin rüyalarına girebildiğini biliyordum. Bunu Fatih de onaylamıştı. Mümkün bir şeydi ama benden bağımsız olmalıydı. Ben onun rüyasına girmediğime göre o mu benimkilere giriyordu? Peki, ben nasıl rüyada olduğumun farkında bir şekilde hareket edebiliyordum?

Zamir, ela harelerime hükmetmek istermiş gibi bakıp, "İnsan istediği her şeyi yapabilir," diye fısıldadı.

"Beni tanıyor muydun?"

Varla yok arası gülümsemesini takındı. "Azim Akşahin'in varis torununu kim tanımaz ki?" *Tahmin ettiğim gibi... O da beni dedemden dolayı tanıyordu.*

Acıyla gülümsedim. Beni Azim Akşahin'in torunu olarak görmesi kanıma dokunmuştu. Bir ismim vardı ve insanların bana her zaman, sadece kendim olduğum için saygı duymasını bekliyordum. Sadece Mihrinaz olduğum için beni seven kişi sayısı kaçtı ki? Belki de hiç yoktu. Herkesin beni tanıma ya da bana ilk saygı duyma sebebi dedemdi, ben değildim. "Azim Akşahin'in varis torunu Mihrinaz Akşahin."

"Senin hakkında tahmin ettiğinden fazla şey biliyorum, Kıvırcık."

"Nasıl?" diye sordum. Zamir, kollarını göğsünde kenetleyerek bana baktı.

"Soru yok." Ezberlediğim repliğini tekrar ederken bu sefer onu umursamadan gözlerimi yumdum. Dakikalar birbirini kovalarken Zamir'in odadan çıkmasını bekledim ama çıkmadı. Gözlerim yumulu olmasına rağmen üzerimde olan bakışlarının ağırlığı altında ezilen kalbim, hızlı atmaktan yorgun düşmüştü.

"Çıkar mısın?"

Sanki mantıksız bir şey istemişim gibi iç çekip, "Çıkmam," diye fısıldadı.

Yüzümü buruşturup gözlerimi açmadan, "Neden?" diye sordum.

İçimi dahi yakabilecek kadar sıcak bir sesle, "Çünkü seni izliyorum," dediğinde kalbim tekledi.

Dünyanın en normal şeyini yapıyormuş gibi konuşmasına rağmen itinayla gözlerimi açmadım. "Neden?"

Birkaç saniye sonra ondan cevap alamayacağımı fark ettim. Dudaklarıma paslı kilit vurmamın sebebi de sorularıma itinayla cevap vermemesi, beni daima yanıtsız bırakmasıydı.

Gözlerimi daha sıkı yumduğumda huzursuz hissedeceğimi sanmıştım fakat öyle olmamıştı. Yanımdaki varlığıyla mayışan bedenim, uykunun kollarına ruhumu teslim ettiğinde, gerçek hayattan kopmak üzereydim. Tatlı bir esinti, battaniyenin dışında kalan kollarımı ve yüzümü gıdıklarken huzurun tanımını yaşıyormuş gibi hissettim. Birkaç saniye sonra rüzgârın kulağa hoş gelen uğultusunu dinledim, ardından yüzüme düşen saç tutamım bir el tarafından geri itildi.

İrkilmedim. Bu eli tanıyordum. Sahibini tanımıyordum ama bu ele aşinaydım. Sanki parmak izlerini ezberlemiş bedenim ve ruhum onu çoktan tanıyordu.

Aşinalık. Evet, ona duyduğum his buydu.

Asi saç tutamlarım rüzgârla bir olup oyun oynuyor, onun parmakları bu oyunu her seferinde bozuyordu. Bıkmadan, usanmadan saçımı yüzümden çekmeye devam ederken kalbimin, içimde bir volkan gibi patladığının bilincindeydim.

Yanağımda sıcak parmaklarının tüy kadar hafif dokunuşlarını hissettiğimde göz kapaklarımı aralamak, bunu yapmamasını söylemek, bağırmak, onu itmek istedim ama yapamadım. Kalbimin ritmi hızlandığında içimdeki bu gıdıklayıcı ve sıcacık duygunun geçmemesini diledim.

Yanağımı okşadı.

Beni izledi.

Aşinalık, şefkat... Daha iki günde, iki duygu aramızda örgü örüyorken başka hangi hissin ipi eklenecekti bu örgüye?

Sesli şekilde nefes alıp verdiğinde nefesi, beni odaya dolan rüzgâra rağmen ısıtmıştı. Parmakları yanaklarımda, kendine bir harita çizmeye devam ediyor ve bu dokunuşları benim uykumu getiriyordu.

Bildiğim tek şey güvende olduğumdu. Beni arkasına alıp önümden silahla yürüdüğü anlar beynime, hatta tüm iliklerime kazınmıştı. Dedemin gölgesinde büyüyüp sadece ona güvenen ben, şimdi rüyalarımdan tanıdığım bir adamın yanında güvende hissediyordum. Bir yerde okumuştum sanırım. Diyordu ki, bir adama güvenirseniz, onun eline silah vermiş olursunuz. Eğer adamsa bu silahla sizi korurdu. Adam değilse sizi vururdu. Peki, Zamir hangisini yapacaktı?

IV

Gözlerimdeki Ceset

"Elini tutarken kayboldum.

Ama sakın beni bulma çünkü hâlimden memnun sayılırım."

Dilhun sessizliğin esir aldığı odada gözlerimi açtığımda ilk önce nerede olduğumu idrak edememiş fakat sonrasında beynime hücum eden anılar eşliğinde kaşlarımı çatarak doğrulmuştum. Yaşadığım anlar kumdan bir kale gibi önüme dökülmeye başlayınca boğazımın acıyla sızladığını hissettim. Boğazımı temizleyerek yatakta doğruldum, odanın içindeki banyoyu o an fark etmiştim. Ayaklarımı zemine doğru sarkıttığım anda komodinin üzerindeki kıyafetleri gördüm. Etiketi üzerinde olan kıyafetleri elime aldım. Siyah çorap, siyah kot pantolon ve bordo renginde ince bir gömlekten ibaretti. Yanındaki poşete baktım, poşetteki gördüğüm iç çamaşırlarıyla gözlerim irileşti. Zamir'in bunları alması fikri yanaklarımı yaktı, ellerim buz kesti âdeta. Bir müddet ne yapacağımı bilemedim ama sonrasında ayağa kalkıp kıyafetlerle beraber banyoya girdim. Banyo kapısında asılı olan beyaz bornoz ve temiz havluyu gördüm, kaşlarım daha da çatıldı. Bunların hepsini düşünmüş olması imkânsızdı!

Kapıyı içeriden kilitlediğimden emin olduktan sonra üzerimdekileri çıkarıp sıcak suyu açtım ve duşa girdim. Suyun altına girdiğimde bedenim yakıcı suyla buluştuğu için önce acıdı, fakat sonra buna alıştı. Tıpkı hayatta birçok acıya katlanıp alıştığımız gibiydi bu. Bir kısır döngüden farkı yoktu.

Haşlak suyun bedenimi yakıyor olmasını umursamadan elime aldığım şampuanla saçlarımı yıkamaya başladım. O an saç diplerimde hissettiğim ferahlık, yaşadığım durumla oldukça tezatlık yaratıyordu. Saçlarımı üç kere yıkayıp duruladıktan sonra duş jeli ile bedenimi de özenle yıkadım. Suyun yakıcılığı bedenimi kıpkırmızı yapsa bile bunu umursamadan yıkanmaya devam ettim. Yaklaşık kırk dakika sonra suyun altından çıkıp, bedenimi deterjan kokan temiz bornozla buluşturdum. Islak saçlarımı taradım, nitekim kıvırcıktım ve saçlarım kuruduğu zaman tararsam gürleşirdi. Tarama işleminden sonra ıslak olmasına rağmen ördüm saçlarımı. Ardından etiketi üzerinde olan iç çamaşırlarını, siyah çorabı, pantolon ve ince gömleği üzerime geçirdim. Ekimin ortalarıydı fakat hava soğuğa yüz tutuyordu.

Tertemiz olmuştum fakat kendimi neden bu denli kirlenmiş hissediyordum?

Ahşaptan parkenin üzerine çökerken ayaklarıma sarıldım yavaş hareketlerle. Son iki günün anıları çekinmeden zihnimi istila etmişti. Kafamın içinde karınca ordusunun olması muhtemel bir ihtimal gibi geliyordu.

Sahipsiz bir cesedi andırıyordum.

Güneşin yumuşak ışıkları kirpiklerime toz gibi serpildiği esnada, aydınlığın içerisinde ne kadar karanlıkta olduğumu o an anladım. Ucuz bir romandım sanki. Sayfalarım gazete kâğıdının yerine sobaya atılıp yakılmıştı. Ne de olsa bir romanı yakmak bir dünyayı yıkmakla eşdeğerdi. Bir yazarın dünyasını başına yıkmak için onun kaleminin döküldüğü sayfaları yakmak yeterli olurdu. Hayatımın yirmi üç senesi aynı ucuz romanın fersiz sayfaları gibi sobaya atılmıştı.

İskenderun-Erdemli yollarında bütün yaşantımın kırıntılarını düşürmüş ve kimsesizliği sırtlanmıştım. Hatay'da ailemi bırakıp Mersin'de rüyalardan aşina olduğum bir yabancının evinde yaşamaya başladığımdan beri beynim sorgu kabiliyetini yitirmişti. İçimde yitirmişliğin kanıtı olabilecek nice feryat tohumları yeşermeye yüz tutmuştu. Her geçen dakika daha da filizlenen haykırmak hissini bastırmak için birçok savaşlar veriyordum.

Zaman ilerlemeye devam ederken odanın kapısından iki el tık sesi geldi. Ardından bir şey dememe fırsat vermeyen Zamir içeri girdi.

Yerde ayaklarıma sarılmış hâlde beni bulduğunda birkaç dakika konuşmadı. Ardından elini saçlarıma getirdi. "Saçların ıslak."

Hiçbir şey söylemedim, banyoya yöneldi, çekmeceleri kurcalamaya başladı. Birkaç tıkırtı sesinden sonra tekrar yanıma vardı, elinde saç kurutma makinesini görünce yüzümü buruşturdum. "İstemiyorum."

İfadesiz bir sesle, "Fikrini sorduğumu hatırlamıyorum," dedi ve saç kurutma makinesini fişe taktı.

Kulağıma dolan yüksek sesle kaşlarımı çattım fakat yüz ifademi umursamadan ıslak saçıma yaptığım örgüyü açtı ve saçımı kurutmaya başladı. Asi kıvırcık saç tutamlarım havayla beraber coşup kendilerine has danslarını sürdürürken Zamir'in elini ensemde hissettim. İrkilerek öne doğru atıldım. Dokunuşu ince, sıcak, ürperticiydi. Hislerim birbirine karıştığı zaman bile bunu umursamadan bir adım öne gelip yaptığı işe devam etti. Ara sıra elleri saçlarımı buluyor, kısa süren saniyeler sonrasında ise elini daldırdığı saçlarımdan çekiyordu. En tuhaf olanı ise dokunuşlarının beni katiyen rahatsız etmemesiydi sanırım.

"Saçların da senin gibi inatmış. Kurumak bilmedi."

Omuz silkerek ruhsuz bir sesle, "Sana istemiyorum demiştim,"

Makinenin sesine rağmen yakın olduğumuzdan dolayı birbirimizi rahatça duyabiliyorduk. "Hasta bakıcılığı yapacak hâlimde değilim."

Bu sefer ona cevap vermeye gerek duymadım. Biraz sonra saçlarım kuruyup benden bağımsızlığını ilan edercesine şahlanmıştı. Zamir, saç tutamlarımı avucunun içine sıkıştırarak aldı, bir anlık ne yaptığını anlamadım. Ardından komodinin çekmecesini açarak içinden bir toka çıkardı. Saçımı gelişigüzel toplarken acemiliğini hissedebiliyordum ama bu beceriksizliğinin esas sebebi benim saçlarımın yerinde durmaması da olabilirdi.

Odada bulunan toka tuhaf geldiği için, "Burası kimin odası?" diye sordum.

"Senin."

"Toka?"

Bir an soru sormamam gerektiğini söyleyeceğini sandım ama onun yerine açıklama yapmıştı. "Ben aldım."

"Kıyafetler?"

Tekrar, "Ben aldım," dediğinde kaşlarımı çatarak ona döndüm.

"Ölçülerimi nasıl bildin?"

Kara gözlerini gözlerimle birleştirdiğinde, "Bilmem," dedi tekdüze tonla. Hiçbir şey söylemediğim sırada Zamir hâlâ saçımla uğraşıyordu. En son saçımı düzgün bir şekilde toplayabildi ve "Bonus Kafa," dedi.

"Hı?"

"Duydun," dedi sakin bir tonla. Uzaklaşıp kapıya doğru yöneldi. "Kahvaltıya bekliyoruz."

Anılar, tek bir cümle ile beynime doğru koşmuştu. Neredeyse her sabah bu cümleyi duyardım. Her gün koca bir masa beni beklerdi kahvaltı için. Ben ise şımarıklık yapıp kimseyi umursamaz ve geç uyanırdım. Sanırım o günleri, iş konuşulan kahvaltı masamızı daha şimdiden özlemiştim.

Ayağa kalktığım esnada aynada kendime bakabilmiştim. Duştan sonra yıkık olan görüntüm silikleşmişti sanki. Daha canlı görünüyor ama pek de öyle hissetmiyordum. Gözlerimi sıkıca yumup açarak odadan çıktım ama iliklerime hücum eden heyecana anlam veremedim. Mutfağa inene kadar bu heyecanın yok olacağını sanıyordum, lakin Zamir'i gördüğümde kalbim titreyerek ona destek vermişti.

Zamir, memnun bir edayla bana baktı. Baran, "Günaydın," dedi. Her ne kadar tepkisiz kalmak istesem de başımı sallayarak Baran'a karşılık vermeye çalıştım. Masaya oturdum, Baran, "Çay mı içersin, kahve mi?" diye sordu.

Zamir, "Portakal suyu," dedi anında.

Kaşlarını çatan Baran, "Sana sormadım ki!" diye cevapladı.

"Onun yanıtını verdim zaten." *Hı?*

Baran, Zamir'e aynı benim gibi şaşkın şaşkın bakmaya başlayınca açık olan ağzımı zorlukla kapatabilmiştim. Kahvaltıda portakal suyu

tercih ettiğimi nasıl bilebilirdi? Gözlerimi sıkıca yumup açarken buna şaşırmamam gerektiğini anlayıp kendi kendime alayla gülümsedim. O rüyalarıma girmeyi becerebilen biriydi. Hakkımda bilgi sahibi olması mı tuhafıma kaçmıştı? Hem zaten hakkımda birçok şey bildiğini kendisi bizzat itiraf etmişti.

Zamir ayağa kalktı, bakışlarım onu takip ediyordu. Buzdolabını açtı, hâlâ onu izliyor ve gözlerimi itinayla üzerinden çekmiyordum. Buzdolabından cam sürahiyi alıp bana döndü, onun üzerinde kilitli kalan bakışlarımı çekip başımı eğdim ve tabağıma peynir aldım. O ise bardağımı doldurdu.

Başımı kaldırdım, yerine otururken yoğun bakışlarını üzerime salmıştı. Baran, "Küçükken oyuncaklarına taktığı ismi de biliyor musun, Zamir?" diye sordu alayla. Zamir ona döndü, bakışları sertleşmişti ve bu Baran'ın önündeki reçel kavanozuna sarılmasına neden olmuştu.

Bir an için soracağım soruyu unutsam da sonrasında, "Bugün demek konuşacağım değil mi?" diye sordum.

Gözleri bana döndü, ağzındaki lokmayı sessizce çiğneyip yutmuştu. "Bugün konuşacağını söylemedim."

"Ama konuşacağımı söyledin ve ben bugün konuşmak istiyorum," dedim bir Mihrinaz Akşahin edasıyla. Mihrinaz Akşahin her istediğini anında elde ederdi ne de olsa. Ona kimse ya da hiçbir şey engel olamazdı. Şimdi de böyle olmalıydı, değil mi?

Zamir ağzına kızarmış sosis atıp onu ağzında yavaşça öğütürken cevap vermeyi geciktirip sinirlerimi şaha kaldırıyordu. Sonunda lokmasını yuttu, ağır ağır bana baktı ve lakayt bir tonla, "Bugün olmaz," dedi.

Dişlerimi sinirle sıktım. "Nedenmiş?"

"Benim bir repliğim var. Bilir misin?"

Tek kaşımı kaldırıp meydan okuyan tavırla ona süzdüm. "Soru yok?"

Zamir serseri bir gülüş sergiledi, gözlerimi kırpıştırıp ona baktım. Kalbimi titretmeye devam ederken dudağını kıvırıp başını yana eğdi.

"Evet o da var, Bonus Kafa. Ama en çok kullandığım başka." Sorarcasına kaşlarımı havalandırdım. "Canım öyle istiyor."

Söylediği şeyle kan beynime sıçramıştı. Gözlerimi kısıp tabağımdaki peynir dilimini çatalla ona doğru fırlattığımda afalladı. Baran kahkaha patlattı. Zamir, gözleri irileşmiş şekilde bana bakıyordu. Öfkelenmiş miydi? Güzel. Zaten maksadım da onu öfkelendirmekti.

Seri bir şekilde ayağa kalkıp portakal suyumu aldım ve yukarı doğru çıkmaya başladım. Baran, "Yürü be!" diyerek arkamdan bağırdı, istemsizce gülümsemiş, sonrasında sanki bir suç işlemişim gibi ifademi değiştirmiştim.

Odaya çıkıp kapıyı kapatacağım sırada arkamdan Zamir girdi. Ona doğru dönerek soru dolu bakışlarım karşısında elini cebine attı ve telefonumu bana uzattı. "Dedenin kimsenin bilmediğini söylediğin numarasını gir ve hoparlöre al."

Bir an için emir verir gibi konuştuğu için kızmak istedim fakat işin ucunda dedemin sesini duymak ve sorularıma cevap bulmak olduğu için susup telefonu elinden aldım. Dedemin benden başka kimsenin bilmediği numarasını girip hoparlöre aldım, telefon çalmaya başladı. Kalbim boğazımda atıp derimi parçalamak istiyordu âdeta. Daha iki gün geçmesine rağmen dedemi deli gibi özleyip merak etmiştim. Telefon açıldığında kulağıma dolan, "Alo?" sesi dedeme ait değildi. Konuşmadım. Zamir, beni izlerken niye konuşmadığımı ölçmek ister gibiydi. Telefondaki ses, "Mihrinaz Hanım, sizsiniz biliyorum," dedi. Zamir telefonu almak istedi, ancak ona o an öyle bir bakış attım ki bana uzanan eli havada dondu.

"Dedem nerede?"

"Nezarethanede."

Zamir'le bakışlarımız birbirine şiddetli şekilde çarptı, ellerimin buz kesmesi o anda mecaz anlamda değildi. Parmaklarım âdeta buz kesmiş gibi taşa dönerken ellerimi telefondan çektim. "Mihrinaz Hanım, sakın gelmeyin buraya. Sakın. Her yerde sizi arıyor düşmanlarımız. Dedeniz sizi uyarmamı istedi. Sizi aradım ama açmadınız. Azim Bey çantanıza dikkat etmenizi söyledi."

Çanta mı? Neden çanta? Çantada bana gösterdiği şeylerden başka ne vardı? Gözyaşlarım intihar için kirpiklerimden astığım köprüye tırmanırken, "Neden tutuklandı?" diye sorabilmiştim.

"En son gönderdiğimiz gemiden yüklü miktarda uyuşturucu bulundu," diye açıklama yaptı. "Geminin kaptanı kaçtı ama şu an her yerde aranıyor. Bulunmazsa suç, dedenizin üzerine kalacak."

Kaptan... Turan'ın seçtiği kaptan mıydı? "Ömer mi?"

Anında, "Evet," dediğinde gözlerimi sıkıca yumup açtım. Ben ne yapmıştım? Masada Turan'a destek çıkarken dedemi bilmeden uçurumdan mı atmıştım?

"Ama onu Turan seçmişti."

"Akşahinlerin iki mal sahibi var, Mihrinaz Hanım: Siz ve Azim Akşahin. Bu yüzden tüm sorumluluk sizindir. Ama merak etmeyin, Azim Bey birkaç haftadır Viyana'da olduğunuza dair sahte belgeler hazırlattı. Durum asla size sıçramayacak. Sizden istediğimiz tek şey saklanabildiğiniz kadar saklanın. İskenderun'a ayak basmayın."

Çatlayan sesimle, "Siz kimsiniz?" diye sordum. Eğer dedem bu gizli telefonunu ona verebiliyorsa güvendiği bir adam olmalıydı ve dedem kimseye güvenmez, benim de güvenmeme izin vermezdi.

Resmi bir sesle, "Şimdilik bunu söylemem yasak. Ben sizinle iletişime geçene kadar aramayın lütfen. Hoşça kalın," deyip yüzüme kapattı. Ne yapacağımı bilmeden öylece telefona baktım.

Fersiz ve uyuşmakta olan parmaklarımı kıpırdatmaya çalıştım, gözyaşlarıma akması için komut vermemekte ısrarcıydım. Başımı yavaşça kaldırdım, Zamir Hancıoğlu başını ve gözlerini zerre oynatmadan bana bakıyor, gözlerimin ifadesini alıyordu âdeta. Göğsümün içinde ansızın patlamaya başlayan bombalar, korkumun bariz göstergesiydi. Sol gözümden tek damla yaş aktığında benliğim bir uçurumdan atlayıp intihar etmek istedi fakat buna engel olarak kirpiklerimden yanağıma açılan kapıları kilitleyip yaşları durdurmaya başladım. Bakışlarımı Zamir'den kopardığım zaman onun hâlâ bana baktığını hissedebiliyordum.

Acı tam olarak buradaydı. Gözlerimin içindeki elalık da yıkık şehrin altında ezilen cesetlerin üzerindeydi. Gözlerim şimdi sahip-

siz cesetler barındırsa da bu cesetlerin bir tabutu, tabutu taşıyacak kişileri bile yoktu. *Sahipsizlik.* Hissettiğim his buydu sanırım. Dedesiz olmak, kimsesiz olmaya eşdeğerdi. İliklerime sirayet eden acı, damarlarımı yakıp kül ediyordu. Demek ki insanın içi de yanıp kül olabiliyormuş. Şu an bunu hissediyordum. Sanki kanım çekiliyor, damarlarım boyunca yangın büyüyüp beni küle çeviriyordu. Şuursuzca ellerimi yere koydum, derin nefes aldım ama çektiğim bu nefes ciğerlerime ulaşmaktan acizdi.

Başımı kaldırıp Zamir'in siyahın buğusuyla ateşlenen gözlerine baktım. Gözlerindeki yıkık yansımamı gördüm, soyadımı o an adımın yanından söküp almak istemiştim. Mihrinaz Akşahin, annesi ve babasının yokluğuna rağmen tozpembe hayatını sürdürmeyi başarıp şu an ilk defa yıkılmıştı.

Gözlerim Zamir'in didarından aşağı inerken dudaklarının düz bir çizgi şeklinde gerildiğini gördüm. Başımı arkaya atarak gelmek isteyen gözyaşlarımı geri ittim, Zamir'in kıpırdandığını işittim ama ona fırsat vermeden pürüzlü bir sesle, "Çık," diye fısıldadım.

"Hayır." Beni onaylamadığında başımı eğerek onunla göz temasına girdim.

"Git."

Kafasını kararlı bir şekilde iki yana salladı. "Gitmeyeceğim."

Elimi kaldırıp onu itmek istediğim sırada nazik şekilde buna engel oldu. "Ağla," dedi, şefkatli bir sesle. "İlk ve son kez buna izin veriyorum."

"Senden izin istemiyorum, aptal! Çık dışarı."

Boğuk bir sesle, "Ben de ağlamanı istemiyorum ama şu an ağlayabilirsin," dedi. Ona vurmam, onu aşağılamam gerekiyordu büyük ihtimal. Fakat gözlerini gözlerime değdirince tüm fikirlerimi süpürüp götürdü. Ilık bakışları ellerimdeki buzlara tesir etmeye başladı. Gözlerimi yumup, kirpiklerimin etrafına ördüğüm duvarları yıktım ve gözyaşlarım akarsuyun şiddetiyle karşılaştırılacak bir süratle akmaya başladı.

Zamir elimi tuttu. Parmakları elimin üzerinde kendine yer edinirken yıllardır ait olduğu yeri bulmuş gibi rahattı. Elimi tuttuğu

zaman uyuştuğumu hissettim. Başını eğerek bana endişeyle baktı. "İyi misin?"

Cevap vermeyişimden kendine yanıt çıkardı. Eli avucumun içine kaydı. Avucumu tamamen kavradığında irkilmedim, korkmadım. Rüyalardan aşina olduğum anı yaşadığım için sanırım sadece kalbim hızını artırmıştı.

Fısıltıyla, "Dedemi kurtarmam gerek," dedim. Zamir sessiz kaldı. Başımı kaldırarak ona baktım. "İskenderun'a gitmem gerek."

"Bunu yapamayacağını biliyorsun."

"Dedemin yanında olmam gerek. Belki Ömer'i bulabilirim."

Kendinden emin bir tonla, "Bulamazsın," dedi. "Polisler ve dedenin adamları bulmadan önce bulamazsın. Aksine seni bulurlar ve çantandaki her neyse onu alıp çıkarları için kullanırlar."

Yaşlı gözlerle, "Çantamda ne var bilmiyorum," dedim.

"Bilmek her zaman iyi bir şey değildir," dedi sakince. "Belki bilmemek senin kurtuluşundur."

Başımı kaldırdım. "Sen merak etmiyor musun?"

Zamir, karanlık gözlerini gözlerime iliştirdi, oda tüm aydınlığına rağmen o an kararmıştı sanki. Bana baktı, yansımamdan nefret etsem de gözlerimi ondan çekmedim. Ne gözlerimi ne de elinin altındaki elimi geri çekemiyordum. Ansızın diğer elini kaldırdı, kaşlarım çatılır gibi olmuştu. Başparmağını yüzüme temas ettirerek akan yaşların önüne bariyer yaptı. Yaşları silmeye başladı, ardından akmaması için tam gözümün altındaki çukurda durdurdu.

"Şu an merak ettiğim tek şey gözyaşlarının ne zaman duracağı."

O an kurduğu bu cümle kaburgalarıma saplandı ve tam da orada mahkûm kaldı.

Gözlerimden yükselen çaresizliğin ağıtları kenetli ellerimizin arasındaki sıcak avuçlarımızda yankılandı, Zamir'in üzerinden bakışlarımı koparmadım itinayla. Göğsümün ardındaki kemikler kalbimi sıkıştırdı. Bunun nedeni varlığıydı, artık biliyordum.

Zamir oldukça tuhaf bir tonla, "Gitmek mi istiyorsun?" diye sordu.

Ona baktım ve başımı aşağı yukarı salladım. "Dedemin yanına gitmek istiyorum."

Yorgun bir sesle, "Seni burada tutup korumak isteyen bencil bir adamım. Özür dilerim," dedi.

Başımı kaldırdım, bakışlarım Zamir'in harelerine doğru tırmandı. "Dedemin kollarını istiyorum. Benim evim orası."

Zamir bana bomboş baktı. Gözleri kimsenin uğramayacağı çölleri andırırken beni alarak ıssız çölün ortasına atıp hapsetmişti. "Evini terk ettin sen." Ardından ellerimizi çevirip ayırdı. "Yeni evin burası." Elimi avucunun orta yerine bastırdı, başım döndü. Kendimi yavaşça geri çekmeye çalıştım, her zamanki gibi beni durdurdu.

Kafamı şiddetle iki yana salladım. "Saçmalık." Derin nefes alarak elimi ondan çektim ve iki elimle kulaklarımı kapattım. "Bunların hepsi saçmalık!" Boğazım acıyınca bağırdığımı fark ettim. Ellerimi kulaklarımdan çekmeye çalıştı, onu itip ayağa kalktım. "Şaka, değil mi bunlar? Kesin o Turan manyağı şaka yapıyor bana." Beni durdurmak istedi, odada bulunan eşyaları fırlatmaya başlamıştım bile. "Saçmalık!" Histerik bir kahkaha attım gözyaşlarım eşliğinde. "Deli saçması!" Elime gelen parfümü fırlattım, Zamir'in koluna çarpıp yeri boylamıştı. Zamir iki koca adımda ulaşıp kollarımdan tuttu, hıçkırdım. "Şaka, değil mi bunlar?" Medet umarcasına gözlerine baktım, ancak endişe haricinde bir şey bulamadım. Beni yanıtsız bırakan harelerinden çektim gözlerimi ve onu itmeye çalıştım. Fakat kolları beni âdeta hapsetmişti.

"Sakinleş, Mihrinaz!" Gözlerimi yumduğum sırada Zamir, beni daha sıkı tutmak için arkama geçti ve kollarımı kilitledi. Dudaklarımdan titrek bir nefes kaçtı, hemen ardından hıçkırık da gelmişti. Hıçkırıklarım peş peşe sıralanmaya devam etti, beni daha sıkı tuttu. "Sakin ol. Geçti."

"Yalancı," diye feryat ettim. "Hiçbir şey geçmedi." Geçmeyecekti, biliyordum. Hiçbir acı geçmezdi çünkü. Aksine hepsi üst üste yığılır ve daha çok can acıtır, asla kabuk bağlamazdı.

Kendinden emin sesle, "Geçecek," dedi.

Onun yalanları benim sınırlarımdı. "Bırak beni!"

Kollarını, mümkünmüş gibi daha sıkı dolayıp hareket etmemi engelledi. "Bırakmayacağım."

Çabaladım. Nafile bir çabaydı fakat usanmadan tepinmeye devam ettim. "Dedeme gideceğim!"

Beni kendine çevirdi, bir an neye uğradığımı şaşırmıştım. Çakmak çakmak olan gözleriyle bana bakıp hiddetle omuzlarımı sarstı. "Kendine gel! Hiçbir yere gidemezsin. Adamı duydun." Ağlamam şiddetlenirken Zamir, duraksadı ama sonra tekrar sakin hâline büründü. "Sakinleş. Güven bana."

Başımı iki yana salladım. "Güvenmeyeceğim."

Sabır dilenircesine derin nefes aldı ve beni yatağa oturttu. "Baran!" Bir dakika sonrasında içeri giren Baran'a bakma gereği duymadan, "Mihrinaz için yeşil çay yapar mısın? Sakinleşmesi lazım," dedi.

Baran alayla, "Evi havaya uçurmasına ramak kala bunu düşünmene sevindim," dedi. Zamir, ona omzunun üzerinden sert bir bakış attı. Nasıl bakmıştı, bilmiyordum ama Baran, suratındaki alayı silip şirince gülümsemişti. "Elbette çay yaparım. Ben bu evde hizmet etmek için kalıyordum zaten. Çay yap, Baran. Yemek yap, Baran. Tuvaleti yıka, Baran. Evi temizle, Baran."

Yüzümü silerek Baran'ın sitemlerini dinledim, birkaç derin nefes alabilmiştim. Baran, Zamir'e resmen trip atarak kapıyı çarpıp çıktı, hayretle Zamir'e döndüm. "Tüm işleri ona mı yaptırıyorsun?"

Başını onayla salladı, "Neden yardımcı tutmuyorsun?" diye yeni bir soru yöneltmiştim. Evi küçük de olsa oldukça lükstü ve anladığım kadarıyla durumu yardımcı tutacak kadar iyiydi. Gerçi, soyadını ne ben ne de Turan tanımamıştık. Yine de sanki tüm sorunumuz buymuş gibi merak etmiştim.

"Baran daha pahalıya patlıyor inan ki. Onun reçellerine servet harcıyorum." Aklıma Baran'ın gece saatlerinde reçel yemesi geldi, ona hak verdim.

Zamir elini elimin üzerine getirerek, "İyi misin?" diye sordu. Biraz önce öğrendiklerimin ağırlığı tekrar üzerime çöktü. Zamir'in gözlerine baktım. O an gözlerinin içindeki roman sayfaları rüzgârın etkisiyle savruldu. Sayfalar ahenksiz şekilde dağılırken roman yere düştü.

Bir hayat bitti. Belki de yenisinin başlaması için diğerinin bitmesi gerekirdi. Kim bilir?

Sadece bir an için ona sokulmak, başımı boynuna gömmek istemiş, sonrasında bu fikrimden hemen caymıştım. Beni yatağa yatırırken ince battaniyeyi üzerime örttü. Yatağın kenarına oturdu, gözleri üzerimden ayrılmamakta ısrarcıydı.

Gözlerimi kıstım. "Bakma bana."

Kaşları havalandı. "Bakmayayım?"

"Bakma."

Zamir'in ifadesi çöktü, elini cebine atıp sigara paketi çıkardı. Gözlerim kocaman oldu, onu izlemeye devam ettim. Heybetli sırtını komodine yaslarken kutuyu ustalıkla açıp içinden bir adet sigara çıkardı. Sigarayı bir kadını kıskandıracak güzellikte olan dudaklarına götürdüğü zaman kendisini zehirlemesine karşılık ne tepki vereceğimi şaşırmıştım.

"İçmemde sakınca var mı?" Kafamı iki yana salladım hipnoz olmuş gibi. Zamir, avucunda tuttuğu çakmakla sigarasına onu öldürecek gücü verdiğinde gözlerimi kırpıştırdım.

"Sigara içtiğini bilmiyordum," dedim ifadesiz olmasına çabaladığım bir tonla. Sigara kokusunu anında fark eden biriydim ve onunla dans ettiğimizde, beni alıp buraya getirdiğinde, temas ettiğimiz anların hiçbirinde hissetmemiştim.

Omuz silkti umursamazca. "Bazen içerim." Sigarasından derin nefes alıp dumanı dışarı verdi, tuhaf bir şekilde saçlarıma dokunan duman beni rahatsız etmedi. Duman Zamir'in görüntüsünü silikleştirdi, dağıtmamak için kendimi zor tuttum.

Sigarasının külünü kutunun içerisine silkeledi, gözlerini sıkıca yumup açtı. Sert bir nefes çekti, göğsü havalanmıştı.

Sigaradan bir nefes daha alacağı sırada düşünmeden bir şey yaptım. Sigarayı parmakları arasından çekip dudaklarıma getirdim. Zamir'in afallayan yüz ifadesine bile bakmadan dumanı içime çektim ve sonrasında profesyonel bir şekilde dışarı verdim. Boğazım tahriş

olurken gözlerim kızarmıştı ve bunların hepsi birkaç saniyede gerçekleşmişti.

Zaten sonrasında çok geçmeden Zamir, sigarayı elimden aldı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Çenemi dikleştirdim. "Senin yaptığını."

Ağzını açıp bir şey söylemek istedi, içeri âdeta dalan Baran, buna izin vermemişti. Baran, elindeki kupayla bana doğru gelip yeşil çayı uzattı, boş gözlerle ona baktım. Zamir benim yerime kupayı aldı, Baran ciddiyetsiz bir tonla, "Benden başka bir isteğiniz var mı, Zamir Hazretleri?" diye sordu.

"Çekilebilirsin." Zamir'in cümlesiyle neredeyse gülecektim. Neredeyse...

Baran gözlerini devirerek dışarı çıktı, Zamir çayı bana uzattı. Ağır ağır başımı iki yana salladım. "İstemiyorum."

Anında, "Pekâlâ," diyerek çaydan birkaç yudum aldı. Çaydan içtiği zaman sertçe yutkundu ve âdemelması belirginleşti. Başını kupadan kaldırdı, gözlerimi boğazından alıp siyahlıklarına çevirdim. Kupayı yavaşça bana uzattı. "Şimdi daha lezzetli oldu."

Yüzümü buruşturdum. "İğrençsin."

Başını hafifçe omzuna doğru yatırıp, "Bunu demin sigaramı yarısında elimden alan kız mı söylüyor?" dedi. Ona verecek bir cevap bulamadım. Kupayı elinden alıp dudaklarının değmediği tarafına çevirerek yudumlamaya başladım, Zamir tuhaf bir şekilde güldü.

Yeşil çayı içtikten sonra yatağa uzandım ve onu izlemeye başladım. Demin öğrendiklerimi hâlâ sindirememiş, hatta tam çözememiştim. Turan'la konuşursam belki konuya hâkim olurdum ama Zamir'in bunu kabul edeceğini sanmıyordum. Gözlerimi yumup açarak, "Şimdi uyusam rüyama girebilir misin?" diye sordum. Daha öğlen bile olmamıştı ama yine de uyuyabilecek durumda hissediyordum kendimi.

"Neden ki?"

Gözlerine baktım uzun uzun. Sessizlik birkaç dakika aramızda asılı kaldı, bakışlarımız kenetlenmişti. Yeni çıkmış sakallarına, kemik-

li yüzüne, kararan gözlerinin çukuruna baktım. Ardından, "Rüyama girmeni özledim," dedim, nereden geldiğini bilmediğim bir cesaretle.

"Şu anı rüya gibi yaşayabiliriz, biliyorsun değil mi?"

"Şu an gerçek," diye fısıldadım. "Şu an benim canımı yakıyor. Ama rüyalar istediğimiz şekilde gelişiyordu." Nasıl oluyordu, bilmiyordum ama onun istediği şekilde ve istediği yerde buluşup dünyadan bağımsız şekilde yaşadığımız o anların eşsizliği içime kazınmıştı.

Zamir dudaklarını düz çizgi hâline getirip, "Gerçeklerden kaçamayız," dedi. "Senin bu anını rüyaya dönüştürmeyi tercih ederim."

Ve hiçbir şey söylememe fırsat vermeden yatağın üzerinden elimi kavradı. "Hisset, Kıvırcık." Avucumu açtı ve parmağıyla bir şeyler yazmaya başladı. "Kalbinin tüm damarlarında attığını, iliklerinin dahi titrediğini hisset."

Avucuma parmağıyla, "İyi ol," yazmıştı...

"Hissetmek cehennem gibi." Yazdığını anlamamış gibi davrandım. Anladığımı biliyordu ama üstelemedi.

"Hayır," diye inkâr etti beni. "Hissetmek cehennemin ortasından akan nehir gibi." Hiçbir şey söylemedim, ağlama isteğim her dakika artıyordu. Zamir tamamen bana döndü. Ellerimizi ayırdı ve ardından başparmağını gözüme getirdi. "Kirpikleri daima ıslak olan küçük kız, seni iyileştirmek bana borç olsun."

Bana mı vermişti bu sözü, yoksa kendisine mi anlamamıştım ama o cümlesini hiç unutmayacağımdan emindim.

Bazı gerçekleri bilmek istemezdi insan. Çünkü ayrıntılar acıtırdı. Dedemin durumu canımı acıtıyor, yaralar açıyordu. Fakat Zamir buna izin vermek istemeyip daha yeni kanayan yarama sargı olmak istiyordu. Akmak isteyen gözyaşlarımı durduruyor, her şeyi kırıp dökmek isteyen beni yatağa yatırıyordu. İçimdeki her şeye, herkese kırgın, kızgın o asi kız çocuğun saçlarını kurutup toplayan Zamir, nedensizce bana iyi geliyordu. Aylar öncesinde ilk rüyamdan beri tüm tuhaflığına rağmen düşlerime giren onu yadırgayamıyordum. Kendime yardım etmekten aciz olan beni o kaldırıyordu düştüğüm acımasız çakıl taşlarının olduğu kaldırımdan.

"İçimde birçok yangın var ama kül olan sadece benim."

Kirpiklerimi okşadığında tüm bedenimin titrediğini hissettim. "Hiçbir gözyaşı söndüremez o yangını."

"Zamir," diye yakardım âdeta. İlk defa ismini seslendiren dudaklarım seğirdi, gözlerim doldu. "Dedeme ne olacak?"

Zamir düz bir ifadeyle bana bakıp, "Birine sakın onu düşündüğün an ağlayacak kadar bağlanma," dedi. "Kendi sonunu kendin yazacak kadar aptal olma." Yüzüme vuran nefesindeki öfkeyi soludum. Nefesinden yükselen sigara ile nanenin karışık kokusu ciğerlerime doldu, gözlerimi yüzünde gezdirdim ve titrek bir nefes verdim. Sanki hata diye nitelendirdiği hissin boyunduruğu altına daha önce girmiş, pişman olmuş gibiydi tavrı.

"Aptal olmak duygusuz olmaktan daha iyidir." Aslında duygusuz olduğunu düşünmüyordum. En azından bana davranış biçimi bu düşünceyi şu an için silip götürüyordu.

Homurdandı. "Geri zekâlı."

"İsmini zaten biliyordum."

Şaşkınca bana baktı. "Anaokulunda kalmadı mı bu espriler?"

"Bilmem, sen daha iyi bilirsin. Anaokuluna gittiğin için." Onunla inatlaşmanın hoşuma gittiğini anladığım saniyeler içerisinde yüzümde silik bir gülümseme peyda olmuştu.

Zamir afallayarak, "Baran çayın içine bir şey katmış olmalı," diye söylendi.

Onu geçiştirerek yerimde dikelip kara harelerinin içine baktım. Zamir anlamaz bir ifadeyle yüzümü incelerken derin nefes alıp, "Turan'ı aramam lazım. Lansmanda tanıştığın kuzenim. Son geminin kaptanını o seçmişti," dedim, tek solukta.

Zamir gözlerini kıstı. "Turan'a ne kadar güveniyorsun?" diye sordu ürpertici bir sesle.

Kaşlarımı çatarak tereddüt bile etmeden ona cevap verdim anında. "Biz onunla beraber büyüdük. Her anımda yanımdaydı."

"Ya dedenin kuyusunu kazdıysa? Ya onu aradığında yerini tespit edip seni bulursa?"

Aklıma dedemin kimseye güvenmemem gerektiğini belirten cümlesi geldi, tenim korkuyla ürperdi. Zamir doğrudan bana baktığı zaman gözlerimi ondan kaçırdım. "Sana neden güveneyim? Neden beni korumak istiyorsun?"

Bıkkın bir tonla, "Yeter, Mihrinaz," dedi. "İkimiz de biliyoruz ki sen zaten bana güveniyorsun. Biz aylardır tanışıyoruz. O hastane koridorunda neredeyse her gece benimle buluştun sen."

"Rüyaydı, tamam mı?" diye çıkıştım. "Rüyaydın sen!"

Zamir öfkeyle yanan gözlerini ela gözlerime dikti. "Bilinçli şekilde yürüyüp her defasında orada olduğumu bile bile döndün o koridoru. Her defasında yanıma oturup elimi tuttun. Ben hiç sesimi çıkardım mı? Hiç seni bir şeye mecbur ettim mi? Sen her defasında bana geldin, Mihrinaz. Şimdi bana güvenmiyorsan, güvenme. Ama benimlesin. Bunu o kıvırcık kafana sok."

Dişlerimi birbirine bastırarak, "Çık dışarı!" diye tısladım. Anında ayağa kalkıp dışarı çıktı, yumruğumu sıkarak ısırdım. Sinirden, öfkeden kudurmak üzereydim. Dedem nezarethanedeydi, insanlara güvenmem yasaktı ve en saçma olanı her gece rüyamda buluştuğum Zamir Hancıoğlu beni alıkoyup korumak istiyordu.

Çıldırmamak adına çabalayarak kalkıp odanın içinde sağa sola hareket ettim. Açtım. Hissettiğim açlık beni iyice delirtirken aşağı inip bir şeyler yemem gerektiğini her geçen zaman daha iyi anlıyordum. Tam arkamı dönüp dışarı çıkmak için hareketleneceğim sırada, aynada gördüğüm görüntü duraksamama sebep oldu. Birkaç adım atıp dolabın üzerindeki boy aynasında görüntüme baktım. Yüzüme birkaç günün yıkımı yansımış, gözlerimin altı derin bir çöküşe maruz kalmıştı. Çillerim güneş eksikliğinden yok olmuştu. Ela harelerimin etrafı hafiften kızarmış ve acıyordu. Tıpkı içim gibi. Saçlarım tertemiz şekilde Zamir tarafından arkadan toplanmıştı ve ruhumun aksine oldukça düzenliydi.

Gözlerimi yumup açarak son kez aynada kendime bakıp odadan dışarı çıktım. Zamir'in orada bulunmamasını dileyerek aşağı indim,

doğruca mutfağa girdim. Etrafta kimselerin olmaması beni iyice cesaretlendirdi, buzdolabını açıp yiyecek bir şey aradım. Bir İskenderunlu olarak neredeyse çoğu yiyeceği beğenmezdim ama burada açlıktan ölmeyi tercih edemezdim. Salam, kaşar, salatalık bulup kenara koydum ve kendime bir de ekmek aldım. Ekmeğin arasına bir dilim salam, aynı boyutta kaşar yerleştirerek salatalığı yıkayıp soydum ve üç dilim salatalık da ekleyip sandviçimi tamamladım. Sandviçimi tezgâha bırakıp dolapta sabahtan kalma portakal suyunu bulup bardağa doldurdum. Tekrar etrafı kolaçan ettikten sonra sandalyeme oturup yemeğimi yemeye başladım.

Sandviçimi bitirip portakal suyumdan içtiğim sırada bir kadın sesi, "Afiyet olsun." dedi. İrkilerek arkamı döndüm, portakal suyu boğazımda kalmıştı. Öksürerek başımı kadına doğru çevirdim, bana gülümseyerek bakıyordu. "Merhaba," dedi sarışın, güzel ve benim yaşlarımdaki kadın. "Ben Büşra."

"Merhaba," dedim, umursamaz sesle. Fakat kim olduğunu deli gibi merak etmiştim. Adının Büşra olduğunu öğrendiğim kadın, buzdolabını açarak kendine bir şeyler ararken aniden elini ağzına götürerek buzdolabını kapattı. Sorarcasına ona baktım, bir bardak su içtikten sonra açıklama yapmak için bana döndü.

"Buzdolabının kokusundan midem bulandı," dedi ve tekrar şirince gülümsedi. Elini karnına götürdü. "Hamileyim de."

O an hayatımın şokunu yaşadım diyebilirdim. Hamile bir kadın. Hem de güzel. Zamir'in evinde üstelik. Zamir'in karısı olabilir miydi? Ya da sevgilisi?

Aklıma binlerce soru hücum ederken o an Zamir, içeri girip şaşkınlıkla bize baktı. Büşra ona dönerek, "Biz tanıştık," dedi. Zamir, kaşlarını çatarak Büşra'ya dışarı çıkmasını işaret etti.

Başımı portakal suyumun olduğu tezgâha doğru eğip ses tonuma dikkat ederek, "Beni karının olduğu eve getirerek neyi amaçlıyorsun?" diye buz gibi soğuk bir sesle sordum.

Zamir, birkaç adımda yanıma gelerek yarılamış olduğum portakal suyumu alıp kafasına dikti. "Yargısız infaz?"

"Yo," diye mırıldandım sanki ilgilenmiyormuşum gibi. Aslında deli gibi merak ediyordum.

"O zaman kıskançlık?"

Başımı kaldırıp gözlerimi gözlerine dokundurdum sertçe. "Seni neden kıskanayım?"

"Rüyalarda el ele tutuşuyoruz diye." Bunu dedikten hemen sonra dudakları kıvrılmıştı.

Gözlerimi kısarak, "Gitmek istiyorum," dedim kararlı bir sesle.

"Karım değil o," dedi sakince. "Baran'ın sevgilisi ama çocuk Baran'dan değil. İşler biraz karışık."

"Bana ne?"

Ayağa kalkarak gitmek istediğim sırada kolumu tuttu. Sorarcasına ona bakarken başını yana eğerek, "Yemek yedin mi?" diye sordu.

"Yedim."

Tebessümü dudaklarına kısa bir anlık misafir edip, "Güzel," diye mırıldandı ve kolumu bıraktı.

Tam yanından geçip gitmek isterken durdum ve tekrar yüzüne baktım. Zamir, söyleyeceğim şeyi beklerken dudaklarımı ıslatarak, "Turan'la ilgili bir şey mi biliyorsun?" diye sordum.

"Ondan şüpheleniyor musun?"

Omuz silkerek, "Bilmiyorum," dedim. "Ama dedem bana kimseye güvenmememi söylemişti. Eğer hakkında bir şey biliyorsan benimle paylaş."

Zamir'in biçimli kaşları havalandı, "Bilmiyorum," dedi. "Ama bir şeyler öğrenirsem sana mutlaka haber veririm."

"Telefonu alabilir miyim?"

Başını iki yana salladı, "O adam aramadıkça söz veriyorum kimseyi aramayacağım. Aradığı an açmak istiyorum. Lütfen," dedim, ısrar ederek.

Çenesini kaldırarak benim repliğimi çaldı. "Sana neden güveneyim?"

"Söz verdim çünkü. Bir Akşahin verdiği sözü daima tutar." Kendimi bildim bileli dedemden duyduğum bir cümleydi.

Alayla gülümsedi. "Diyorsun?"

Kararlı ifadeye bürünen gözlerimi üzerinden ayırmadım. "Diyorum."

Zamir, elini cebine atarak telefonu çıkarıp bana uzattı, kalbim bu anın güzelliği sayesinde tekledi. Sözüme güvenerek telefonu bana verdiği zaman ona gülümsedim kendimden bağımsız bir şekilde. Zamir bu ifademe karşılık olarak gözlerini yumup açarken odama gitmek için hareketlendim. O an, "Bizimle salonda oturmak ister misin?" diye sordu. "Sürekli odanda oturmaktan sıkılıyor olmalısın."

Haklıydı. Sürekli odamda oturuyor ve düşüncelerin esirine dönüşüyordum. Şu an burada kalmam gerekiyordu ama bu mecburiyeti esarete çeviren sadece bendim. Zamir değildi. "Sıkılmıyorum ama madem ısrar ettin oturabilirim."

Zamir'in dudakları kıvrıldı, kendimi gülmemek için zor tuttum. Paytak adımlarla salona geçtim. Baran ve Büşra, karşı karşıya oturmuş birbirlerine bakıyorlardı. Boşta olan kanepeye oturdum, Zamir de yanımda oturmak zorunda kalmıştı. Ya da yanıma oturmaya dünden razıydı. Bilemiyordum.

Büşra, Baran'dan gözlerini alıp bana çevirdi. "Mersin'e daha önce geldin mi?"

İfadesiz tonla, "Hayır," dedim. Büşra, samimi bir şekilde gülümsedi.

"Sahil fazla uzak sayılmaz. Kafa dağıtmak için ideal bir yer."

Baran, "Biliriz senin kafa dağıtma yöntemlerini," dedi. Zamir, "Baran!" diye çıkışarak onu susturdu.

Büşra, çözemediğim bir mimikle Baran'a baktı ve "Sevgilisiyle beraber uyuduğu yatağa, kız atmak daha çılgınca bir kafa dağıtmak yöntemi olmalı" dedi.

Gözlerim irileşirken Baran, "Sonrasında gidip adını bile bilmediğin birinin koynuna girip üstüne hamile kalmak da senin mi yönte-

min?" dedi. Zamir, Baran'ı tekrar ikaz etti susması için. Onlara öylece baktım, Büşra, aniden ayağa kalkıp salondan çıkmak istedi ama sendeledi. Düşecek gibi oldu, Baran hışımla yerinden kalkıp onu tuttu. Onlara kelimenin tam anlamıyla şaşkınlıkla bakmaya başladım, Baran hızlıca Büşra'yı tutarak salondan çıkardı.

"Tuhaflar, değil mi?" Zamir'in sesiyle gözlerimi arkadaşlarından alıp ona doğru döndüm.

Dudak büktüm. "Sanırım." Onlar hakkında yorumda bulunup bulunmamak arasında gidip geliyordum.

"Aslında Baran, Büşra'yı aldatmadı. Her şeyin üzerine defalarca yemin etti bana. Ama o kız nasıl o yatağa girdi, bilmiyoruz."

Başımı sallayarak, "Büşra kaç aylık hamile? Burada mı kalıyor?" diye sordum.

"Burada kalmıyor. Üç aylık hamile sanırım. Babası hamile olduğunu öğrendikten sonra evden attı onu. Büşra da ayrı eve çıktı. Ara sıra uğruyor."

"Baran'la ayrıldılar mı?" Merak ettiğim esas soru buydu sanırım çünkü Baran, onu tam düşmek üzereyken tutmuş, onun için endişelenmişti. Aralarına ihanetin girdiği bir çift gibi davranmış, ardından bir anda bu kalıptan çıkmışlardı.

Omuz silkti. "Gerçekten bilmiyorum. Bir bakıyorum kavga ediyorlar. Bir de bakıyorum sarılıp ağlıyorlar." Ardından acıyla gülümsedi. "Büşra bebeği aldırmak istiyordu. Ben, onu son anda yakalayıp Baran'ı çağırdım. İzin vermedik."

Zamir'in anlattıklarını dikkatle dinleyip başımı salladım, bu karmaşıklığa kendimi alıştırmaya çalıştım. Ne de olsa bir müddet onlarla yaşayacağım aşikârdı. Onlara, onların ilişkilerine kendimi alıştırmaya mecburdum. Aklıma Zamir'in hayatında biri olup olmaması sorusu geldi, istemsizce bakışlarım ona dokunmuştu. Bir bacağını diğerinin üzerine atmış ve arkasına yaslanmış şekilde telefonuyla ilgileniyordu. Tam yanımda oturuyordu ve bunu düşündüğüm an nedensizce kalbim tekledi. Şu anın gerçekliğini uzun süren saniyeler sonrasında kavramaya çalıştım. Mezun olduğum günden beri rüyalarıma giren

Zamir Hancıoğlu, bir gün kafede kendisini bana göstermekle, attığı "*Bu gece erken uyu*" mesajıyla, lansmanda karşıma çıkmasıyla ve kimden kaçtığımı bile bilmeden kaçarken beni bulup buraya getirmekle hayatıma girmişti. Bana daha önce yaşamadığım tüm duyguların hepsini aynı anda yaşatmıştı.

"Sevgilin kızmasın!"

Zamir, başını telefondan kaldırdı, dudakları aralanmıştı. Sevgili kelimesine verdiği tepki pek hoşuna gitmemişti sanırım. "Ne?" dedi anlamayarak.

"Beni buraya getirdiğin için sevgilin kızmasın!" *Aptal. Mükemmel. Böyle sormamalıydın.*

Zamir'in dudakları kıvrılırken rüyamdaki nöbet ifadesi korumaya çalıştım. "Kızmaz mıdır?"

Tükürürcesine, "Şerefsiz" dedim. "Umursuyor musun sen benim elimi tutmaya? Yazık değil mi o kıza?" Zamir gülmeye başladı, umutla aldığım yastığı oraya fırlattım. Yastığı refleksle havada yakalarken hâlâ gülmeye devam ediyordu. "Ne gülüyorsun be!"

"Direkt sevgilim olup olmadığını sorsaydın keşke," dedi ve yastığı geri attı. "Sevgilim yok. Bunun kafa. Ama bu olmayacağı anlamına da gelmiyor tabii."

Ardından bana göz kırptı. Öldüğümü sandım. Ama ölmedim. *Sadece bir müddet rezil oldum.*

V

Yağmurun Yıkadığı Ruhlar

"Bu yağmurda çokça acım var.
Her düşen damla tenimi yakıyor.
Dokunma.
İyileştiremezsin beni.
Daha fazla kanatırsın sadece..."

Kurgusu acıyla harmanlanan bir filmin içindeydim. Senaryosu kanla beslenen, gözyaşı ile ıslanan sayfaların elime tutuşturulduğu, hasretin eksik olmadığı bir kurguydu bu.

Gözlerimi yağan yağmurun karşısında duran cama çevirdim. Yağmur damlalarını kendine misafir ederken yine de benimle onlar arasında bariyer rolünü üstlenmekten vazgeçmiyordu. Ekim yağmuru... İki kelimenin verdiği huzur hissi içime girdi fakat içimdeki o acılarla karşılaşıp hemen dışarıya çıktı.

"Düşüncelisin." Başımı sesin geldiği yöne çevirirken Büşra, kapıya yaslanmış şekilde beni izliyordu. Kollarını göğsünde kavuşturup bana hakiki bir samimiyetle gülümsedi. Bu gülümseme bana yabancı gelmişti. Hayatta yakın olduğum kız arkadaşım pek yoktu. Hazal vardı, kuzenim Leyla vardı ama ikisiyle de asla tam anlamıyla yakın sayılmazdım.

"Evet," dedim kısık sesle. Bunu söylemem Büşra'nın yanıma gelmesine yetmişti. Gelip yatakta yanıma oturdu, ifadesiz bir şekilde ona baktım.

"Herkes zor günler geçirir," diye başladı sözlerine. "Herkesin bir çıkmazı olur. Hatta birden fazla da olur. Şu an kimsesiz hissediyorsun, değil mi?" O an ifademin önüne astığım perde indi. Belki de tüm hayatım boyunca beni temsil edecek duygunun adı buydu: Kimsesizlik. "Ben de öyle hissettim," diye devam etti, ses tonu çatlamıştı. "Babam bana küfürler savura savura attı evden. Doğduğum zaman dualarla girdiğim evden küfürlerle kovuldum. Yanlış yaptığımı inkâr edemem. Ama bu kadarını hiç kimse hak etmezdi. Ben intihara bile kalkıştım. Zamir kurtardı beni. Sonra onu aldırmak için hastaneye gittim. Bu sefer de Zamir, Baran'ı gönderdi peşimden."

"Peki babası kim?"

"Ne önemi var ki?"

Gözlerim karnına indiğinde, "Onu seviyor musun?" diye sordum.

"Çok," dedi heyecanla. Elini karnına götürdü. "En doğru yanlışım o benim."

Merakla, "Peki, Baran?" diye sordum. Hâlâ aralarındaki ilişkiyi çözememiştim ve istemsizce merak ediyordum.

Acıyla gülümsedi. "Asla birbirimizi affetmeyeceğiz. Ama birbirimizden vazgeçeceğimizi de sanmam. Bizimkisi çocukluk aşkıydı. Yıllarca sevdik dokunmadan. Utangaçtık her ikimiz de. Sarılmaya, öpmeye bile çekinirdik. Birkaç kez birlikte uyuduğumuz zamanlar var mesela. O yatakta başka bir kızı buldum ben. Hayatım tepetaklak oldu."

"Tuhaf."

"Biz, bu tuhaflığa aşk diyoruz." Ona yanıt vermedim. Zaten cevap da beklediği söylenemezdi. Bunun yerine onu inceledim. Boyu benden bir tık kısaydı sanırım. Sarı saçları, beyaz teni, kahverengi gözleri, küçük burnu ve dolgun dudaklarıyla gerçekten güzel ve çekici bir kadındı. Ama kadınsı görünüşüne rağmen açık kahverengi gözlerinde masum bir ifade vardı.

Büşra, başını eğerek tatlı bir şekilde gülümserken, "Aslında seni yemeğe çağırmaya gelmiştim," dedi. "Çocuklar mutfakta. Ben yemek yapılırken kokular yüzünden içeri giremiyorum malum."

Başımı onayla sallayarak ayağa kalktım. Sabah yediğim sandviçten sonra hiçbir şey yememiştim. Zamir öğlen ısrar ederek bana yemek teklif etse de kabul etmemiştim. En sonunda sinirlenip odamı terk etmişti o da. Onun tahammül sınırlarını zorladığımın farkındaydım ama bana bir cevap verene kadar buna devam edecektim.

Büşra ile beraber aşağı inerken mutfağa girmek için attığım adımda, beni gömleğimden yakalayıp geri çekti. Ona sorgu dolu gözlerle baktım, susmamı işaret edip mutfağı gösterdi. Gözüme ilk Baran ilişti. Tezgâhta sırtı bize dönük şekilde salatalık doğruyordu. Ardından bakışlarımın hedefi Zamir'de durdu. Masaya tabakları dizerken Baran'ın konuşmasıyla ona dönmüştü.

Baran, "Ulan evde iki kadın var. Mutfağa ikimiz giriyoruz," diye homurdandı. "Bence biz yanlış yapıyoruz. Baksana ben yemek yapıyorum, sen sofra kuruyorsun."

Zamir kaşlarını çattı. "Nasıl yani?" Baran'ın yaptığı imayı anlamamıştı.

Baran, omuz silkerek Zamir'e döndü tamamen. "Bence evlenelim, Zamir."

Zamir alayla, "Şu pembe önlüğünle seni ciddiye alamıyorum," dedi. Baran, başını eğip önlüğüne baktı.

"Büşra'nın bu."

Büşra fısıltıyla bana, "Evet, benim," dedi, istemsizce kıkırdamıştım.

Baran, yaptığı yemekten bir kaşık alıp Zamir'e doğru yürürken pürdikkat onları izliyordum. Elindeki kaşığı Zamir'e doğru uzattı. "Şunun tadına baksana, aşkım."

"Lan!" diyerek Baran'ın omzuna geçiren Zamir, daha dizip bitiremediği çatalları masaya fırlattı öfkeyle. "İki dakika mutfağa girdim niyeti bozdun. Gerzek!"

Baran kahkaha patlatırken Büşra'ya döndüm. O an gözlerindeki parıltıyı görür gibi olmuştum. Baran'ın gülüşüne baktığı andan itibaren gözleri ışıldamıştı âdeta. Büşra, silkinerek bir dakika kadar sonra kendine geldi, birlikte mutfağa girmiştik. Zamir'in gözleri önce Büş-

ra'ya, sonra arkasında duran bana ilişti, belli belirsiz gülümsediğini görür gibi oldum. Büşra, masaya gidip Zamir'in gelişigüzel fırlattığı çatalları yerleştirmeye başladı, ben masanın kenarında dikiliyordum. Bunu fark eden Zamir, yanımda duran sandalyeyi çekti zarif bir şekilde. Ona boş gözlerle bakmayı sürdürdüğüm saniyeler sonrasında pes edip sandalyeye oturdum.

Büşra, "Zamir, sen de otur," dedi ısrar kabul etmeyen tonla. "Ben Baran'a yardım ederim."

Büşra gittiği zaman başımı kaldırıp Zamir'in üzerimde toplanan bakışlarına karşı kaşlarımı kaldırdım. "İyi misin?"

Sorusuna cevap vermek için dudaklarımı ıslatıp boğazımı temizledim. "Dışarı çıkarsam daha iyi olurum. Yani bahçeye en azından." İzin aldığım pek söylenemezdi ama fikrini soruyormuş gibiydim.

Gözleri pencereye kayarken, "Yağmur yağıyor," dedi sakin sesle.

"Zaten yağmur yağıyor diye çıkmak istiyorum."

Hayır diyeceğinden neredeyse emindim. Bu yüzden yüzümü asıp başımı boş ve temiz olan bordo tabağıma doğru eğdim. "Yemeğinin tamamını bitirirsen çıkabilirsin." O an gururumun öfkesi bile umurumda olmadı. Başımı kaldırıp hızla sallamış ve sonrasında Büşra'nın tabağıma doldurduğu makarnayı yemeğe başlamıştım. Gerçek şuydu ki Baran harika yemek yapıyordu. Yöresel yemeklere düşkün biri olarak makarnanın sosuna bayılmış ama bunu elbette dile getirmemiştim.

İştahla yemeğimi yerken Baran, "Biz bu kızı aç mı bıraktık?" diye sordu.

"Kız değil o, keçi," dedi Zamir gözlerini kısarak. Bana baktığına kalıbımı basabilirdim. "Öğlen inat etti, tek lokma atmadı ağzına."

Baran bana kurnaz bir şekilde baktı. "Kız, diyet mi yapıyorsun yoksa sen?"

Ona samimiyetinin kaynağını nereden aldığını sormak istedim ama kendimi frenledim. Benim aksime samimi insanlardı ve bunun için onlara kötü davranmam gerekmezdi. Gözlerimi yumup açarak

dudaklarımı kıvırdım. Bunu içtenlikle yapmadığımı sanırım bir tek Zamir fark etmişti, çünkü Baran'a hitaben, "Uğraşma," demişti.

Yemeğimi bitirdikten sonra suyumdan içtim ve ayağa kalktım. Baran'a, "Teşekkür ederim," dedim ve son hız mutfaktan çıktım. Arkamda üç şaşkın yüz bıraktığımdan adım gibi emindim. Geldiğimden beri onlara oldukça kaba davranıyordum. Aslında kesinlikle kaba bir insan değildim fakat koşullar sinirlerimin iplerini gerdikçe bu hâle gelmiştim. Olduğum kişiden uzaklaşmış, her şeyden kuşkulanacak birine dönüşmüştüm.

Hızlı adımlarla mutfaktan çıkıp üzerime hiçbir şey almaya gerek duymadan dışarı attım kendimi. Yağmur taneleri beni anında ıslatmaya başladı, ıslak toprak kokusunun burnuma dolmasına izin verdim. Üç adımlı merdiveni inerken taşlık yolda durdu ayaklarım. Gece lambasının belirli yerleri aydınlatabildiği bahçe, bulutların gözyaşlarıyla ıslanırken gözlerimi yumup başımı göğe kaldırdım.

O an göğsümde büyüyen acı azaldı sanki. Yağmur sicim gibi yağmaya devam edip içimdeki o kor alevi söndürmeye çalışıyor, başarılı olamadığı için kesmiyordu. Öğlen yeşillik olan bahçe, karanlıkta rengini kaybetti, yağmur hararetini artırıp çimenleri canlandırmak adına yağmaya devam etti.

Melankoli yüklü yağış beni tümüyle ıslattığında bile kıpırdamadım. Yağmurun zihnimdeki kiri yıkayacağını düşünmeye devam ederken damlaların etrafa serpilmesini izledim. Tozlu taşlık yolu temizleyen yağmur, beynimin içini neden yıkayamıyordu? Neden bir nebze olsun düşüncelerimi aydınlatmıyordu?

Geçmişi, yaraları, acıları temizlemeyecekse neden yağıyordu yağmurlar?

Dakikalarca yağmurun beni ıslatmasına izin verdim. Bana derman olmasını umdum ama bir işe yaramadı.

Dizlerimin üzerinde yere oturdum, yağmur şiddetini artırmış, bir rüzgâr ona eşlik etmeye başlamıştı. O an kollarım omzumu buldu. Ellerim omuzlarımı soğuktan korumak adına kendini siper ederken aynı anda omzuma çöken bir sıcaklıkla irkildim. Artık yağmur damlaları saçlarıma dokunmamaya başladı. Bir çift spor ayakkabı sağ ta-

rafımda durdu, başımı kaldırdım. Zamir, başımın üstünde duracak şekilde şemsiye tutuyordu bana. Üzerime attığı ceket beni ısıtırken artık yağmur damlalarının namlusu bana uzanamıyordu.

Zamir dakikalarca yanımda durdu. Başımı yana çevirdim, pantolonu ve ayakkabıları sırılsıklam olmuştu. Şemsiyenin altına sadece beni almış, kendisi ise ıslanmayı ve üşümeyi yok saymıştı.

İnci tanelerinin taşlara çarparak çıkardığı sesler haricinde hiçbir ses yoktu. Evlerin olduğu sokak ıssız, bahçede ise ikimizdik. Gökyüzü ağıtları eşliğinde gözyaşlarını üzerimize akıtırken onun ağırlığı bizim üzerimize çöktü. Bir şimşek çarptı, irkilerek âdeta bir kedi gibi Zamir'in bacağına sığındım. Şimşekler tüm hırçınlığı ile çakmaya başladığında ise başımı onun ayağına yasladım.

Sükûnet taşlık yola çarpan su damlalarının sesiyle bozulurken Zamir, "Hastalandığından emin olduğumuza göre içeri girelim mi?" diye sorup sessizliğin bozulmasına eşlik etti çekinmeden.

Genzimi yakan yumruya rağmen, "Sen de hastalanmışsındır," dedim. Benden daha fazla ıslanmıştı.

"Bir şey olmaz bana."

Gözlerimi kısarak başımı kaldırdım ve yüzünden su damlaları akarken ona baktım. "Niye? Sen insan değil misin?" Her konuda neden kendinden emin olduğunu bu kadar belli ediyordu?

"Haydi, Kıvırcık," diyerek kolumdan tuttu ve şemsiyenin altında kalmamı sağlayarak beni eve doğru götürdü.

Fakat onu durdurdum. Bana sorgu dolu gözlerle döndü, gözlerimi sıkıca yumup açtım ve yüzümden akan damlalar eşliğinde, "Benimle dans eder misin?" diye sordum. Bu bana günler önce sorduğu soruydu.

Tepemizde şimşekler çakabilirdi. Bulutlar evrendeki insanların acılarını sırtlanarak ağlayabilirdi ama ben, o an burada onunla dans etmek istiyordum. Ben biraz tuhaf olmak istiyordum. Kalıbımı deşmek, kendim olmaktan çıkmak, hissettiğim gibi yaşamak ve hissedemediklerimi tatmak istiyordum. Bu, koskoca yirmi üç yıl sonra benim hakkım değil miydi?

Duraksadı. Dudaklarının arasında bir boşluk oluşurken üzerime attığı ceketi kollarımdan geçirerek ona elimi uzattım. Zamir, bakışlarını ellerime indirdi ve hiç düşünmeden küçük elimi kocaman eliyle nazikçe kenetleyip beni bahçenin ortasına götürdü. Omuzlarımın üzerine düşen saçlarımdan, yanaklarımdan, boynumdan su akıyordu. Onun gibi... Alnına dökülen siyah saç tutamları suyu biriktirip sonra alnına doğru akmasına bir köprü yaratıyordu âdeta.

Şemsiyeyi eğilerek yere bıraktı.

Umursamadık. Aynı pozisyonu aldık. Bir şimşek daha çaktı. Sağ ellerimiz daha sıkı kenetlendi. Diğer elim omzundaydı, onunsa eli belimdeydi. Fakat bu defa beni kendisine yaslamaktan çekinmiyordu. Beni kendisine sahiplenircesine çekmesine rağmen ellerinin arasında her an kırılacak değerli bir parça gibi tuttuğunu iliklerime kadar hissetmiştim

"Müzik yok." Sesi yağmurun kaldırımda bıraktığı seslere rağmen içimde yankılandı. Kirpiklerime dolan sular, gözlerimi tam açmamı engelledi bir müddet. Başımı iki yana sallayarak yüzümdeki suları etrafa, daha çok Zamir'e saçtım.

"Zaten müziğe ihtiyacımız yok." Cevabım onu memnun etti. Gülümsedi. Dudağı kıvrıldığı an içim kayıp gitmişti sanki. Bedenim eriyip kaldırımda birikmiş sulara karıştı ama ben kollarında dans etmeye devam ettim.

Birlikte dönmeye başladık. Ellerimizi ileri doğru uzattık. Yine gülümsedik ve biz o akşam yağmur sesini kendimize müzik yaparak dans ettik.

"Şu an bir şarkı çalsa hangisi olsun isterdin?" Sorum aramıza girdiğinde Zamir, beni kendisine doğru çekti. Yanağını yanağıma yasladı, kendimi belki de ilk defa ona teslim etmek, ilk dansımızdaki gibi her şeyi unutmak istedim.

Birkaç dakika sessiz kalmış, ardından gözlerini kapatarak, *"Belki bir rüyanın en orta yerinde sen bana gülüyorsundur,"* diye ritimle mırıldanmıştı. *"Yağmur yağsın. Rüzgâr çıksın. Kuşlar uçsun ama sen gitme..."*[2]

[2] Suzan Hacıgarip'in seslendirdiği "Yağmur" şarkısı.

Sessiz kaldım. Cevabı beni susturmaya yetmişti. Söylediği şarkı kaç dakikaydı, bilmiyordum. O şarkı çalınsaydı eğer üç kere tekrar ederdi büyük ihtimal. Sicim gibi üzerimize yağan yağmur eşliğinde umursamazca dans etmeye devam ettik.

Ben, acılar içinde kıvranan, ateşler içinde yanan ve yağmurdan medet uman bir kızdım. Zamir Hancıoğlu, beni şemsiye altına alan ve sönmeme izin vermeyen adamdı. Çünkü biliyordu, söndüğüm zaman küllerimin ondan çok uzaklara savrulacağını.

En son bedenimin soğuktan sızladığını hissettim ama bunu belli etmedim. Zamir anladı. O beni hep anlamıyor muydu zaten? Kızıyordum, anlıyordu. Ağlıyordum, anlıyordu. Susuyordum, anlıyordu. Bağırıyordum, anlıyordu.

Belki de bir bulutun içine toplamıştım tüm acılarımı ve şimdi kaldırımları, birikmiş nefretimle ıslatıyordum. O ise beni kendi nefretimden dahi korumaya çalışıyordu.

Hiçbir şey söylemeden ellerimizi ayırdı ama buna rağmen kendisine yaslayarak eve doğru götürdü. Eve girdiğimizde Baran ile Büşra salonda oturmuş, bize dönmüş ve şaşkınca bakmaya başlamışlardı. Zamir onları umursamadan beni yukarıya çıkardı, ayaklarım ona itaat ediyordu. Bedenim yorgun şekilde Zamir'in ıslak omzuna yaslanırken odamın kapısını açıp beni içeri soktu. Fakat ben dolaba yönelen onu durdurdum.

"Ben hallederim." Sesim kısık çıkmıştı ama duyup geri çekilmiş ve ardından banyoya yönelmişti.

Elinde iki havluyla dönerken, "İki dakikaya üzerini giyinmezsen içeri dalarım," dedi keskin bir sesle. Ardından dışarı çıktı.

Uyuşukluğumu bir kenara bırakarak üstümdekilerden kurtuldum, bedenimi havluya sardım ve dolabın çekmecesinden üzerinde etiket olan krem rengi iç çamaşırı takımı aldım. Bunları Büşra'nın alması ihtimalini düşünmeden edemedim. Ben gelmeden önce alınmış olmalıydı bunların hepsi. Eğer ben gelmeden önce alınmışsa, Zamir benim birilerinden kaçacağımı nereden bilmişti?

Gözlerimi sıkıca yumup açtım ve ardından iç çamaşırlarını giydim hızla. Sonrasında dolaptan bulduğum atletle pijama takımını eli-

me aldım. Siyah atletle gri renkli pijamayı üzerime geçirirken Zamir, "Giriyorum," dedi.

Kapıyı kilitledim.

"Ne yapıyorsun?" diyerek kapıya vurdu, yerden aldığım ıslak kıyafetleri banyodaki sepete attım ve odaya döndüm umursamadan.

"Uyuyacağım."

Zamir tekrar kapıya vurdu. "Aç kapıyı."

"Zamir," dedim bıkkınlıkla. "Rahat bırak, ne olur?"

"Tamam, kapıyı açık bırak. İçeri girmem."

Gülümsedim. "Kendimi avizeden asacağımı mı sanıyorsun?"

Zamir, anında yumruğunu kapıya geçirdi. "Saçmalama!" Sesindeki öfkeyi aramızda kapı olmasına rağmen hissederken hiçbir şey söylemeden yatağa uzandım.

"Mihrinaz!" diye bağırdı Zamir. "Saçların ıslak. Hastalanacaksın." Benim saçlarımla derdi neydi?

O an bedenime yayılan soğukluğu henüz fark etmiştim. Yine de bunu ona söylemedim. "İyiyim ben."

"Aç kapıyı, Kıvırcık." Başımı iki yana salladım görmese bile. Beni her konuda anlıyordu ama nasıl bir kaosun içinde olduğumu anlamıyordu. Ona karşı ne hissetmem gerektiğini dahi bilmezken beni bir an olsun yalnız bırakmamasına karşılık nasıl tepki vereceğimi kestiremiyordum.

Zamir Hancıoğlu kimdi? Dudaklarım aralandığında aklıma gelen ani fikirle elim hızla telefona gitti. Bunu daha önce düşünmem gerekirdi! Telefonu elime aldıktan sonra internete bağlı olmadığını anlayıp mobil veriyi açtım. İnternet tarayıcısına girerek arama motoruna Zamir Hancıoğlu yazdım. Karşıma çıkan haberlerden birine hızla tıklarken ağzım açık kalmıştı.

"Suriye sınırında çıkan çatışmada, arkasında askerlerini bırakarak düşman hattına doğru ilerleyip yirmiden fazla düşman askerini öldüren ve askerlerini kahramanca kurtaran Tuğgeneral Bilal Hancıoğlu şehit oldu!"

"Al bayrağa sarılı tabutunu oğlu Zamir Hancıoğlu ve Bilal Hancıoğlu'nun meslektaşları taşıdı."

"Tuğgeneralin eşi Emel Hancıoğlu cenazede bayıldı!"

Ağzım açık şekilde önümde dizilen haberleri okudum. Aynı Zamir olup olmamasını anlayamadığım zaman dilimi içerisinde önüme cenazedeki fotoğraflar geldi. Zamir'i simsiyah kıyafetleri ve kışa rağmen taktığı gözlükleriyle tabut taşırken gördüğüm an kalbimin içi sızladı. Haberin galerisindeki fotoğraflara baktım. Babasıyla yan yana durduğu fotoğraf önüme geldi, ağzım irice açıldı. Bir kopyaydılar âdeta! Kapkara gözlerini, saçlarını, kavisli kaşlarını, burnunu, dudaklarını babasından almıştı. Üçüncü fotoğrafta babası, Zamir ve annesi vardı. Aile fotoğraflarına bakarken annesine zerre kadar benzemediğini fark ettim. Kadın kumraldı ve bambaşka güzellikteydi. Babası ve Zamir'in yüz hatları sertken, Emel Hancıoğlu kameraya şirince gülümsüyordu.

Babası şehit olmuştu.

Ve en acısı, bu kadar önemli kişinin soyadını Turan'la ben bilmiyorduk.

Kanım donduğunda telefonu kapatıp komodinin üzerine bıraktım. Parmaklarım titremeye başladı, bunun sadece heyecandan olmadığını fark ettim. Üşüyordum. Gözlerim kapanmaya yüz tutarken üşüyen bedenimi yorgana sararak yatakta oturur pozisyona geçtim. Birkaç dakika sonra kapı tekrar çaldı, neredeyse donmak üzereydim.

"Mihrinaz?" diye seslendi yine Zamir. "Kuruttun mu saçlarını? Makinenin sesi gelmedi. Hiç olmazsa havluya sardın mı?"

"Zamir," dedim güçsüzlükle. "Üşüyorum."

Yatağım kapının hemen yanında, pencerenin önündeydi. Beni duymuş olmalı ki kapıya vurdu. "Açamıyor musun?"

"Hâlim yok."

Bunu söylememle Zamir, kapıya darbeler indirmeye başladı. İkinci darbede kapı açıldı, irkilerek yatağın başlığına sindim. Bana dön-

düğünde yorgana sarılıp büzüşen bedenimle karşılaşmıştı. Gözlerinin karanlığında öfkenin bariz şimşekleri çakarken yanıma gelip yorganı üzerimden çekti bir çırpıda.

"Mihrinaz!" dedi hiddetle. Ardından masaya bırakmış olduğu saç havlusunu gözüme sokarcasına gösterdi. "Saçlarını kurula diye verdim bunu sana." Yanıma gelerek saçlarımı havluya beceriksiz şekilde sarmaya başladı, ellerinin teması yüzünden ondan uzaklaştım. Huzursuzca yerimde kıpırdandım.

"Çok soğuksun."

Bu cümlemle beraber Zamir elini alnıma koydu. "Ben soğuk değilim, geri zekâlı, sen yanıyorsun."

Gözlerim kapanmaya yüz tutarken Zamir, elini pijamamdan içeri geçirip sırtıma dokundu. İrkildim. "Ne yapıyorsun, sapık herif?"

"Kulağımın dibinde bağırma. Terlemişsin. Çıkar hemen üstündekini."

Başım feci bir şekilde dönerken, "Sapıksın sen," diye mırıldandım. "Beni yalnız bırak."

"Nah seni yalnız bırakırım!" Üzerimdeki pijama üstünü bir çırpıda çıkarırken atleti görüp duraksadı. "Atlet de giymiş ya."

Kıkırdadım. "Beklentinizi karşılayamadım sanırım, Zamir Bey?"

Yatağa rastgele fırlattığım havluyu alıp beni kukla gibi çevirdi. Dokunuşları yanan bedenimdeki ateşi büyütürken, elleri atletimin eteklerinden tutup onu sıyırdı. Sırtım komple önünde çıplak kalırken Zamir havluyla sırtımdaki terleri sildi, saçlarımı ellerine toplayarak boynumdaki terleri de aldı. Yorgun hâlde bedenimi ona yasladım, o anda bedeninin kaskatı kesildiğini hissettim. Birkaç saniye sonra atletimi çıkarmak istedi, "Yapma," diyebildim zorlukla. Bu kadarına tahammül etmem mümkün değildi.

Anında durdu, ayağa kalkıp dolaba yönelmiş ve tişört bulup bana doğru fırlatmıştı. "Yirmi saniyelik arkamı dönüyorum. Hemen çıkar." Ona itaat eden kollarım anında ıslak ve bedenime yapışmış olan atleti çıkarıp tişörtü giydi. Zamir ellerini belime koyarak beni yatağa yatırdı. "Belasın sen."

Ağırlaşan gözlerim kapandığında Zamir, üzerimi örtüp ortadan kaybolmuştu. Yüzeyi çatlayan dudaklarım gözlerimle beraber tenime ağırlık yapmaya başladı. Zamir'in nereye gittiğini düşündüm. Beni bu hâlde bırakıp gidemezdi değil mi? Ondan gitmesini istesem de gidemezdi.

Zaman kavramını yitirip uzadı, gözlerimin önünde yine silüeti belirdi. Ruhumun üzerinde siyah renkli gözlerinin izlerini bırakan Zamir Hancıoğlu, ıslak bezi alnıma koyduğu an, başımı ilkel bir hisle öne doğru kaldırmak istedim ama köprücük kemiklerime baskı yaparak beni geri püskürttü.

Yüzüme, boynuma başka bir bez bastırdığında gözlerim açıldı ve ona baktım.

Çok güzeldi. Bir erkekte tehlikeli sayılabilecek bir güzellikteydi yüzü. Çehresi sertti ama gözlerinin koyuluğunda şefkatin kocaman ağacı her geçen gün daha çok büyüyor, kökleri kalbime kadar uzanıyordu. Bana kızdığı anlarda bile şefkatinden ödün vermiyordu. Belki de onun yüzünde gördüğüm bu güzellik yakışıklılık bile değildi. *Onun vicdanıydı.*

Bu zamana kadar bana bağıran ilk adamdı. Ama beni yıkan fısıltıları anımsadığımda onun sesini yükseltmesi bile önemini yitiriyordu.

"Neden sözümü dinlemiyorsun ki?" Kendi kendine homurdanırken kıkırdadım. "Bir de gülüyor ya!" Sitemkâr şekilde sarf ettiği cümleyle beraber daha çok güldüm. "Şımarık kız çocuğu."

Ses tonu kaburgalarımı eritirken gözlerimi yumup açtım. "Çok tatlısın." *Bunu ben mi söyledim? Aptal, Mihrinaz. Aptal!*

Zamir'in ifadesi değişse de hiçbir şey söylemedi. Sessizlik her ikimizin kelimelerini yutmuştu. Bezi sirkeli suya batırıp yeniden alnıma bastırdı. Zamir'in görüntüsü silikleşmeye başladığı sırada aklıma hücum eden anılar eşliğinde gözlerimi kapattım.

On yaşındayken yağmur altında bir saat kadar durmuş, ardından hastalanmıştım. Beni her zamanki gibi dedem bulmuş ve hastaneye götürmüştü. Dedem bana, "Neden yaptın bunu?" diye sorduğu zaman ona verdiğim yanıt çok net aklımdaydı.

"Sevdiklerimiz öldüğünde buluta dönüşüyorlar diye duydum. Ve yağan her yağmur onların bize armağanı olurmuş. Onların hediyesine saygısızlık etmek istemedim."

Dedem sakince saçlarımla oynayıp, "Sana hiç annenin ve babanın öldüğünü söylemedim ki," dedi.

"Senin için öldüler, biliyorum ben," demiştim bilmiş bir edayla. "Senin için ölenler benim için de ölmüştür."

"Ama onları seviyorsun, değil mi?"

Gözlerim dolmuştu. Bunun cevabını bilmiyordum. Bir çocuğa verilen soru, "Anneni mi daha çok seviyorsun, yoksa babanı mı?" olurdu genelde, değil mi? Bana bu soru hiç sorulmamıştı. Çünkü verecek cevabımı doğduktan hemen sonra tüketmiştim.

"Dede, ben anne ve baba nasıl sevilir bilmiyorum. Ben gözümü açtım, seni gördüm. Seni sevdim."

Dedem burukça gülümsemişti. Ve o gülümseme zihnimin duvarlarına kazınmıştı.

Zamir, elindeki termometreyi dudaklarım arasına getirdi, gözlerim nedensizce sulanmıştı. Ona baktım. Baktım, içimde asla başlamaya cesaret bulamayacağım bir yolculuk görüyordum. Hani bir karavana binip kaçmak isterdi ya insan ama kopamayacağı kuralları var diye vazgeçerdi hayalinden. Zamir o yolculuktu benim için. Kurallar ise dedemin ta kendisiydi.

Dışarıda esen rüzgâr, pencerelere yumruklar vurarak sesini duymamızı sağladı. Zamir, termometreyi dudaklarımın arasından aldı ve dereceye bakarak başını iki yana salladı. Ardından pamuğu suya batırarak kuruyup çatlayan dudaklarımı sildi.

Endişeli bir hâlde telefona uzandı, gözlerim yarı açıktı. Biraz sonra ayağa kalkmış volta atarak konuşmaya başlamıştı: "Nart, sana işim düştü. Asemin teyzenin yeni numarası lazım bana. Anneme soramazdım." Birkaç saniye sustu. "Mihrinaz'ın ateşini düşürmeliyim. Hangi ilacı almam gerek?" Gözlerimi iyice açarak karşı tarafı dinleyen ona baktım. "Tamam, senden mesaj bekliyorum. Eyvallah, kardeşim."

Tekrar yanıma gelerek alnımda ve boynumdaki bezleri yeniden sirkeli suya bastırdı, kıpırdanarak ona engel olmak istedim ama yeniden beni engellemişti. "Uslu dur."

Birkaç dakika sonra gelen bildirim sesiyle Zamir, "Baran!" diye bağırdı.

"Baran uyuyor. Ne oldu?" Bu Büşra'nın sesiydi. Gözlerimi kapıya taraf çevirdim, Büşra merakla bize bakıyordu.

Zamir telaşla ayağa fırladı. "Ateşi çok yüksek. Sen burada dur. Sakın ayrılma başından. Ben ilaçları alıp geliyorum."

Büşra yanıma oturup elini yanaklarıma bastırırken, "Oha!" dedi neredeyse bağırarak. "Yanıyorsun." Göz kapaklarım açık kalmak için savaş vermeye başladı lakin kirpiklerim yenilgiye uğrayarak aşağı doğru kaydı. Yeniden karanlığa gömüldüğüm anda alnımda hissettiğim soğukluk yenilendi. Ardından biri dudaklarımın arasına yeniden termometre yerleştirdi. Uyku mahmurluğu ile inleyip yatakta dönmek isterken biri bedenimi yöneterek kaldırdı ve beni oturur pozisyona getirdi. Gözlerimi yavaşça açtım, beni süzen kömür karası harelerde çözemediğim ifadeler vardı. Ayıldığıma ikna olduktan sonra avucuna aldığı ilacı bir bardak suyla beraber bana uzattı. İlacı dudaklarıma götürünce acı tadı hissetmem saniyeler sürmüştü. Nitekim anında yudumladığım su damağımdaki zehir gibi tadı yok etti.

Büşra evhamlı bir ses tonu ile, "Kendinde değil Zamir, ya havale geçirirse?"

Zamir temkinli şekilde, "Ateşi düşecek," dedi. Büşra'nın aksine oldukça sakindi.

"Nasıl emin olabiliyorsun ki? Çok uzun kaldı yağmurun altında."

Bu sefer oldukça sinirli çıkan sesle, "Çünkü Türkiye'nin en önemli cerrahlarından biri yazdı reçeteyi!" dedi. "Düşecek ateşi."

Gözlerimi açtığım an başım da dönmüştü. Elimi başıma götürürken, "Başım," dedim boğuk sesle.

"Haydi," diyerek doğrulmamı sağladı Zamir. "Bu ilacı da iç. Sonra uyuyacaksın."

Sorgusuz, sualsiz dediğini yaptım, kendimi oldukça bitkin hissediyordum. Büşra merakla bana bakarken sadece bir an için ona gülümsemek istemiştim. Sanırım beni merak eden ilk kız arkadaşım o olmuştu. Gerçi ona arkadaş diyebilir miydim, bilmiyordum ama bu davranış biçimine alışkın olduğum söylenemezdi.

Zamir, Büşra'ya hitaben, "Seni evine bırakamayacağım. Baran da uyudu. Burada kal bu gece," dedi. "Benim odamda uyuyabilirsin."

"Ya sen?"

Doğrudan bana bakarak sabit bir ses tonu ile, "Benim hasta bakıcılığı yapmam gerek." Ona kızmadım. Gitmesini, buna gerek olmadığını da söylemedim çünkü yalnız kalmak istemiyordum. Yitik durumdaydım ve beni bırakıp gitmesini istemiyordum. Sanırım yanımda kalmasına ihtiyacım vardı.

Büşra odayı terk edince Zamir de arkasından çıkmak için ayağa kalkmıştı. O an kendimden bağımsız şekilde kolundan yapışıp, "Gitme," dedim fısıltıyla. Gözlerim dolmuş, sesim çatlamıştı. Zamir ani duygu değişimime baktığında afalladı. Bunu beklemediği aşikârdı. Ama gitmesini istemiyordum. "Gitme, Zamir." Tek bir damla gözlerimden izinsiz şekilde aktı, Zamir elini saçıma götürerek avucunu şakağıma yasladı.

"Büşra'nın nevresimini değiştirecektim."

Büşra oldukça içten şekilde, "Sen zahmet etme, Zamir," dedi. "Yalnız bırakma kızı."

Küçükken hastalandığımda ya da üzüldüğümde dedemle uyurdum. Dedemin ellerinin kokusunu çok severdim ve bu yüzden elini yanağıma yaslayıp beni öyle uyuturdu. Zamir yatağımın dibine oturduğunda kolundan tutarak yatağa kaldırdım ve elini yanağıma yasladım.

Eli yanağımda uyudum.

Uyandığımda yerde oturuyordu ama avucu hâlâ yanağıma gömülüydü.

Kendimi daha iyi hissettiğimi anladığım saniyelerde bakışlarımız çakıştı. Gözlerinin uçurumlarından düşüyordum ama kendisine rağ-

men beni tutmaya, kurtarmaya çalışıyordu. Beni yalnız bırakmıyor, düştüğümde kaldırıyordu. Peki ya neden? Neden şehit bir kıdemli tuğgeneralin oğlu hayatıma düşlerle dâhil olmuştu? Kaçtığımı nasıl, nereden bilip beni otogardan almış ve daha önce hiç adım atmadığım Mersin'e getirmişti?

Çatlayan sesle, "Mersinli misin?" diye sordum.

Alakasız sorumu oldukça normal karşıladı. "Hayır, Ankaralıyım."

"Hiç kireçte kabak yedin mi?"

Zamir, kaşlarını yukarı kaldırdı. "O ne?"

Gözlerimi kıstım bilmiş tavırla. "Hatay'a özgün bir tatlı."

"Ha," dedi. Ardından dudakları kıvrıldı ve bana muzip bir bakış attı. "Bana baktığında aklına tatlı mı geldi?"

"Ne alaka?"

"Tatlı olduğumu söylemiştin."

"Şimdi de inkâr etmeyeceğim." *Aptal Mihrinaz! Yine tatlı dedin adama!*

Zamir, elini alnıma getirerek tebessüm etti. "Düşmüş ateşin."

"Kimden yardım aldın?" diye merakla sordum. Birisiyle konuştuğunu duymuştum ama ismini tam hatırlayamamıştım. *Mart mı demişti telefonda?*

Yumuşak sesle, "Asemin Hakyemez'i tanırsın," dedi. "Aile dostumuzdur kendisi. Oğlu Nart kardeşim gibidir. Ondan yardım aldım." *Hı, Nart'mış adı.* Asemin Hakyemez'in ismini çok duymuştum. Kendini dünyanın en önemli sanan insanlarının, canlarını emanet edeceği tek kişiydi. Özel uçaklarla Türkiye'nin her şehrine gider, ameliyatlarını yapıp tekrar Ankara'ya dönerdi. Defalarca haberlerde çıkmıştı ve hakkında her zaman konuşulurdu.

Kınayan ifademi takınarak, "Ateş düşürmek için ünlü bir cerrahı mı rahatsız ettin?" diye sordum.

"Korktum, Mihrinaz." Zamir'in gözünde endişe ve korku kendini belli ederken kalbim tekledi. O bir yabancıydı belki de bana ama bu, benim için endişelendiği gerçeğini değiştirmiyordu.

Kimsesiz bir gecede bu yabancının gözlerinde gördüğüm yansımamla tekrar uykuya daldım. İçine aldığı karanlığa çıplak ayakla yürüyor, zerre pişmanlık duymuyordum.

Ben, dedesinin gölgesinde büyüyen yalnız bir kız çocuğuydum. Anne ve babasının ölüp ölmediğini dahi bilmeyen, mezarları varsa eğer bir kere bile ziyaret edememiş, kıblesi dedesine dönük biriydim. Geceleri yanına kaçıp onunla uyumak için yalvarıp yakaran, izin verdiği zaman anında uykuya dalan Mihrinaz Akşahin'dim. Dedemin annesinin adını yaşatıyordum. Ben doğmadan iki ay önce annesi ölmüş ve dedem doğduğumda bana onun adını vermişti. Her zaman beni kayırırdı dedem. Amcamın çocukları Aysar, Anıl; halamın çocukları Turan ve Leyla'ya göstermediği sevginin milyon katını bana gösterirdi. Aysar ve Leyla'da her zaman bariz kıskançlık hissederdim. Özellikle Aysar bana katlanamazdı. Annesine sitem eder, dedemin sevgisini sorgulardı. Haklı mıydı? Evet.

Ama ben kendimi sevildiğim için suçlayamazdım. Çünkü sevgiyi hak ettiğimi düşünüyordum. Onlar anne baba sevgisiyle sarmalanırken benim hayattaki tek dalım dedemdi.

Tekrar uyandığımda artık eli yanağımda değildi. Zamir, sırtını komodine yaslamış ve bedenini bana taraf döndürmüştü. Gözlerimi yumdum ama buna rağmen gözlerim dolmayı başarmıştı. Yıkılmışlığın son evresi olmalıydı sanırım bu.

"Küçükken," diye başladım sözlerime çatlayan sesimle. "Anaokuluna giderdik Turan'la. Çıkışta herkesi annesi ya da babası beklerdi. Halam gelirdi hep bizi almaya. Turan koşarak annesinin kollarına atardı kendisini. Ben ise paytak adımlarla gelirdim yanlarına." Burnumu çektim. "Hiçbir çıkışta koştuğum zaman kollarını açacak bir anne beklemedi beni." Derin bir nefes aldım. Gözleri üzerimi yorgan gibi örttü. "Bir çocuk neden hep halamın geldiğini, annemin nerede olduğunu sordu. Ben ağladım. Turan ben ağladım diye o çocuğu dövdü." Yorgan misali gözleri bütün içimi ısıtmaya devam etti. "Kendime kıyafet aldığımda yakışıp yakışmadığını söyleyecek bir annem olmadı hiç," dedim ağlamaklı tonla. "Babamın yokluğu daha hafif oldu, yalan değil. Her boşluğu dedem doldurabildi neredeyse. Peki bir annenin boşluğu doldurabilir mi, Zamir?"

Net bir sesle, "Doldurulamaz," dedi. Annesi yaşıyordu ama o, bu cümleyi annesini kaybetmiş biri gibi seslendirmişti.

Histerik bir şekilde güldüm gözyaşlarım eşliğinde. "Bana acıyorsun." Daha yüksek sesle güldüm. "Herkes bir Akşahin olmama rağmen her zaman bana acıdı!"

Zamir, "Geri zekâlı," dedi sakin sesle. "Sana acımıyorum."

"Bana hakaret etme."

Yükseldi. "Saçmalama o zaman!" Delici bakışlarını yaşlı gözlerime dikti. "Ne kadar güçlü olduğunu görmüyor musun? Soyadını bir kenara bırak, Mihrinaz. Karakterinin ne kadar sağlam olduğunu görmüyor musun gerçekten? Deden olmasaydı, bir Akşahin olarak doğmasaydın sen yine aynı kişi olurdun. Huysuz, şımarık, inatçı... Senin böyle olma sebebin koşullar değil, karakterin. Bunu anlamayacak kadar aptal mısın?"

Derin bir iç çektim. "Koşullar canımı acıtıyor."

"Evet," diye onayladı beni. "Bunu görebiliyorum."

"Dedemi özledim." Tavana bakarak tekrar iç çektim. "Senin özlediğin biri var mı?"

Düşünmeden, "Var," diye yanıtladı beni. "Babam." Ardından cebinden çıkardığı sigarayı ateşledi. Gözlerim anında üzerinde toplandı, sigara dudakları arasında durup yanmaya başladı. Zamir ciğerlerini öldürmeye devam ederken neden bu denli güzel görünüyordu?

Geçmişin kancası ruhumda derin yaralar açmaya başladığında geleceğin daha acımasız olacağından neredeyse emindim ama yine de yürüyordum. Bu, her gece rüyamda hastaneye yürümem gibiydi. Onu görüp kalbimin acıyacağını bile bile her defasında koridoru dönüp ona ulaşmış ve elini tutmuştum.

Gelecek çok yakacaktı canımı. *Canımızı.*

Ona odaklandım tekrar. Sigarasını odaya doğru üflerken gözlerini kısmış şekilde boşluğa dalmıştı. Sigarayı kavrayan parmakları onu tekrar yerine götürdü. O bir deprem değildi belki ama her defasında bana baktığında sarsılıp yıkılıyordum. Uçurum değildi ama ben gözlerinin karalığından düşüp kaybolduğuma yemin edebilirdim.

Kim olduğunu dahi haber sitelerinden öğrendiğim, maksadının ne olduğu muamma olan bir adamın yanında, hissettiğim rahatlığın verdiği tuhaflık yüreğimin üzerine çöreklendi. Nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyordum. Ona nasıl davranmam, dedemi nasıl kurtarmam gerektiği hakkında zerre kadar fikrim yoktu.

"Kanadın kırılınca annenin yanına gidermişsin. Ama kanatsız kalınca gideceğin tek yer babanın yanıdır." Ağır çekimde başını döndürdü. Sigarayı dudaklarının desteği ile içine çekerken devam ettim. "Benim kanadımı sırtımdan söktüklerinde bile dizlerime sarıldım."

Sigarayı yukarıya doğru üfledi. Zehri şifaymış gibi içime çektim ben de.

Yutkundum. "Bir şey merak ediyorum." Ona baktım sorgu dolu gözlerle. Sorabilirsin anlamında başıyla işaret verdi, hızlı bir soluk aldım. "Bu zamana kadar neredeydin, Zamir?"

"İçinde."

O an kırıldığını sandığım saat çalışmaya başladı, zaman kaybettiği dilimlerini telafi edercesine aktı, ruhumun yaraları dikiş tuttu. Bir kelimeden oluşan cümlesinin etkisi bütün damarlarımda kana karışırken gözlerimi yumup açtım.

Ona rüyamda kim olduğunu sormuştum. İsmini söylemişti. Şimdi ise gerçekten kim olduğunu soracaktım. "Kimsin sen Zamir Hancıoğlu?"

Sigarasının izmaritini her zamanki gibi daha bitmemesine rağmen attı ve bana döndü. Elleri sakallarına gitmiş, gözleri hafifçe kısılmıştı. Biçimli kaşları çatıldı ama bu sinirlendiğinden değildi.

Kendinden emin sesle, "Ben senin içinde büyüttüğün o adamım," dedi. "Daha ismimi bile bilmeden her defasında el uzattığın, tereddüt etmeden elini tuttuğun o adamım," diye devam etti. "Güvenmediğini söylüyorsun ama bana baktığında göz bebeklerin titriyor. Elin avucumun içinde kaybolurken her defasında derin nefesler alıyorsun. Kalbinin atışları kulaklarıma doluyor. Sen her defasında bana teslim oluyorsun. Ben teslim olduğun adamım. Memnun oldum, Mihrinaz."

Onu inkâr etmedim. Çünkü her kelimesinde haklıydı. Mecruh ruhum cümleleri ile baş kaldırmış, bir nebze mutlu olmuştu sanki. Ben ona teslim olmuştum. Rüyalarda her defasında o koridoru ilerlediğimde, isteyerek dönüp ona ulaştığımda, elini tuttuğumda, kafede peşine düştüğümde, dans teklifini kabul ettiğimde, beni buraya kadar getirmesine izin verdiğimde ve yağmurun altında onu dansa davet ettiğimde... Ben ona defalarca teslim olmuş, defalarca tutunmuştum. Onunla hep tanışmış ama onu hâlâ hiç tanıyamamıştım...

"Memnun oldum, Zamir." *Bir gün belki sen de bana teslim olan adam olursun. Kim bilir?*

VI

Bataklıkta Açan Çiçek

"Buna rağmen sen hâlâ bataklıktaki
nahif ama güçlü çiçeksin."

Bazı tabutlar vardı, içindeki ceset toprağa gömüldüğünde üzerine çiçekler atılırdı. Bir ölü çiçeği ne yapacaktı? Yaşadığı süre zarfında bir kere bile çiçek almamış, değerli hissetmemiş birinin ölüsüne çiçek götürmenin ne anlamı vardı?

İnsanlar kendi vicdanlarını rahatlatmak için mezarlığa çiçekle gidiyordu.

Hiçbir zaman hayatımda çiçeklerin açtığını hissetmemiştim. Nitekim benim içim bir bataklıktı ve bataklıkta pek çiçek açamazdı. Bu bataklık içimdeki tüm hisleri, iyi niyeti kendine çekmiş, öldürmüş ya da kirletmişti. Ruhumda intihar için eğitilen duygular haricinde hiçbir his yoktu. Melankoli ve hüsran dolu ruhumda iyi diye adlandıracağım yegâne his, kalbimin onun yanında teklemesiydi. Ona karşı tuhaftı kalbim. Bazen tekler, bazen hızlanır, bazen göğüs kafesimi yarıp içimden çıkmak isterdi. Bazen ise durup beni âdeta ölüme sürüklerdi.

Bazı şeylerin gerçek olup olmadığını sorgulayan bir beynim vardı. Bilinçaltımın oynadığı oyun olma ihtimalinin yüksek olabileceğini tuttuğum biriydi Zamir. Onunla rüyalarımda tanışmıştım fakat bugün onun evinde uyanmış ve kocaman bir gün daha geçirmiştim.

Gerçek hayatta hissetmediğim tüm duyguları, rüyalarda ilikleriime kadar yaşatan adamdı o: Zamir Hancıoğlu.

Asırlar kadar uzun süren zaman dilimi içerisinde gözleri hâlâ üzerimdeydi.

Gözlerimi kısarak ona bakarken gülüşümü bastırmak için çabalıyordum. Neden mi? Çünkü Zamir Hancıoğlu hastalanmıştı. Dün bana hastalanmayacağını söyleyen, ateşim olduğu için beni azarlayan ve tedavi eden adam şu an mendille burnunu silerken alayla izlediğim için öfkeli gözlerle bana bakıyordu.

Sesimi kalınlaştırarak Zamir'i taklit ettim. *"Bir şey olmaz bana."*

Zamir, gözlerini kısıp, sesini inceltip beni taklit ederek, *"Çok tatlısın,"* dedi. Elime aldığım yastığı ona fırlattım, havada yakalayıp bana göz kırptı. Durmadı. *"Gitme, Zamir."* Etrafımda yastık kalmadığı için ona doğru uzanıp omzuna vurdum. Etkilenmese bile omuzlarını benden kurtarmaya çalışması az da olsa canını acıttığım anlamına geliyordu. Bu yüzden durmadan omuzlarına vurmaya devam ettim. Kurtulmak istercesine omuzlarını hareket ettirince elim göğsüne değdi. Birden beklemediğim şekilde inlediğini duydum ve geri çekildim. Yüzü buruşmuş ve acıyla inlemişti. Ama çok kötü vurmadığıma yemin edebilirdim.

"Ne oldu?"

"Hiç." Kısa ve net cevabı beni tatmin etmemişti.

"Orada ne var?" diye sordum. Çünkü ilk geldiğimde de ona yastık fırlatmıştım ve koşar adım yukarı çıkmak zorunda kalmıştı. "Aç, bakacağım."

Zamir'in ifadesi anında değişti ve muzip bir şekilde güldü. "Soyunmamı mı istiyorsun?" Her cümlemi yanlış anlamayı nasıl başarıyordu?

"İki dakika ciddi ol be!" diye cırlayıp yukarı çıkmaya yeltendim, beni kolumdan kavrayıp durdurdu. Kolumu elinden kurtarmaya çalıştığım sırada Zamir'in bakışları bileğime indi.

"Bilekliğin güzelmiş," dedi ifadesiz sesle. "Deden mi aldı?"

Gözlerimi kıstım. "Hayır." Ardından sırf ona inat olsun diye, "Âşık olduğum adam aldı," dedim. Aslında kimin aldığını katiyen bilmiyordum. Mezun olduğum gün gizemli bir notla kapının önün-

de bulmuştum. *"Bunu taktığına pişman olmayacaksın."* Böyle yazılmıştı notta. Üzerinde kuş tüyü detayı olan ince bir bileklikti ve çok güzeldi. O zamandan beri neredeyse hiç çıkarmamıştım. Kolumla âdeta bir bütün olmuştu.

"Demek birine âşıksın?" diye sordu tek kaşını kaldırarak. Sanırım istediğim sonuca ulaşmış ve onu kızdırabilmiştim.

Onu onayladım uslanmadan. "Evet."

"Âşık olduğun adam bu evde benimle kalmana nasıl göz yumuyor?" diye sordu sinirle. "Pardon ya adam dedim."

Çenemi dikleştirdim. "Beni kaçırdın sen."

Zamir ilk kez kahkaha attı. Gülüşü ince bir melodi gibi kulak perdemden sızdı ve doğrudan içime girip tüm bedenime yayılmıştı. Her damarımı sarmalayan sesinin güzel tınısı bir an için bedenimi titretmek istedi fakat zorlukla da olsa kendimi dizginleyebildim.

"Ben seni kaçırmadım, keçi." Elini saçlarından geçirip dudaklarını kıvırarak bana baktı. "Sen bana kaçtın."

"Nah sana kaçtım!" diye hiddetle bağırdım yüzüne doğru.

"Oha! Zamir'in yeni sürümü çıkmış!"

Başımı kaldırdım, elinde bir kâse mısırla Baran, salona inen merdivende durmuş bize bakıyordu. Kaç dakikadır bize bakıyordu bilmiyorum ama film izliyormuş gibiydi. Sinirlerim iyice gerildi. Delirmemek adına salondan koşar adım çıkıp odama girdim, kapıyı Zamir'in gelme ihtimaline karşılık kilitledim.

Gözlerim ilk kez krem renkli odada dikkatle gezinirken her şeyin oldukça düzenli olduğunu fark ettim. Tavana kadar uzanan ve tüm duvarı kaplayan aynalı dolapta benim için alınan kıyafetler vardı. Duvarın kenarında büyük pencereye yapışık tek kişilik yatak vardı. Yatağın yanında Zamir'in ben uyurken sırtını yasladığı komodini gördüm, kalbim kasıldı. Bütün gece orada oturmuştu. Elini yanağıma koymuş ve uyumamı sağlamıştı. Bazen sigara yakmıştı ama kokusu beni rahatsız etmemişti.

Bir anda yatağın karşısındaki makyaj masasına odaklandım. Elim çekmeceye gitti, ilk kez baktığımı anımsamıştım. Çekmecede mak-

yaj malzemeleri bulmayı beklemiyordum kesinlikle. Gözlerim anında rujlara takılırken elim dudak tonuma yakın pembe ruja gitmişti. Ruju özenle dudaklarıma yedirdiğim anda bir hapşırık sesi dikkatimi dağıttı. Kapıya doğru ilerledim, Zamir tekrar hapşırıp odasına girdi ve kapıyı kapattı.

Yanına gidip gitmemek arasında kaldım ve odamdan çıkmaya cesaret edemedim. Ne zaman onunla yalnız kalsam saçmalıyordum. Ona tatlı demiştim! Bundan ötesi yoktu ki. Bir de birine âşık olduğum yalanını atmıştım ve bu meseleyi deşeceği kesindi.

Öte yandan dedemin telefonundan beni arayan adam bir daha aramamıştı. Telefonu bir an olsun yanımdan ayırmasam da hiçbir çağrı yoktu.

Kapım çaldığında irkildim. Baran, "Benim, Naz." Biraz bekledikten sonra ona kapıyı açtım.

Elinde tuttuğu tepsiyi bana uzattı. "Vefa borcunu ödemelisin bence." Merakla baktığım tepsiyi itinayla tepsiyi elime tutuşturdu. "Çocuk grip oldu. Ateşi yok ama hasta ve hâlsiz. Bunları ona götür."

"Tamam," dedim ifadesiz tutmaya çalıştığım bir tonla. Sanki dünden razı değilmişim gibi...

Tepsiyi alarak Zamir'in odasının önüne geldim, durdum. Baran, "Girsene içeri. Seni ısırmaz," dedi. Gözlerimi kısarak ona döndüm.

"Kapıya kulak dayayacakmışsın gibi hissediyorum."

Baran eliyle alnına vurdu. "Foyam ortaya çıktı desene."

Kapı sadece bir kez tıklatıp içeri girdim, sola döndüm. Zamir, sırtı kapıya doğru dönük şekilde ince yorgana sarılmış durumda yatağında yatıyordu. İçeri girdiğimi fark ederek kıpırdandı fakat dönmedi.

"Baran, hiçbir şey istemiyorum," dedi agresif bir ses tonuyla. "Çık git."

"Gideyim?"

Sesimi duyunca kıvrak bir hareket ile döndü. Tepsi elimde yaklaştım, komodinin üzerine bıraktım. Tepsiyi bırakırken komodin üzerinde gördüğüm kitaba kaşlarımı birleştirerek baktım. Kitabın ismini okumuş olmama rağmen sohbet başlatmak niyetiyle, "*Yeraltından*

Notlar mı?" diye sordum. Kitabı okumuştum ve çok sevdiğim kitaplar arasındaydı.

"Evet," diye yanıtladı beni. "*Suç ve Ceza*'dan sonra alıp okumak istedim."

Başımı evet anlamında salladım. *Suç ve Ceza* asla bitiremediğim, *Yeraltından Notlar* ise bir günde bitirdiğim bir kitaptı. Aynı kitapları okuyor olmamız bir an tuhaf gelse de "Güzel seçim," dedim. Ardından elime aldığım ilacı ona uzattım. "Haydi, iç şunu."

Elimden ilacı alarak dudaklarına götürdü ve sudan bir yudum alıp sırtını yatağa yasladı. "Bana bakacak mısın?"

Sert ama bir o kadar da istihza dolu bir şekilde, "Bakıcın mıyım senin?" diye sordum. "İyilik olsun diye getirdim ilaçlarını." *Külliyen yalan...*

Yüzündeki gülümseme birden silindi, başını doğru söylüyorsun der gibi onaylayarak salladı. Bir an için onun yanına oturmak, benimle ilgilendiği gibi onunla ilgilenmek istesem de bundan vazgeçtim. Zamir'in hiçbir soruma cevap vermiyor olması beni çileden çıkarıyordu. Sorularıma cevap verene kadar ona karşı zerre kadar gevşeme ve tolerans gösteremezdim.

Odadan çıkmak için hareketlendiğim anda Zamir, kolumdan tutarak beni durdurdu. "Turan basın açıklaması yaptı."

"Ne?" Soruma cevap vermek yerine eline aldığı telefonu bana uzattı ve videoya tıklayarak başa sardı. Binadan çıkarken görülen Turan'ın önünü magazinciler kesmişti. Lakin, Turan şaşkınlık ya da panik hâlleri içerisinde değildi. Basını kendisi çağırmış, kendinden emin bir tavırla bekliyor gibiydi. Turan'ın yanında aile avukatımız Alp Bey vardı. Turan, Alp Bey'in önüne geçerek magazincilerin sorularını yanıtlamaya başladı:

"Turan Bey, Azim Akşahin uyuşturucu kaçakçılığı mı yapıyor?"

Turan, soruyu soran muhabire kısa ama sinirli bir bakışın ardından kendisini toparlayıp, "Tabii ki hayır," dedi. "Uyuşturucu kaçakçılığı yapan kişi gemi için seçtiğimiz kaptandır. Tüm malları gemiye o dâhil etti. Yıllardır ismimiz tek bir vakaya karışmazken şimdi nasıl böyle bir şey üstümüze yıkılabilir, anlamıyorum. Kaptan Ömer

Akyüz her yerde aranıyor. Kendisi tarafından görevlendirilmiş olan adamlarının hepsi bulundu ve suçlarını itiraf ettiler. Bir tek kaptan kaldı. En ağır cezayı almasını amaçlıyoruz."

Bir kadın muhabir öne çıkarak, "Bunu yalnızca bir kişinin planlamasına imkân var mı? Birilerinin azmettirdiğini düşünüyor musunuz?" diye sordu.

Başını yana eğen kuzenim, "Bilmiyoruz ama eğer öyle biri varsa emin olun bunun bedelini adalet önünde ödeyecek," dedi.

Turan derin bir nefes alırken başka bir muhabir, "Azim Akşahin mahkemeye çıkacak mı?" diye sordu.

Turan, "Benim dedem suçlu mu ki mahkemeye çıksın?" dedi. Sesinin tonundaki buz gibi duruş tenimin ürpermesine neden oldu. Nasıl bu kadar soğukkanlı olabiliyordu?

"Mihrinaz Akşahin nerede?"

Turan, muhabirin sorusunu sabırsız bir şekilde, "Size Mihrinaz Hanım'ın konumunu söylemek zorunda değilim," diye yanıtladı.

Fakat muhabir, "Viyana'da olduğuna dair söylentiler var," diye diretti.

"İzninizle." Avukat Alp Bey ve daha şimdi yeni fark ettiğim güvenlik şefi Ertan Bey, Turan'ı arabaya doğru götürdü. Elimle kalbimi tuttum. Video bittiğinde Zamir, telefonu titreyen ellerimden aldı.

"Turan'la konuşacaksın."

Gözlerimi gözlerine kilitledim, kaşlarımı çattım, "Neden?" diye sordum.

Ziyadesiyle ciddi bir sesle, "Şöyle ki bir planım var," dedi. "Turan bir basın açıklaması daha yapacak ve bu açıklamada, Kaptan Ömer'in adamlarının yerini Yelda adlı bir kadının söylediğini bildirecek."

Boş bakışlarla ona bakarken, "Anlamıyorum seni," dedim.

Zamir, daha açıklayıcı olmak adına "Bak," dedi. "Bunlar bir çete, tamam mı? Ve bu çetenin eski bir üyesi daha vardı. Ömer'in sevgilisiydi hem de. Sonra Ömer'den ayrıldığı için çeteden de ayrıldı. Turan adamların yerini kadının söylediğini basında açıklayarak yemlerse,

Ömer hemen harekete geçer. Bunun intikamını almak için vakit kaybetmeden kadının evine gidecektir. Onu kesin öldürür ve sonra da cinayet başında yakalanır ve asla aklanamaz."

"Kadının evi?"

Zamir, kendinden emin bir ifadeyle, "Onu da buldum," dedi ve ardından adres yazılı olan kâğıdı parmakları arasında tutup bana uzattı. "Şimdi, Turan'ı gizli numaradan arayacağız. Viyana'dasın ama unutma. Deden dönmene izin vermiyor diye dönmüyorsun. Israr da etse gitmeyeceksin hiçbir yere."

Başımı tamam anlamında salladım, kalbim boğazımda atıyordu âdeta. Heyecandan ellerim titriyordu. Zamir ellerimi tuttu. Bunu o an beklemiyordum. Avucunun sıcağı elimin tersindeki soğuklukla bütünleşirken tepkilerimi kontrol etmekten dahi acizdim. Dokunuşları beni yakıyordu ama ben sanki karların arasında kalmışım gibi titriyordum. Şefkat: Bana apansızın hissettirdiği duygunun bu olduğundan neredeyse emindim. Zamir Hancıoğlu, bana şefkat besliyordu. Hiçbir zorunluluğu olmamasına rağmen bana iyi davranıyordu. Neden? İşte burada kopuyordu her şey. Çünkü bana tek bir yanıt vermekten bile kaçıyordu.

Zamir'in kara irisleri üzerimdeyken ne yapacağımı bilemeyerek yere baktım. O an gördüm. Gölgelerimiz ahşap zemine vuruyordu. Gölgelerimiz yan yanaydı ve çok güzeldi. Onun kocaman gölgesi benim küçük gölgemi tüm kötülüklerden korumak istiyormuş gibiydi. Sanki gölgesi gölgemin kalkanıydı.

İçimde biriken kelimelerin ağıtları, ruhumda yer eden uçurumdan intihar eden gerçeklerin günahlarına bulaşmıştı. Kirlendiğimi hissediyordum. Şu an bir telefon konuşması yapacak, dedemi kurtaracak ama bir kadının da ölümüne sebep olacaktım.

Dedem için değer miydi? Değerdi, biliyordum. O suçsuzdu ve bunu ispat etmenin tek yolu o kadını piyon yapıp Ömer'i yemlemek, tutuklanmasını ve asla aklanmamasını sağlamaktı.

İstemeye istemeye elimi Zamir'in sıcak avucunun içinden çektim. Elimi çekmemle hızlıca telefonu eline aldı. Konuştuğumuz gibi gizli

numaradan Turan'ı arayarak hoparlöre açtı. Telefon çalarken kalbim neredeyse göğüs kafesimi parçalayacak gibiydi.

İkinci çalıştan sonra Turan sert sesiyle, "Alo?" dedi.

"Turan, benim." Cılız çıkan sesimi duyan Zamir, destek verircesine sırtımı sıvazladı.

Heyecanlı, meraklı ve öfke dolu bir şekilde, "Mihrinaz!" dedi. "Neredesin? İyi misin? Aklım çıktı, kızım. Neredesin?"

Söyleyeceğim yalan dilimden düşmek istemedi ama kendimi mecbur ederek konuştum: "Viyana'da."

"Yalan söyleme. Dedemi bırakıp oraya gitmeyeceğine kalıbımı basarım. Söyle, neredesin? Gelip alacağım seni."

Kendimi toparlayarak, "Viyana'dayım, Turan. Dedem şu an gelmeme izin vermiyor," dedim. "Sana söylemem gereken önemli şeyler var. Dinle beni dikkatle." Ona Zamir'in bana anlattıklarını tek tek anlattım. Turan afalladı ama planın neredeyse kusursuz olduğunu fark edince kabul etti.

Ciddi bir sesle, "Mihrinaz, bu bilgilere nasıl ulaştın bilmiyorum ama Türkiye'de olduğundan eminim. Ya birileri bulursa izini? Yanımda olursan korurum seni," dedi.

Onu inandırmak adına, "Dedem tüm önlemleri aldı, Turan," dedim. "Merak etme beni. Lütfen dediklerimi yap. Seni yine ararım."

Kapatmama müsaade etmeden, "Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu. "Banka hesaplarına dokunmamışsın."

Sesimin duygusunu belli etmeden, "Nakit param var," dedim. "Görüşürüz."

"Görüşür müyüz sahiden?"

Buruk bir şekilde gülümsedim beni görmemesine rağmen. Görüşüp görüşmeyeceğimiz meçhuldü ama sanki eminmişim gibi söyledim: "Elbette, kuzen."

Telefonu kapattığım anda bütün bedenim şiddetle sarsılıp titremeye başladı. Az önce bir kadının ölüm fermanını kendi ellerimle imzalamıştım. Hıçkıra hıçkıra ağlamamak için dişlerimi sıkarken

Zamir, sırtımı sıvazlayarak rahatlamam için çabaladı. Tutamadım ve gözlerimden yaşlar boşalıp gitti. Zamir, "Şişşt," diye beni yatıştırmaya çalışsa da gözyaşlarıma engel olamadı. Bilakis yaşlar her defasında daha kocaman olup akıyordu. Hissediyordum. Kötü biri olduğumu hissediyordum. Bir katil olduğumu hissediyordum. Zebani misali hissettiğim bu kirli hisler, içimin küf kokmasına neden oluyordu. Zamir uzun süre elini sırtımdan çekmedi.

Başımı kaldırıp ona baktım, gözlerimiz çakıştı. Kara gözleri sanki sürgün edildiğim fakat bundan memnun olduğum ıssız bir çöldü. Bakışlarımızın etkisiyle olsa gerek, kara gözleri yumuşak bir ifade aldı ve bu kupkuru çölde bir ağaç filizlendi.

"Buna mecburdun." Sesi bana çölde su uzatmış gibi merhametliydi.

Gözlerim bulanıklaşırken, "Dediğin gibi, başka yolum yoktu, Zamir."

Beni gözüyle ve sözüyle onayladı. "Yoktu." Ses tonunun tınısı merhamet kozasını parçaladı ve daha çok iyileştirici bir etkiye büründü. Bu çölde yeşeren ağaçlar orman yarattı.

"Onu kurban ettim." Belki de ondan çok kendimi kurban etmiştim. Kendi benliğimi kirletmiş, içimdeki tuvale tüm kirleri fırçayla saçmıştım. Ben, o kadından çok kendimi öldürmüştüm belki de.

Beni teselli etmek adına, "Eskiden bir çete üyesi olduğuna bakılırsa pek masum sayılmazdı," dedi. Bu durum onu etkilememiş gibiydi. Belki de alışıktı, bilmiyordum. Sonuçta silah kullanmayı profesyonel bir şekilde biliyordu, çetenin içindeki üyelere kadar bilgisi vardı ve birini kurban etmek planını kurgulayan oydu.

Yorgun bir ifadeyle ona baktım. "Ya ben?" Sesim çatlamıştı. "Ben de artık masum değilim." Aklımı yitirmiş bir hâlde acıyla güldüm. "Bir enkazdan farkım yok."

Bordo renkli perdeden sızan rüzgârın soğuk esintisi bedenime tırmandı, üşüyerek kollarımı omuzlarıma sardım. Üşümüştüm. Dün ateşimin yüksek olduğunu düşündüğüm zaman bunun normal olduğunu idrak etmem uzun sürmedi.

Zamir demin üzerine örttüğü battaniye ile bütün bedenimi sardı. Ona engel olacak gücü kendimde bulamadım, yatağa uzanmamı sağladı. Ardından elini alnıma koyarak, "Ateşin yok," diye mırıldandı. "Üşüyor musun?"

"Neden soruyorsun?"

"Sana sarılmak için sebep arıyorum," dedi. Gülmemek için kendimi zor tuttum. Şu an belki de en çok ihtiyacım olan birinin bana sarılmasıydı ama yine de bu fikrini destekleyemezdim.

"Üşümüyorum."

Huysuzca, "Peki," dedi. Kaşlarımı çatarak bedenimi tamamen ona doğru döndürdüm.

"Bana saygı duyuyorsun. Hayır dediğimde anlayışla karşılıyorsun." Bu cümlelerim daha çok durumumuzu özetlemek istermiş gibiydi. Sarılacağı taktirde bana iyi hissettireceğini biliyordu ama izin vermediğim için bunu yapmıyordu.

Yoğun bakışları üzerimde toplandı, yüzümde gezindi. Dudaklarıma, burnuma, yanaklarıma ve en sonunda gözlerime bakarak durdu. Bana göre oldukça dolgun olan dudaklarını kıpırdatarak tuhaf bir şekilde, "Seni ürkütmek istemiyorum," dedi.

"Ürkek biri değilim."

Zamir tebessüm etti. "Tüm kaygısız, umursamaz, ukala tavırlarının ardında duygusal, ürkek küçük bir kız çocuğu var. Bunu seni ilk gördüğümden beri anlamıştım."

Kaşlarımı havalandırdım. "Nasıl yani?"

"Dalgalı bir denizin ortasında parçalanmış bir kayıksın sen. Ne sahile varabiliyor ne de dibe batıyorsun. Öylece denizin ortasında pervasızca sallanıyorsun."

Hiçbir şey söylemedim. Söyleyemedim. Kelimeler kendi intihar iplerinden asıldıklarında tüm cümleleri tükettim.

Omuzlarımda tüm kırgınlığını, üzüntülerini, acılarını mürekkebe akıtan bir yazarın yükü vardı.

Bazen kafamı ellerimin içine alarak ezmek, yok etmek istiyordum. İçinde öyle gürültüler vardı ki onu susturmak için hiçbir şey işe yaramıyordu. Zihnimin her köşesinde çığlıklar seslendiğinde ellerimi başıma götürdüm.

Katilsin sen.

Günahkârsın.

Vicdansızsın.

Hıçkırdım. "Değilim." Zamir bana uzanmak istedi, yerimde doğrulup başımı duvara vurdum. "Değilim!"

Zamir, beni kendine doğru çekti, ellerimi göğsüne yasladım. "Değilim." Hıçkırdım tekrar. Beni göğsüne bastırdığında ellerim kucağına inmişti. Ona teslim oldum. Yine ve yeniden ona teslim oldum. Yakıcı elleri sırtıma giderken bir eli saçlarımdaydı. Başımı kaldırarak çenemi omzuna yasladım, burnuma metalik parfümün kokusu geldi.

"Değilsin," dedi, benimle beraber inkâr ederek. "Düşündüğün hiçbir sıfat sana ait değil."

"Acıyor," dedim aciz çıkan sesimle. "İçim acıyor."

Sırtımı sıvazladı. "Senin bir suçun yok. Plan benim, onu uygulayacak olan da Turan. Tüm suç bizim, tamam? Sen masumsun."

"Zamir," diye yakardım. "Uyuyayım. Bu sefer ben oturayım yerde. Sen gel yanıma. Olur mu?"

Dolu gözlerime bakarak başını salladı. "Elini de tutayım mı?"

"Tut," dedim ağlamaklı sesle. "Bırakma. *Yani rüyalarda.* Rüyalarda beni hiç bırakma."

"Bırakmam. *Yani rüyada.* Rüyalarda seni hiç bırakmam," dedi ve ardından yatağa uzanmamı sağladı. Zamir yere uzandı, geri çekilerek duvara sindim. "Aynı hastaneyi hayal et, tamam mı? Gelip bulacağım seni orada."

Derin ve sert nefes alışverişini işitiyordum. Elimi tuttu. Karşı koymadım, elimi çekmedim. Çünkü ikimiz de biliyorduk ki elim olması gereken yerdeydi. Onun avucunda.

Uykuya yenik düşmeden, "Bul beni," diye fısıldadım. "Kaybettim yolumu."

Oradaydım. Hastanedeki büyük bekleme salonunda, Zamir'in her daim oturup beni beklediği o noktadaydım. Oysa sadece hayal etmiştim burayı. Ama şimdi noktasına kadar aynı yerdeydim. Yere otururak Zamir'le rolleri değiştirdiğimde omuzlarım çöktü. Gelip gelmeyeceğini bilmeden onu beklemek ölüm gibiydi.

Zaman dilimleri hızlı bir şekilde akarken onu gördüm. Koridoru dönerek büyük adımlarla geldi ve tam yanımda durdu. Zamir Hancıoğlu sahnedeydi.

Yanıma oturunca bedenime tatlı bir esinti dokundu. Yavaşça ona döndüm, gözlerimiz birleşmişti.

Evet, ben ona bakmadan önce o, beni izlemeye başlamıştı. Zamir'in, karanlığı dahi diz çöktürecek niteliğe sahip efsunkâr bakışları, beni yanmakta olan mum gibi eritirken ne yapacağımı bilmiyordum.

"Geldim," diye fısıldadı.

Zorlukla gülümsedim. "Geldin."

"Hep gelirim."

Başımı salladım. "Hep gelirsin. Ama niye gelirsin?"

"Soru yok, Kıvırcık." Bu defa güldüm. Onun bu repliğine o kadar aşinaydım ki öfkelenemedim. İşine gelmeyen her soruda bu yanıtı verip kurtuluyordu benden.

Elimi tuttu, irislerimin bile titrediğine yemin edebilirim. Zamir kavisli kaşlarını tuhaf biçimde çatarken, "Âşık olduğun o herif kızmasın?" diye sordu. "Şu an ona ihanet ediyorsun. Gizli saklı benimle rüyada buluşup el ele tutuşuyorsun resmen."

"Aptal," deyip elimi kurtarmak istedim, buna müsaade etmedi.

"Hop dedik!" Elimi sıktı. "Gelip o alsın bakalım seni elimden. Yiyorsa tabi."

"Rüyama nasıl girdiğini anlatacak mısın?"

Dudaklarını kıvırarak, "Kendi kendine cevap vermek ister misin?" diye sordu.

Kafamı aşağı yukarı salladım. "Soru yok?"

Onaylayan mırıltı eşliğinde, "Soru yok," dedi.

Zamir bana baktı. Uzun kirpiklerini sarmalayan katran karası gözlerinin içinde her zamanki gibi benim yansımam saklıydı. Gözleri benim atıldığım dipsiz kuyuya benziyor ama korkunç görünmüyordu hiç. Karanlığı sırtlanan gözleri, yüzümün her zerresinde gezinirken ondan uzaklaşmak istedim. Ama sadece istedim. Çünkü ondan uzak kalacak kadar irademin olmadığının bilincindeydim. Tuhaftı. Gerçek hayatta birbirimizi yiyorduk, kedi köpek gibiydik ama bu hastanede bambaşka bir ilişkimiz vardı.

"Bu hastanenin yerleşkesi nerede?"

Zamir'in gözleri çenemden gözlerime doğru tırmandı. "Ankara'da."

Başka soru sormadım, cevaplamayacağından neredeyse emindim. Elini sıktım. Bunu o kadar içtenlikle yapmıştım ki kalbim tekledi. Zamir de bunun farkına varmış olacak ki gülümsedi. Ve o da elimi sıktı. "Bu aramızda şifre olsun mu?"

"Nasıl bir şifre?"

"Güzel bir şey," dedi sakin bir sesle. "Söylenmeyecek kadar güzel bir cümle düşün. Daha keşfedilmemiş olsun hatta. Ne zaman birbirimize iyi bir şey söylemek istersek bunu yapalım." Başımı onayla sallayınca Zamir yeniden elimi sıktı. Gülümsedim. Tekrar elimi sıktı, gülümseyerek, "Yeter!" dedim.

Tanımlayamayacağım bir ses tonuyla, "Yetmez," demesine karşılık kaşlarımı çattım.

"Uyandığımızda yine didişeceğiz biliyorsun, değil mi?"

Beni anında onayladı. "Kabak gibi oyacaksın beni."

"Evet." Zamir, yanıtımla beraber bedenini tamamen bana döndü, yüzü yüzümün hizasına gelmişti. Kirpiklerimin arasından ona bakarken ne yapacağımı bilemedim. Muzip bir serseri gibi gülerek kalbimin yuvasından kayıp gitmesini sağladı, sesli şekilde yutkundum.

"O zaman şu anı değerlendirsem sorun olmaz?"

Fısıltıyla, "Ne gibi?" diye sordum. Dudağını kıvırdı.

"Soru yok, Bonus Kafa." Yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Soru yok." Yüzüme çarpan nefesinin oluşturduğu heyecanla ne yapmam gerektiğinin bilincinde olmadan, öylece ona baktım. Yaklaştı. Yaklaştı. Dudakları ile dudaklarımın arasında varla yok arası mesafe kalırken ellerim titredi. Zamir bunu fark ederek tuttuğu elimi sıktı ve o mesafeyi kapatmak istedi.

Beni öpecekti. Yani neredeyse. Ta ki Zamir'in görüntüsü kaybolana kadar.

Kulağıma dolan sesler beni uykumdan ayırdığında ilk duyduğum şey Baran'ın, "Lan el ele tutuşup neden uyudunuz siz?" demesi oldu.

Zamir, "Sana hesap mı vereceğim?" diye hiddetle ona bağırdı, uykudan tamamen ayılıp yatakta doğruldum ve hâlâ elimi tutan Zamir'in elini bıraktım. Bana döndü, oldukça sinirliydi ama bu sinirinin bana olmadığından emindim. Tekrar Baran'a döndü. "Benim odamda ne işin var senin?"

"Keçi seni gebertti sandım!"

"Sensin be keçi!" diye cırladım. Zamir elini hızla kulağına götürmüştü.

Baran, "Odadan çıkmayınca ben de sana bir şey yaptı sandım," diye açıkladı durumu. "Kapıyı da çaldım ama sesiniz çıkmadı."

Baran'a bakarak, "Katil miyim ben?" diye sordum. Baran bu dediğime gülerken ben gülmedim. Kaptan Ömer'in eski sevgilisi Yelda'yı yem olarak kullandığımız aklıma geldi. Taş kesilmiştim. Tek bir cümlenin yüreğimi ne denli ezmiş olduğunu ancak birkaç dakika içerisinde hissettim. Boğazımda biriken acı tat genzimi yaktı, göğsümü yerinden sökmek isteyen kasılma hissi öfkelenmeme neden oluyordu.

Bitkin bir hâlde ayağa kalkmak istedim, Zamir kolumdan tutup beni durdurdu. Yorgun ve fersiz bakışlarımın hedefini ona çevirirken Zamir, başıyla Baran'a gitmesini söylemişti. Baran'ın çıkmasıyla odada sessizlik hâkim oldu. Zamir beni yatağa oturttu.

Kadife gibi çıkan sesiyle, "Sen katil değilsin," diye fısıldadı karanlık odaya doğru. "Kendini suçlama."

"Bu çok ağır bir vicdan azabı."

"Biliyorum," dedi. Gözlerini sıkıca yumup açtı. "Yani anlıyorum. Ama deden kurtulacak."

"Dedem kurtulduğunda ne olacak?"

"Bana cevaplamayacağım sorular sormaktan vazgeç."

İç çektim. "Kendimi paramparça hissediyorum."

"Kırılasın varmış. Dokunmaları yetti."

"Sanki bir bataklık beni dibe çekiyor."

Zamir kısık sesle, "Bir bataklıktayız ve batıyoruz," dedi. "Buna rağmen sen hâlâ bataklıktaki nahif ama güçlü çiçeksin."

Kinayeyle, "Bataklıkta açan çiçeğin kime ne faydası olur ki?" diye sordum. Gözlerini gözlerime mum gibi dikerek ona odaklanmamı sağladı.

Merakla, "Lotus çiçeğini hiç duymadın mı?" diye sordu. Başımı duymadım anlamında iki yana salladım.

"Lotus çiçeği bataklıklarda, çamurlu sularda yetişir ama üzerine en ufak toz parçası bile değse hemen yapraklarını sallayıp tozu itermiş. Aynı zamanda bataklıkta yetişmesine rağmen en temiz çiçek olarak bilinir, çünkü ona hiçbir kir tutunamaz, tutunsa bile yağmurla hemen temizlenir." Onun ağzından dökülen cümleler kalbime dokundu. Susmamasını ister gibi bir bakış attım. Sesinden bir şeyler duymaya ihtiyacım vardı. Bakışlarımın manasını çözdü, biraz duraksadıktan tekrar devam etti: "Ayrıca, yaratıcı Hindu tanrısı Brahma'nın Lotus çiçeğinden geldiğine inanılır. İnsanlar öldükten sonra yeniden dünyaya gelirse eğer Lotus çiçeğinin üzerinde doğdukları da bir inanç. Bunu düşünmelerinin sebebi ise günahlarının kirinden, çamurun içinde yeşeren Lotus gibi temizlenerek yenilenmiş bir şekilde doğabilirler. Lotus ruhun saflığını temsil eder, bataklıktan çıkan temiz ruhtur bu çiçek. Aynı senin gibi."

Bir bataklıktayız ve batıyoruz.

Bataklıktan çıkan temiz ruhtur bu çiçek.

Aynı senin gibi...

Kaşlarımı kaldırdım. Ona cevap vermek, aslında güçlü olmadığımı söylemek, hatta onunla inatlaşmak istedim. Ama bunun yerine dilime kilit vurdum. "Yatağında uyusam sorun olur mu senin için yerde uyumak?"

"Ben de senin odana geçerim?"

"Hayır!" diye atladım korkuyla. "Burada uyu. Yerde."

Tebessümü bir karanlığa ışık gibi doğduğunda, "Peki," dedi, başka yolu olmadığını kabul ederek. Dolaptan kendisi için yastık ve battaniye alırken onu izledim. Yatağına uzandım, bu yatağın benim yattığım yataktan daha rahat olduğunu hızlıca anladım. Yastığı ise onun kokusundaydı. Metalik, ağır, erkeksi parfümü. Bunların hepsiyle harmanlanan yastığa bastırdım burnumu, ardından gözlerimi yumdum.

Dakikalar birbirini kovalamaya başlamıştı ama ağzımdaki kuruluk uyumama müsaade etmiyordu. Gözlerimi açarak tepsinin içindeki bardağa baktım, Zamir tüm suyu içmişti. Bir yudum dahi bırakmamıştı. Yerimden kalkarak bardağı aldım ve Zamir'in yanından sessizce geçerek odadan çıktım. Uyku dolu gözlerle, paytak adımlarımla mutfağa indim ve bir bardak su doldurdum. Merdivenleri tekrar çıkmak üzere iken duyduğum tanıdık ses beni durdurdu.

Büşra'nın öfkeli bir şekilde, "En azından bir açıklama yapın bana," dediğini duydum. Hemen kapının sağ tarafına geçip onları dinlemeye başladım.

"Bildiğim çok şey yok, Büşra," dedi Baran. "Hem sen neden burada kalıyorsun? Sürekli burada kalacaksan ben geçeyim ayrı eve."

"Saçmalama," dedi. "Sizin için endişeleniyorum. Azim Akşahin'in birinci dereceli varisi sizin evinizde. Belaya bulaştığınızın farkında mısın sen?"

Baran, bir müddet cevap vermedi. Sonra oldukça öfkeli bir sesle, "Bunu Zamir'e de söylesene," dedi. "Tek bir kelime ettiğim an beni pişman ediyor."

Korku dolu tonla, "Baran, adam dışarı çıkınca torununu arayacak," dedi.

"Zamir bir şeyler düşünmüştür," dedi Baran. "En kötü ihtimal görevden alınacak."

Görev? Ne görevi? Zamir nerede çalışıyordu ki? Babası gibi asker olamazdı çünkü her zaman sakallıydı. Onu asla tıraşlı görmemiştim. Saçı da uzun sayılırdı. Alnına dökülen tutamları gördüğüme emindim.

Baran, "Eğer Zamir, Naz'ı dedesine vermeyip kaçırırsa," dedi ve birkaç saniye duraksadı. "Ben götüreceğim Naz'ı, Azim Akşahin'e. Başına bela açmasına izin vermeyeceğim. Hem Naz da ailesinin yanında olmayı tercih edecektir."

VII

Martıyı Umursayan Okyanus

"O küstüğünde dünya sırt çeviriyor sanki bana."

Küflenmiş zihnimin sınırlarında uçurtmasını uçuran o çocuğun uçurtmasını vurmuşlardı. Bir çocuğun uçurtmasını vurmak onu öldürmekle eşdeğer değil miydi? Uçurtmanın yere düştüğü an bir çocuğun ölüm fermanının imzalanması gibiydi. Ben bir oyunun içinde pervasızca uçurtma peşinde koşuyordum. Oyunun baş rolü kimdi? Kim yapıyordu bunu bana ve dedeme? Bilmiyordum. Bildiğim hiçbir şey yoktu. Sığınacak bir gerçek arıyor ama bulamıyordum. Limanları yakılmış bir geminin, umutsuzca sahile bakmasını andırıyordu duvara bakan, boş gözlerim.

Baran'ın söyledikleri zihnimde beni rahatsız edecek derecede yankılanırken gözüme gram uyku girmemişti. Kan çanağına döndüğüne emin olduğum gözlerimi sıkıca yumup açtım ve cama çevirdim ela irislerimi. Şafak söküyordu. Buraya geleli kaç gün olmuştu, unutmuştum. Bana oldukça bir yabancı şehirde, yabancı insanlarla kalıyordum. Zamir'in beni, burada tutmaya devam ettiği taktirde dedeme verip, ona ihanet edecek kişilerle aynı çatının altındaydım. Bu umurumda olmamalıydı belki de. Beni dedeme teslim etmesi istediğim bir şeydi fakat Zamir'in uğrayacağı hayal kırıklığı? Onun hayal kırıklığa uğramasını istemiyordum. Arkadaşlarının onu sırtından bıçaklamasını istemiyordum.

Düşüncelerimden arınmak istediğim anlarda kendimi duşa atmak, en olağan davranış biçimim olmuştu. Şimdi de bu bir çıkış yolu

gibi görünmüştü gözüme. Herkesin uyuduğu, evin ıssız olduğu saatlerin de olması cabasıydı tabii.

Uyuşmakta olan bedenimi kıpırdatarak kendimi banyoya attım, kıyafetleri üzerimden yavaşça sıyırıp küvetin içine girdikten sonra ılık suyu açtım. Bu belki de hayatımda aldığım en uzun duş olmuştu, bir saatten fazla olduğuna emindim. Su öylece bedenimden akıp giderken defalarca, az da olsa beynimin kirli duvarlarını arındırmasını da umdum fakat bu nafile bir çabaydı.

Duştan çıktığımda herkes hâlâ uyuyordu. Ev ürkütücü bir sessizliğe gömülüydü ve bu işime geliyordu. Oldukça yavaş bir şekilde üzerimi giyindim, saçlarımı kuruttum. Saçlarım anında şaha kalktı, aynadaki görüntüme bakarak iç çektim. Kıvırcık asi tutamlarımı topuz yaparak toplasam bile asla düzenli bir şekilde görünmeyeceğini anlamam çok kısa sürmüş, sonuç olarak pes etmiştim.

Odadan çıkarken ne olur ne olmaz diye etrafı kolaçan ettim ama kimse yoktu. Aşağı inip mutfağa girdim, seri bir şekilde bir şeyler yiyip yukarı çıkmak tek hedefimdi. Bu yüzden hızlı ama sessiz olmalıydım. Ve öyle de oldum. Ekmeğin arasına salam, kaşar peyniri sıkıştırıp bir köşede yedim. Ekmeğin bitmesiyle üzerine portakal suyu içerek bardağı tezgâha bırakıp dışarı çıktım.

O an bir bedenle çarpıştım.

Başımı kaldırmama gerek yoktu. Gri tişörtün sahibi kesinlikle Zamir'di.

"Neden gittin?"

Başımı kaldırıp ona baktım. Ne diyebilirdim ki? Su içmek için çıktığımda Baran'ın dediklerini duyduğumu söylemem mümkün değildi. Zaten burada kalıcı değildim. Benim yüzümden Baran'la bozuşmasını istemiyordum ve teknik olarak Baran onun iyiliği için çabalıyordu.

Bir bahane bulamadığım için, "Ben geceleri bazen horlarım," dedim. "Rahatsız olmanı istemedim."

Zamir kaşlarını çattı. Sakince, "Gözümün içine baka baka yalan söyleyebiliyorsun," dedi. "Bu tehlikeli." Gözlerini kıstı. "Ama ben bu yalanını yutacak kadar aptal değilim, Mihrinaz."

"Beni rahat bırakır mısın?" dedim sitemle. "Çok üstüme geliyorsun. Sal beni artık."

Zamir'in yüz ifadesi değişti, tepkisine karşılık başımı eğdim. Yanından geçip gitmek isterken kolumu kavrayarak beni durdurdu. Başımı çevirdim, düşündüklerimi onaylarcasına uzamakta olan sakallarını gördüm. Gözlerini bana çevirdi. Yalın bir ses tonuyla, "Tamam," dedi. "Rahat bırakacağım seni." Bunu çok sakin bir tınıyla söylemişti ama sözlerindeki keskinlik tüm tenimin diken diken olmasına sebep olmuştu.

Gözlerine baktım. Gözleri, yangının içinde alevlerle dans eden bir resim gibiydi. Fakat bu resim her defasında küle dönüşüp sonrasında yeniden küllerinden doğup, yanmaya başlıyordu.

Zamir çakmak çakmak olan bakışlarını benden çekti. Durumdan etkilendiğim için hayalen de olsa düşeceğimi sandım. Ona baktığım sırada beni zerre umursamadı, kolumu bırakıp arkasını döndü ve dışarı çıktı. Arkasını dönmesi güçlü bir sarsıntıydı benim için. Çünkü yıkıldığımı hissetmiştim iliklerime kadar. İçime tanımını bilmediğim bir acı arsızca çöktü, peşinden gitme dürtüsünü bastıran gururuma karşı koyamadım.

Olduğum yerde ne kadar bekledim bilmiyorum ama Baran'ın belirmesiyle irkildim. "Günaydın?" dedi korkmama anlam veremeyerek.

Kaşlarımı çattım. "Günaydın mı?"

"Ne oldu, Naz?"

"Naz değil, Mihrinaz!" diye düzelttim onu. Ardından kısık sesle, "Senin yüzünden bana kızdı!" dedim.

Baran afallayarak, "Uykulu olduğum için anlamakta zorluk çekiyor olmalıyım," dedi. "Doğru dürüst anlatırsan sevinirim."

Net bir şekilde, "Dün gece sizi duydum," dedim. Baran'ın gözleri irileşirken ifadesini kontrol edemiyor gibiydi. "Zamir nerede çalışıyor?"

"Maaşı yüksek merak etme."

"Baran," dedim sabırsızca. "Beni dedeme teslim edeceğini söyledin."

Kendine bir kupa alıp bana döndü. Tezgâha yaslanarak, "İstediğin bu değil mi?" diye sordu. "Dedenin yanına dönmek istemiyor musun yoksa Mihrinaz Akşahin?"

Ses tonundaki şüphe beni kendine doğru çekti ama seri şekilde toparlandım. Emin bir şekilde, "Elbette dönmek istiyorum," dedim. "Ama Zamir'in arkasından iş çevirmem."

Baran çenesini kaldırdı. "Âşık mı oldun?" Başını iki yana salladı. "Ona âşık olmamalısın. Seni korudu, buraya getirdi diye ona bağlanamazsın."

"Ona âşık değilim!" Ondan etkilendiğimi kabul ediyordum ama bu, beni ona âşık yapmazdı.

Neredeyse tıslayarak, "O yüzden mi el ele tutuşup uyuyordunuz?" diye sordu. "Bak, senin iyiliğin için söylüyorum. Zamir'e âşık olma Naz. Bir gün eğer böyle bir hata yaparsan bu dediklerimi dinlemediğin için çok pişman olacaksın."

"Açık konuş."

Baran, kupasını tezgâha bıraktı ve kollarını göğsünde birleştirdi. "Yeterince açık konuştum."

İki gün sonra...

Öğle uykusundan uyandığımda bulanık gözlerle dahi başımda dikilenin Zamir olduğunu anladım. Gözlerimi ovalayarak açmaya çalışırken bir an beni izlemek için burada bulunduğunu düşündüm. Ama o elindeki telefonu bana uzattı. Telefonu avucuma bıraktığı zaman ekrandaki videoya tıkladım. İlk önce haberin tanıtımı gelirken ardından Turan görünmüştü ekranda.

Muhabir, "Turan Bey, Ömer Bey'in adamlarının hepsinin yerini nasıl tespit ettiniz?" diye sordu. Turan tüm ciddiyeti ile oturuşunu düzeltti.

"Çetenin eski bir kadın üyesinden yardım aldık. Polisle iş birliği yapmayı kabul etti. Ama ismini kullanmam doğru olmaz. Ona müteşekkiriz yardımları için." Yelda'nın öldürülme emrini vermişti o an. Çünkü eskiden de olsa Yelda, çetenin tek kadın üyesiydi.

"Mihrinaz Hanım'ın sağlık durumunun kötü olduğuna dair haberler aldık. Doğru mu?"

Turan, "Elbette hepimiz zor günler geçiriyoruz. Ama kuzenim şu an gayet iyi," dedi temkinli bir sesle. Videonun sonrasında muhabir holdingle ilgili sorularını Turan'a sormuştu. Turan da profesyonel şekilde tüm soruları yanıtlamıştı. Video bittiğinde Zamir, telefonu yavaşça çekip aldı ve dışarı çıkmak için arkasını döndü.

"Bana böyle mi davranacaksın?"

Eli kapının kolunda kaldı, biraz duraksadı. Sonra, "Yemek zamanı. Aşağı in," diyerek odadan çıktı.

Zamir çıktıktan sonra ayağa kalkıp aynanın önüne geçtim ve saçlarımı açıp tekrar topladım. Yüzümdeki yıkık ifade, kanımın donmasına neden olduğu için derin bir nefes alarak kendime gelmeye çalıştım. Son kez aynaya baktıktan sonra aşağı inmeye karar verebildim ve odadan çıktım

Mutfağa girdim, sadece Zamir ve Baran vardı. İstemsizce, "Büşra yok mu?" diye sordum. Onu sabah da görmemiştim evde.

Baran, "Yok," dedi hızla. "Kendi evinde."

Kendine yemek bile yapamayacak kadar hassastı kokulara karşı. Bununla nasıl baş edeceğini merak etmiştim. "Yalnız mı kalacak?"

Baran, "Burada kalacak hâli yok," dedi ama siniri kesinlikle bana değildi. Sesi oldukça sakindi. "Geçinemiyoruz."

"Evi yakın mı?"

"Evet."

Yanıtına karşılık Baran'a döndüm. "Beni oraya götürür müsün?"

Baran anında Zamir'e döndü, ben de çaktırmadan ona bakmıştım. Zamir, elindeki tabağı masaya bıraktıktan sonra ifadesiz bir sesle, "Yemekten sonra ben götürürüm," dedi.

"Yemekte ne var?"

"Makarna." Baran'a bakarak yüzümü buruşturdum.

Memnuniyetsiz şekilde, "Siz sadece makarna mı yersiniz?" diye sordum. Makarnayı ayda bir kere ya yerdik ya da yemezdik. Bizim

evimizde her zaman yöresel yemekler pişerdi. Makarna bizim için alışık olmadığımız ve nadir tercih ettiğimiz bir yemekti. Baran sosunu iyi yapsa bile sürekli makarna yemek hiç de doğru değildi.

Baran sırıttı. "Yaptığım yemekler sınırlı." Ardından meydan okuyan bir edayla bana baktı. "Ama sen şahane yemek yaptığını iddia ediyorsan bize uyar."

Ona döndüm. "İskenderunluyum ben. Yemek bizim işimiz." Geniş bir tebessüm yüzüme yerleşti. "Çıkın dışarı. Ben çağıracağım sizi."

Zamir homurdanarak, "Aç kaldık, iyi mi?" derken gözlerimi kıstım.

"Seni duydum. Parmaklarını yediğinde bunu hatırlatacağım." Ardından dolaba yönelerek malzemelere göz gezdirdim. Şansım mı vardı bilmiyordum ama kuzu eti bulmuştum. Kuzu etini alarak tezgâha koydum. Onlara yemeğin gerçekten ne olduğunu göstermenin zamanı gelmişti sanırım. Aslında dedem benim ev işleriyle uğraşmama asla izin vermezdi. Fakat yemek yapmayı seviyordum ve Rana teyze bana birkaç Hatay yemeğinin tarifini öğretmişti.

Domates, acı yeşil biber, kırmızı biber, soğan, sarımsakları yıkayıp küp küp doğrarken bu yemeği en son dedeme yaptığım aklıma gelmişti. Özellikle dedem, ben ve Turan yöresel yemekleri çok severdik. Bu yüzden sık sık kendimizi Antakya'nın restoranlarına atıp acının çığır açtığı yemekleri yer ve zerre etkilenmezdik.

Malzemeleri küp küp doğrayıp daire şeklindeki tavaya atarken kuzu etini de aynı şekilde temizleyip küp küp doğramış, kekik, tuz ve karabiberle yoğurup, tavaya attım. Salçayı da ekleyerek ellerimle karıştırmaya başladım. Bir an için bu yemeği yapmamın beni mutlu ettiğini anladım çünkü gülümsüyordum.

Son defa yağ ile su ekledikten sonra Belen Tava'yı fırına bıraktım ve derece ile saati ayarladım. Mutfağı seri bir şekilde toplarken ellerimi de yıkadım.

İçeri giren Baran karnını sıvazlayarak, "Çok mu bekleriz?" diye.

"Biraz ama buna değecek." Kendimden emin şekilde verdiğim cevaba karşılık kaşlarını yukarı doğru kaldırdı. "Büşra da yemeli bence bu yemeği," dedim aniden. "Onu çağırsak olmaz mı?"

Baran kısa bir müddet bir şey demeden sükût etti. Zihnindeki düşünceye karar vermiş gibi telefonu eline alarak Büşra'yı aradı. Selam bile vermeden, "Naz yemek yaptı. Seni çağırıyor. Gel," dedi ve Büşra'nın yanıtını beklemeden kapadı.

Yaptığı hızlı işleme şaşkınlıkla bakarken bakışlarını telefondan ayırarak, "Çağır dedin, ben de çağırdım" dedi. Omuz silkti ve mutfaktan çıktı. Onların ilişkisinin bu tarz ayrıntıları bana tuhaf geldi. Tuhaf gelse de sanırım kabullenmem gerekir diye düşündüm.

Sofra, Zamir tarafından çoktan hazırlanmıştı. Bunu ondan istememiştim ama ben yemekle uğraşırken o masayı kurmaya başlamıştı sessizce. Yarım saat kadar sonra Büşra gelmiş ve beklemediğim bir şekilde bana sarılmıştı. Ben de istemsizce ona karşılık vermiştim.

Yemek Büşra'nın gelişinden 20 dakika sonra hazırdı. Büşra seslenerek onları mutfağa çağırdı. Yemeği eldiven yardımıyla fırından aldım, masadaki tahtanın üzerine bıraktım.

Baran şaşkınlıkla, "Oha! Bu ne?" diye bağırdı.

"Belen Tava," diye açıkladım. "Aslında toprak tavada yapılmalıydı ve baharatları da Antakya'dan alınmalıydı. Yine de güzel olacağını temin edebilirim."

Büşra önce kendi tabağını doldurdu, sonrasında Baran'ın tabağına da koydu. Zamir ise hareket etmiyordu. Derin bir nefes alıp Zamir'in tabağını aldım ve iki büyük kaşık yemek koydum. Beğenmeme ihtimaline karşılık bu kadar az doldurdum. Tabağı Zamir'in önüne koyarken, "Doldur," dedi.

Yüzümde şapşal bir gülümseme oluştu, tabağını doldurdum. Kendi tabağıma da koyarak yemeye başladım. Yaptığı hareket çok hoşuma gitmişti sanırım.

Baran, "Yandım, anam!" diye bağırdı. Hızla suyu kafasına dikerken bir yandan da konuşmaya çalışıyordu. "Çok acı!"

Büşra, "Hatay yemeği acı olur," dedi ve kaşığı ağzına götürdü. Büşra çiğnedi, yuttu ve ardından kulaklarına kadar kızardı.

Baran, "N'oldu?" dedi su içmeye devam ederken. "Hatay yemeği acı olurdu hani?"

İstifimi bozmadan yemeğime devam ettim. Acıya alışıktım. Bu bizim için çok normal bir lezzetti. Ama her ikisi de koca bir sürahi dolu suyu bir hışımla bitirmişti. Bir taraftan yiyor bir taraftan da Zamir'e bakmayı ihmal etmiyordum. O da etkilenmemiş gibi yemeğini yiyordu. Su içmiyor, sesini dahi çıkarmıyordu.

Baran da bu hâlini fark etmiş olacak ki, "Oğlum senin neyine Hatay yemeği?" diye sordu. "Angara bebesisin sen!"

Zamir başını kaldırarak, "Sevdim, yiyorum. Sana ne?" diye tersledi Baran'ı. Baran gözlerini kısarak kalktı, Büşra ve kendisi için makarnayı ısıtıp getirdi. Zamir'le ben yemeğimize devam ettik.

Yemek bitince sofrayı toplamak için kalktım ama Zamir beni durdurdu. "Ben yaparım."

"Yardım edeyim?"

"Gerek yok," dedi, sabit bir sesle. Başımı peki anlamında sallayıp Baran ile Büşra'nın peşinden salona girdim, sessizce konuşuyorlardı.

Büşra geldiğimi görerek bana döndü. "Gel, Naz." Her zamanki ılık sesi ve samimi gülümsemesi ile beni davet etti, icabetle kanepeye oturdum. "Bizi yanlış anlamanı istemiyoruz, Naz. Zamir çok başına buyruktur. Dedenin de nasıl bir güce sahip olduğunu herkes biliyor. Onun başına bela almasını istemiyoruz."

Başımı aşağı yukarı salladım. "Anlıyorum."

"Kırgın bakma bana," dedi Büşra. "Sana da ona da zarar gelmesini istemiyorum. Sen çok iyi birisin. Güçlüsün, dayanıklısın ama yine de bir kadınsın. Ve her kadının içinde kırılgan bir taraf vardır. Kırılmanı, incinmeni istemiyorum."

Tek kaşım havalandı. "Yani?"

Büşra tuhaf bir biçimde gülümsedi. "Deden seni geri almak istediğinde olayların akışı değişecek," dedi. "Zamir seni vermek istemeyecek. Saçma ama seni kaçırabilir."

Kollarımı birleştirerek, "Bunu neden yapsın?" diye sordum.

Net bir eda ile, "Zamir'in nedenlere ihtiyacı yoktur," dedi. "Ona soru sorulduğunda cevap verme gereği duymaz. Bu yüzden neden, niye sorularının cevaplarını barındırmaz kendinde."

Bir şey söylemek istedim fakat kelimeler cümleye dönüşerek dudaklarımdan firar etmedi. Zamir içeri girince suskunluk oluştu. O içeri girdiğinde Büşra, "Biraz gezelim mi?" diye sordu. "Sahile inip çay içebiliriz."

Baran, "Olur aslında," diyerek Zamir'e döndü, tepkisini merak ederek ona baktım. Hepimiz ondan bir onay bekliyorduk.

"Tamam," dedi Zamir. "Hazırlanın."

Baran yukarı çıktı, Zamir de ayağa kalkmıştı. İstemsizce onun peşine takıldım ve odasına kadar ilerledim. Odaya girerken tarafıma bile bakmadan âdeta kapıyı suratıma kapadı. Pes etmedim ve kapıyı açıp içeriye daldım.

"Küs müsün hâlâ bana?" İki gündür neredeyse yüzüme bakmamış, benimle konuşmamıştı.

"Hayır," dedi ve ardından çekmeceleri kurcalamaya başladı.

"Zamir!" dedim sesimi yükselterek. "Yokmuşum gibi davranmayı kes."

Beni katiyen umursamadı. "Üzerimi değiştireceğim. Dışarı çık." Sesindeki tonu garipsedim. Benimle böyle konuşmazdı. Gerçekdışı ve anlamsız görünmüştü gözüme. Sanki iki gün önce elimden tutup yerde uyuyan adam o değilmiş gibiydi.

"Beni dinler misin?"

Zamir dişlerini sıkınca geri çekildim. "Mihrinaz, çık dışarı. Hemen."

"Üzerime çok gelmiştin. Ben ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum. Her şey zaten çok zor." Baran'ı ele vermemekte ısrarcıydım ve bu yüzden yalan atmaya devam ediyordum.

Dişlerinin arasında tekrar hırladı: "Dışarı."

"Beni dinle.

"Allah kahretsin!" diye bağırıp yumruğunu duvara geçirmesi ile küçük çaplı bir çığlık atıp birkaç adım geriledim. Zamir korkunç görünüyordu. Bu görüntüsü belleğime kazınırken korku pençesini acımasızca kalbime geçirmişti. Yüreğim belirsiz olan bir güç tarafın-

dan sıkıştırıldı, nefesimin daraldığını hissedebiliyordum. "Ne yaptım ben sana?"

"Zamir, iyi değilsin." Sesimin acizliği beni bozguna uğrattı, bir şey yapmak istedim ama o an yutkunmaktan başka hiçbir şey yapamamıştım.

Boğuk bir sesle, "İyi değilim," dedi. "Bana yalan söyledin. Horluyormuşsun, ha? Yerde uyudum ve uyandığımda sadece seni görmek istedim. Bu bile çoktu ama değil mi?" Gözlerim doldu ve birkaç adım gelip duvara geçirdiği elini kavradım. Eline dokunduğum an sanki tamamlanmış gibiydim. Gözlerimi yumup açarak tüy kadar hafif bir dokunuşla eline dokunmaya başladım. "Yapma." Ses tonunu tanımlayacak tek bir cümlem yoktu. O kadar güzeldi ki. Erkeksi, boğuk, tahrik edici. Sesinin tınısı içimdeki tüm kadınsı hisleri dürterek uyandırdı ama durmadım. Eline yumuşak dokunuşlarla temas ettim.

"Evet, yalan söyledim," diye itiraf ettim. "Ama neden yalan söylediğimi sorma." Elini tuttum. "Soru yok." Keyifsiz bir şekilde gülümsedi, elimi avucunun içine kaydırdım. Elimi sıkınca gülümsedim. Bu şifremizdi ve Zamir kullanmıştı. "Barışalım mı?"

Zamir yüzünü yüzümün hizasına getirerek tam önümde durdu, gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Sorularına cevap vermiyorum çünkü sana yalan söylemek istemiyorum." Başını eğdi.

"Cevap vermek istemiyorsan, verme. Ama sakın yalan söyleme."

Hemen başımı salladım. Tekrar küçük bir çocuk edasıyla, "Barıştık mı?" dedim. Bu sefer hakiki bir gülümseme yerleşti yüzüne.

"Barıştık."

Tek söz, tek cümle... Yemin ederim, en son ne zaman bu denli mutlu olmuştum, bilmiyordum. Dudakları arasından çıkan kelimesiyle insanı mutlu edebilen Hancıoğlu bana göz kırptı. Ardından baştan aşağı beni süzerek dolaba yöneldi. Ben şaşkınca bakarken Zamir, üzerime geçirdiği siyah kapüşonlunun fermuarını çekiyordu.

Zamir'in kokusu anında burnuma doldu, irademden bağımsız bir şekilde, "Çok güzel kokuyor," diye mırıldandım.

"Senin gibi."

Utanç tüm bedenime karınca ordusuyla hücum etti, Zamir çekmeceden aldığı silahı beline taktı. O an utanç yerini yine korkuya bıraktı. Zamir de bunu anlamış gibi, "Tedbir amaçlı," dedi.

Kalbim gümbür gümbür attı, "Onu bıraksan olmaz mı?" diye teklifte bulundum.

Korku, kıskacını ruhuma geçirmekten gocunmuyordu. Çelişkili bakan gözlerini üzerime dikti. "Mihrinaz," dedi. Bu esnada yavru bir kedinin bakışları ile ona bakıyordum. Kısa bir kararsızlığın ardından silahı yerine bıraktı. "Pekâlâ."

İfademi değiştirmeden uzayan sakallarına baktım. "Sakalların uzamış."

Eliyle sakallarını sıvazladı düşünceli bir tavırla. "Rahatsız mı ediyor seni?"

Tebessüm ederek, "Yakışıyor sana," dedim. Elimin tersini alnına koydum. "Ateşin hiç çıkmadı hastalandığında. Hemen de toparladın zaten!"

"Bünyem güçlüdür, Kıvırcık." Başıyla çıkmamı işaret etti, sorgu dolu ifadeyle ona baktım. "Üzerimi değiştirmek istiyorum."

"Hı," diye reaksiyonumun ardından çıktım. Zamir beş dakika kadar sonra peşimden aşağı inmişti. Hep birlikte dışarı çıktık, merakla, "Sahil uzak mı?" diye sordum.

Büşra, "Bir kilometre kadar uzaklıkta," dedi ve koluma girdi gülümseyerek. Ona karşı koymadım. Sebebini bilmiyordum ama Büşra'ya karşı tuhaf bir yakınlık hissediyordum. Bana iyi davranıyordu. Samimiydi. İyi, kötü samimiyetine inanıyordum. Önde Büşra ve ben, arkada ise Zamir ile Baran sahile doğru ilerlerken hava soğumuştu fakat Zamir'in kapüşonlusunun içinde katiyen üşümüyordum. Müstakil evlerin olduğu sokağı bitirdikten sonra birkaç binayı geçip sahile ulaşabilmiştik. Hiç bilmediğim bir şehirdeydim ama yine de deniz aynı denizdi. Aşina olduğum Akdeniz.

Akdeniz'in Erdemli kıyısına gelip oturduğumda denizin kokusunu ciğerlerime çektim. Büşra sevinçle, "Benim gibi deniz seven biri daha!" dedi. İfademe baktığı aşikârdı.

Baran alayla, "Naz sanki özgürlüğüne kavuşmuş gibi bakıyor," deyince Zamir, omzuna vurarak onu susturdu.

"Kim tam anlamıyla özgür olduğunu iddia edebilir?" diye sordum Baran'a. "Herkesin bir sınırı vardır. Yapmayacağı şeyler, en az birkaç sorumluluğu vardır. Aslında kimse özgür sayılmaz."

Büşra elini omzuma koyup, "Ona aldırma," dedi. "Sen özgürsün."

Özgürlük her istediğini yapmak ya da istemediğin hiçbir şeyi yapmamak değil miydi? Ben ikisini de yapmaktan acizdim. Bazı kalıplara uymak, bazı kuralların dışına çıkmamak zorunda bırakılmıştım her zaman. Bunun sebebi geldiğim aileydi. Bizim hayatımızı konu almak isteyen muhabirler, fotoğraflarımızı çekmeye çalışan magazinciler ve son zamanlarda dedemin kuyusunu kazmaya çalışan, benim peşime düşen kişilerdi. Dedem yıllardır bugünün zeminini oluşturuyordu sanırım. Fakat bu sefer farklıydı çünkü beni kendi yaşadığı evde dahi barındırmaktan çekinmişti.

"Bir Akşahin asla özgür değildir," diye açıklama yapma gereği duydum. "Azim Akşahin bile özgür değildi."

Zamir yanıma oturup, "Bizi biraz yalnız bırakır mısınız?" diye sordu. Baran ve Büşra birbirine baktı, ardından sağ tarafa doğru ilerleyip uzaklaştılar.

Yutkundum. "Bir haber var değil mi?"

"Ömer tutuklandı."

"Yelda'yı öldürdü mü?"

Başını ağır ağır salladığında kalbim sıkıştı. Bir kadının ölümüne sebep olmuştum. Bile isteye onu ölüme sürüklemiştim dedemi korumak için.

"Deden serbest bırakılacak," dedi Zamir.

İçimde o an kaos vardı. Bir tarafım kadının ölümü yüzünden üzülürken; diğer tarafım dedemin serbest kalacağı için sevinçten uçuyordu. Başımı Zamir'e doğru çevirdim, kara gözleri üzerimdeydi her zamanki gibi.

"Gitme vaktim geldi sanırım."

Zamir kaşlarını havalandırdı. "Gitmek?" Çenesi kaskatıydı. Tek bir cümlemle öfkelenmişti ve bunu belli etmekten çekinmiyordu. Kollarımı göğsümün üzerinde toplayıp derin bir iç çektim. Kasvetli nefesim havaya doğru akarken gözlerimi kısarak görüntüsünü netleştirdim.

"Gitmek."

Zamir sinirle güldü. "Âşık olduğun o herifi mi özledin?"

Dişlerimi sıktım. "Doğru konuş."

"Ne gitmesinden bahsediyorsun sen, Bonus Kafa?" diye sordu çenesini kaldırarak. "Tek adım dahi atamazsın. İzin vermem."

Kaşlarımı çattım. "Senden izin mi istedim ben?"

Özgüveninden taviz vermedi. "Gitmek yok."

"Dedem beni güvende tutabilir."

Zamir, avucunu çenesine yaslayarak başını eğdi. "O zaman neden seni gönderdi?" Bakışlarını profilimde hissettim.

"Âşık olduğum adam beni korur."

Homurdandı. "Nah korur seni."

Dudaklarımı kıvırdım. "Kıskandın mı yoksa?"

Zamir o an beni dinlemedi. Çünkü tam olarak dudaklarıma bakıyordu. "Eğer gidersen en çok güldüğün zaman dudağının kenarında oluşan kıvrımı özleyeceğim."

Yutkundum. "Beni unutur musun?"

"Bir insanın ayak seslerini ezberleyip unutmak pek mümkün değil maalesef."

Nefes alamamıştım. Cümlesi kaburgalarım arasındaki kalbimi ezerken tepkimi kontrol edemiyordum. Telaşla göz kapaklarımı kapatıp açtım, tam önümdeydi. Zamir Hancıoğlu bana oldukça yakındı. Özgürce kıpırdayamıyordum. Dar, küçük bir alanın içerisindeydim sanki.

O bir yabancıydı. İçinde, ruhunda, teninde mayınlar taşıyordu. Tehlikeliydi. Bunu hissedebiliyordum. Zamir Hancıoğlu tehlikenin

ta kendisiydi. Ama beni koruyordu. Ve ben içi mayınlı bu adamdan uzak durmaktan aciz, aptalın tekiydim.

Gözlerim gözleri ile tekrar buluştuğunda sanki kutsanmış gibiydim. Kara gözlerine bakmak sanki benim ela harelerimi kutsuyordu. Delilik. Bunun başka açıklaması olamazdı.

"Okyanusunu kaybetmiş bir martı gibi hissediyorum kendimi," dedim. "Sen neden bana okyanus olmak istiyorsun?"

"Çünkü martı bir su kuşudur," diye açıklama yaptı. "Ne kadar yükseğe uçsa, uzağa gitse de son menzili daima okyanustur."

Sözlerinin benliğimde bıraktığı etki içimi gıdıkladı. Başımı çevirip dalgalanan denize bakarken içim titriyordu âdeta. Heyecanlanmıştım. Sözcükleri beni heyecanlandırmıştı. Ben neredeydim? Nasıl bir çıkmaz sokağa girmiştim? Zamir benim hayatımın neresindeydi? Onu tanımadan önce de var mıydı? Sorular beynimi kemirmeye devam ederken gözlerimi yumup Akdeniz'in tuzlu kokusunu ciğerlerime çektim.

Ekimin sert rüzgârı estiğinde Zamir ve benim gece karası saç tellerimiz dalgalandı. Esen rüzgârın sert kamçıları tenimize değerken onun kıyafeti beni koruyordu hâlâ.

Sessizlik aramızda asılı kaldığı zaman ikimiz de denize bakıyorduk. "Martı öldüğünde okyanus bunu hisseder mi sence?"

"Okyanusun ruhu olmadığını mı iddia ediyorsun?" Bakışlarımı ona dokundurmamak için çabalasam da bunun imkânı yoktu.

"Küçük bir martıyı koskoca okyanus umursar mı?"

Zamir hafifçe omuz silkti ve ardından elini cebine attı, sigara içeceğini anlamıştım. Kokusu beni rahatsız etmediği için sesimi çıkarmadım. Zamir sigarasını dudakları ile taçlandırıp, ateşledikten sonra dumanı havaya üfleyip her ikimizi zehirledi. Sonra sigarasının külünü yere doğru silkeledi.

"Koskoca bir adam küçük bir kızı umursuyorsa okyanus da muhakkak martıyı umursuyordur."

VIII

Rüyalarda Buluşuruz

"Senin tenin alev, benimki barut.

Yaklaşma.

Bu yangın daha fazla büyüsün istemem."

"Azim Akşahin serbest bırakıldı!"

"Ömer Akyüz cinayet başında yakalandı!"

"Azim Akşahin basın açıklaması yapmadı!"

Karanlık çökmüş, çıkan haberler çoktan gündeme girmişti. Haber başlıklarına boş gözlerle bakarken ne hissedeceğimi bilmiyordum. Bir kadının ölümüne sebep olmuştum ama dedem özgürlüğüne kavuşmuştu. Bundan sonra ne olacağı ise muammaydı. Dedem beni almak isteyebilirdi. Ya Zamir? Beni korumuştu bu zamana kadar. Sonrası ne olacaktı?

Baran, Büşra gitmişti. Deniz kenarında Zamir ve ben kalmıştık. Telefonumda açıp gösterdiği haberleri okumam için benden uzaklaşmıştı. Ama ben hiçbir haberi açamıyordum. Gözlerim sadece tek bir kelimede takılı kalmıştı. Cinayet. Ömer'in değil, benim işlediğim bir cinayetti bu.

Sen katilsin. Zihnimin içinde yankılanan şeytani ses telefonun elimden düşmesine neden oldu. Avuçlarımı şakaklarıma bastırarak sesi susturmaya çalıştım.

Katil. Katil. Katil.

"Hayır!" diyerek elimle başıma vurdum. Sonra daha sert bir şekilde başıma geçirirken bir el beni durdurdu. Kolumu kavrayan gücün sahibini iterek ondan uzaklaştım.

Katilsiniz hepiniz. Zamir, sen ve Turan.

Kalbim göğüs kafesimin içerisinde şiddetli bir şekilde çarparken Zamir ellerimi başımdan çekmeye çalışıyordu. Canlılığını yitiren gözlerimi beni tutmaya çalışan Zamir'e çevirdim. Durduğumu anladı, ellerini üzerimden çekti ve önümde çöktü.

"İyi misin?" Endişe, korku, heyecan. Tüm bu duyguların yansıdığı cümlesi kulaklarıma ulaştığında sorusuna cevap verme gereği duymadım.

"Çantaya bakacağım."

Zamir kaşlarını çattı. "Emin misin?"

"Emin değilim," diye mırıldandım yorgun bir sesle. "Ama artık bakmam gerek." Dedemi aradığımda telefonu açan kişi, çantaya dikkat etmemi söylemişti ama ben çantanın içerisinde tuhaf bir şey fark etmemiştim. Belki dedem içinde görünmeyen bir yere bir ipucu bırakmıştı. Belki bir şeyleri öğrenmemi istediği için başka bir şey de gizleyebilirdi. Bilmiyordum ama artık bakacaktım.

Zamir başını onayla salladı. Ayağa kalkarak bana elini uzattı, çelişki barındıran ela harelerimle yüzüne baktım. Elini tutarak ayağa kalktım ve sanki ateşe dokunmuşum gibi anında elimi çektim. Beni eve doğru giden yola yönelttiğinde bedenimden titreme dalgası geçmişti.

İzlendiğimizi hissediyordum. Gözlerim panikle dolarken sessizce, "İzleniyoruz," dedim.

Sakin sesle, "Biliyorum," dedi. Benim aksime oldukça rahattı tavrı.

"Korkuyorum."

"Ateş etseler bu zamana kadar ederlerdi. Başka bir maksatları var."

Ona gözümün ucuyla baktım. "Ne gibi?"

"Sen."

Titredim. Zamir birden kolunu omzuma atarak ilerlemeye devam etti, adım atacak gücü kendimde bulamıyordum. Birlikte anayoldan geçip caddeye çıktık, Zamir ansızın elimden tuttu. Sıcak avucu soğuk tenimle temas ettiğinde bedenime kıvılcım düşmüş gibi yandığımı hissettim. Ama bu sefer elimi çekmedim. Marketin arkasına geçip dar bir sokağa girdik, kendinden emin bir şekilde önden yürüyordu. Buraları gerçekten tanıyor gibiydi. Dar sokaktan sonra daha geniş bir sokağa girdik. Burası çocukların top oynadığı, kadınların oturup çay içerek muhabbet ettiği bir yerdi. İleride bir kahve gördük. Tam bir Türk mahallesiydi. Bana yabancı gelen ama aslında benim özüm olan bir yerdi.

Zamir sokağı bitirmeden sağa saptı, peşinden gittim. Elimi sıkıca tutmuştu ve katiyen parmaklarını gevşetmiyordu. Hayatımda gördüğüm ilk ıssız sokağa girince onun arkasına sığındım.

"Korkma, Kıvırcık." Kadife gibi ses tonu beni rahatlatsa bile yine de içimdeki korkuyu söküp atamamıştım. Plastik çöp konteynerlerinin yanından geçerken kokuya karşı yüzümü buruşturdum. Zamir ise zerre etkilenmedi. Elimi bırakmadan çöp konteynerini çekti, sesimi çıkarmadan onu izliyordum. Açılan duvarın önüne geçti, eli ile taşları yoklamaya başladı. Bir an için Zamir'in yüzü aydınlandı. Bir taşı hareket ettirmeye başladı. Yürüme sesleri duydum, onun arkasına geçtim. Topuk sesleri yaklaşırken Zamir kıpırdayan taşı kendine çekti ve içinden çıkardığı silahı eline aldı. Eline aldığı silahın emniyet kilidini açıp karanlıkta bize doğru ilerleyen adamlara doğrulturken beni arkasında gizledi. Omzunun üzerinden bakmaya çalıştım, "Bakma," dedi sert bir sesle. Dediğini yaparak başımı gerilen omzunun arkasına yasladım ve bir nevi sakladım kendimi.

"Zamir Hancıoğlu," dedi yabancı ses. Tüm bedenimin korkuyla gerilmesine rağmen Zamir'in bedeninde kıpırtı dahi yoktu. "Tek tabancaydın son kez karşılaştığımızda."

"Hâlâ öyleyim." Zamir'in sesi soğuk, net ve duygusuzdu.

Bir kahkaha boş sokakta yankılandı, gözlerimi sıkıca kapattım. "Kıvırcık hatunla bizi tanıştırmayacak mısın?"

"Yo."

"Haydi ama," diyerek diretti. "Onu vurmayız merak etme."

Zamir histerik şekilde güldü. "Onu vurmak mı?" Ardından oldukça ciddi sesle, "Kılına zarar gelse seni pişman ederim," dedi. Zamir'in tehdit savuran cümlesi ile gözlerim irileşirken tuttuğum tişörtünü sıktım. Bunu fark ederek omuzlarını hareket ettirdi yavaşça.

"Bize karşı teksin."

Kendinden emin şekilde, "Benim için onlarca adamla gelmen gururumu okşadı," dedi. Kalbim tam anlamıyla boğazımda atıyordu.

Adam ürpertici bir tonla, "Aslında seninle işimiz yok," dedi. "Akşahin'in sende olduğunu duyduk. Onu bize ver." Çenemin yere değeceğinden korkarak elimle ağzımı tuttum. Beni istiyordu. Peki ama neden? Zamir'i tanıyan, ona düşmanlık besleyen adamlar neden beni istiyordu?

"Kellen gövdene ağırlık yapıyor sanırım." Adamın adım sesleri kulaklarıma dolarken Zamir'in omzuna sindim. Beni saklamaya yetiyordu ama yalnızdık. Onların sayısı ise tam bir muammaydı. Zamir, "Sizinle sohbet etmek çok güzeldi ama," dedi ve gelen polis sireninin sesiyle sustu. "Gördüğünüz gibi polisler geliyor."

Adamlar küfürler savurmaya başladılar, Zamir dönüp kulaklarımı kapattı. Onun bu girişimine karşılık ne tepki vereceğimi dahi bilmeden aval aval suratına baktım. Ellerini kulaklarımdan çekti, sessizliğin çöktüğü sokakta siren ışıkları görüldü. Zamir elimden tutarak koşmaya başladı, neden kaçtığımızı dahi sormadım. Ayaklarımdaki damarlar yanana, kalbim hızdan patlayana ve dizlerim acıdan kan ağlayana kadar koştuk. Durduk, her ikimiz de nefes nefeseydik ama ben bitmiş durumdaydım. Düzensiz ve hızlı soluklarım ciğerlerimi beslemeye yetmiyordu. Kaldırıma çöktüm ve sancı giren karnımı tutmaya başladım.

"Onlar kimdi?"

"Varlığımdan rahatsız olan insanlar," diye yanıtladı sorumu. "Ve senin yanımda olmanı fırsat bilenler."

Birkaç derin nefes aldım. "Silahı o duvara sen mi koydun?"

"Evet," dedi beni başıyla onaylarken. "Haddinden fazla tedbirliyimdir." Bu oldukça tuhaftı. Acaba polis miydi? Polisleri oraya nasıl yönlendirmişti?

Dudaklarımı yalayarak gölgesi düşen kaldırımdan başımı kaldırdım "Peki, beni neden istiyorlar?"

"Büyük ihtimal dedenin bir düşmanıyla anlaştılar."

"Neden?" diye sordum karanlık geceye doğru. "Aysar, Anıl, Turan, Leyla olmasına rağmen neden sadece ben?"

Yanıma oturdu ve sessizliğini kuşandı. Rüzgâr yavaş bir şekilde eserken bana pek etki etmiyordu fakat saçlarım rüzgârda âdeta dans ediyordu. Şampuanımdan kopup havaya karışan güzel kokular mayışmama neden oluyor, sorular ise beynimin içinde hunharca zıplayıp rahatlamamı engelliyordu.

Yatıştırıcı sesle, "Bana bak," dedi. Başımı ağır ağır ona çevirdim. "Sana zarar gelmeyecek. Tamam?"

Ses tonu içime sızıp, iliklerime dokunduğunda yelkovanın bozuk bir saatin içerisinde donup kaldığı gibi kalmıştım. Gözlerim siyah harelerine ilişti, o derin kuyuya düştüğümü hissettim yine. Hayatımda gördüğüm ilk siyah gözlerin sahibi Zamir'di. Kapkara gözlerinin içinde hiçbir renk yoktu ama şimdi yansımam vardı. Yakınlığımız kalbimin ritimleri ile oynadı, düzene soktuğum soluğum aniden bozuldu. Gözlerim herkesi kıskandıracak kadar düz burnuna, ardından dudaklarına ilişti. O an Zamir bana daha da yaklaştı. "Yaklaşma," diye fısıldadım gözlerine bakarak. Dudaklarımda kenetli olan gözleri gözlerime tırmandı.

"Neden?" diye sordu. Söylediğim şeye anlam verememişti sanırım.

Korkuyorum, Zamir. Kendimden, olanlardan, insanlardan, ailemden... Her şeyden korkuyorum ama senden korkmuyorum. Benliğimden dahi korkup sana sığınabileceğimi hissediyorum.

Fakat kendimi sana teslim edemem. Benim yüzümden sana silah doğrulurken bunu yapamam. İnsan kendinden korkar mı? Ben korku-

yorum. Bir el bombasıyım sanki. Her an birinin elinde patlayabilirim. Bunu başkasına yapabilirim belki ama bu bencilliği sana yapamam. Beni koruyup kollarken seni tehlikenin tam ortasına atamam.

İçimde cümleler yankılandı ama sesim, soluğum çıkmadı. Ona hiçbir cevap vermeden dosdoğru katran karası gözlerine baktım. Ruhumda o an tüm korkularımı bastıran uğultu, içimde ise algı karmaşası vardı. Kalbim sesini ona duyurmak adına gümbürderken tekrar, "Neden?" diye sordu.

Sesindeki cevap isteyen tehditkâr tonu umursamadım. Dudaklarımı birbirine bastırarak ayağa kalktım ve ona aldırmadan eve giden yolda ilerlemeye başladım. Zamir arkamdan gelmeye başladı, bir an beni durduracağını sanmıştım ama sessizliğini kuşanarak ilerliyordu sadece. Eve kadar yavaşça yürüdük. Vardığımızda yukarı çıkıp çantayı koyduğum dolabı açtım ama dolapta çanta falan yoktu. Nefesim kesilirken hızla tüm odayı aramaya başladım. Hiçbir yerde yoktu!

"Zamir!"

On saniye kadar sonra Zamir içeri daldığında titreyen ellerimle etrafı gösterdim. "Çanta yok."

Zamir'in göz bebekleri irileşirken benim gibi tüm odayı talan etti. Sonuç? Yoktu. Çanta yoktu. O an Zamir hışımla odadan çıkıp, "Baran!" diye haykırdı.

Baran merdivenleri ikişer ikişer çıkıp soran gözlerle bize baktı, Zamir dişlerinin arasında hırladı. "Çantayı sen mi aldın?"

"Hayır."

Zamir yumruğunu sıktı. "Baran sen mi aldın?"

"Ben almadım," dedi ciddi bir sesle.

"Kim geldi eve bugün?"

Büşra merdivenleri çıkarak, "Emlakçı," diye yanıtladı sorusunu. "Bu sitede bina yapılacakmış. O yüzden evlere fiyat belirlemek için gelmişti."

Zamir, "Siz eve döndükten sonra mı geldi?" diye sordu.

Büşra, "Evet," diye yanıtladı. "Baran açtı kapıyı. Adam yukarı çıkıp odalara baktı. Zaten iki dakika kaldı yukarıda."

"Aptal mısınız siz!" diye bağırdığında irkildim. "Ne binası? Burada neden bina yapılsın? Niye herifi tek başına yukarı yolluyorsunuz?"

Elimi kalbime götürerek, "Ne yapacağız?" diye sordum tedirgin bir tonla.

Zamir, "Baran," dedi temkinli sesle. "Kamera kayıtlarından fotoğrafını bulup bana yolla hemen."

Baran anında odasına doğru giderken Büşra, bana doğru yaklaştı. "İyi misin?"

Zamir ters bir tavırla, "Büşra, sen de bir şeyler sipariş et. Acıkmışsınızdır," dedi. Büşra benden uzaklaşıp aşağı inmişti. Öylece durup olanlara baktım, çantayı bu zamana kadar açmadığım için pişmanlık duyuyordum ama cesaret edememiştim. İçinden çıkacak herhangi bir belge, kayıt beni mahvedebilirdi. *Korkuyordum. Artık kendi gölgemden dahi korkuyordum.*

Bana yaklaşarak, kendinden emin şekilde, "Bulacağım onu," dedi. "Haydi, aşağı inip bir şeyler ye."

Gözlerimi kısıp ona döndüm. "Şaka mısın sen?" Dünya da yıkılsa tek derdi neden benim yemek yememdi?

"Sadece bir kere sana dediğim bir şeyi sorgulamadan yap!" diye soludu öfkeyle. "Biraz olsun güvensen olmaz mı?" *Sana zaten güveniyorum. Güvenmemem gerekirken ben sana gözü kapalı inanıyorum.*

Boğazımda gittikçe büyüyen yumrudan kurtulmaya çalıştım ve ardından darmadağın olan odama girdim. Zihnimin ufkundaki tüm düşünceler kaybolurken hissizlik ruhumun içine çöreklenmişti. Her şey karmakarışıktı. Bir kaosun içinde yalpalıyor, bir adım bile ilerleyemiyordum. Bir oyunun içerisinde oyuncuydum, ancak yönetmenimden bihaberdim.

Zamir'in keskin bakışlarını sırtımda hissettiğimde ürperdim. Arkamı dönmeden varlığını hissetmek çok tuhaftı. Bir şey söylemesini bekliyordum ama tüm kelimelerini yutup kendine saklamakta kararlıydı.

Zamir yanıma oturdu, ayak sesleri yerini derin bir sessizliğe bıraktı. Acılar düşüncelerimin üzerine hücum etti, onları kovmaya çalıştım çaresizce. Bu karmadan arınıp Zamir'e sarılmak, ona güvendiğimi, koşulsuz inandığımı söylemek istedim ama yapamadım. Baran'ın dedikleri zihnimde yankılanıyordu çünkü. *"Zamir'e âşık olma, Naz. Bir gün eğer öyle bir hata yaparsan bu dediklerimi dinlemediğin için çok pişman olacaksın."*

Korku göğsümün üzerine ağırlık yapmaya devam ederken gözlerimi yumup açtım ama bu acılarımı dindirmiyordu. O cümleler burgaç gibi beynime saplanıp acıyı hissetmeme neden oluyordu.

"Sessizsin."

Boş boş gölgelerimize baktım. "Zihnim çok gürültülü."

"Bastır o gürültüyü."

Gözlerim doldu. "Yapamıyorum." Kirpiklerim inat ederek gözyaşlarının önünde duvar oldu. "Artık yapamıyorum. Tüm kirlerin üzerime sıçramasına izin veriyorum ve buna dayanamıyorum."

"Sen hâlâ bembeyazsın."

"Ben griyim, Zamir. Ben ne siyah ne beyazım. Sadece griyim. Kasvetli bir havada yağmurun habercisi olan, herkesin gördüğü zaman mutsuz olduğu gri bir bulutum."

"Yağmuru seven insanlar, gri bulutu severler."

Kısık bir gülüş kaçtı dudaklarımdan. "Kitapları, yağmuru, çayı seven insan çok kalmadı maalesef."

Zamir, "Sen çay sever miydin?" diye sordu. Sanırım benim hakkımda bilmediği bir bilgiyi sunmuştum ona bu defa.

Başımı onayla salladım. "Çayı severim ama pek insanların içinde içemem."

"Neden?"

"Sevdiğin bir şeyi herkese gösterir misin?"

Çenesini yukarı kaldırdı. "Hayır."

"Çay da benim özel bir içeceğim. Dedem bile farkında değil sevdiğimin."

Dudaklarını kıvırdı. "Ama ben öğrendim."

"Öğrendin."

Zamir, başını omzuna doğru eğerek bana tatlı bir bakış attı. "Çay yapayım mı sana?"

"Bir gün içeriz," diye mırıldandım. "Ama bugün değil." Başını salladı ağır ağır. Bozulmuştu sanırım. Ama o an umursamadık ikimiz de bunu. Dakikalarca yan yana ama uzak bir şekilde otururken Baran kapıyı çalıp içeri girdi.

"Fotoğrafları sana yolladım," dedi. Zamir elini cebine attı. Baran devam etti: "Senin araştırmana gerek kalmadı. Çünkü kim olduğunu da öğrendim." Sorgu dolu bakışlarım Baran'ın yüzünde takılı kalmıştı. "Yılmaz adlı bir koruma. Akşahinlerin marinasında çalışıyormuş. Şimdi ise işsiz."

Zamir sakin tonla, "Kim göndermiş olabilir?" diye sordu.

Baran, "Adamın hiçbir sabıka kaydı yok. Ailesi, 2 çocuğu var ve İskenderun'da yaşıyor. Sırf çantayı almak için buraya kadar gelmiş," dedi tek nefese. Zamir susup hiçbir cevap vermedi.

"Bugün peşimizdeki adamlar seni nereden tanıyor?"

Baran ve Büşra aynı anda, "Peşinize adam mı takıldı?" diye sorunca o an Büşra'nın da geldiğini anlamış oldum.

"Benim peşimde her zaman adam vardır," diye geçiştirdi onları Zamir. "Ayrıca onlar çantadan bihaber. Başkası girdi eve."

Baran kaşlarını çattı. "Kimdi peşindekiler?"

Zamir gözlerini Baran'a çevirdi. "Ekin'in adamları." Ardından yüzünü buruşturdu. "Ama hedefleri ben değildim, beni öldürmek değildi. Sadece Mihrinaz'ı almaktı."

Baran hayretle bana ve Zamir'e baktı. "Ekin ve Yılmaz ne alaka lan? Neler dönüyor?"

O an hayatımda artık normal seyreden hiçbir şeyin olmadığını anladım. Her gün farklı bir olay oluyor ve ben artık ne hissedece-

ğimi bilmediğim için hislerimi kaybediyordum. Hissizleşmek kötü hissettiriyordu. Bu ironi içeren durum ise beni kelimenin tam anlamıyla mahvediyordu. İskenderun'da yer yerinden oynuyordu. Burada ise oradan gelen biri çantamı alıyor, Zamir'i tanıyıp sevmeyen silahlı adamlar peşimize takılıp beni istiyordu. Ben... Bu kadar önemli miydim? Zihnimi kemiren düşünceler başımın şiddetli bir şekilde ağrımasına neden olduğunda gözlerimi kıstım.

"Ağrı kesici var mı?"

Sorum herkesin dikkatini çekmeye yetmişti. Zamir bedenini bana döndürerek, "Neren ağrıyor?" diye sordu seri bir şekilde.

"Başım."

"Acıktın belki ondandır," dedi endişeyle. "Büşra siparişler gelmedi mi?"

"Gelir birazdan."

Zamir koluma dokundu. "Önce yemek ye. Sonra da ilaç alırsın." Karşı çıkmadım ona. Başımı hafifçe salladım, Baran ve Büşra odadan çıktı.

Hâlâ yanımdaydı. Eli kolumda, yüzü ise yakınımdaydı. Kalbim teklerken Zamir kolumu sıvazladı. "Çok mu ağrın var?"

"Evet."

"Masaj yapmamı ister misin?"

"Hayır."

"Uzan o zaman biraz," diyerek beni yavaşça geri itti ve uzanmamı sağladı. Kendisi de yastığımın başına geçerek oturdu, gözlerimi yumdum. "Saçlarına dokunabilir miyim?"

Yine itiraz etmedim. "Olur."

Zamir, kaba ellerini zarif ve yumuşak bir şekilde saçlarıma daldırdığı an dudaklarım arasından titrek bir nefes kaçmıştı. Kalbim heyecanla titremeye başladı, kıvırcık tutamlarımı ince ince okşayan Zamir, tüm bedenimdeki tüylerin şaha kalkmasına neden olmuştu. Dedemden ve Turan'dan sonra ilk kez biri saçlarımı okşuyordu fakat bu duygu bambaşkaydı.

"Çok güçlüsün sen," diye fısıldadı. Saçlarımla oynamaya devam etti. "Çok narinsin aynı zamanda." Gözlerimi daha sıkı yumdum. "Seni kıracaklar diye endişeliyim." Saç tutamımı parmağına doladı. "Üzmesinler seni, Bonus Kafa. Ben bile üzmeyeyim seni."

"Ben hep kırgın bir çocuktum," dedim. "Annem, babam yoktu. Asla olmadı. Aysar, Anıl gözümün önünde sevilirken bana sadece dedem kucak açardı."

Zamir, saçlarımı okşamaya devam edip, "Onları hiç merak ettin mi?" diye sordu.

"Annem bence benim gibi kıvırcık saçlı," diye mırıldandım. "Babam, dedeme benzeyen bir adam olmalı. Yani hep öyle hayal ettim ben. Tek bir fotoğrafları bile yok."

"Neden yok?"

Omuz silktim. "Dedem onları silmiş. Nedenini sorup yanıt alabilen olmadı hiç."

"Hiç yaşadıklarını, seni özlediklerini düşündün mü?" dedi ama sesi meraklı değildi.

"Neden bunu yapıyorsun?" diye sordum Zamir'e dönerek. Kaşlarımı çattım. "Niye yaralarımı deşip kanatıyorsun?"

Gözlerini kıstı. "Ben deşmesem kanamıyor mu sanki yaraların?"

Ona sert bir şekilde baktım, Zamir sesli soluk verirken sakız kokan nefesi yüzüme çarptı. Bakışlarımı sakallı çenesinden başlayan yüzünde gezdirmiştim istemsizce. Sakalları her gün daha çok uzuyordu. Ve sanırım bu hâli hoşuma gidiyordu. Gözlerim gözlerine tekrar değince ürperdiğimi hissettim. Onun gözleri düştüğüm kuyuyu andırırken tam ortada ben vardım. Yitik, yorgun ve bitkin olan Mihrinaz Akşahin... Hani herkes beni arıyordu ve bulamıyordu. Ama ben buradaydım. Zamir Hancıoğlu'nun gözünün tam içinde saklıydım.

"İncittim mi seni?" Merhametin ağaçlarını sulayan ses tonu tüm içime köklerini saldı, boğazımda oluşan acıya karşılık yutkundum.

"Hayır," dedim durgun bir sesle. "Beni incitmedin. Hem de hiç."

Elini tekrar saçlarıma uzattı. "Eğer bir gün seni kıracak olursam," dedi, duraksadı. "Samimiyetimden şüphe duy."

Parmakları kıvırcık tutamlarımdan birine dolandı, "Tamam," diye mırıldandım. Her geçen gün tüm bu kâbus bittiğinde uyanmak istemeyeceğim bir rüya olmasını istiyordum.

Bu sefer oldukça pürüzlü bir sesle, "Çanta için özür dilerim," dedi. "İçine bakamadın ama aldılar."

"Senin bir suçun yok." Bunu tüm içtenliğimle söylemiştim.

Zil çaldı, biraz sonra Baran, "Yemekler geldi!" diye bağırdı.

Zamir, parmaklarını saçımdan, sırtını yasladığı yatağımın başlığından ayırdı. "Haydi." Ayağa kalkarak beni de kaldırdı, bitkin bir şekilde onunla beraber aşağı indim. Onlara yine ayak uydurmuş, midemi bomboş şeylerle doldurmaya devam etmiştim. Sandalyelerden birine geçip üç dilim pizzayı Zamir'in zoruyla bitirdim, bana uzattığı portakal suyunu, ardından elime tutuşturduğu beyaz renkli hapı içtim.

Büşra ayağa kalkarak, "Ben artık gideyim," dedi. Zamir, başıyla Baran'a kalkmasını işaret etti. Baran, oldukça keyifsiz bir hâlde ayağa kalkıp Büşra'yı evine götürmek için kapıya yöneldi.

Büşra ince bir sesle, "Gerek yok," dedi.

Baran ise kabaca, "Düş önüme," demekle yetindi.

Onlara gözlerimi devirerek bakıp ayağa kalktım ve yukarı çıkarak odama girdim. Odaya girdiğim gibi gözüm bildirim ışığı parlayan telefona ilişmişti. Masanın üzerindeki telefonu elime aldığım an gördüğüm numara kalbimin yerinden çıkmasına neden oldu.

Bu dedemin numarasıydı!

"Erdemli Kent Meydanı, Atatürk Anıtı. Seni almak için orada olacaklar, torunum."

Gözlerim şaşkınlıktan irileştiği saniyeler içerisinde gelen ayak sesleriyle mesajı silip telefonu masaya bıraktım ve odanın ortasına doğru koştum. Zamir biraz sonra kapıya vurdu, kendimi toparlayarak kapının kolunu çevirdim.

"İyi oldun mu?" diye sordu koridorda durmaya devam ederken.

"Daha değil."

"Uyu o zaman." Başımı salladım, *"İyi geceler,"* diyerek arkasını döndü.

Arkasından, *"Kime göre iyi?"* diye sordum. Omzunun üzerinden bana baktı ve gülümsedi. Gülümsemesi dudaklarına misafir olduğu an hatırladığımız anı beni de gülümsetmişti. Mesajlaştığımız gece aramızda bu konuşma geçmişti.

Zamir gözlerini umut verircesine yumup açtı. *"Bize göre."*

Biz.

Yine gitmek için adım atınca, "Zamir," diyerek durmasını sağladım. Aceleyle gelip önünde durdum, yüzüne bakmak için başımı kaldırmam gerekmişti çünkü benden en az on santim kadar uzundu. "Birazdan yapacağım şeyden sonra bana tek kelime bile etmeden odana gideceksin. Söz ver."

Kaşlarını çattı ama bekletmeden, "Söz," dedi.

Ona sıkıca sarıldım.

Kaburgalarını kollarım arasında sıkıştırırken bedeni şaşkınlığı yüzünden gerilmişti fakat hiçbir şekilde hareket etmiyordu. Bunu beklemediği aşikârdı. Kollarım Zamir'in karnından sırtına doğru uzanırken başım göğsüne denk geliyordu ama ayaklarımı kaldırarak başımı boynuna gömmeyi başarmıştım.

Zamir'in boynundan gelen parfümü kokladığımda gözlerim dolmuştu ve başım dönmüştü. Yer ayağımın altından kayıp gidecekti sanki. Bir an ona sarılmama rağmen düşeceğimi sandım ama tam o an Zamir, belimi sıkıca sararak beni kendisine bastırdı. Bedeni bedenime yaslanırken gözlerimi kapattım. Teni tenime her değdiğinde ensemden aşağıya sıcacık bir ürperti inerdi. Ona her temas ettiğimde sırtlandığım acılar sökülürdü sanki ruhumdan. *Ona dokunmak hayatımı mahveden insanları bulup affetmek gibiydi. Ona dokunmak merhametli bir insanın vicdanı kadar güzellik barındırıyordu çünkü içinde.*

Zamir saçlarımı kokladı.

Derin bir iç çektim.

Onu özleyeceğimden emindim.

Göz kapaklarım kapalıydı ama gözlerim dolmuştu. Onu bırakıp gitmenin ağırlığı yüreğimin üzerine ansızın çökmüştü. Acı, kalbimi altında ezerken tepkilerimi kontrol etmeye çalışıyordum.

Kaç dakika geçmişti, bilmiyordum ama dış kapının sesi gelince onun üzerinden çektim kollarımı. Zamir ise ağır çekimdeymiş gibi belimdeki ellerini çözdü. Gözlerimi ondan kaçırsam da tebessüm eden yüzünü saniyelik bir zaman dilimi de olsa görebilmiştim. Zamir birkaç saniye durdu, sonra söz verdiği gibi hiçbir şey söylemeden odasına gitti.

Elimi, ağırlaşıp bana ağırlık yapan kalbime götürdüm, yüzümü buruşturmuştum istemsizce. Odaya girip telefonu aldım, parmaklarımın ucunda merdivenlere doğru ilerledim. Merdivenlerin aşağısında Baran beni gördü, yüzünde tuhaf bir ifade vardı. "En doğru kararı veriyorsun," diye fısıldadı.

Belki en doğru, belki en yanlış. Ama en azından artık benim yüzümden Zamir'in peşine kimse düşmeyecekti.

"Sen mi söyledin yerimi?"

Omuz silkerek, "Pek sayılmaz. Doğruladım burada olduğunu diyelim," dedi. "Telefonu arabaya bindiğin an at. Zamir bulur yoksa." Başımı onayla salladım, cebinden çıkarıp bana bir miktar para uzattı. "Taksiyle git."

Parayı aldım, Baran aklına bir şey gelmiş gibi mutfağa girmişti, ben ise merakla ne yaptığına bakıyordum. Elinde bir poşetle geri döndü, sorarcasına ona baktım. "Çilek reçeli," dedi. "Zamir almıştı bana. Tadı çok güzeldi diye yemeğe kıymadım. Sana veriyorum şimdi. Bizden hatıra kalsın."

Baran'ın içten cümlelerini dinlerken gözümün dolmasına engel olamadım. O kötü biri değildi, bunu hissedebiliyordum. Zamir'in iyiliğini düşünmesi onu kötü biri yapamazdı. Baran'ı anlayabiliyordum, çünkü dedem için her şeyi yapmıştım ve yapacaktım.

Baran, "Sana sarılabilir miyim?" diye sordu. Hayır anlamında başımı iki yana salladım.

"Üzerimde onun kokusu kalsın istiyorum."

Belli belirsiz gülümseyip beni onayladığında yavaşça kapıyı açıp dışarı çıktım. Başımı kaldırıp Zamir'in penceresine baktım, sol gözümden akan damlaya engel olamamıştım.

"Rüyalarda buluşuruz."

Rüzgâra rağmen adımlarımı hızlandırdım, bahçeden çıktım ve anayola vararak taksi çevirdim. Taksiye adresi söyleyince sadece üç dakika kadar uzak olduğunu belirtmişti.

Akrep ve yelkovan hızlı bir şekilde saatin içerisinde koşmaya başladı, zaman kavramı tüm etrafımı sarmıştı. Zaman beni kuşatmıştı. Üç dakika birkaç saniye gibi geçmiş, ücreti ödeyip taksiden inmiş ve Atatürk Anıtının önüne gelip beklemeye başlamıştım. Saat geçti ve neredeyse insan yoktu burada. Uzaktan bir köpeğin havlama sesi kulağıma dolduğunda ürperdim. Kollarımı omzuma sardım, beni alacak araba için etrafa bakınıyordum. Ve o an bir far ışığı gözlerimi kamaştırdı. Bize ait olmayan bir araba bana doğru yaklaştı, kalbim boğazımda atmaya devam etti ama kıpırdamadım.

Kimseye benim yüzümden zarar gelmesini istemiyordum.

Özür dilerim, Zamir. Veda edemeden gittiğim için, uyandığında hayal kırıklığına uğrayacağın için, benden nefret edeceğin için özür dilerim. Bedenim, üzerimdeki kıyafetin hâlâ sen kokuyorken habersizce çekip gittiğim için özür dilerim.

Tazelenen sıcak gözyaşlarım yanaklarımı ıslatıp donduğu sırada titreyen bacaklarımla âdeta ecelimi bekliyordum. Far ışıkları tüm hayatımdan daha karanlıktı o an. Saniyeler yavaşlarken kalbim hızlandı. Ağzımdan bir hıçkırık kaçtığında dizlerimin üzerine düşmeden hemen önce yıldızlarla süslenen gökyüzüne baktım.

"Beni affet."

Fısıltım gecenin koynuna emanet ettiğim bir mirastı. Fakat bu mirasım asla Zamir'e ulaşmayacaktı.

IX

Seni Kaybettim

"Ruhumun kırıntıları kaldı teninin üzerinde.

İstesen bile silkeleyemezsin onları..."

Gözlerimi acıtan farın ışıkları azalmaya başladı, elimi yüzümden çekerek gördüğüm yabancı arabaya baktım. Ela harelerimi kısarak yanımda duran arabayı izledim, içimi kaplayan korku her an girdabını büyütüyordu. Arabanın kapısı açıldı. Ardından içinden tanıdık bir beden dışarı çıktı.

Turan.

Turan'ı gördüğüm an kendi çocukluğumu görmüş gibi içim tuhaf olmuş, gözlerim yaşarmıştı. İçimdeki o korku kaybolmuştu ansızın.

"Turan?" İsmini telaffuz ederken ona duyduğum özlemi hissettiğinden emindim.

Gülümsedi ve bana kollarını açtı. "Senin geleceğin yoktu, kuzen. Ben geldim."

Bahçemizin demir kapısı aralandı, heyecanla başımı kaldırdım ve Havva halanın yanında bana doğru gelen Turan ile Leyla'ya baktım. Turan hızlı adımlarla bana doğru koştuğunda onun boynuna atlamıştım.

"Kuzen!"

Turan bana sarılınca saçlarımı çekiştirmeyi de ihmal etmemişti. O her zaman böyleydi zaten. Sevecen, ukala ve yaramaz. Fakat her şeye rağmen benim en yakınımdı.

"Futbol oynayacağız. Ertan Bey fileler getirdi benim için."

Kaşlarımı çatarak kollarımı birleştirdim ve dudak büktüm. "Hayır!" Dik dik ona baktım. "Evcilik oynayacaktık. Söz vermiştin."

Turan başını şiddetle iki yana salladı. "Futbol!"

"Evcilik!"

Benden yaşça küçük olan Leyla elimden tuttu, başımı eğerek ona baktım. "Abla, benimle oynayabilirsin evcilik."

Elimi sertçe elinden çektim. "Hayır!" Turan'a döndüm. "Sen baba olacaksın, ben de anne. Anlaşmıştık."

Leyla, "Ben baba olurum?" dedi. Kararlı bir ifadeyle yerimde durdum. Turan bana söz vermişti ve sözünü tutacaktı!

Halam gelip önümde eğildi, "Tuttu mu inadın yine?" diye sordu yanağımı sıkarak. "Leyla ile oynasan olmaz mı?"

İnatla, "Olmaz!" dedim halama. "Turan söz vermişti, hala. Söyle, sözünü tutsun. Yoksa dedeme şikâyet ederim onu."

Halam elimden tuttu yavaşça. "Her problemin olduğunda bunu dedenle halledemezsin."

Elimi çektim ters bir şekilde. "Dedem benim kahramanım."

Leyla, "O benim de dedem!" diyerek şirince yerinde zıpladı, sinirden âdeta nevrim dönmüştü.

Onun üzerine yürüdüm. "O sadece benim dedem!" Leyla'yı yumuşak çimenlerin üzerine ittiğimde halam beni zorlukla tutmuş ve odama götürmüştü. O gün ağlamıştım deli gibi. Çünkü dedemi birileriyle paylaşmak sekiz yaşında, benim gibi bir çocuk için dünyanın en berbat olayıydı.

Ben yatağımın üzerinde tepinip ağladığım zaman Turan gelmişti odama. Elinde ise evcilik için gerekli oyuncakların olduğu bir torba vardı. Onu gördüğümde gözümdeki yaşları temizledim.

Turan gülümsedi. "Gel, haydi."

Naz yaparak kafamı iki yana salladım. "Küstüm sana ben."

"Oyun gereği kocanım. Kocaya küsülmez."

Gülümsedim ve yerdeki oyun halısının üzerine oturdum. Turan oyuncakları dizmeye başladı, yüzümde âdeta güller açıyordu.

Onunla beraber çay partisi yaptığımız zaman, "Aysar'ı gidip alalım mı? Çocuğumuz olur!" dedim sevinçle. Turan oyuncak bebeği bana uzattı, bebeği ittim. "Hayır, Aysarı alalım."

"Ama yengem kızar, Mihrinaz."

Omuz silktim. "Dedem de ona kızar."

Turan'la beraber gizli bir şekilde yeni doğmuş olan kuzenimizi almak üzere amcam ve yengemin odasına girdik, odada kimse yoktu. Aysar ise yatağında uyuyordu. Turan'ın boyu benden daha uzun olduğu için Aysar'ı o aldı. Uykusundan ayılmayan Aysar'ın ağlamadığı için şanslı sayılırdık. Turan kucağında Aysar'ı benim odama getirdi, halıya bıraktı.

Turan'la beraber evcilik oynamaya dalmışken Aysar hâlâ uyuyordu. Arada bir sanki annesiymişim gibi az olan saçlarına dokunmak haricinde onunla pek uğraşmıyordum.

Yarım saatten fazla zaman geçti, evde tiz bir ses yankılanmıştı. "Naz! Turan!"

Turan gülümsedi. "Bela geliyor."

Aynur yengem odaya âdeta dalarak girdi, çoğu zaman olduğu gibi Aysar'ı yanımızda bulmuş, çıldırmış, halamı çağırmıştı. Sonrasında amcamı arayıp şikâyet etmiş, akşam geldiğinde yemek masasında durumu dedeme bildirmişti. Dedem ise Aysar'ın iyi olup olmadığını sorduktan sonra bana ve Turan'a kötü davrandığı için yengemi azarlamıştı.

Başımı Turan'ın omzuna yaslayarak gözlerimi kapattım, aklıma onunla olan milyarlarca anım geliyordu. Sanırım en çok onunla anım vardı. Geçmişe dönüp baktığımda dahi kendimden çok Turan'ı görmemin başka bir açıklaması olamazdı.

Turan, "Mersin'de kimin yanındaydın?" diye sordu oldukça sakin sesle.

"Yalnız kaldım. Birkaç korumam vardı sadece."

Kendinden emin bir sesle, "Yalan söylediğinden eminim," dedi, sustum. Beni gerçekten tanıyordu.

"Dedeme mi gidiyoruz?"

Net bir şekilde, "Hayır," dedi. "Mihrinaz, durumlar çok karışık. Dedemle görüşmen senin için çok riskli."

Başımı omzundan çekerek tamamen ona döndüm. "Anlat bana."

"Ömer olayını biliyorsun. Dedem sanırım önceden bunu anladı ve seni uzaklaştırdı. Bir müddet daha uzakta olmanda fayda var."

Kalbim kasılırken, "Ömer'e ne oldu?" diye sordum.

"Şu an hapiste. Ama orada fişini kesecekler."

Yüzümü buruşturdum. "Ne?"

Turan çenesini dikleştirdi. "Ne sandın? Birkaç sene içeride yatıp elini, kolunu sallaya sallaya dışarı mı çıkacaktı? Azim Akşahin'e yaşattığı şeyin bedelini elbette ödeyecekti." Sesi acımasızdı. Onun acımasızlığı benim kanımı dondurdu. Ömer tutuklansın, dedem serbest kalsın diye ben de bir kadının ölümüne sebep olmuştum. Evet ama onu hapishanede öldüreceklerini düşünmemiştim. Dedemin, Turan'ın böyle bir işe kalkışacağı aklımın ucundan dahi geçmezdi.

Fısıltıyla, "Onu öldüreceksiniz," dedim. Beni inkâr etmesini umuyordum çaresizce.

Sert bir nefes verdi. Soğuk sesle, "Ölüm onun kurtuluşu olacak," dedi. Hiçbir cevap veremedim.

Ben bu oyunda bir esire dönüşmüştüm.

Artık gerçekten kendimi tanıyamıyordum.

Şımarık bir kız çocuğundan acımasız bir kadına nasıl dönüşebilmiştim?

Ölü düşüncelerle var olmaktan çekinmeyen zihnim bir mezarlığı andırıyordu. İlerlediğim yol tehlikelerle doluydu ama ben durmuyordum. Günahlar barındırıyordu ve ben günah işleyerek şeytana çıraklık etmiştim.

Tüm bu olanlar kalbimden ziyade ruhuma zarar veriyordu. Ruhumu kırmışlardı. Artık kırık, buruk bir ruhun sahibiydim.

Sanki düşüncelerimden haberdarmış gibi Turan, "Düzelecek her şey, merak etme," dedi.

Göz bebeklerim titrediği zaman, "Turan," dedim çatlayan bir sesle. "Dedeme bir şey olmasın." Her şeye katlanmamın tek sebebi dedemken ona bir zarar gelmesi düşüncesi bile beni mahvedebilirdi.

Araba kullanmasına rağmen elini omzuma atarak beni kendine çekti. "Olmayacak. Sana da olmayacak. Söz veriyorum."

Histerik şekilde güldüm. "Sen sözünü tutmazsın."

"Hayır," diye inkâr etti. "Ben sözümü geç tutarım. Ama kesin tutarım."

Düşünceli bir tavırla, "Doğru," dedim. Turan geç de olsa daima sözlerini tutardı.

Yanağımı aracın camına yaslarken, bedenim bahçemizde Turan'la koşturuyor, kırık ruhum ise Zamir'e sarılıyor durumdaydı. Bu nasıl bir çelişkiydi, bilmiyordum. Bir tarafım dedemin yanı başında olmak isterken, diğer tarafım Zamir'in elinden tutmak istiyordu. Şımarıktım. Her zaman şımarık olmuştum. Ve artık böyle olmaktan nefret ediyordum.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Evimize," dedi Turan tebessüm ederek. "Hatay'a. Seni şu an orada aramazlar. Antakya'ya götüreceğim seni."

"Dedem beni aramıyor mu?"

Turan, "Mihrinaz," dedi. "Dedem senin nerede olduğunu biliyordu."

Kaşlarımı çatarak alnımın kırışmasına izin verdim. "Nasıl?"

"Çantanda takip cihazı vardı. Çantan çalındığı için seni alıyorum zaten."

Gözlerim anında büyüdü. "Çantamda sadece takip cihazı mı vardı?" Bunu hiç tahmin etmemiştim. Belki de içine dikilmişti ve fark etmemiştim. Ama içinin görünen kısımlarında olmadığına emindim.

O an Turan gözlerini kaçırdı. Yemin edebilirdim buna. Benden gözlerini kaçırdı ve tuhaf bir tonla, "Evet," dedi.

Dikeldim. "O zaman takip cihazı sayesinde çantayı bulabiliriz."

Turan omuz silkti. "Ne yapacaksın çantayı? İçinde zaten para, silah falan yok muydu?"

Kaşlarımı mümkünmüş gibi daha fazla çattım. "Dedemle görüşeceğim, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Bu tehlikeli."

"Turan!" dedim öfkeyle. "Dedem göndermedi seni. Onun telefonu ile neden bana mesaj çektin? Çantamda sadece takip cihazı yoktu. Ne olduğunu biliyorum, çünkü baktım! Senin maksadın ne?"

Turan bana cevap vermediğinde ona sorgu dolu ifadeyle bakmakla meşguldüm. Maksadı ne olabilirdi ki? Bana zarar vermezdi. Bundan emindim. Ama ne istiyordu?

Dişlerimin arasında, "Dedem nerede olduğumu bilecek mi?" diye sordum.

Turan öfkeyle, "Bilmiyorum, Mihrinaz!" diye bağırdı bana. "Soru sorma artık! Üzerime gelme. Bir kaosun içindeyiz. Küçük bir çocuk gibi davranmayı kes ve sadece ayak uydur! Dedem diye tuttturma artık!"

Göğsümdeki ağırlık ve acı anında yükselirken bedenim kaskatı hâle gelmişti. İçimdeki bu ağırlığın sebebinin iki ölüm olduğunu düşündüm. Ölen Yelda ve ölecek olan Ömer'in cesetleri içimde çürüyordu belki de. Onların cesetleri benim ruhumu öldürmek istiyordu sanki. Bu ağırlık çok fazlaydı. Kemiklerim bunu taşıyamıyor, kalbim dayanamıyordu. Ben ne yapacaktım?

Yaşaran gözlerimi camdan dışarıya çevirdim ve Hatay'a giden yolları izledim.

Kasım ayında Hatay, Mersin'den daha soğuktu. Antakya'da yeni yapılmış bir binada varlığından dahi haberimin olmadığı bir daireniz vardı. Dairenin tapusu yıllardır korumalarının başında duran Erhan Bey'e aitti. Turan beni buraya getirip yerleştirmişti ve burada beni kimsenin bulamayacağını belirtmişti. Site daha çok yeni evli çiftlerin başvurabileceği ipotekli daireleri barındırıyordu. Dört binadan oluşuyordu ve aşağıda birçok küçük mağaza bulunuyordu. Turan istediğim

zaman aşağı inebileceğimi söylemişti fakat gözlük ve şapka kullanmam gerekiyordu bunun için.

Kapıda koruma yoktu, çünkü apartmanda bunun dikkat çekeceğini düşünüyordu. Tehlikede olduğumu düşünüyordum ama Turan, karşı dairede bir polisin oturduğunu söylemişti. Zaten ertesi sabah markete gitmek için evden çıktığımda polis üniformasıyla karşıdaki evden çıkan otuzlu yaşlardaki adam onun dediğini doğrulamıştı.

Adam karısı ile beraber kapıda dikilirken beni fark edip hafifçe gülümsedi. "Merhaba. Yeni mi taşındınız?"

Başımı onayla salladım. "Merhaba, evet."

Karısı birkaç adım öne gelip elini bana uzattı. "Hoş geldiniz. Ben Hanife. Bu da eşim Selçuk."

"Memnun oldum. Ben Naz." Onlara gerçek ismimi söylemeyi gerekli bulmadım. Her ikisinin elini sıktım. Akşam evlerine davet etmelerine karşılık derslerimin olduğu yalanını söyledim. Onlar da mutlaka başka bir akşam uğramamı belirtti. İlk tanışma için fazla samimi olan çiftin arasından sıyrılıp aşağı indim, derin bir nefes vermiştim.

Market tam olarak binanın ilk katını kapsıyordu. Binadan çıkmaya bile gerek yoktu. Merdivenler ve asansör direkt olarak içine iniyordu. Kendime bir market arabası alarak dolaşmaya başladım on dakika geçmesine rağmen birçok şey almıştım. Sucuk, salam, peynir, ekmek, Hatay'a özgün baharatlar, hazır et, yağ; kabak tatlısı, baklava; domates, biber, patates... Gözüm çikolatalı sütlerin bulunduğu rafa ilişti, her ne kadar atıştırmalık şeyler pek tüketmesem bile canım çektiği için onu da arabaya attım. Dolu olan arabayı kasaya sürerken cebimden Turan'ın bana verdiği parayı çıkardım. Kasaya ücreti ödedikten sonra poşeti dolduran liseli çocuğa poşetleri taşıması için para vermiş ve üçüncü kattaki daireme rahatça çıkmıştım.

Eve girdiğim an çalan telefonunun melodisi yabancı geldi bir müddet. Dün Zamir'in beni bulma ihtimaline karşılık telefonu atmıştım. Turan ise bana yeni bir telefon ve hat almıştı. Salondaki sehpanın üzerinde titreyen telefonu alıp açtığımda Turan, "Neredesin

sen?" sordu. Sesindeki hiddet, korku ve endişe bir an için afallamama sebep olmuştu.

"Markette."

Turan sert bir nefes verdi. "Endişelendim." Tekrar nefesinin sesini işittim. "Lütfen telefonunu yanından ayırma."

"Tamam."

"Akşam çocuklarla yanına geleceğim."

Mırıldanarak, "Gelmeyin," dedim. "Tehlikeli olduğunu sen söylemiyor muydun? Dedemi göremiyorsam kimseyi görmek istemiyorum."

Pes etmedi. "Ama onlar seni çok özledi."

"Ben de dedemi çok özledim."

Turan bıkkınlıkla, "Mihrinaz, bunu konuştuk," dedi. "Dedem seni boşuna uzaklaştırmaz. Ona güven."

Öfkeyle, "Ona güveniyorum zaten!" diye bağırdım. "Ama sen... Tuhafsın, Turan."

"Biliyorum," diye itiraf etti. "Tuhaf davrandığımın bilincindeyim. Ama her şey çok garip bir hâl aldı. Lütfen zorlaştırma durumu." Telefonu yüzüne kapadım. Sinirden gözlerim seğirdi, kendimi kanepeye atarak başımı geri yasladım. Zordu. Her şey çok zordu. Bir tarafta dedem, diğer tarafta kaçtığım için delirme ihtimali yüksek olan Zamir vardı. Ortada ise ben ve beni ele geçirmeye çalışan bir sürü insan...

Fakat en önemlisi kaybolan çantaydı. Takip cihazı haricinde o çantada başka bir şey vardı. Buna emindim. Turan'ın dün akşamki ifadesi bunu açıkça belli etmişti. O çantada önemli şeyler vardı. Dedemin benimle beraber uzaklaştırması gereken bilgiler gizliydi onun içinde.

Dedem beni aramayacak kadar korkuyordu. Bundan da emindim. Takip cihazıyla son güne kadar Mersin'de olduğumu biliyordu ama sonra çanta çalındı ve Turan gelip beni aldı. Fakat onu dedem göndermemişti. Turan nereden bilmişti Mersin'de olduğumu? Baran sadece orada olduğumu onayladığını söylemişti.

Beynimde dönen ihtimaller zihnimi acıtmaya başladığında aklıma gelen ihtimalle kalbim tekledi. Turan dedemin beni izlediği takip cihazını bir şekilde ele geçirmiş ve Mersin'de kaldığım evi tespit etmiş, sonrasında ise eskiden bizimle çalışan Yılmaz adlı korumayı çantayı almak için göndermişti. Çantayı Turan almıştı. Takip cihazından kurtulup beni buraya getirmiş ve çantadaki her neyse onu almıştı. Dedemin beni ve o sırlı şeyi uzaklaştıracak kadar önemli olan şey Turan'a ne için gerekliydi?

Öte yandan dün, bana dedemin gizli telefonundan gelen mesajı Turan atmıştı. Dedemin telefonu başka bir adamdaydı en son. Ne zaman Turan'ın eline geçmişti ki?

Şakaklarımı ovarak düşünmeye başladım. Turan ne yapıyordu? Maksadı neydi? Beni neden almıştı ve buraya saklamıştı? Çantayı neden benden çalmıştı?

Buraya rahatça gelip gidebiliyor, çocukları getirmeyi teklif edebiliyor ama bunun yanında dedemi bana yasaklıyor ama neden?

Dedeme ulaşmalıydım. Evin telefonunu çoğu zaman korumalardan biri açardı, bu yüzden evi aramak istemiyordum. Beni doğrudan dedeme ulaştırabilecek tek kişi Rana teyzeydi. O dedemin sadık bir dostu, en eski çalışanlarından biriydi. Onu aramam oldukça mantıklıydı. Rana teyzenin numarasını düşünmeye başladım. Sadece son rakamı aklımda değildi. 45 mi, 35 mi?

Düşün, Mihrinaz. Dakikalarca numarayı hatırlamaya çalıştım. En son 45 yazıp aramaya başladım ve telefon ikinci çalışta açıldı.

Tanıdık bir ses duydum. "Alo?"

Yutkundum. "Rana teyze, benim Mihrinaz. Şimdi sakince bir yere geç."

Rana teyze heyecanlanmıştı. Bunu soluklarının sesinden bile hissedebiliyordum. Fakat kendini kontrol ederek bir odaya geçmeyi başarmıştı. Oda kapısının kapanma sesi geldi, "Kuzum? İyi misin? Neredesin?" diye konuşmaya başladı.

"Ben iyiyim," dedim aceleyle. "Dedem nasıl?"

"Nasıl olsun," dedi üzüntüyle. "Sensiz harap oldu."

"Şimdi nerede?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadı.

Derin nefes aldım. "Akşam dedem geldiğinde ona bu numarayı ver. Ve beni dinlenilmeyeceğinden emin olacağı bir yerden aramasını söyle. Başka kimseye bir şey çaktırma. Tamam mı?"

Rana teyze endişeyle, "Mihrinaz," dedi. Sesindeki ağlamaklı tonu duyduğumda boğazımda yumru oluşmuştu. "Yeniden seni bu evde görebilecek miyim?"

Kendimden emin bir sesle, "Göreceksin, Rana teyze," dedim. Bir gün mutlaka evime döneceğimi biliyordum.

Telefonu kapadım, şakaklarıma saplanan acı o kadar kuvvetliydi ki ucu yanık bir iğnenin beynimi diktiğini düşünmüştüm. Kirlenen anılarımın ağırlığı zihnime acımasızca çöreklenirken gözlerimi sıkıca yumdum. Ağrıya rağmen doğrulup mutfağa girdim, zorlukla hareket ediyordum. Kendime acı bir kahve yapıp dumanı tüten kahveyi zorlukla içebilmiştim. Acı kahve sevmezdim. Fakat acımı geçirebilecek tek şey şu an bir kahveydi.

Elimdeki sarı renk kupaya baktığım sırada evrime maruz kalan hayatım, gözümün önünden geçiyordu. Evet, hiçbir zaman çok mutlu biri olmamıştım. Aksine her zaman buruk bir ruh hâline sahiptim. Fakat hayatım daima dingindi. Olaysızdı. Ama şimdi belirsizliklerle dolu bir durumdaydım.

Zamir. İçimde adı yankılandığı an kalbim baskıyla ezildi. Şimdi ne yapıyordu? Nasıldı?

Evet, onu bırakmıştım. Belki de terk etmiştim. Ama bunu kendim için yapmamıştım. Zamir'in yaptığı fedakârlıkları düşündüğümde, bunu çoktan yapmam gerekirdi. Kendimde ise henüz cesaret bulabilmiştim. Bana kızacaktı ama her şeye rağmen beni deli gibi arayacağını da biliyordum. Bulamayacaktı. Delirecekti. Bir müddet sonra ise vazgeçecekti.

Bitap düşmüş ruhuma, bedenim de eşlik etti, kanepeye kıvrıldım. İçimde tarifi, tanımı olmayan bir boşluk vardı. O boşluk tam olarak Zamir'e sarılmayı bıraktığım an oluşmuştu.

Tanrım, ben onu nasıl bırakabilmiştim?

Gözlerim yaşlarla dolmaya başladı, çatlayan bir sesle, "Beni arama," diye fısıldadım. "Beni bulma."

Ayaklarımı kendime çekip cenin şekilde kıvrıldım, yağmurun sesini işittim. Büyük pencerelere vuran yağmur damlalarına gözlerim ilişti, kalbim o an içimden kaydı. Yağmur bana zihnimden çıkmayan birini anımsatıyordu. Sicim sicim yağmur yağdığı akşam, ceketinin sıcaklığını bana bahşeden, şemsiyenin altına beni alan ve dans ettiğim bir adamı nasıl unutabilirdim? Ateşim çıktığı gece anne şefkatiyle beni saran bir adamı unutmak mümkün müydü?

Kırgın bir şekilde gülümsedim. "Bu keçi seni özleyecek, Zamir."

Başımın ağrısı azalana kadar kıvrılmış bir şekilde öylece yattım. Yağmur devam ediyordu. Ayağa kalkıp mutfağa girdim. Yemek yapacak kadar kendimi canlı hissetmediğim için bir şeyler atıştırdım. Kabak tatlısını ve baklavayı masaya çıkardım ve kendime çay demledim.

Kabak tatlısı ve baklavadan yedikten sonra çayımı da içip salona girdim ve Turan'ın benim için aldığı romanlara göz gezdirdim. Neredeyse hepsi okuduğum kitaplardı. Modern klasik kitaplarından olan Stefan Zweig'in *Korku* isimli romanı gördüm. İnce kitabı elime alıp kanepeye geçerken çalan kapıyla ellerim kapağın üzerinde durmuştu. Kalbim korkuyla kasıldı, koşarak mutfağa girdim ve hemen bir bıçak kaptım. Kapı tekrar çaldığında dizlerim katılaşmıştı. Dehşetle açılan gözlerle kapıya doğru yaklaşıp diyafonun düğmesine bastım. Küçük gördüğüm yüzler bıçağın neredeyse elimden kayıp yere düşmesine sebep olacaktı.

Turan, Fatih, Hazal ve Cihan.

Bıçağı mutfağa bıraktım, dönüp kapıyı açtım. Cihan, öne doğru atılarak elindeki poşetleri gözüme sokmuş ve birkaç adım geri çekilmeme neden olmuştu.

Turan, onun ardından içeri geçti, ona karşı hayatımın en ölümcül bakışı atmıştım. Görüş açıma giren Fatih, ifademin yumuşamasına sebep oldu. Fatih, bana gülümseyerek kollarını açtı, gözlerimi yumdum ve kollarının arasına girdim.

"İyi misin?"

Başımı omzuna gömdüm, "Değilim."

Sırtımı sıvazlayarak, "Güçlüsün sen," dedi, kısık bir sesle. "Her şey düzelecek."

Ardından Hazal bana sarıldı. Cihan, poşetleri bırakmış önümde dikiliyor, yavru kedi bakışları ile bana bakıyordu, "Ben de sarılayım mı?" diye sordu.

"Kaybol."

Turan gülerek beni salona doğru çekiştirdi. Cihan da arkamızdan geldi. "O kadar mı nefret ediyorsun?"

Cihan'a doğru kaldırdım bakışlarımı. "Sen kendini o kadar mı önemli sanıyorsun?" Cihan'ın ifadesi değişti, durmadan devam ettim: "Seni, senden nefret edecek kadar önemsemiyorum."

Turan kolumu dürtüp ileri gittiğimi bildirdi ancak yine de umursamadım. Cihan'ı sevmiyordum. Liseden beri bana saplantılı bir şekilde âşıktı. Üniversite yıllarında Cihan, dedemin karşısına çıkıp güya bizim sevgili olduğumuzu söylemişti. Dedem bana sorduğunda her ne kadar inkâr etsem de böyle bir şeyden utanacağımı düşündüğü için bana inanmamıştı. Ve bir müddet bana küsmüştü hatta.

Cihan benim üniversite yıllarımı da burnumdan getirmişti. Kıskanç manyağın tekiydi. Kantine dahi indiğimde peşimde olurdu. Biri bana selam verse, çocuğu kenara çekip selamını sorgulayacak kadar deliydi. Hatta bir keresinde bir kızla konuştuğumda kızı bile kenara çekmişti. Kızın başka bir çocuk için benimle konuştuğunu sanacak kadar psikopattı. Bu yüzden ondan daima uzak dururdum. Turan'la hatırı sayılır bir samimiyetleri vardı ve üniversitede Fatih ile Hazal'a da kendini sevdirmişti. Bir tek bana sevdirememişti kendini. Aslında Cihan oldukça komik, sempatik biriydi. Tabii bu başkalarına gösterdiği yüzüydü. Bir de bana özel psikopat hâli vardı.

Turan, Fatih, Cihan kanepeye geçti; Hazal koltuğa oturmuştu. Ben ise ayakta durarak onlara bakıyordum. Turan merakla, "Ne oldu, kuzen?" diye sordu.

Kaşlarımı çatarak, "Ne mi oldu? Ben sana dedemden önce kimseyle görüşmek istemiyorum demedim mi?"

Cihan, "Kalbimi kırıyorsun, sevdiceğim," deyince Turan, onun başına vurdu.

Hazal, kendini Turan için feda ederek, "Biz ısrar ettik," diye atladı. "Gerçekten. Başının etini yedik."

Turan ona öpücük attı, Hazal'ın gözlerinin içi güldü âdeta. Her ikisine de ölümcül bakışlar attım. Koltuğa oturdum ve zihnimdeki, onları kovmak fikrini eledim. Eğer sadece Turan ve Cihan gelseydi, bunu kesinlikle yapardım ama Fatih'e olan saygımdan bunu yapmamıştım. Tanıdığım kişiler arasında başlıca saygı duyduğum isimlerden biriydi o.

Kendi hâllerinde takılmaya başladılar, koltuğumdan bir saniye olsun kıpırdamamıştım. Hazal, Cihan'ın getirdiği poşetleri boşalttı, içlerinden çıkan cips, bira ve Fatih'in olduğuna emin olduğum kolaya baktım. Hiçbiri benim tercihim değildi. Turan, Cihan ve Hazal soğuk bira içip cipslerinden yerken bir taraftan da UNO kart oyununu oynamaya başlamışlardı. Fatih de onlara katıldı, kaşlarımı çatarak onları izlemeye başladım.

Cihan oyundan başını kaldırıp bana göz kırptı. Elime aldığım yastığı ona fırlattım. Başına çarpan yastığı aldı ve göğsüne bastırdı.

Tükürürcesine, "Manyak," dedim, gülümsemişti. Bu çocuk gerçekten tam bir geri zekâlıydı. Vazgeçmek nedir katiyen bilmiyordu, laftan da asla anlamıyordu.

Hazal cıvıldayan bir sesle, "Mihrinaz, sen çok iyi oynarsın," dedi. "Gelsene."

Başımı iki yana salladım, yüzünü asarak oyununa döndü. Biraz sonra Cihan, "Lan karta baktın!" diye bağırdı Turan'a.

Turan, "Bakmadım," dediğinde bile ses tonu şüpheli çıkmıştı.

Fatih her zamanki gibi, "Uzatmayın," diye araya girdi. Aramızdaki en mantıklı ve temkinli kişi oydu. "Devam edelim."

Cihan elindeki kartları masaya attı. "Oynamıyorum ben."

Hazal, Cihan'ın omzuna dokunup, "Mızıkçılık yapmasana," dedi ve kartlarını ona uzattı. Cihan birkaç saniye sonra tekrar oyuna dönmüştü böylece.

"Dostluğu zayıflatırmış kart oyunları," diyerek yine Turan'a sataştı Cihan. "Yine karta baktın, ibne!"

Onlar dalaşmaya devam ettikleri esnada cebimde çalan telefon irkilmeme sebep oldu. Turan anında bana döndü, titremiştim. Kaşlarını çatarak ayağa kalktı ve bana doğru gelmeye başladı. O an telefonu alacağından emindim. Bu yüzden hızla banyoya koştum ve kapıyı içeriden kilitledim. Turan hızlıydı ama ben daha yakındım banyoya. Kapıyı yumruklamaya başladı. "Mihrinaz! Kim arıyor?"

Kalbim şiddetle çarpmaya başladı, telefonda Rana teyzenin numarasını gördüm ve hızla açtım.

Turan, kapıya darbeler indirirken dedemin sesi kulağıma doldu ve benim dizlerimin bağı çözüldü. "Mihrinaz?"

Yere çöktüm. Gözyaşlarım benden izin almadan akmaya başladı, "Dedem?" dedim özlemle.

"İyi misin, torunum?"

"İyiyim. Sen iyi misin?"

Kısık sesle, "Seni çok özlüyorum, torunum," dedi.

"Dede," dedim ağlamaklı sesle. Turan kapıya vurdu ve bağırmaya başladı: "Dede, çanta çalındı."

Turan kapıyı kırarak açmayı başardı, titreyerek ağlamaya başlamıştım. İki adımda bana ulaşıp telefonu elimden aldı. Sırtımı beyaz renkli fayans duvara yaslayarak ağlamaya başladım, Turan telefonu duvara fırlattı.

Öfkeyle, "Ne yaptığını sanıyorsun sen?", dedi ama sesi yüksek sayılmazdı. Hâlâ bana bağırmaması gerektiğinin bilincindeydi. "Neden ayak uydurmuyorsun? Bırak artık şu inadını. Mahvedeceksin her şeyi!"

Ayağa kalkmak istediğimde buna gücüm yetmemişti. Cihan beni kolumdan tutup ayağa kaldırdı. Beni bırakmadı, ben de onu itmedim, çünkü ayakta duracak gücüm yoktu. Turan'a bakarak, "Neyi mahvediyorum? Söylesene! Ne? Ne?" diye sordum.

Turan bal rengi gözlerini gözlerime dikerek, "Çocuk gibi davranmayı kes artık!" dedi.

"Çocuk olan sensin!" diye bağırdım. "Kıskanç herifin tekisin! Hep dedemle beni kıskandın sen. Şimdi bize eziyet etmek hoşuna mı gidiyor? Kahraman mı olacaksın? Beni kurtarıp kahraman mı olmayı hedefliyorsun? Olamazsın! Benim olduğum yerde senin hiçbir önemin yok, Turan!"

Dişlerinin arasından, "Kes sesini," dedi.

Cihan anında, "Doğru konuş!" diye Turan'ın önüne geçti, onu durdurdum.

"Sen bana emir veremezsin!" diye bağırdım hiddetle Turan'a. Kolumu Cihan'ın elinden çekerek Turan'ın önünde durdum. "Yılmaz'ın çantayı alıp sana getirdiğini biliyorum! Sen beni salak mı sandın?" O an yüz ifadesi değişti fakat devam ettim: "Çantaya bu zamana kadar bakmadığımı mı sanıyorsun sen? Ya da kopyası yok mu? Var! Beceremedin yine bir işi."

Keskin sesle, "Kopyasını ver," dediğinde gözlerimi kıstım.

"Çok beklersin."

Turan'ın çenesi seğirdi. Burun kemiğini sıkarak bir adım öne geldi ve başını eğerek, "Kopyasını ver," dedi tekrar.

"Onu yanıma alacak kadar salak mıyım?"

Kaşlarını kaldırdı. Ardından, "Mersin'deki o evde," diye mırıldandı. "O evi yakarım. İçindekilerle beraber yakarım! Anladın mı?"

İçindekiler. Zamir, Baran, Büşra ve onun bebeği. Dört can.

Ağzım açık ona baktım, durmadı. Telefonu alıp kulağına götürdü, gözlerim irileşmişti. "Ertan Bey," dedi resmi bir şekilde. "Mersin'deki eve on adam gönderin. Evde USB bellek ya da CD gibi bir şey var. Onu alıp üç kişiyi-" Uzanıp telefonu elinden alıp kapattım, Turan memnuniyetle gülümsedi.

"Kopyası yok. Ne olduğunu da bilmiyorum."

"Sana neden inanayım?"

Başımı kaldırıp ona baktım. Kibirli ifadesini bir an olsun bir kenara bırakmıyor, korkunç görünmeye devam ediyordu.

"Dedemin üzerine yemin ederim kopyası yok. İçine de hiç bakmadım." Bu yeterli olmuştu onun için. Telefonunu alıp dışarı çıktı, Hazal da peşinden gitmişti. Fatih ve Cihan ise bana bakıyor, ağlamamı, bağırmamı bekliyordu. Ama ben sakin bir şekilde Turan ve Hazal'ın arkasından bakıyordum.

Cihan, "Balkona çıkalım mı?" dedi. Hayır anlamında başımı iki yana salladım.

Fatih koluma dokundu, başımı ona çevirdim. "Mihrinaz, Turan'a biraz güven."

"Benden çantayı çaldı."

Fatih başını salladı. "Bunu inkâr etmedi. Ama yirmi üç yıldır o senin en yakının. Neden sana ihanet etsin?"

Bekletmeden, "Güç için," dedim. "O güç için babasını bile ezebilir."

Fatih sakin sesle, "Haklısın. Ezebilir. Seninle de iş dünyasında hep çekişir. Ama senin kılına zarar vermez. Kimsenin de zarar vermesine izin vermez," dedi. Turan'a en az benim kadar güveniyor ama benim aksime ondan kuşku duymuyor gibi bir tavrı vardı.

Cihan, "Yine de o şekilde konuşması gerekmiyordu," dedi sinirle. "Moral olsun diye getirdi bizi. Ama kendisi ne hâle getirdi Mihrinaz'ı."

Turan, "Fatih!" diye bağırdı, hepimiz koridora doğru ilerlemiştik. Turan, Hazal'la kapıdaydı. "Haydi, gidiyoruz. Cihan burada kalacak."

Cihan'la aynı anda, "Ne?" diye bağırdık. Turan, oldukça ciddi bir ifadeyle bize baktı.

Bana bakarak, "Bugünden sonra seni yalnız bırakmak delilik olur," dedi.

Cihan'a döndü. "Senin telefonunla tek bir konuşma yapmayacak." Gözlerini gözlerime çevirdi. "Dinlemeye aldım Cihan'ın telefonunu. Eğer birini ararsan, Mersin'de seni saklayanların küllerini Akdeniz'e

atarım. Yaparım bunu." Kulaklarımın dibinde uğuldayan kelimeleri kalbimi titretmeye yetmişti. Bunu yapar mıydı? Kendisi yapmazdı ama yaptırırdı. Birlikte büyüdüğüm o çocuk değildi artık. Tehlikeliydi ve dediğini kesinlikle yapabilirdi. Bıçak kadar keskin tehdidine boyun eğeceğimi biliyordu. Dedemden sonra ilk kez zayıf bir noktam vardı ve artık Turan bunu anlamıştı. Onların benim hayatımda yeni ve alışık olmadığım bir yere sahip olduklarını çözmüştü çoktan.

Turan, Hazal ve Fatih gittiği zaman Cihan'la yalnız kalmıştık. Beni rahatsız etmeden salonda etrafı topladığı için ona minnettardım sanırım.

Sadece bir yatak odası olduğu için salonda uyuyacaktı. Bu yüzden onun için temiz çarşaf, ince bir pike ve yastık getirip kanepenin kenarına bıraktım. Salondan çıkmak için adım atacağım sırada kolumdan tutarak beni durdurdu.

Endişeli sesle, "İyi misin?" diye sordu.

Kahverengi gözlerine bakarak, "Değilsem ne yapacaksın?" dedim.

Cihan çaresiz bir ifadeye büründü. "Hiçbir şey. Ben kendimi dahi parçalasam senin umurunda olmaz ki!"

Kolumu çekmeye çalıştım. Sıkı tutmamasına rağmen yine de ona kızmıştım. "Bırak."

Gözlerini kıstı. "Kim kalıyor o evde? Bu kadar önemsediğin, inadından dahi vazgeçtiğin kim?"

"Sana ne?"

Kıskandığı zaman bir psikopata dönüşür, sinirden deliye dönerdi. Zaten bir sinir hastasıydı ve yılda birkaç ay tedavi görüyordu. Bunda benim payım da büyüktü tabii. Sürekli ona kızar, terslerdim, o da iyice delirirdi. "Ne demek sana ne?" Bağırmadı. Bana bağırmazdı zaten. Herkese bağırır, öfkelenirdi. İnsanları, duvarları yumruklardı ama bana asla dokunmazdı. Şu an kolumu bile tutuyorken asla canımı acıtmadı. "Yıllarca gözünün içine baktım. Beni umursamadın ama şimdi kim için boyun eğdin sen?"

Dan diye yüzüne, "Hiç sevmedim seni! Neden bunu anlamıyorsun?" dedim. Beni böyle tepki vermeye sürekli mecbur bırakıyordu.

Cihan'ın o an omuzlarına sanki ağırlık koyulmuş gibi düştü. *"Bir insanı herhangi biri kırabilir, ama bir tek en çok sevdiği acıtabiliyormuş. Çok acıttığında anladım."*

"Can Yücel?" diye sordum.

Başını salladı. "Can Yücel."

"Sen kitap okumazdın."

"Kitaplığındaki tüm kitapları okudum. Seni anlamak, daha çok sevebilmek için."

Kolumu elinden kurtarıp kafamı şiddetle iki yana salladım. "Seninle çok iyi bir arkadaş olabilirdik." Birkaç adım geri gittim. "Buna asla izin vermedin. Bu yüzden hep senden, senin takıntılı aşkından kaçacağım."

Odama girmek için arkamı döndüğümde, "Seni kim kazandı ben hep kaybederken?" diye sordu. "Seni kim kazandı bu kadar kısa sürede? Ben yıllarca çabalarken hem de?"

Rüyalarımdaki adam.

Gerçek ama gerçek olmayacak kadar güzel olan adam.

Beni kazanan ama benim kaybettiğim adam.

Zamir Hancıoğlu.

X

Hislerim Sakallarında Saklı

"Sakallarının arasına gizledim hislerimi.

Kesme onları..."

On gün sonra...

Düşüyorduk, acıdan bazen ağlıyorduk. Ama sonra kalkıyorduk. Canımızın acısını önce önemser, ardından yok sayardık. Hıçkırarak uyurduk bazen ama ertesi sabah kururdu gözyaşlarımız. Bazen bir enkaza dönüşürdük ama muhakkak yeniden inşa ederdik kendimizi. Solardık. Aniden bir damla suyla yeniden başkaldırırdık aykırı şekilde. Zaman. Zaman her şeye dermandı. Tek bir şeyden başka. İliklerimize kazınan insanın yokluğundan başka. Asırlar dahi geçse, geçmeyecek tek şey onların yokluğuydu.

Zaman akıyordu. Bu zamanın içinde her gün girdabını büyüten bir özlem, kendine yer edinen acı ve yakıcı duygular vardı. Çünkü Zamir yoktu. Kelimenin tam anlamıyla o yoktu ve yokluğu birçok kötü hissin ruhuma işlemesine neden oluyordu.

Gözlerim ısrarla elimdeki romanın cümlelerini takip ederken yorulduğumun bilincine dahi varamıyordum. Ela harelerim acıyla sızlayana kadar saatlerdir okuduğum kitaba baktım. Yüzlerce cümleyi dikkatsiz ve defalarca geri dönüp okuduğum için saatlerdir bitiremeyiştim kitabı.

Üzerimdeki pikeyi tekmeleyerek yere attım. Kitabı koltuğun kenarına bırakarak uyuşan ayaklarımı zemine dokundurup ayağa kalktım ve odadan çıktım.

Adımlarım beni mutfağa götürdü, karşılaştığım Cihan Bolat duraksamama neden oldu. Kendine filtre kahve dolduruyordu. Omzunun üzerinden bana baktı.

"Kahve?"

Başımı salladım. Tam olarak on gündür onunla bu evde kalıyordum. Beklediğimin aksine beni rahatsız etmiyordu. Bazen mutfakta, bazen salonda karşılaşıyorduk. Onun haricinde odamdan pek çıkmıyordum.

Birkaç dakika sonra Cihan masaya kahve bırakınca uzanıp sıcak kupayı kavradım. Dumanı tüten kahveyi koklayıp dudaklarıma yaklaştırdım, bir uyarı içmeme engel olmuştu.

"Çok sıcak. İçme." İnatlaşmak, sırf inadımdan damağımı yakacak olan kahveyi içmek istedim. Ama sonra omuzlarıma çöken yorgunluğun ağırlığı altında ezilip bu düşüncemden vazgeçtim. Sessizce beklemeye koyulduk. Önce o içti. Sonrasında, "İçebilirsin artık," dedi. Ben de içmeye başladım. "Solgun görünüyorsun. Dışarı çıkalım mı? Seni restorana götüreyim. Acılı bir döner yersen kendine gelirsin."

Başımı iki yana salladım. "Canım istemiyor."

Cihan usanmadan devam etti: "Tepsi kebabına ya da dürüme ne dersin? Sen çok seversin."

Onayladım. "Çok severim. Ama istemiyorum."

Pes ederek omuzlarını düşürüp kahvesini içmeye devam etti. Bir müddet başım aşağıda, gözlerim parmaklarımdaydı. Cihan'ın gözlerinin üzerimde olduğunu biliyor ama hiçbir şekilde yörüngesinden çıkamıyordum.

"Kitabı bitirdin mi?"

İrkilerek ona baktım. "Hangi kitabı?" Bir an düşünsem de sorusuna cevap bulamamıştı zihnim.

"Grinin Elli Tonu?"

Kaşlarımı çattım. "Hı?"

Gülümsedi. "Şaka." Kupayı masaya bırakarak elini çenesinin altına getirdi. "Stefan Zweig'in kitabını bitirdin mi?"

"Ha o," dedim, unutkanlığıma anlam veremeyerek. "Yok, daha bitirmedim."

"Günlerdir okuyorsun. İnce bir kitap zaten. Çoktan bitirmen lazımdı. İyi misin sen?"

Düşünceli şekilde ona baktım. Sorusunu çıplak bir ses tonuyla, "Bilmiyorum," diye yanıtladım. "Okuduklarımı anlamakta zorluk çekiyorum sanırım." Bu hayatımda ilk defa başıma geliyordu. Eskiden bir kitabı bir ya da iki güne bitirirdim ama ince bir kitabı bitirmekten acizdim şu an.

Cihan buna şaşırmıştı. Surat ifadesi bunu bariz belli ederken düşünceli bir şekilde yüzünü sıvazladı. "Yorgun olabilir misin?"

Omuz silktim. "Bir şey yapmıyorum ki yorulayım."

"Düşünüyorsun," dedi. "Fazla düşünüyorsun hem de." Haklıydı. Sabahtan akşama kadar sürekli düşünüyordum: Çocukluğumu, dedemi, Turan'ı, Zamir'i, ölüp ölmediklerinden bihaber olduğum annemi, babamı ve kendimi... Değişimimi, acımasızlığımı, umursamazlığımı, vicdansızlığımı düşünüyordum. Neden iyi biri olamadığımı, neden hiç tanımadığım insanlara bile isteyerek zarar verdiğimi, onları ölüme sürüklediğimi, dedem için onlar dâhil herkesi neden feda edebileceğimi düşünüyordum. Bunun adının fedakârlık olup olmaması bile tartışma konusuydu. Fedakâr mıydım, yoksa acımasız bir cani mi? Sevgimden mi yapıyordum yoksa gözüm mü dönmüştü? Bilmiyordum.

Dediklerini umursamadan, "Turan'dan haber var mı? Ne zaman dedeme gideceğim?" diye sordum.

Gözleri gölgelendi. Bana bunun cevabını vermek istemiyor gibiydi ama inat ederek ona baktım. Dudaklarını açmak zorunda kaldı. "Konuştum demin. Söylemedi."

Gözlerimi kıstım. "Cihan, dedem göndermedi Turan'ı. Haberi bile yok. Peki, neden Turan aldı beni?"

"Neden almasın?" diye meydan okudu. "Yabancı bir şehirde, tanımadığımız insanlarla kalıyordun. Her ne kadar tehlikeli olsa da seni korumak istiyor."

"Çantayı çaldırdı, gizlice dedemin telefonundan bana mesaj çekti. Turan çok tuhaf."

Cihan kendinden emin bir ifadeyle, "Turan senin her zaman yanında olan tek kişi," dedi. "Evet, bu sefer çok yanlış yaptı ama kılına dahi zarar vermez."

Ellerimi şakaklarıma dayadım. "Bir maksadı olmalı."

"Masum biri değil zaten. Kibirli, ukala ama sen onun çocukluğu, en saf hâlisin. Sana nasıl kıyacağını düşünürsün?"

Kısık sesle, "Sandığın gibi değilim," dedim. "Yaptıklarımı bilmiyorsun." Acı bir şekilde tebessüm etti, o an düştü maskesi. Biliyordu. Her şeyi biliyordu. Yelda'ya kurduğumuz planı, Ömer'in hapisteyken öldürüleceğini biliyordu.

"Biliyorsun," dedim şaşkınlıkla. "Sen Turan'a nasıl izin veriyorsun?"

Cihan dudaklarını birbirine bastırdı. Onu suçlamamdan dolayı yüz ifadesi değişmişti. Elbette en büyük suçlu bendim fakat o Turan'a müdahale edebilirdi. Turan ne kadar başına buyruk olsa da karşısında biri mantıklı konuşsa onu dinleyebilirdi. Her zaman böyle olmuştu. Öfkelendiğinde karşısındaki insanı umursamasa da biri onu ikna ettiği zaman inadından vazgeçer, onu dinlerdi benim aksime.

Ayağa kalkıp mutfaktan çıkmak için hareketlendimse de bileğimi kavrayarak beni durdurdu. "Gitme." Başımı kaldırıp ona baktım, gözlerini gözlerime kilitledi. "Her defasında bana arkanı dönüp gitmenden nefret ediyorum. Arkanı dönme bana."

Ben kimlere arkamı döndüm, bilmiyordu. Bilse, bunu söylemezdi.

"Cihan," diye mırıldandım. "Bırak." Onun aşkına katlanamadığım anlardan birini yaşıyordum yine. Sadece bir kere umut verdim deyip kendimi suçlamak isterdim ama zerre umut vermemiştim. O ise hiçbir zaman benden vazgeçmemişti.

"Bırakamıyorum," dedi çatlayan ses tonuyla. "Seni bırakamıyorum. Yemin ederim yapamıyorum. O kadar manyağım ki bu duruma rağmen seninle aynı evde olduğum için mutlu olabiliyorum."

Kafamı iki yana salladım. "Yapma bunu artık. Zorlama."

"Her şeyden yorulduğunu görmek beni mahvediyor," dedi. "Dokunamıyorum. Sarılamıyorum. Öpemiyorum. Sana iyi gelemiyorum."

"Cihan," dedim, kolumu çekmeye çalışarak. Tahammül seviyemi aşmama ramak kaldığını hissediyor ama daha fazla kırmak istemiyordum.

Yüz ifadesi sertleşti. "Kim o adam?" Kalbim sıkıştı, yüzümü buruşturdum ama bunun farkına varmadı. "Kim seni benden çalan o adam? Bana hep kör oldun sen. Şimdi kimi arıyor o ela gözlerin?"

Gözlerim dolmaya başlarken, "Vazgeç ne olur?" diye yakardım. "Zaten her şey çok zor."

Boşluğuna denk geldiğim an kolumu çekip kurtardım ve koşar adım odama girdim. Odama girmezdi, bunu biliyordum. Bu yüzden kapıyı kilitlemedim. Uyumak için kendimi yatağa attım, ona kavuşmayı diledim ama artık rüyalarıma gelmiyordu.

Ben onu terk etmiştim.

O da beni terk etmişti.

Her gece hastaneyi hayal edip oraya gidiyor fakat Zamir'i bulamıyordum.

Bana kızgındı. Bunun başka bir açıklaması olamazdı.

Yıkılmak sadece binalara mahsus bir şey değildi. İnsanın içinde depremler olduğunda kalbi, ruhu yıkılabiliyordu. Kelimenin tam anlamıyla yıkılmıştım.

Alevlerin arasından çıkan ruhum onun yokluğunda haşlanıyordu.

Cihan kapımı tıklattı. "Üzülmesene."

"Üzülmüyorum," dedim, duyacağı bir sesle.

"O zaman neden kalbim acıyor benim?"

Gözümü ovarak, "Cihan," dedim, durmasını isteyerek. "Lütfen... Uyumak istiyorum."

"Kahve içtiğin zaman uyuyamazsın ki sen." Hiçbir şey söylemeden bekledim. Bir dakika sonra, "Çıkıp gezelim mi?" diye sordu.

Kaşlarımı çattım. "Turan ne olacak?"

"Haydi," dedi, kendinden emin sesle. "Sorun olmayacak."

Oturduğum yerden yavaşça kalkıp üzerime uzun kaban alarak kapıyı açtım. Cihan, beni gördüğü an kocaman gülümsedi ve başıyla işaret vererek ilerlemeye başladı. Birlikte binadan çıkıp sitenin bahçesine indik, derin bir nefes çekmiştim. Küçük adımlarla yürümeye başladım, Cihan arkamdan geliyordu.

Kasım ayı soğuktu fakat soğukluğu oldukça ılıktı. Yüzümü yalayan ve gıdıklayan ince bir rüzgâr esiyordu. Düşüncelerime çarpan rüzgâr zihnime ışık tutmaya çalışıyor fakat zihnimdeki karanlık her defasında tüm ışıkları söndürüyordu.

İki saat kadar yürüdük. Yabancı olan bahçeyi ezberledim, birkaç çocukla tanıştım. Cihan onların hepsine şeker alarak gönüllerini çaldığında kendimden bağımsız olarak gülümsemiştim. O da gülümsememe karşılık içten bir şekilde tebessüm etmişti.

Herkes evlerine dağılmaya başladı, daireye çıktık. İçeri girdiğimiz sırada, "Senin işe gitmen gerekmiyor mu?" diye sordum. Genelde babasının zoruyla sabahtan akşama çalışırdı. Günlerdir buradaydı ve neredeyse telefonla bile iş görüşmesi yapmıyordu.

Cihan omuz silkti. "Babamı ikna etmek zor oldu ama tatile ihtiyacım olduğunu söyledim."

"Kasım ayında?"

Tatlı bir şekilde gülümsedi. "Kasım ayında Avrupa güzel olur."

İnanmazcasına, "Seni yurt dışında mı biliyorlar?" diye sordum.

"Evet! En az senin kadar saklanmam gerekiyor," diyerek kazağını kaldırıp yüzünü gizlemeye çalıştı.

Çalan telefonla beraber kazağını aşağı çekti, cebindeki telefonu çıkardı. Ekrana baktığı an duraksadığına yemin edebilirdim. Parmakları yavaşça ekrana kaydı, telefonu açıp kulağına götürdü.

"Efendim?" Karşı tarafı dinledi. Ardından telefonu kapadı ve birkaç tuşa basarak bana uzattı. O an eli titremişti. Telefonu elinden aldım. Ekranda gördüğüm yüz ağzımdan bir nida dökülmesine sebep olmuştu.

Azim Akşahin.

Dizlerim, ellerim, tüm hücrelerim titrerken telefonu elimde dahi tutamıyordum. "Dede?" Cihan telefonu elimden alarak bana doğru tuttu. Onun yardımından faydalanıp ellerimle ağzımı tuttum bağırmamak için. "Dede... Sensin."

Gözlerim o kadar bulanıktı ki onu doğru dürüst göremiyordum. Dedemdi. Sadece bir ekrana sığsa bile dedemdi. Beni kollarında uyutup büyüten dedemdi. Hem annem hem babam hem de kardeşim olan dedemdi. Her şeyimdi...

"Mihrinaz, iyi misin?"

"İyi değilim. Turan beni bir eve kapattı."

Dedem cevap vermedi. Kısa bir sessizlik yaşandı, gözlerimi Cihan'a doğru kaldırmıştım ama o da bana cevap verecek gibi değildi. Tekrar telefon ekranındaki dedemin görüntüsüne baktım, bana cevap vermek üzere kıpırdandığını fark ettim.

"Geç haberim oldu," dedi kısık sesle. "Ama senin iyiliğin için yaptı. Lütfen onu dinle."

"Gizlice senin telefonundan mesaj çekti bana! Üstelik çantayı çaldı benden."

Dedem gözlerini yumup açtı. "Çanta bende. Merak etme."

"Nasıl?" diye sordum şaşkınlıkla. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

"Çantayı bana getirdi Turan. İçine bakamazdı zaten. Sen baktın mı?" diye sordu. Bakmamıştım. İçinde takip cihazı ve bir USB belleğin olduğu muhtemel olan çantaya bakmamıştım.

Başımı iki yana salladım. "Bakmadım."

Onaylayan mırıltı eşliğinde, "İyi yapmışsın," dedi. "Böylesi senin için daha iyi olacak."

Yaşaran gözlerimi silerek, "Dede," dedim, yakarırcasına. "Neler oluyor? Ne olur, bir şey söyleyin artık bana." Dedemin o an gözleri dolmuştu. Bana cevap vermemek için kendini sıkıyor ve bu onu üzüyordu. Fakat neden benden saklama gereği duyuyordu ki? Neden Zamir, Turan ve Cihan gibi susmayı seçiyordu?

Yatıştırıcı bir sesle, "Her şey çok iyi olacak," dedi. "Başımızdaki belaları yok etmeden seni İskenderun'a getiremem." Bu cevabı beni tatmin etmese de üstüne gitmek istemedim.

"Ömer'i öldürecek misiniz?"

O an dedemin gözlerinin rengi değişti. Ela gözleri öfkeyle kararda, sessizliğini itinayla koruyordu. "Mihrinaz," dedi, uyarırcasına. "Benim itibarım yerle bir oldu o şerefsiz yüzünden."

İkna etmek adına, "Hapse girdi zaten," dedim. "Ne olur, yapma."

Kararlı bir ifadeyle bana baktı. "Mihrinaz." Gözlerini sıkıca yumup açtı. "Fırsat buldukça seni arayacağım. Kendini sakın üzme. Dikkatli ol."

Dudak bükerek, "Sen de" dedim ve telefonu kapamasına müsaade ettim. Konuyu anında kapatması kararından dönmeyeceğini gösteriyordu. Yelda gibi Ömer de ölüme mahkûm olmuştu böylece.

Dedem o gece, yine sonunu dahi görmediğim dipsiz bir kuyuya attı beni. Yine dipteydim. Dipte, karanlıkta hunharca çabalarken elimi uzatıyordum ama elimi tutacak bir Zamir yoktu artık.

Sessizce ayağa kalkıp odama geçtim, Cihan'ın çıtı bile çıkmamıştı. Odama girip pencerenin önündeki koltuğa kıvrıldım. Yorgun bedenim koltuğun sert kıvrımları yüzünden acıdı, umursamadan yıldızların dizildiği gökyüzüne diktim gözlerimi. Karanlık bir gecede kimsesiz olduğumu hissederken beni yanına almış, canını bana siper etmişti. Hatay otogarından beni çıkarmış ve başka bir şehre götürmüştü. Beni kurtarmıştı. Böyle bir gecede bana ışık tutmuştu.

Gözlerim anında yaş doldu, birkaç sıcak damla yüzümü ıslatmaya başlamak için sabırsızlanıyordu. Elimi dudaklarıma getirerek gözlerimi sıkıca yumdum. "Rüyama gel artık." Ağlayarak uyudum o gece.

Rahatsız koltuğa rağmen inancıma sarılıp uyudum. Onu görmek umuduyla gözlerimi kapattım.

Hastanedeydim. Yine. Adımlarım aceleciydi. Bir an önce sağa dönüp bekleme salonuna girmek ve onu görmek istiyordum. Defalarca uyuyup buraya gelmeme rağmen onu bulamamıştım fakat bu sefer kendime inanıyordum. Geleceğini hissediyordum.

Koşar adım bekleme salonuna girdim, onu gördüm. Zamir Hancıoğlu, sırtını bana çevirmiş şekilde bekleme salonundaki pencerenin önünde dikiliyordu.

Kalbim göğüs kafesimin içinde çırpınmaya başladı, ayaklarım uyuştu. Bacaklarımı zorlukla kıpırdatarak ona doğru ilerlemeye başladım. O an ellerimin ve bacaklarımın şiddetle titrediğini hissettim ama bu bile ona ulaşmama engel olamadı.

Omzunun arkasında durdum. "Zamir?"

Omzunun üzerinden yavaşça bana baktı, kan toplamış kara gözleri kalbime ucu kor bir bıçak geçirmişti. "Mihrinaz." Kısık, boğuk ve kırılgan ses tonu içime işledi. Fakat yaka yaka işlemişti. İliklerimi küle çeviren sesi dizlerimin bağını çözmüştü. Adımı sanki beni yaralamak ister gibi telaffuz etmişti.

"Özür dilerim."

Başını iki yana salladı. "Dileme." Sesindeki ton, ismimle beraber tüm ruhumu yaraladı.

Hâlâ sırtı bana dönüktü fakat umursamadan devam ettim: "Mecburdum."

"Değildin." Kalbimi parçalamak istermiş gibiydi bu sefer.

"Anlamıyorsun. Benim yüzümden sizi rahat bırakmayacaklardı."

Bana döndü. Uzun kirpiklerini ağır çekimde kırpıştırdı. "Ben, her şeyi göze alıp seni getirdim evime." Hayır, bağırmamıştı. Ama keşke bağırsaydı. Çünkü o kadar kısık bir sesle yüzüme doğru tıslamıştı ki birkaç adım gerilemek dahi istemiştim. "Ben korkak mıyım? Ha? Korkak mıyım ben?"

Mahcup bir şekilde başımı yere eğdim. "Değilsin."

"Bana sarılıp ardından nasıl terk ettin beni?"

Dudaklarım seğirirken, "Mecburdum," dedim. Gözlerimi hâlâ ona dokunduramamıştım. Sesindeki duygu yoğunluğu ve bakışlarındaki o ifade beni eziyordu.

"Bana sakın masal okuma!"

Bu sefer o kadar şiddetle bağırmıştı ki geriye doğru gitmiştim. Üzerime doğru yürümeye başladı. "Ben seni korurdum. Ben seninle ilgilenirdim. Ben seni..." Devam etmedi. Durdu. Dudakları âdeta mühürlenirken gözlerini sıkıca yumup açtı ve bir adım geri çekildi. "Kahretsin."

Kaşlarımı çatarak tam önünde durdum ve başımı kaldırıp yüzüne baktım. "Sen beni? Söylesene? Ne?"

Kafasını omzuna doğru yatırdı. "Söylemeyeceğim."

Çenemi dikleştirdim. "Cesaretin mi yok?"

O an olmuştu her şey. Zamir'in kolu belime gitmiş, beni kendisine doğru çekmişti. Bedenlerimiz birbirine çarptığı an âdeta tüm hastane alev almıştı. Sanki eksik parçam tamamlanmış gibi ona baktım. Gözlerindeki kıvılcım içimi ısıttı. Ve benim ona tam o an içim gitti...

Başını eğerek aramızdaki o belirsiz mesafeyi kapattı, dudaklarım arasından titrek bir nefes kaçtı. Kolu kelepçe gibi belimi sarmıştı. Kolundaki damarların atışını belimin kıvrımlarında, sert nefesini ise yüzümün her noktasında hissedebiliyordum.

Çok güzel nefes alıyordu vicdansız.

"Cesaret?" diye sordu. Nefesi yüzüme çarptığı an kollarının arasına yığılmamak için kendimi zor tuttum.

"Cesaret."

Zamir, tek kaşını kaldırdı ve meydan okuyan gözlerini gözlerime dikti. "Sende olmayan bir şeyi benden talep mi ediyorsun, keçi? Cesaretin olsaydı o evi terk etmezdin."

Gözlerimdeki ışık onun karanlık gözlerinde söndü. "Sizin için yaptım."

"Yapma," dedi öfkeyle. "Çekip gitmenden daha ağır bir şey yok, geri zekâlı!"

"Bana hakaret etme."

"Gitmeseydin o zaman!"

Dolan gözlerle, "Gelip alsaydın o zaman!" diye bağırdım. "Gelmemen gerektiğini bile bile seni bekledim ben aptal herif! Hep seni bekledim. Gelmedin." Beni bulacağından öyle emindim ki... Nerede olsam beni bulabilirmiş gibi bir his içimde hep vardı ve olmaya devam edecekti.

Sol gözümden bir yaş yuvarlandığı an olan olmuştu. Zamir, o yaş düşerken kirpiklerimin ucunda yakalamıştı. Dudaklarıyla. Dudakları gözyaşını emdiği an başım dönmüştü. "Ağlamak yasak."

"Kızma o zaman." Yanağımda ne zaman dolaştığını bilmediğim başparmağı duraksadı.

"Kızdırma sen de."

Başımı göğsüne saklarken, kısık sesle, "Özür dilerim," dedim. "Gelme yine de sen. Gelmeni istiyorum ama gelme. Yanarız."

"Yanalım." Başımı göğsündeki mabetten çıkarıp yüzünün hizasına getirdim, Zamir'in gözleri alev alevdi. Bana doğru yaklaşırken nefesimi tuttum. Fısıldayarak, "Yan benimle," dedi.

Cevap vermedim. Onun yerine elimi kaldırıp sakallarına götürdüm. Parmaklarım çenesine dokundu. Keskin ve kemikli bir çenesi vardı. Fakat ona dokunduğum an sanki tüm kemikleri eriyormuş gibiydi. Kirli sakalı epeyce uzamış elime batıyor ama canımı hiç acıtmıyordu.

Zamir yüzünü okşarken sadece beni izliyordu. Sıcak nefesleri parmaklarıma çarpıp kalp ritimlerimle oynuyordu. "Yanarım senin için." Parmaklarım saçlarına ulaştı. "Ama seninle yanamam. Seni yakamam."

Zamir bana tarifi benzersiz bakış attı. "Küllerim de senin olurdu."

"Biliyorum." Gözümü sıkıca yumup açtım. "Fakat yapamam."

Zamir elini belimden çekti. Ben uzağa giderken saçlarındaki elim boşluğa düşmüştü, ruhum gibi. Bana bakıyordu ama gözlerinde saf öfke barındırıyordu.

Adım atmaya başladığı an, "Gitme!" diye bağırdım.

Bana döndü. "Sen gitme dememe dahi müsaade etmeyen birisin." Başını iki yana salladı. "Hakkın yok bu kadarına."

"Zamir!" diye bağırdım arkasından. "Sakallarının arasına gizledim hislerimi. Kesme onları."

Ve gitti.

Aynı benim gibi.

Acımasızca gitti.

Aynı benim gibi.

Terk etti.

Aynı benim gibi.

Terler içinde kendi sesime uyandım, Cihan âdeta dalarak odaya girdi. Derin nefesler almaya başladığım sırada bana uzattığı bardağı aldım ve ılık suyu büyük yudumlarla içmeye başladım.

"Kâbus mu gördün?" Başımı iki yana salladım. Onun olduğu hangi rüya kâbus olabilirdi ki? Kötü bir rüya olsa da asla kâbus değildi. "İyi misin?" Cevap vermedim ve boş bardağı ona uzattım. Sabırsızca, "Cevap ver!" diyerek bardağı sıktı.

"İyi değilim, oldu mu?" diye bağırdım. "Çık dışarı!"

Hiçbir şey söylemeden dışarı çıktı, parmaklarımla şakaklarıma dokundum ve hafif masaj yapmaya çalıştım.

O beni terk etmişti.

Sabaha kadar bu cümleyi kendi kendime tekrar etmiştim. Uyumaya cesaretim yetmemişti. Sabahın ilk ışıkları karanlık odama dolduğu zaman elimi, yüzümü yıkadıktan sonra üzerimi giyerek odadan çıktım. Parmaklarımın ucunda koridorda ilerledim, hâlâ uyumakta olan Cihan'ı görüp daha sessiz olmaya özen gösterdim. Kapının önüne gelene kadar çıt çıkarmamıştım. Spor ayakkabılarımı ayağıma geçirip kapının kilidini yavaşça çevirirken arkayı kolaçan etmeyi ihmal etmiyordum.

Sonunda başardım, kapı kolunu çevirdim ve kendimi dışarı attım. Bundan sonrası daha kolaydı benim için. Markete inmiş, kendime sandviç ile meyve suyu alıp dışarı çıkmıştım. Öncesinde tek maksadım sitenin bahçesinde oturmaktı. Fakat sonra sınırlarımı geçmek adına siteden çıkmaya karar vermiştim.

Kendimi sokağa attım, ciğerlerime temiz hava çekmiş, ardından sandviçimi yemeğe başlamıştım. Antakya mis gibi kokuyordu. Her ne kadar İskenderun'a âşık olsam da bura da Hatay'ın bir parçası olduğu için oldukça özeldi.

Artık tamamen yalnızdım. Dedem yoktu. Zamir yoktu. Turan, Fatih, Cihan ve Hazal yoktu. Baran, Büşra yoktu. Halam yoktu.

Annem ve babam ise hiç olmamıştı. Bir kardeşim bile olmamıştı.

Ben hep mi yalnızdım?

Evet. Ne kadar acı olsa da ben hep yalnızdım. Garipsemem gereken bir durum olmamalıydı bu. Ama olmuyordu. Ona alışmıştım. Ne kadar kavga etsem dahi onun varlığına aşina olmuştum. Ve yokluğu ağırdı...

Uzun bir süre yürüdüm. Zaman kavramını yitiren zihnim hâlâ bulanıktı. Ayaklarım isyan bayraklarını çekene kadar yürümeye devam ettim. Birazdan Cihan uyanacak ve beni arayacaktı. Bundan emindim ama umursamadan yürümeye devam ediyordum. En sonunda dağınık bir mahallede oturmaya karar vermiştim. Sürekli silikleşen ama sonra net bir şekilde zihnimde çalkalanan düşüncelerim vardı. Bazen saatlerce düşünüp hiçbir sonuca varamıyordum. Bazen vardığım sonuçlar beni korkutuyordu ve onların doğruluk paylarını yok ederek rahatlamaya çalışıyordum.

Kim olduğumu unutmaya ihtiyacım vardı ama bu sadece onun yanında mümkün olmuştu. İlk ve son kez sadece onun yanında adımı, soyadımı, boğuşmaktan bile aciz olduğum sorunlarımı unutmuştum. Şimdi ise unuttuğum tüm o şeyler kıymık olup bana batıyor, canımı yakıyordu. Cihan yanan yerlerime üflese de derman olamıyor, üzülüyordu. Üzülmesini istemiyor, bu şekilde bana bağlı olduğu için ondan nefret ettiğimi düşünüyordum ama ona beslediğim hissin nefret olmadığına da emindim.

Delinen uykularım beni bitap düşürdüğü için zayıflamıştım bu süre zarfında. Cihan zorlamasa yemek yemeyi bile unuturdum büyük ihtimal. Midemi delen kahveleri fazlaca tüketiyor, birkaç lokmayla hayatta kalmaya çalışıyordum.

Kuş sesleri kulağıma doldu, en son ne zaman bu kadar özgür hissettiğimi sorguladı zihnim. Normal insanlar gibi sabah koşularına çıktığımda bile yalnız olmazdım. Bana her zaman Turan eşlik ederdi. Düşünüyordum da yalnız kaldığım anlar sadece odamla sınırlıydı sanırım.

Ayağa kalkarak geldiğim yoldan döndüm. Siteye vardım, yorulduğum için bahçedeki bankta oturdum ve uzun bir süre yere bakmaya başladım. Gözlerimi sıkıca yumup, "Neden ben?" diye sordum. "Onunla üniversitede tanışabilirdik. Dedeme karşı gelip onunla görüşmeye devam edebilirdim. Hayatımdaki tek aksiyon onunla buluşmak olurdu." İç çektim. "Ben onu özlemek istemiyorum," diye mırıldandım. "Gelmemeli. Ama gelmesini diliyorum."

Oldukça tanıdık bir ses, "Dileğin kabul oldu, keçi," dediğinde irkilerek gözlerimi açtım ve onu gördüm.

Zamir Hancıoğlu karşımdaydı. Otogarda olduğu gibi yine beni duymuş ve efsunlu bir şekilde tam yanımda belirmişti.

Fakat o... Başka görünüyordu. Sakalları yoktu. Benim sevdiğim sakalları yoktu. Sakallarını kesmişti...

XI

Sana.. En Çok Sana

"Onun kaburgaları..

Sarılmam ve mahkûm olmam için yaratılmıştı sanki."

Göğsümün onu gördüğü anlarda sıkışmasına artık aşina sayılırdım. Fakat uzun müddet sonra onu görmek göğsümün yanı sıra boğazımı da sıkıştırmış, bir taşın tam oraya oturmasına sebep olmuştu sanki. Biriktirdiğim tüm kelimeler boğazımda taş olarak oturmuştu ve canımı yakmaya yemin etmişti. Kelimeler dudaklarımdan ve ses tellerimden bağımsız olsalar çoktan onun eteklerine doğru dökülürdü ama neyse ki bana mahkûmlardı.

Giderken ona söyleyemediklerim, ruhumda yanık izine benzer bir iz bırakmıştı. Kalbimde derin bir kesik izi bırakmıştı onu terk edişim. İçimde ince bir sızı bırakmıştı, beni son kez olduğunu bilmeden kollarıyla sarması.

Bazı anlar vardı. Kalbinin yanında şiddetle çarptığı adamı görürdünüz. Kaçıp gittiğin, pişmanlıkla aradığın o insan sana geldiğinde kalbin çarpmazdı. Dururdu. Çünkü o aynı senin gibi acımasız davranırdı. Düne kadar canını koruyan adam şimdi, intikam almak için hislerini gizlediğin sakallarını kesmiştir çünkü.

Zihnime kök salmaya başlamış anılarım, depremlerle yıkılıp enkaz hâlinde aramıza düşmüştü. Onu karşımda görmek, içimde saklı kalan tüm hislerimin birer birer gün yüzüne çıkmaya başlaması demekti. Her zaman bana gelmesini istemiştim. Gitmeme rağmen içten içe arsızca gelmesini ummuştu bir yanım. O şimdi bana gelmişti. Ama beni yaşatmak için değil, beni öldürmek için gelmişti âdeta.

Onu sakalsız gördüğüm an son kez sarıldığında içimde peydahlanan o ince sızı yeniden canımı yaktı.

Ayaklarım gitmişti ondan. Ama kalbim? Zihnim? İliklerimin onun kalbine yapışık kalmasına, avuç içlerimin dahi onsuz sızlamasına rağmen gitmiş sayılır mıydı?

Meğer ben ondan giderken bile onda kalmışım. Meğer benim evim bildiğim hiçbir yer onun kadar yuvam değilmiş.

Gözlerim sızlamaya başladı, ayağa kalkıp onu inceledim. Siyah botları, siyah pantolonu, siyah ince kazağı ve siyah kalın deri ceketi saçlarıyla uyum içerisindeydi. Onu hiç bu kadar karanlık gördüğümü hatırlamıyordum. Baştan aşağı zifirîydi âdeta. Fakat buna rağmen güçlü görünmüyordu. Aksine göz altları çökmüştü ve saçları en az zihni kadar dağınıktı.

Kalbim göğüs kafesimin içinde son nefeslerini verdiğinde Zamir'e doğru adım bile atamıyor, konuşamıyordum. O ise sadece bakıyordu. Biraz öfkeyle, biraz sinirle, biraz kızgınlıkla; çokça şefkat ve hasretle...

"Yürü." Sesi ondan beklenmeyecek kadar kabaydı. İtiraz kabul etmeyeceğini bariz belli eden ses tonu beni içten içe sevindirmişti sanırım. Beni yanında götürmesini istiyordum. Günlerdir yaşadığım bu şeye katlanamıyordum artık.

"Zamir." Sesim o kadar kısık çıkmıştı ki bir an duyduğundan bile şüphe etmiştim.

Sert bir sesle, "Sus ve yürü sadece," dedi. Bir an onun olup olmadığını yoklamak adına yüzünü inceledim. Çünkü bu onun konuşma tarzı, onun seçtiği kelimeler olamazdı.

"Ama," diye itiraz edecekken bana öyle baktı ki geri adım atmak zorunda kaldım.

"Sana seçim şansı sunan oldu mu? Önüme düş. Hemen!"

Tam ağzımı açıp bir şey söylemek istediğim anda binadan koşar adım çıkan Cihan, susmama neden olmuştu. Cihan'ın gözleri endişeyle etrafı taradı. Ardından gözleri gözlerime değdi. Durdu. Beni bulduğuna sevindi ama Zamir'i görmek kaşlarını çatmasına neden

oldu. Hızlı adımlarla gelip yanıma ulaştı, aramıza girerek Zamir'in önünde durdu.

"Bir problem mi var?" Cihan, her zamanki kıskanç tavrıyla Zamir'e baktı, bundan önceki kavgalarını umursamasam da bu sefer dikkatimi onların üzerinde toplamıştım.

Zamir, çenesini dikleştirdi ve oldukça tehlikeli bir tavırla başını salladı. "Evet, sen."

Cihan, kaşlarını çattı anlamadığını belli eden bir edayla. "Ne?"

Zamir'in gözlerinde bariz beliren alevleri fark ettiğim an aramıza girmiş olan Cihan'ın arkasından çıktım. Zamir ise bunu fark ettiğinde tebessüm eder gibi olmuştu. Ya da bu sadece benim gördüğüm bir sanrı, zihnimin bana kurduğu bir oyundu. Buz gibi bir tonla, "Aramıza girmek cüretini bulman başlıca bir problem," dedi. Gözlerini çoktan benden almış, başını omzuna doğru yatırmıştı.

Cihan bana döndü aceleyle. "Eve çık hemen."

Bu, Zamir'i delirtmeye yetmişti. Birden Cihan'ın yakasına yapıştı, kolundan tutarak onu durdurmaya çalıştım. "Sen kimsin lan? Ona nasıl emir verirsin?"

Yüksek sesle, "Zamir, dur!" diyerek onu Cihan'ın üzerinden çektim, öfke saçan gözlerle bana baktı ve tekrar Cihan'ın üzerine yürüdü. Bu sefer aralarına girerek Zamir'in önüne bariyer olduğumda durdurabilmiştim.

Cihan arkamdan, "Bu o değil mi?" diye sordu. Bana sorduğu soruya kendisi cevap veriyormuş gibiydi. Zamir bana ve Cihan'a baktı, siyah hareleri sorularla doluydu fakat ağzını dahi açmıyordu. Cihan, "Mihrinaz, eve çık," dedi tekrar ama bu sefer ses tonu kendisini bile yanıltacak kadar güvensizdi. Onu dinlemeyeceğimden en az benim kadar emindi.

Bu sefer bedenimi ona doğru döndürdüm. "Cihan, git." İki kelimelik cümlem aniden ağzımdan firar ettiğinde bu cümlem bir kavganın sonu ve başka kavgaların başlangıcıydı. Kurduğum cümleden sonra Zamir durdu. Ben durdum. Cihan durdu.

Dudakları şaşkınlıkla aralanırken, "Ne?" diye sorabildi zorlukla.

Gözlerimi Cihan'ın benden ayrılmamakta ısrarcı olan kahverengi gözlerine dikerek, "Git," dedim tekrar. "Çünkü ben de gideceğim." Bunu yapmam gerektiğini artık anlamıştım. Onu terk ederek kendimi mahvetmiştim. Yaşayan bir ölü olmaktan, Zamir'in bana kırgın olmasından usanmıştım artık.

Üzüntüyle, "Ne zaman geldin ki?" diye sordu. Zamir tekrar ona doğru atıldı. Bu sefer Zamir'in elinden tutup onu zapt ettim. Elinden tuttuğum an duraksadı ve geri çekildi.

Dudaklarımı yalayarak başımı kaldırdım ve Cihan'a baktım. "Sakın engel olma." Başımı Zamir'e doğru çevirdim. "Gidelim."

Zamir önce bana, ardından Cihan'a baktı. Sonrasında ise elimi sıkıca tutarak beni arkasına aldı ve yürümeye başladı. Elimden tuttuğu an düşük olan omuzları kalkmış, âdeta güçlenmiş gibiydi. Ben ise sanki yeniden doğmuştum. Günlerce susuz kalmış bir çiçektim ve elinden tuttuğum an üzerime atılan suyla beraber dirilmiştim.

Arabasına vardık, önce beni bindirdi. Ardından etrafı kolaçan ederek kendisi de sürücü koltuğuna geçmişti. Zamir seri bir şekilde arabaya bindi, aynadan Cihan'ı gördüğümde titredim. Heykel gibi durup arkamızdan bakıyordu. Kimseyi aramıyor, koşmuyordu. Sadece bakıyordu. Dudaklarım onun bu görüntüsü ile seğirirken ellerimi birbirine kenetledim.

"Gözünü o aynadan hemen çek."

Zamir'in buz gibi sesi irkilmeme neden oldu. Hayretle ona baktım. Bu o olamazdı. Bana daima şefkatle yaklaşan, sesinin tonunu bile çok nadir yükselten Zamir gitmiş, yerine bana bağıran biri gelmişti. Onun yabancı görüntüsünü şaşkınlıkla izledim, gözüm yine kestiği sakallarına değmişti.

"Sakalların?"

Motorun çığlığı kulaklarıma doldu, araba öne doğru atıldı ve ben koltuğa sindim. "Konuşma. Kemerini tak."

"Ama sakalların?"

Direksiyonu tutan parmakları sıklaştı. Elindeki damarlar iyice kabarırken derin nefes aldı. "Sus. Tekrarlamayacağım. Sesini duymak istemiyorum." *Sesimi duymak istemiyor.*

Gözyaşlarım benden izinsiz şekilde aktı, başımı cama doğru çevirdim. Beni kırdığında ve bana kızdığında ağlamaktan nefret ediyordum. Üzerimde böyle bir etkiye sahip olması beni deli ediyordu.

"Sana kemerini tak dedim!"

Sesinin tonuyla yarışacak bir şekilde, "Bağırma bana!" dedim.

"Bağırmıyorum!" diye bağırdı. Karşılığında ise ona yaşlı gözlerle bakıp arabanın kapısını açtım. Bir bacağımı dışarı attığım sırada Zamir şiddetle, "Kapıyı kapat!" diye sesini yükseltti.

"Durdur arabayı! İneceğim!"

İnatla kapıyı kapatmadım. Bir ayağım kapının dışındaydı ve Zamir arabayı durdurmaktan korkuyordu. Orta hızla giden arabayı kontrol etmeye çalışıp bir taraftan da beni çekiştiriyordu. "Gir içeri!"

"Bana sakın emir verme, aptal herif!"

Zamir öfkeyle, "Geri zekâlı!" diye tısladı. "Hem suçlu hem keçi."

Tam ağzımı açıp ona cevap vermeye hazırlandım ki beni sıkıca tutup kendine doğru çekti ve kendimi bir anda kucağında buldum. Aynı anda araba durdu, başım direksiyona çarpacaktı, buna izin vermeden avucuyla başımı korumuştu. Birkaç saniye sonra sessizlik hâkimiyet kurdu, ona itaat etmeyen tek ses nefeslerimizdi. Göğsüm şiddetle inip kalktı, başımı koruyan el çekildi. Kirpiklerimin üzerinden ona baktım. O ise çoktan gözlerini üzerime dikmişti.

Aniden bedenime yayılan ateş, beni kül edecek kadar kuvvetliydi. Ben onun kucağındaydım. Yeni idrak ettiğim bu kocaman ayrıntı kalbimin hızlanmasına neden oldu. Kıpırdamaya dahi korkarken Zamir öfkeyle hâlâ yüzüme bakıyordu. Saf öfke gözlerini örtse de o perdeyi aralarsam içinden çokça özlem çıkacağından emindim. Beni özlediğinden adım gibi emindim. Çünkü bu öfkesinin kaynağı da bendim. Bensizlikti.

"Durdurdum arabayı. İnecek misin?" Sesi alay doluydu. Aşağıya inmeyeceğimden adı gibi emindi. Zamir'in eli yüzüme doğru yaklaştı, ne yapacağını anlamamıştım. Birkaç saniye eli askıda kalmış, ardından gözlerimin etrafını bulmuştu. Ah... Yüzümdeki ıslaklığı

temizliyordu. "Sana ağlamak yasak demiştim." Gözlerim gözlerine takıldığında yeniden doldu.

"Dedin."

Zamir sesli şekilde yutkundu. "Neden dediklerimi hiç dinlemiyorsun?"

Yüzüm düştü. "Unuttun mu?" diye sordum. "Ben şımarık bir kız çocuğuyum."

Başını salladı. "Evet, kesinlikle öylesin." Ona baktım, kalbim sanki içimden kayıyormuş gibiydi. Göğsüm nefesleri zorlukla alıyor, her defasında inip kalkıyordu.

Dudak bükerek kollarımı kaldırdım. Kucağında kıpırdayarak doğruldum ve hiçbir şey söylemesine müsaade etmeden boynuna sarıldım. Başımı boynuna gömdüğüm an ciğerlerime dolan parfümünün kokusu şiddetli şekilde ağlamama neden oldu.

"Ağlayacağım. Affet ne olur," dedim zorlukla. Boynunu kollarımın arasında sıkıştırdım. "Ağlıyorum, özür dilerim." Şiddetle sarsılıp ağlamaya başladığım an bedeninin gerildiğini hissettim. Bir dakika sonrasında Zamir, güçlü kolları ile beni sardı. Bu sefer, her an düşüp kaybolabilirmişim gibi beni sıkıştırmıştı kollarının arasına. Kemiklerimi kırmak istercesine bir hiddetle bana sarıldı, ağlamam iyice şiddetlenmişti. Dakikalarca kucağında ağladım. O ise sanki mümkünmüş gibi bana daha sıkı sarıldı her defasında.

"Affet." Burnumu çektim. "Gitmek istemedim hiç." Hıçkırdım. "Ama gittim."

Aciz bir sesle, "Ağlama artık," dedi ve kıvırcık saçlarıma dokundu nazikçe.

Kedi gibi ona sokuldum, ardından, "Okşasana saçlarımı yine," diye mırıldandım.

"İlgiye muhtaç küçük kız," dedi kısık bir sesle ve büyük ellerini kabarık saçlarıma daldırdı. Yüzümü boynunun girintisine sakladım, Zamir huylanarak kıpırdanmıştı.

"Şu an göğüs kafesini yırtıp kemiklerini de kucaklamak isterdim," dedim yalın bir sesle. "Bedenin sanki sana sarılmama engel oluyor,

Zamir. Dilediğim kadar sarılamıyorum sana." Hasretin gölgesi içime çöktü, gözyaşlarım boynunu ıslatmaya devam ediyordu. Zamir'den gitmiş olmakla bana beslediği tüm eşsiz, iyileştirici etkiye sahip, yatıştırıcı ve iç gıdıklayıcı hislerin tahtından indirilmiştim. Bunu daha yeni fark ediyordum. Belki de artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Yine de onunla olmaya değmez miydi?

Bedenlerimiz neredeyse yapışık olsa da ruhlarımız çok uzaktı. Ruhunu kucaklayamıyordum, kalbine dokunamıyordum. Onun içi, gittiğim için bana küstü. Gözlerindeki zifirî boşlukta yuvarlanıyor, her defasında gittiğim anın ortasına çakılıyordum. Beni saran kolları âdeta bir meleğin kanatları kadar huzur veriyordu. Fakat ben ona huzur veremiyordum.

Sessizlik üzerimize çöreklenmeye devam ederken zihnimdeki kitaplar ve karakterler birbirine karıştı. Okuduğum kitapların gözümde canlanan sahnelerini anımsadım, nerede olduğumu dahi unutmuş gibiydim. Patch ve Nora[3] geldi aklıma. Patch'in son cümlelerinden biri neydi? Sanırım net hatırlıyordum. *"Hayatımın hiç böyle eksiksiz olacağını sanmazdım."* Peki ya ben? Hayatım delik deşik olurken, hiçbir şey tam değilken bana ne olacaktı?

Burnumu çekerek, "Ağladığım için bana kızgın mısın?" diye sordum çatlayan sesimle.

"Sana kızgınım," dedi. "Sana kırgınım. Sana..." Gözlerimi sıkıca kapattım ve devam etmesini diledim ama etmedi.

"Bana?" diye sordum. Devam etmesini deli gibi istiyordum. Bu cümleyi tamamlaması gerekiyordu.

"Sana... En çok sana."

Hiçbir şey söylemedim. Başımı boynundan ayırarak ıslanmış olan yüzümü silmek için ceketini kolu boyunca aşağı çektim ve yüzümü kazağına sildim. Sanki gereksiz bir giysiymiş gibi deri ceketi o an fazla gelmişti bana. Ceketini sağ kolundan çıkardım, sırtını öne doğru getirip bana yardım etti. Ceketini diğer kolundan da sıyırıp gelişigüzel şekilde arkaya fırlattım, Zamir, "Kapıyı kapatsana," dedi tuhaf

[3] Patch ve Nora; Becca Fitzpatrick'in 2009 yılında çıkan, dört romandan oluşan *Hush Hush* serisinin başkarakterleridir.

bir şekilde. Açtığım kapının hâlâ açık olduğunu yeni fark etim. Zamir'in üzerinden kalkarak kapıyı kapattım, yeniden kucağına oturup oturmamak hakkında tereddüt ettim. Fakat düşünmeme dahi fırsat tanımadan beni çekip tekrar kucağına oturtmuştu. "En son nerede kalmıştık?"

Boğuk ve erkeksi sesi, bedenimin gerilmesine neden olurken saf bir ifadeyle ona baktım. "Nerede?"

Dudakları yukarı doğru kıvrıldığında, "Beni soyuyordun?" dedi muzip ifadeyle.

"Yüzümü kazağına silebilmek için çıkardım," diye açıklama yaptım, suratını yalandan buruşturdu.

Başını iki yana salladı. "Sümüğünü de sildin ama."

Omzuna vurmak için elimi yumruk yapıp kaldırdım, bileğimi havada yakaladı, nabzımı öptü ve beni kendine çekti. Dudaklarımın arasından kesik bir nefes kaçarken, "Ne yapıyorsun?" diye sordum. Nabzımı öpmesi başımı döndürmüştü âdeta. Kucağında olmasam ayaklarım beni taşıyamazdı ve düşerdim yüksek ihtimalle.

"Bizi yakıyorum. Hani yanardın benim için? Yanalım o zaman."

Kısık sesle, "Sen kendini de yakarsın," dedim ve yüzlerimizi aynı hizaya getirdim. "Bırak ateşi ben yakayım. Çünkü asla o ateşin sana dokunmasına izin vermem, Zamir." Onu gitmiş olmakla yakmıştım ama bundan sonra yakamazdım, biliyordum.

Ardından gözlerimi yumup dudaklarımı yanağına bastırdım. Kalp atışlarımı hissedememiş, nefes almayı unutmuştum. Zamir'in şaşkınlığı solumayı unuttuğum havaya karışırken eli saçlarıma gitmişti. Nefesi nefesime karışmaya başladı, tam olarak bu anda ölmeyi dilemiştim. Zamir, eliyle başımı tutarken diğer eli belime kaymıştı usulca. Ben ise ellerime hiçbir yer bulamıyor, hareket dahi edemiyordum.

Dudaklarım yanağında asılı kaldı, nefes bile almak için geri çekilemiyordum. Gözlerimi sıkıca yumarak hem bitmesini hem de sonsuza kadar sürmesini istedim, bu anın içinde kayboldum.

Zamir, "En çok beni şimdi yaktın," dedi, nefes nefese. "Sen hep beni attın ateşe."

"Özür dilerim."

Kafasını iki yana salladı. "Özür dileme, ağlama." Dudak bükerek ona baktım, elim yüzüne gitmişti. Pürüzsüz yüzüne dokunduğum esnada kesilen her bir sakalı bıçak misali içime batmıştı sanki. "Öpsene beni yine," diye fısıldadı. Önce çenesini öptüm. Ardından tekrar yanaklarını, şakaklarını. Sakalının bıraktığı boşlukları gözyaşlarım doldururken Zamir, durmamı istercesine beni kendisine bastırdı. "Üzülme artık."

"Hislerimi kestin."

"Sen benimkileri, giderken ezip geçmedin mi?" Haklı olması tenime bir meşale uzattı ve beni acımasızca yaktı. Ruhum kuşatması altında olduğu bedenimin altında titredi. Sustum. Dilime paslı bir kilit vurduğumu fark eden Zamir ise devam etti: "Söylesene... Nasıl gidebildin?"

"Seni korumak için gitmem gerekti. Baran, Büşra, o doğmamış bebeğin canını tehlikeye atmak sence de bencillik değil mi? Şımarığın teki olabilirim ama vicdansız değilim ben. Gitmemeliydim, seni terk etmemeliydim... Haklısın, tamam mı? Ama benim de kendimce sebeplerim vardı."

Çatılan kaşları gevşerken, "Seninle ne yapacağım ben?" diye sordu, iç çekerek.

"Saçlarımı okşamaya ne dersin?"

Şirince sorduğum soruya karşılık kirpiklerini kırpıştırarak bana baktı, burnundan sesli nefes vererek alayla güldü. "Küçük kız çocuğu."

Omuz silktim. "Eskiden hep dedem okşardı."

Elini kaldırarak parmaklarını kıvırcık saç tutamlarıma doladı. "Bundan sonra ben okşayacağım." Gözlerimi yumup açarak ona gülümsedim. Aptalca bir gülümseme yüzümde takılı kaldı, bunu umursamadım. Çünkü o, bana bakıyordu ve bu sefer gözlerinde karanlıktan ziyade güneş vardı. Güneş onun karanlık gözlerinde arsızca doğmuştu.

"Seni..." diyerek duraksadı birkaç saniye. Yüzü yay gibi gerildi, "Özledim," diye devam etti cümlesine. Kalbim ansızın benimle paylaştığı bu cümlesiyle toy bir kuş gibi kanat çırpmaya başladı, yüzümde belli belirsiz tebessüm peyda olmuştu.

Omuzlarımı dikleştirerek, "Demek beni özledin," diye, mırıldandım şuh bir sesle. "Hımmm."

"Hımmm mı?" diye sordu kızgınlıkla. "Başka bir şey söylemeyecek misin?" Sanırım ona karşılık vermediğim için bozulmuştu.

Kıkırdayarak, "Ben de seni özledim," dedim, daha fazla onu bekletmeden.

"Rüyalarına da girmedim fark ettiysen." Bana trip atar gibi konuşmuştu bu sefer.

Elim saçlarına giderken sitem eder gibi, "Her gece seni orada bekledim," dedim. "Beni yokluğunla cezalandırdın."

"Yine de ödeşmedik."

Haklıydı. "Doğru," diyerek dudaklarımı ıslattım. "Beni kötü emellerine alet mi edeceksin yoksa?"

Düşünürmüş gibi yapıp, "Mesela," dedi. "Saçlarını okşamak yerine çeksem?"

Tatlı görünmeye çalışarak, "Sen bana kıyamazsın ki," dedim. "Hiçbir koşulda hem de." Bana ne demişti? *"Eğer bir gün seni kıracak olursam samimiyetimden şüphe duy."*

Kaşları şaşkınlıkla havalandı. "Bana çok güveniyorsun sen."

Omuz silktim. "Hak ediyorsun." O an yüzündeki eğlenen ifade kaybolmuştu sanki. Araya tuhaf bir sessizlik girdi, elimi yavaşça saçlarından çektim.

Birkaç dakika sonra, "Yerine geçecek misin? Yoksa böyle mi yolculuk yapacaksın?" diye sordu. Aptalca gülümseyerek onun kucağında oturduğumu fark etmiştim. Hızla yanındaki koltuğa geçtim, Zamir arabayı çalıştırdı.

Kalbim göğüs kafesime şiddetli şekilde darbeler indirmeye devam etti, tüm bedenime âdeta ateş düşmüş gibiydi.

Bir dakika dahi geçmeden, merak ve siniri aynı anda barındıran bir sesle, "O kimdi?" diye sordu.

"Cihan," diye yanıtladım sorusunu. "Turan'ın liseden beri arkadaşı."

"Onunla mı kaldın bunca zaman?" Başımı onayla sallayınca gerildiğini hissettim. "Sana bir şey yaptı mı? Dokundu mu?" Zamir'in son soruda sesi titremişti. Bunu bariz bir şekilde hissetmiştim.

"Hayır tabii ki!" Cihan bunu asla yapacak biri değildi.

"Ne zamandır sana âşık?"

Kaşlarımı çatarak ona döndüm. "Bana âşık olduğunu nereden çıkardın?"

"Gözlerinden."

Durumu açıklama gereği duyarak, "Liseden beri. Ama saplantılı bir şekilde. Yani gerçekten beni sevdiğini sanmıyorum," dedim. Beni dikkatle dinliyordu ama son cümlemi ciddiye aldığı söylenemezdi.

Alayla güldü. "Gerçek aşkın ne olduğunu biliyor musun sanki?"

Gözlerimi devirip yüzümü buruşturdum, "Sen çok biliyorsun."

Derin nefes alarak anlık bana döndü. Ardından tekrar yola odaklandı. "Turan bir şey dedi mi?" Konuyu aniden değiştirmesine anlam veremesem de ona ayak uydurmayı seçmiştim.

Başımı iki yana salladım. "Dedemle konuştum. Çanta ondaymış. Turan benden alıp ona götürmüş."

Düşünceli bir tavırla, "Turan başka bir şeyin peşinde," dedi. "Ama neyin?" Sanırım esas çözmem gereken de tam olarak bu düğümdü.

Onaylayarak, "Bana da şüpheli geliyor," dedim. "Ama dedem ve Cihan onu savundu."

Huysuzca, "İsmini anma onun," diye mırıldandı.

"Neden?" diye sordum. Beni kıskanmış olması mümkün müydü? Bu içten içe hoşuma gitmişti sanırım.

"Çünkü canım öyle istiyor." Gıcık olduğum repliğini tekrar etti, torpidoyu açarak kafasına atmak için bir şeyler aradım. O an kucağı-

ma düşen bileklik afallamama neden oldu. Kaşlarım çatıldı, kolumdaki bileklikle kucağımdakini karşılaştırdım. Birebir aynıydı.

"Bu," dedim şaşkınlıkla. Seğiren dudaklarımı birbirine bastırdım zorlukla. "Benimkiyle aynı."

Zamir'e döndüm, bana bakıyordu dikkatli bir şekilde. Göz göze geldiğimizde ise silkinerek önüne döndü. "Bilekliğinin yıprandığını fark edip aynısından yaptırdım. Sen uyurken değiştirmek istemiştim."

"Neden?"

İmalı bir bakışla beni süzdü. "Âşık olduğun adam almamış mıydı? Yıpranırsa kötü olursun diye düşündüm."

Başımı yavaşça iki yana salladım. "Âşık olduğum bir adam yok," dedim kısık bir tonla. "Hiç kimseye âşık olacak cesaretim olmadı bu zamana kadar."

Dudakları kıvrılırken, "Demek yok," dedi kendi kendine. Ah... O sevinmiş miydi? Âşık olduğumu sandığı adam için defalarca sinirlenen Zamir, şimdi onun aslında var olmadığı için mutlu mu olmuştu?

Gülüşü bana bulaştı, ona sataşmak adına, "Beni kıskanıyorsun," diye mırıldandım. Bu ihtimal sanırım beni sevindirmişti saçma olsa da.

Gözlerinin ucuyla bakıp, "Ne kıskanacağım seni?" dedi. "Yok öyle bir şey."

Dudaklarımı birbirine bastırarak kafamı aşağı yukarı salladım inatla. "Var, var..."

"Yok!"

"Var!"

"Yok!"

"Yok!" deyip tersini söylemesini bekledim.

"Var!" dediğinde zaferle ellerimi birbirine çırptım. Sonunda beni kıskandığını ona kabul ettirmiştim. Sırıtarak bakışlarımı ondan çekip yola çevirdim, kaybettiği için daha fazla sesini çıkarmamıştı ama sertçe yutkunduğunu görmüştüm.

Bedenimi gererek, "Beni özlüyorsun, kıskanıyorsun!" dedim, doğrudan ona bakarak. Ellerimi ona doğru uzattım ve yanağından makas aldım. "Uçmuşsun oğlum sen." Bu tavırlarıma kızacağını düşündüm ama güldü ve kafasını sağa sola salladı.

"Çattık ya!" Ona dil çıkardım, "Bebek mi büyütüyorum acaba?" dedi, sahte bir kızgınlıkla. "Şirinliği bırakır mısın? Araba kullanıyorum."

"Vay," dedim son harfi uzatarak. "Şirin olduğumu da kabul ettin. Yoksa sen bana yavaş yavaş abayı mı yakıyorsun?"

Birkaç saniyelik bana döndü. "Susar mısın? Araba kullanıyorum ya ben!"

Onu kızdırdığımı fark ettim, koltuğuma yaslanarak yolları izlemeye başladım. Yine onunla beraber arabada, yoldaydık. En son bu arabaya bindiğimde peşimde adamlar vardı ve Hatay'ı terk ediyorduk. Peki, ya şimdi? Şimdi hangi bilinmezliğe yuvarlanıyordum ben?

Bu sefer yorgun bir sesle, "Nerede gidiyoruz?" diye sordum.

"Kimsenin bizi bulamayacağı bir yere."

Tüm bedenim ve ruhum umudun hissiyle sarmalandı o an. "Öyle bir yer mi var, Zamir?"

Bana döndü ve göz kırptı. "Biz istersek her şey olur, Kıvırcık."

XII

Satırlara Hapsolan Karakterler

"Mürekkeple değil, kanla yazılıyor sanki bu öykü."

İçime ektiğim yalnızlık düşüncesi her geçen yıl filizlenmiş, kökleri ruhuma kadar uzanmış ve iliklerimi sarmaşık misali sarmıştı. Kalbim paslanmıştı. Bundan emindim. Çünkü kalbimin attığını hissettiğim anlar neredeyse yoktu. Hayatım dedemin dizinin dibinde, onun bana miras bırakacağı hayatı sırtlanarak geçmişti. Sevmek ve sevilmek hissinin her daim sadece ona mahsus olduğuna kendimi inandırmıştım.

Fakat ben aslında binlerce hayat yaşamıştım. Binlerce kitap okumuş, yüzlerce film izlemiştim. Her karakterin içine girip onun hayatını yaşamış, onlarla beraber ağlamış, gülmüştüm. Onlara edilen ihanetler bana edilmiş, onları sevenler beni sevmişti sanki.

Bazen kendimi bir kitap karakteri, Zamir'i ise o kitaba giren yeni bir karakter olarak hayal ediyordum. Bu kitabın baş rolleri bizdik sanki. Satırlara hapsolan, kaderleri bir yazarın mürekkebinden çıkanlarla ölçülen iki karakter. Peki, bizim yazarımız neden bu kadar acımasızdı? Neden bana bu kadar acı çektiriyordu?

Olduğum yerde parmaklarımın ucunda döndüm, etrafı incelemeye başladım. Küçük bir daireye gelmiştik. Antakya'nın bittiği arazilerde eski bir apartmandı burası. Zamir'in dediğine göre binanın dışında kamera yoktu ve rahat bir şekilde hareket edebilecektik. Ev küçüktü ama çok şirindi. Dar koridor sarı renkli duvar kâğıdıyla sa-

nılmıştı. Girişte küçük dolap ve askılar vardı. Koridorun sağında ahşap mobilyaların olduğu mutfak, ortada diğer odalara nazaran büyük bir salon vardı. Koridorun sonunda banyo, solunda ise yan yana iki oda vardı. Evin içi soğuktu fakat içeri girdiğim andan beri ısındığımı hissediyordum.

Zamir, soğukluğu fark ederek ısıtıcıları çalıştırmak adına banyo tarafına geçmişti. Onun yokluğu aniden içimin buz kesmesine neden oldu, peşinden gittim. Geldiğimi fark ederek başını kaldırdı ve merakla bana baktı.

Umursamazca omuz silkerek onu izledim. İşini birkaç dakikada bitirdikten sonra ayağa kalkıp ceketini çıkardı. Kollarım benden izinsiz şekilde ceketine uzandı, Zamir bu ani hareketime karşılık afalladı ve bana verdi.

Sessizlik girdabını büyütürken salona geçmişti. Peşinden ayrılmamaya yemin etmiş gibi yine onu takip ettim. En sonunda usanarak bana döndü. "Beni neden takip ediyorsun?"

Omuz silktim. "Kaybolmanı istemiyorum."

Gözlerini kıstı. "Ben kaybolmam. O senin işin."

Çenemi dikleştirerek, "Hep böyle mi olacak? Sürekli bana laf mı sokacaksın?" diye sordum. "Bunun için mi seninle geldim?"

"Gelmeyip de ne yapacaktın?" diye sordu öfkeyle. "O herifle mi kalacaktın?"

"O herif dediğin adam benim yıllardır hayatımda!" Derin nefes alıp devam ettim: "Seninle geldiysem sana mecbur olduğumdan gelmedim ben! İstediğim için geldim."

Zamir gözlerini yumup açtı. Ona doğru birkaç adım attım, gözlerini gözlerime değdirmişti birkaç saniyelik. Fakat birkaç saniye yetersizdi benim için. Bu yüzden baktığı yöne doğru eğdim başımı. Gözlerimi gözlerine kilitledim, kaşlarını çattı. "Aradın mı beni?" İfadesindeki buzlar sıcak sesim eşliğinde erirken gözlerimi ondan ayırmıyordum.

Yorgun bir bakışla, "Yapma," dedi. "Bunu bana yapma."

Dudak büktüm. "Neyi yapmayayım?" Ona bir adım daha atıp aramızdaki mesafeyi kapattım. Başımı kaldırıp yüzlerimizi aynı hizaya getirdim, gardının indiğini hissedebiliyordum. "Hatalıyım. Haksızım. Ama geldim? Tüm tehlikeye rağmen yanındayım."

"Tehlike kimin umurunda?"

"Benim umurumda," dedim seri şekilde. "Benim yüzümden kimseye zarar gelmesini istemiyorum, Zamir."

Kendinden emin bir sesle, "Kimseye zarar gelmeyecekti," dedi. "Ben buna izin vermezdim."

Sakince, "Evine girdiler," dedim. "Çantayı alacak kadar dibine girdiler. Benim dedem güçlü. Turan güçlü. Onların önüne atamazdım kimseyi."

Başını iki yana salladı. Alayla gülerek, "Saçmalık," dedi.

Gözlerimi kısarak, "Kendine neden bu kadar güveniyorsun?" diye sordum. "Kimsin sen Zamir Hancıoğlu?"

Kısılan sesiyle, "Bu ne demek?" diye sordu.

"Kimsin? Annen, baban kim? İşin ne? Hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Babasının bir tuğgeneral olduğunu ve şehit düştüğünü elbette okumuştum fakat bunu onun ağzından duymalıydım. Kendisi hakkında ise Baran'dan duyduğum bir görevi olduğunu biliyordum. Bunun haricinde hiçbir bilgi yoktu onunla ilgili.

"T.C. kimlik numarası da lazım mı?"

Ciddi bir sesle, "Sana soru sordum," dedim. "Hakkımda her şeyi biliyorsun. Peki ya ben? Doğum gününü dahi bilmiyorum!"

"On dört nisan." Burcu koçtu demek ki. "Yirmi beş yaşındayım."

"Anladım."

Kaşlarım çatıldı. "Sen benimkini sormayacak mısın?"

"On iki aralık," dedi.

Hakkımda her şeyi bilmesi sinirlerimi bozmuştu. "Kimsin sen?"

"Kim olduğum neden bu kadar umurunda?"

"Bilmek istiyorum sadece." Onun hakkında birçok şey öğrenmek istiyordum. Misal babası ve annesiyle ilişkisini, kardeşi, ablası ya da

ağabeyi olup olmadığını, hangi okullara, hangi üniversiteye gittiğini, ilk kez kime âşık olduğunu, en son aşkının kim olduğunu... Bunların hepsini çok merak ediyor ve öğrenmek için sabırsızlanıyordum.

Soğuk bir sesle, "Anlatacak bir hikâyem yok," dedi. İtiraz eden bir mırıltı döküldü dudaklarımdan. "Herkesin bir hikâyesi vardır," dedim kafamı iki yana sallayarak.

Kuru bir sesle, umursamazca, "Benim yok," dedi. Kanepeye doğru yöneldi.

"Kaçıyorsun."

Göz ucuyla bana bakarak, "Ben kaçmam," diye laf attı bana. "Sana anlatacak hiçbir şeyim yok."

"Pekâlâ," diyerek konuyu kapattım. "Benim kıyafet ve kitaplara ihtiyacım var. Alabilir miyiz?"

"Aldırınız," diye kısaca cevap verdi.

Kanepeye, ondan uzağa oturdum. "Kendimiz gidip alsak olmaz mı?"

Başını bana doğru çevirdi. Sakalsız yüzü kalbime ucu korlaşmış iğneleri batırırken gözlerimi sıkıca yumup açtım. "Hâlâ Hatay'da olduğumuzun farkında mısın?"

"Burada beni tanıyacaklarını sanmam," diyerek ona karşılık verdim.

"Sen öyle san," dedi alayla. "Tüm Hatay ayaklanmış seni arayacak birazdan."

Geriye yaslandım. "Turan delirmiştir."

Çenesi kasıldı. Sert bir sesle, "Bunu kendisi istedi," dedi. "Seni benden almadan önce düşünecekti." Seni benden almadan... Dudaklarımı birbirine bastırarak cümlesine tebessümle eşlik etmek isteyen yüz ifademi kontrol etmeye çalıştım.

Elimi saçlarımdan geçirirken, "Peki, ya dedem?" diye sordum. "Turan'ın çantayı ona getirdiğini söyledi."

Zamir kendinden emin bir şekilde, "Çanta için peşine düşenleri uzaklaştırmak istedi çünkü," dedi. "Aynı zamanda oradaki şeyi görmeni istemedi. Pişman oldu."

"Ne olabilir ki?"

"Bilmem," dedi gelişigüzel bir şekilde. "Geçmişinizle ilgili herhangi bir bilgi olabilir."

Aniden heyecanla, "Annem ve babamla ilgili olabilir mi?" diye sordum. Zamir heyecanlanmama karşılık şaşırdı, tekrar geri yaslandım. "Mümkün mü sence?"

Benim aksime sakin bir tavırla, "Her şey mümkün, Kıvırcık," dedi. "Onu bunu bırak. Aç mısın?"

O an elimi nedensizce mideme götürdüm ve aç olduğumu hissettim. "Açım. Döner yiyelim mi?"

Yüzünü buruşturdu. "Döner mi?"

Gülümsedim bilmiş bir edayla. "Antakya döneri."

Zamir'in yüzüne çok küçük bir tebessüm kondu, kalbim atmaya başladı varlığını belli etmek istercesine. Karnımın içinde kelebek olduğunu varsaydığım şeyler uçuşuyor, ellerim ise istemsizce titriyordu. Oysaki sadece tebessüm etmişti bana. Nasıl bu kadar tesir edebilirdi tek bir mimiği?

Cebinden telefonu çıkarıp bana uzattı. "İnternetten numara bulup ara sipariş ver. Adresi ben söylerim."

"Acı biber de söyleyeyim mi?"

"Söyle ne istersen."

Sevinçle, "Teşekkür ederim," dedim.

Bu sevincime ve ona teşekkür etmeme anlam veremediği için, "Etme," diyerek itirazda bulundu.

İnternetten bulduğum restoranı arayıp sipariş verdikten sonra adresi söylemesi için telefonu Zamir'e uzattım. Telefonu eline aldı, parmak ucu elime değmişti. Parmak uçları elimi âdeta yakarken yanmama rağmen temasımızı kesmekte zorlanmıştım. Zamir, kısa bir

duraksamanın ardından adresi söyleyip telefonu kapattı, başını bana çevirmişti ağır ağır.

Sanki bunu bekliyormuş gibi, "Neden rüyama geç geldin?" diye sordum.

"Soru yok."

"Ama Zamir!" diye itiraz ettim. "Merak ediyorum. Söyle."

Agresif bir tavırla, "Ben de neden gittiğini merak etmiştim," dedi. "Acaba ne yaptım diye kafayı yedim. Baran ya da Büşra bir şey dedi mi diye ikisini de kovdum. Günlerce düşündüm ama bulamadım."

Başımı onayla salladım. "Evet, gittim." Dolan gözlerimi bir an saklamak istesem de sonra bundan vazgeçmiştim. Artık ondan kendimi saklamak istemiyordum. "Hayatımda ilk kez bencillik etmedim. Sizi düşündüğüm için gittim. Ben çok mu mutluydum? Dedem yok, sen yoksun..." Gözümden yaş aktı, "Dedem hâlâ yok, Zamir," dedim. "Bir ay olacak."

Düz sesle, "Olmayacak," dedi. Kaşlarımı kaldırarak ona baktım.

"Ne?"

"Görüştüreceğim seni dedenle," dedi yatıştırıcı bir tonla.

Gözlerim kocaman açılırken, "Gerçekten mi?" diye sordum. Başını aşağı yukarı salladığı zaman gülümsedim. O kadar içten gülümsedim ki bunu o da fark etmişti. "Başımı dizine koyabilir miyim?" Hiçbir şey söylemedi, bunu bir evet olarak değerlendirip eğildim ve başımı dizlerinin üzerine yerleştirdim. Gözlerimi sıkıca yumdum. "İlk aşkını anlatsana." Onun ilk aşkını merak ediyordum ama cevap vereceği taktirde kalbim acıyacakmış gibi hissediyordum.

Birkaç saniye sonra oldukça kısık sesle, "Fotoğraf," diye yanıtladı sorumu.

Bunu beklemiyordum. "Ne?"

"Bir fotoğrafa âşık olmuştum."

"Nasıl oldu?"

Elini saçıma getirdi, huylanarak kıpırdandım ama hoşuma gitmişti. Parmakları saçıma dolandığında tebessüm ettim. "Ankara'da bir

komşumuz vardı," diye başladı sözlerine. "Onların evinde bir fotoğraf görmüştüm. Kalbim ilk kez o zaman hızlı çarpmaya başlamıştı."

"Buldun mu o kızı?" Dudak büktüğümü fark ettim, ifademi düzeltmeye çalıştım. Onu kıskandığımı düşünmesini istemiyordum.

"Hayır."

"Neden sormadın kim olduğunu?"

Zamir bu sefer biraz tuhaf sesle, "Soramadım işte," diyerek beni geçiştirdi.

"Hâlâ onu mu seviyorsun?" *Lütfen... İnkâr et.*

Boğuk bir ses tonuyla, "Sanırım," dedi. Gözlerimi daha sıkı kapattım.

Kıskançlığımı zorlukla bastırarak, "Bulsaydın onu," dedim. Evet, onu kıskanmıştım. Bir fotoğraftan, nerede olduğu belli olmayan bir kızdan kıskanmıştım hem de. "Ben olmazdım değil mi şimdi?" Zamir'in eli saçlarımda donup kaldı, ne diyeceğini beklemeye başladım. *Lütfen beni tercih et.*

"Bilmem," dedi sakince.

Beni çıldırtmaktı sanırım niyeti. Derin nefes alıp dediklerini unutmaya çalıştım birkaç saniye. "Başka?" diye sordum konuyu değiştirerek. "Ailen hakkında bir şey söylemeyecek misin?"

"Annem Ankara'da yaşıyor. Babam ve kardeşim yok."

Babasının başına gelenleri anlatmadı. Anlatmayacaktı sanırım. Sorarak üzerine gidip gitmemek arasında düşünürken kapının çalmasıyla irkildim. Zamir, başımı eliyle tutup yavaşça kaldırdı, ayağa kalkıp kapıya gitti. O an gerçekten aç olduğumu anlamış ve mutfağa doğru koşmuştum neredeyse. Bir dakika geçmeden Zamir, elindeki torbaları masaya bıraktı.

Aceleyle poşetleri boşalttım ve döner ile biberlerimi alıp sandalyeye geçtim. Zamir, bu hâlime karşılık dudaklarını birbirine bastırmıştı ve gülmemek için kendini zor tutuyordu. Dönerimden büyük bir ısırık aldım, gözleri üzerimdeydi ama onu umursamayacak kadar açtım. Yemeğimi en fazla iki dakikaya bitirdim, bu sefer acı biberleri yemeye koyulmuştum.

"Nefes al."

İstemsizce, "Hı?" diye tepki verdim. Kendini tutamayarak sesli bir şekilde güldü.

"Nefes alarak yemeği dener misin? Hepsi senin bunların."

Biberi parmaklarımla kavrayıp kaldırıp ağzıma atarak, "Sen de denesene," dedim. Ağzım dolu olduğu için sesim tuhaf çıkmıştı.

Zamir omuz silkerek, "Denerim," dedi ve elini bibere uzattı. Suyun içerisinden çıkardığı küçük biberi tereddüt etmeden ağzına attı, pürdikkat onu izliyordum. Çiğnedi. İki kez çiğnedikten sonra çenesi kaskatı kesildi. Ardından gözleri yaşardı.

Tatlı şekilde, "Acı mı geldi yoksa Hancıoğlu?" diye sordum. Ölümcül bir bakış atarak ağzında parçaladığı biberi yuttu.

"Hayır."

Zorlukla konuşmuştu ve şu an tam olarak sürahide duran suyla bakışıyordu fakat su içmemekte ısrarcıydı. Bu hâline karşılık küçük bir kahkaha attım, sürahideki suyu bardağa doldurup ona uzattım. Bana sinirle baktı, "Haydi," dedim. "Sen alışkın değilsin. Acı gelmesi normal."

Bakışları yumuşadı, suyu alıp kana kana içmeye başladı. Yemeğimizi bitirdiğimizde ortalığı toplayıp tekrar salona geçmiştik. Zamir televizyonu açmak için kumandaya uzandı, elimle onu durdurdum.

"Sohbet edelim mi?"

Kaşlarını çattı. "Ne sohbeti?"

İçten bir tebessümle, "Anlat bana," dedim. "Zamir kimdir? Hangi yemeği, hangi rengi sever?"

Zamir'in bakışları ısındı, tebessümüm büyüdü. Arkasına yaslandı. "Yaprak sarma severim. Annem çok güzel yapar ama bol etli olmalı." Bunu söylediği an iç çekmiş ve annesinin elinden yaprak sarma yediği günleri anımsamış gibi yüzünü düşürmüştü.

"Başka?" Ona karşı bu bitmek tükenmek bilmeyen merakımı gizleyemedim. Belki de gizlemek istemedim çünkü Zamir'i tanımaya

ihtiyacım vardı. En ince ve ufak detayına kadar ilk defa birini tanımak, ezberlemek istiyordum.

Çok düşünmesine gerek kalmadan yanıtladı sorumu. "Tavuk çorbası."

"En sevdiğin renk?"

Düşünmeden, "Bordo," dedi. Aklıma rüyalarım gelmişti. Aylarca rüyama girmişti ve her zaman üzerinde bordo tişört vardı.

"Bordo tişörtlü adam," dedim kısık bir sesle.

Zamir zorlukla, "Senin rüyan, benim takılı kaldığım gerçeğimdi," dedi. "O hastane, o salon, o yitik Zamir. Hepsi yaşanan bir anımdı."

"Babanı kaybettiğin hastane değil mi orası?"

Zamir afalladı. Bu tahmini yürütmemi beklemiyormuş gibiydi fakat doğru tahmin ettiğim yüzünden okunmuştu. Yüzü gölgelendi, onu üzdüğümü düşünüp pişman olmuştum ancak birkaç saniye sonra kendini toparlayıp başını onayla salladı. "Evet, babamı o hastanede kaybettim."

Yutkundum. "Neden?"

Zamir'in gözlerinin dolduğuna yemin edebilirdim sanırım. Bir an anlatmayacak sanmıştım ama konuşmuştu. "Şehit oldu." Dudaklarını ıslattı yavaşça. "Kurtarılması mümkün değildi ama Süleyman ve Asemin Hakyemez yine de çabaladı. Olmadı."

"Başın sağ olsun."

"Vatan sağ olsun." Bu cümleyi defalarca dile getirmişti sanki. Anında mekanik bir serilikle cevaplamış ve duraksama dahi yaşamamıştı.

Dudaklarım seğirirken, "Peki annen?" diye sordum. Haber sitelerinde gördüğüm o güzel kadını merak ediyordum.

"Ankara'da oturuyor. Şehit aileleri için inşa edilmiş bir site var. Orada acısını paylaşacağı yüzlerce aileyle beraber."

Başımı eğdim gözlerine bakmak için. "Ne zamandır anneni ziyaret etmiyorsun?"

"Seni otogardan almadan birkaç gün önce yanına gitmiştim," dedi zorlukla. Dediği tarih bir ay öncesine dayanıyordu. "Annem beni gördüğünde fenalaşıyor, Mihrinaz." Adımı acıyla telaffuz etmişti. Sanki yangınlar içerisinde kalıp benden medet umuyormuş gibiydi. "Ben babamın âdeta bir kopyasıyım. Annem beni gördüğünde hastanelik olur, kriz geçirir her defasında. Babamın gençliğini anımsar. Onlarınki büyük bir sevdaydı." Cümleleri beynimin içerisindeki boşlukları doldurdu, sessizliğimi korudum. Söyledikleri karşısında sadece sustum. Nitekim o, bana ilk kez bu kadar açıktı ve açıklığı kapalılığından daha korkunçtu. Anıları, hatıraları dehşet barındırıyordu.

Annesi onu gördüğünde fenalaşıyor.

Annesi onu gördüğünde hastanelik oluyor.

Bu onun için zor değil miydi?

Biz eğer bir roman olsaydık yazarımız dünyanın en acımasız yazarı olurdu. Zamir'e bu kadar acıyı sırtlanmaya mecbur bırakan, kelimelerini sayfalara değil, omzumuza yerleştiren mürekkep lekesi geleceğimizi kirletiyordu. Geçmişimiz? O zaten berbattı. Annesiz ve babasız büyüyen ben, babasını kaybettiği yetmezmiş gibi annesinden de mahrum kalan Zamir... Neden ve kimlerden kaçtığımızı bilmeyen biz... Yazarın kaleminin ucunun ruhuma battığını, mürekkebin ruhumu kirlettiğini hissedebiliyor ve ondan bize bu kaderi layık gördüğü için nefret ediyordum.

Konuyu değiştirmek adına, "O fotoğraftaki kız benden güzel miydi?" diye sordum.

Tebessüm etti. "Sen güzel değilsin, keçi." Elime aldığım yastığı ona fırlattım, ani bir refleksle yastığı havada yakalamıştı. "Zoruna mı gitti?"

"Ben güzelim bir kere!" diye bağırdım. "Dedem çok güzel olduğumu hep söylerdi!"

Zamir, burnumu iki parmağının arasında sabitleyerek sıktı. "Şımarık."

Ona meydan okudum inatla. "Azim Akşahin'in göz bebeği olmak bunu gerektirir."

Kaşlarını sorarcasına havalandırırken, "Neden sen diye düşündün mü hiç?" diye sordu.

Omuz silktim. "Annem, babam yok diye. Diğer torunlarının etrafında anne, babaları koşuştururken benim peşimden başkaları koşardı. Herkesin ilk kelimesi anneydi. Ben ilk dede dedim."

Gözlerim dolduğunda, "Anlatma," diyerek beni durdurdu.

Başımı iki yana sallayarak devam ettim. "Şımarık büyüdüm ama çok eksiktim ben Zamir. Bir kardeşim bile yoktu. Sevgi boşluğumu dedem doldurdu. Ben onun dizinin dibinden hiç ayrılmadım. Ona olan saygımdan hayatıma hiçbir erkeği almadım. Kurallarla yaşadım, ona ve soyadımıza uygun davrandım hep. Ama hiç ona karşı gelmedim. Çünkü o her akşam eve çikolata ile gelen adamdı. Her zaman beni düşünen, beni önemseyen biri oldu dedem."

Gözlerimden birkaç yaş yuvarlandı. Zamir, bunu fark ederek bana elini uzattı ve yüzümü silmeye başladı. "Ağlama, geri zekâlı!"

"Ağlamıyorum, aptal," dedim hıçkırarak.

"Nah ağlamıyorsun." Zamir gözyaşlarımı silmeye devam etti ama her defasında yenisi ekleniyordu ve bu durumunu zorlaştırıyordu. O an beni azarlamaya devam edeceğini sandım ama hiç beklemediğim bir şey yaptı.

Zamir Hancıoğlu beni kendine çekerek sarıldı.

O bana sarıldığında damarlarımda akan kan durdu. Kalbim ise beni terk edip göğüs kafesimi yırtıp çıkmak, Zamir'in kaburgalarının içine hapsolmak ve onun kalbiyle yan yana atmayı hedeflemişti.

Ve ben de ona sarıldım.

Alnımı göğsüne yasladım, kollarım çürüyene kadar onu bırakmak istememiştim. Bir an sanki tüm dünyayla ateşkes imzalamış, her şey yolundaymış gibi huzurluydık. Zamir kulağıma eğilip, eşsiz ses tonuyla, "Sarıldıkça güzelleşiyorsun keçi," dedi.

Gülümsedim. "O zaman daha çok sarıl. Güzelleştir beni." Kolları bana uzandı, karanlığı kovmuş, güneşin ışığını doğurmasına izin vermişti. Kolları hep bana uzanmalıydı. Kolları daima bedenime dolanmalıydı.

O, bugün içimdeki küçük kırık kalpli kıza sarılmıştı. Onun kırık kalbini almış ve dokunuşlarıyla tamir etmişti. Kırık kalpler onarılmazdı belki ama parçaları biraz birleşebilirdi. Bunu başarmıştı. Yemin ederim, içimde olan çokça acıyı almış, azaltmıştı. Üzerime yıkılan köprülerin enkazını kaldırmış, beni hasarlı olmama rağmen alıp sarmıştı.

Ona sarılmak birçok şeye değerdi. Camların olduğu yerde dahi yalın ayak umursamadan ilerlemeye değerdi. İleride beni bekleyecek olsaydı eğer yalın ayak yürümekle kalmazdım. Koşardım. Ona koşardım. Belimi sarması için ona doğru koşardım çıplak ayakla...

Büyü dakikalardır hükmünü korumaya devam ettiği sırada aniden çalan kapı irkilmeme sebep oldu. Zamir'den ani bir refleksle uzaklaşırken kalbim korkuyla kasılmıştı. "Birileri buldu burayı," dedim hemen. "Alacaklar beni! Sana bir şey yapacaklar."

Zamir, "Sus," dedi ve belindeki daha yeni fark ettiğim silahı çıkardı.

Kapıya doğru korkusuzca gitti, arkasından gidip kolunu kavradım. "Açma. Zarar verirler sana." Birilerinin ona zarar vereceği düşüncesi kalbimi alevler içerisinde yanan bir sarmaşıkla sarmıştı sanki.

Zamir'in öfkeli gözleri gözlerimi buldu. O an durdu ve birkaç saniye bana baktı. "Hiçbir şey olmayacak, Kıvırcığım."

Bana dedi değil mi?

"Kıvırcığım," dedi.

Kesin bana dedi.

Başımı iki yana sallayarak kendime geldim ve kolunu bırakmadan onunla beraber kapıya gittim. Zamir, kapı dürbününü açıp dışarıdaki simaları görmemizi sağladı, gözlerim irice açılmıştı.

Zamir'e döndüm, şaşkın bakışlar eşliğinde o da bana dönmüştü.

XIII

Yanımda Kal

"Odamdaki sessizlik ve sensizlik çok korkutucu.
Bilmiyorsun..."

Dedemin gözlerine baktığım zaman bazı kelimeler dökülürdü aramıza. Onun bakışları daima beni güçlü durmam için ikaz ederdi. Bana her zaman dimdik durmam gerektiğini öğretirdi. Güçlü olmak için yapmamam gereken en başlıca şey korkmamaktı. Ve ben dedemin yanındayken hiçbir zaman korkmazdım.

Fakat şimdi korkuyordum. Dedeme, Zamir'e veya herhangi birine bir zarar gelmesi beni korkutuyordu ve ben gücümü yitiyordum.

Gördüğüm iki şahsı tanımıyordum. Bu beni ürkütmüştü ve birkaç adım geriye gitmeme neden olmuştu. "Açma," dedim endişeli sesle. Zamir beni umursamadan kapı koluna uzandı, elim âdeta bir kelepçe gibi kolunu sarmıştı. "Açma dedim sana."

Zamir bana döndü rahat bir tavırla. "Sakin olur musun?" Yatıştırıcı sesi içime işlediğinde çatılmış olan kaşlarım gevşedi. "Onları tanıyorum, Mihrinaz."

Zamir'in cümlesi az da olsa rahatlamama izin verdi, kapıyı açtı. Gelen iki kişiden biri tanıdık gelmişti. Kaşlarımı çatarak Zamir'in uzun boylu kumral adama sarılmasını izledim. Yanındaki genç kadın onların sarılışını izlediği sırada içten bir şekilde gülümsüyor, ben ise her zamanki yüz ifademi takınarak somurtuyordum.

Aniden kızın yeşil gözleri beni buldu, gözlerimdeki buzların çatlama sesini içimde duymuştum. Çok sıcak bakıyordu. Aynı Büşra gibi.

Gülümsedi ve bana elini uzattı. "Merhaba, ben Gül." Onu inceledim. Benden uzundu ama aynı benim gibi ince ve zayıftı. Teni beyaz, saçları kahverengi, gözleri ise yemyeşildi.

Çatılan kaşlarımı gevşetmeye çalışırken gergin bir şekilde elini sıktım. "Mihrinaz."

Zamir, bana baktı kısa bir süre. Rahatlamamı talep eden bakışları altında ezildiğimi hissettim. Ardından adının Gül olduğunu öğrendiğim kadın, onu kolları arasına aldı. "Zamir, uzun zaman oldu."

"Oldu, yenge." Yenge mi? Zamir'in akrabaları mıydı bu çift? Yoksa sadece arkadaşları mı?

Uzun boylu adamın bana baktığını hissettim, başımı kaldırdım. "Nart," dediğinde ona elimi uzattım istemsizce. Nart, soğuk eliyle elimi bir saniyelik sıktıktan sonra Zamir, onları içeri davet etti. Onlar eve girdi ama ben apartmanı kolaçan ediyordum. Başımı iyice dışarı çıkıp merdivenlere bakındım, omzumda bir el hissetmemle irkildim.

Sakin sesle, "Kimse yok," dedi. "Endişe etme. Nart, Asemin teyzenin oğlu. Gül de onun bir yıldır sözlüsü." O an tanıdıklık hissinin nereden geldiğini anlayarak başımı salladım hızla. Birçok ortak tanıdığımız vardı ve ismini duymuş fotoğrafını da görmüştüm.

Tereddütle, "Nasıl buldular burayı?" diye sordum. "Onlara güveniyor musun gerçekten? Ya birileri peşlerine takıldıysa?"

Zamir, her iki omzuma ellerini yerleştirdi, gözlerimi, siyaha meydan okuyan gözlerine diktim. "Sen bana güven," dedi. "Güvendeyiz." Ona zaten güvendiğimi tekrar içimden haykırmış fakat her zamanki gibi bunu sesli dile getirmekten kaçınmıştım.

Başıyla içeriyi işaret etti, peşine takılarak salona girdim. Gül ve Nart, kanepede oturup bizi bekliyordu. Yanlarında ise bir sürü poşet vardı. Poşetlere anlam veremeyerek baktım, Gül âdeta cıvıldayarak, "Bunlar sizin için!" dedi. "Zamir saklandığınızı söylediği için aldık. Kendi bedenime uygun aldım ve sana tam olur bence."

"Teşekkür ederim," dedim. Yüzümde mimik dahi oynamamıştı.

Nart bana bakarak, "Bizden sana bir zarar gelmez," dedi usulca. "Kimseye güvenmemen çok normal ama sadece yardımcı olmaya çalışıyoruz."

Zamir, "Kardeşim, sen kusura bakma. Size değil kesinlikle tavrı. Çok gergin sadece," dedi, gözlerim dolmuştu. Bir çiftten dahi korkacak hâle geldiğime inanamıyordum.

Kalbim tuhaf bir şekilde çarpmaya başladı, derin nefes alarak ayağa kalktım. "Bir şey içer misiniz?"

"Evet! Çay harika olur. Hem baklava da aldık. Sen severmişsin." Çok severdim ama Zamir'e söylediğimi kesinlikle hatırlamıyordum. Bunu bile nasıl biliyordu?

Gül poşetleri karıştırmaya başladı, tebessüm ettim az da olsa. O an Zamir'le bakışlarımız birleşti, bana göz kırpmıştı. Kalbim bu sefer heyecanla çırpındı, ona içten bir şekilde gülümsedim. İçimde baş kaldıran tatlı hisler tüm korkularımı bir anda yok etmiş gibiydi.

Gül elindeki paketi havaya kaldırdı. "Sen de baklavaları masaya koy istersen. Çayı ben demlerim."

Başımı onaylayarak sallayıp baklava kutusunu alıp mutfağa götürdüm. Daha önce açmadığım dolapları karıştırmaya başladım, mutfakta gerekli eşyaların, yiyeceklerin bulunduğunu fark ettim. Elime aldığım tabağı her ihtimale karşı yıkayıp kuruladım. Ardından baklavaları tabağa doldurduğumda Gül'ün çayla uğraştığını görmüştüm.

Sanki ona baktığımı hissetmiş gibi bana döndü, mahcup bir ifadeyle, "Yaptığımız sürpriz pek hoş olmadı," dedi. "Zamir, Nart'tan birkaç şey alıp yollamasını istedi ama Nart, uçak bileti alıp buraya geldi. Beni de yanında sürükledi. Seni rahatsız etmek istemezdim."

Dudaklarımı yalayıp, parmaklarımla oynayarak, "Şaşırdım sadece," dedim. "Ve aynı zamanda tedirgin oldum."

Başını salladı. "Anlıyorum seni. Ama bizden sana, Zamir'e bir zarar gelmez."

Cevap veremedim, beni zorlamadan işine döndü. Mutfakta öylece dikilmenin anlamsız olacağını anladığımda baklavaları içeri gö-

türmeye karar verdim. Elimde tabakla salona girdim, Zamir ve Nart sohbetlerini bölüp bana dönmüştü. Tabağı masaya bıraktım, Nart hemen elini tabağa uzattı, fakat Gül ona engel olmuştu.

Sitemle, "Nart çok ayıp!" dedi. "Çayı bekle." Nart, ona göz devirirken dediğini yaparak geriye yaslandı.

Zamir alayla, "Hanımcı mı oldun lan?" dedi. Nart'ın sinirlendiğini hissedebiliyordum.

Nart itiraz ederek, "Ne alakası var, oğlum?" dedi. Bozulduğu her hâlinden belliydi.

Zamir sesli şekilde güldü. "Sen eskiden dediğim dediktin. Ne oldu sana Nart başkan?" Zamir, onun damarını bulmuştu ve uslanmaz küçük bir çocuk gibi sataşmaya devam edecekti sanırım.

Nart, "Hâlâ öyleyim," dedi ama bunu söylerken kendinden emin ifadesini kaybetmişti çoktan.

Zamir durmadı. Nart'ı çıldırtmak istercesine, "Nah öylesin," dedi. "Hanımcı olmuşsun sen!" Gül, kahkaha atarken ben, gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırmıştım. Zamir'in keyfi yerindeydi, Nart ise sinirden delirmek üzereydi.

Nart öfkeyle, "Seni de göreceğiz," dedi. Merakla Zamir'in tepkisine baktım.

Kendinden emin sesle, "Ben sen değilim," dedi. "Hanımcılık senin işin."

Gözlerimi kısarak ona baktım, içimde kahkaha atan bir tarafım vardı. Dedikleri külliyen yalandı, çünkü o oldukça ilgili ve şefkatliydi. Eğer hayatında bir kadın olursa kesinlikle hanımcı biri olurdu. *Hayatında bir kadın olursa...* Onun hayatında başka bir kadın. Bu mümkün müydü? Kalbim bu fikirle kasıldı, içimdeki bu kıskançlığa anlam veremedim. Onu bir fotoğraftan ve var olmayan bir kadından kıskanmam hiç normal değildi. Hayatında hiç kimse yoktu. Bunu gözlerime bakarak söylemişti ve dürüst olduğuna şüphem yoktu.

Ama ya olursa? Kalbi biri için atmaya başladığında bana aynı ilgi ve şefkati gösterir miydi?

Hayır... Bunu düşünmeye zerre kadar hakkım yoktu. Çünkü günün birinde yollarımızın ayrılacağını biliyordum. Ve o gün geldiğinde bana mahkûm olmasını isteyecek kadar ileri gidemezdim. Haddimi bu kadar aşmam hiç sağlıklı değildi.

Düşüncelerim yüzünden bir an içim kıyıldı. *Onu kimseyle paylaşmak istemiyordum.* Bencilin tekiydim, evet ama onun sadece benim saçımı okşamasını istiyordum.

Nart, Gül'e döndü, gözlerinin parladığını görmüştüm. Aşk bu muydu? Herkese aynı renk bakan gözler, sevdiği insana dönünce parlar mıydı yani? "Yeşil," dedi ona bakarak. "Çay demlenmiştir. Sana zahmet çay doldursana bana." Yeşil... Ona gözlerinin rengiyle hitap etmişti ve bu müthiş bir görüntüye sebep olmuştu. Çok güzel görünüyorlardı.

Ben onlara bakarken Zamir'in gözleri ise benim üzerimdeydi. Bunu ona döndüğümde fark etmiş ama bakışlarının etkisinden rahatsız olarak gözlerimi hemen ondan kaçırmıştım. Onunla gerçek hayatta neredeyse bir aydır tanışıyorduk, birçok şey yaşamış, bazılarını atlatmış, bazılarının ise altında ezilmiştik. Ona çocukluğumdan anılar anlatmıştım. O da bana... Fakat hâlâ sanki aramızda aşılmaz dağlar, taşlı yollar varmış gibiydi. Bir bakışıyla bazen eriyor, bazen bir sözüyle buz kesebiliyordum. O, en az benim kadar dengesizdi. Bana bugün sesimi duymak istemediğini söylemesine rağmen kendimi bir anda kucağında bulmuştum.

O, benim rüyamdaki loş ışıkta yürüdüğüm koridordu. Ne karanlık ne aydınlık. Zayıf bir ışıkla aydınlanan, sonu görünmeyen bir koridor... Ben bu koridoru sonuna kadar yürür müydüm, yoksa gördüğüm ilk aydınlık koridora sapar mıydım, bilmiyordum.

Ama bazen kendimi dahi yakıp bir ışık olmak istediğimi düşünüyordum. Yanayım ama onunla olan yoluma devam edeyim. Yanayım, ışık olayım bize ama onsuz aydınlığa dahi mahkûm olmayayım...

İçimde bir şeytan ve melek vardı. İçimde birçok kırıklık vardı. İçimde nefret vardı, sevgi vardı. Yalanlar, doğrular vardı. İçimde dikenli bir gül vardı sanki. Dikenliydi ama çok güzeldi. İçimde melan-

koli ve neşe vardı. Bolca çelişki vardı... Belki de Zamir'in ta kendisi vardı?

"Mihrinaz?" İrkilerek başımı kaldırdım, Gül'ün bana çay uzattığını gördüm. Onu bekletmemek adına çayı seri bir şekilde aldım. İnsanların içinde siyah çay içmemek gibi tuhaf bir takıntım vardı fakat şu an nedense aşmak istiyordum bunu.

"Teşekkür ederim."

Başıyla karşılık verdikten sonra Zamir ve Nart'a da çaylarını uzatıp Nart'ın yanına oturdu. Nart, elini omzuna atarak onu kendisine çekti. Daha fazla onlara dikkatle bakmanın doğru olmadığını düşündüğüm için elimi uzatarak çatalı kavradım ve baklavayı tabağıma alarak yemeye başladım.

Nart bana bakarak gülümsedi. "Zamir baklavayı sevdiğini söylemişti."

Zamir'in benimle ilgili birçok detayı bildiği bir gerçekti. Bu yüzden Nart'ı onaylayarak başımı sallamıştım. Birkaç dakika sessizlik hâkim olurken, kendimi sohbet açmaya mecbur hissetmiş ve merak ettiğim bir ayrıntıyı sormuştum: "Nasıl tanıştınız?"

Gülerek aynı anda, "Suya düşerek!" dediler. Merak ve soru dolu gözlerle onlara baktım.

Gül çayını Nart'a zarif bir şekilde uzattı, Nart gülümseyerek kupayı elinden almıştı. "Antalya'daydık. Ben orta yükseklikte bir kayalıkta oturuyordum. Nart ve Yusuf da arkamdan şakalaşıyorlarmış. Yusuf bu arada hem Nart'ın hem de Zamir'in çok yakın dostudur. Neyse, Yusuf, Nart'ı itti ve Nart bana çarptı. Sonuç olarak ikimiz de denizi boyladık. Benim alnım kanadı ama küçük bir sıyrıktı ve bu öküz beni hiç umursamadı o gün."

Nart itiraz etti. "Akşam poşetlerini taşımıştım!"

Gül gözlerini kısarak ona döndü. "Olabilir ama kötü davranmıştın bana."

"Özür dilerim, güzelliğim."

Gül neredeyse bağırarak, "Yaaa! Ponçik misin sen?" deyip Nart'a sarıldı. Nart'ın elindeki kupa titredi. Zamir kupayı ondan alıp masanın üzerine bıraktı, Nart homurdanıyordu.

"Bana ponçik demesene!"

Zamir otuz iki diş sırıtarak, "Hanımcı!" dedi. Nart ona bulduğu ilk yastığı fırlatmıştı.

Gül onların atışmalarına son vermek adına, "Sonra birkaç olay oldu ve Nart bana âşık oldu. Tabi ben hiç yüz vermedim. Sonra bana hiç sormadan beni sevgilisi ilan etti ve elimi tuttu," dedi. Bunu söyleyip Nart'ın elini tutmuş ve havaya kaldırmıştı sevinçle.

"Sanki sorsam kabul etmeyecektin?"

Gül saçını savurarak, "Naz yapacaktım ben sana!" dedi. Nart yanağını sıktı.

"Evlilik ne zaman?" Bana oldukça uzak görünen bir kavram olsa da bu çifte oldukça yakıştırmıştım evliliği ve sorma gereği duymuştum.

Gül anında, "Şu an acele etmiyoruz," diye cevapladı.

Başımı salladım, "Harika."

Zamir elindeki kupayı bana doğru uzattı. "Doldursana."

"Neden?" Ellerimi kavuşturarak karnıma getirdim. "Elin, ayağın mı yok? Kalk git kendin doldur çayını." Zamir bu tepkime şaşırmadı, aksine bunu bekliyormuş gibi ayağa kalktı ve hem kendi kupasını hem de benimkini alarak mutfağa geçti.

Nart arkasından, "Ne oldu lan?" diye bağırdı. "Bana diyordun demin. Kılıbık!" Kahkaha atmamak için kendimi zor durdurdum.

Zamir, "Nart sesini keser misin kardeşim?" dedi. Gül ve ben, birbirimize bakarak kıkırdamıştık. Zamir, birkaç dakika sonra iki kupayla döndü, tazelediği çayımı bana uzatıp yerine geçti.

Gül, başını Nart'ın omzuna yaslayarak, "Beyler," dedi incecik bir sesle. "Hanımcılık kazanacak. Bunu unutmayın."

Nart, onun boşlukta olan elini kavrayarak dudaklarına götürdü. "Aynen öyle, Yeşilim."

Bir gün... Her şey bittiğinde, dedeme kavuştuğumda, beni kovalayan tüm kötülükler tükendiğinde böyle bir ilişkim olması müm-

kün müydü? Saf, temiz, romantik... Kulağa vıcık gelebilir ama insan bazen gerçekten sadeliğe özeniyordu. Basit bir hayatın ne olduğunu hiç bilmiyordum, ben bir Akşahin olarak doğmuştum. Zenginliğin göbeğinde, dedesinin gözde torunuydum ben. Çevrem benden nefret edenlerden, benim yerimde olmak isteyenlerden ibaretti her zaman. Beni Mihrinaz olduğum için seven kim vardı ki? Herkes adımdan daha çok soyadımı önemserdi. İnsanlar yanlarında olmamı isterdi. Birkaç defa arkadaş edinmiştim ama beni herhangi bir ortamda başka biriyle tanıştırırken, "Bu Mihrinaz Akşahin," derlerdi. Ve bu onlardan soğumam için büyük bir etkendi. Akşahin. Benim özüm buydu, bunu elbette kabul ediyordum. Fakat ben Mihrinaz'dım. Sadece Mihrinaz.

Bir kardeşim olsaydı her şey bambaşka olmaz mıydı? Paylaşmayı öğrenirdim, sevmeyi öğrenirdim, affetmeyi öğrenirdim... Fakat yoktu ve ben tüm bu duyguların yabancısıydım.

Turan ve Leyla'yı; Anıl ve Aysar'ı izleyerek geçen senelerimde içimde kocaman bir kıskançlık oluşurdu. Turan beni severdi, evet ama Leyla'yı başka severdi. Anıl ve Aysar ise hep didişirdi ama günün sonunda barışırdı. Kardeşlik... Her şeyden mahrum olmuşken, bu duygudan da alıkoyulmuştum. Bir evlat olmak nasıl bir hisli bilmiyordum, bir kardeş, bir abla olmayı da...

Düşünceler girdabında kaybolmaya yüz tutmuş bir anda, bakışları üzerimde olan gözlere döndüm: Zamir Hancıoğlu. Yine pürdikkat beni izliyordu. Gözlerimi ondan çekerek yerdeki kilime diktim, Gül, "Eşyalarını yerleştirelim mi?" diye sormuştu.

Omuz silktim. "Olur."

Gül poşetleri aldı, geri kalanını da ben aldım. Daha önce kendime seçmiş olduğum odaya geçtim. Evde üç oda vardı zaten. Salon ve iki adet yatak odası. Yatak odaları neredeyse aynıydı ama birinde duvar kâğıdı krem, diğeri ise beyazdı. Mobilyalar da aynı şekilde krem renkliydi ve her şey yepyeniydi.

Gül, poşetleri yatağın üzerine bıraktı ve boşaltmaya başladı. "Burada senin için kazaklar, pantolonlar var, siyah bot da aldım. Umarım

ayağına olur. Pijama, çorap, terlik, iç çamaşırları... Hepsinden aldım. Şimdilik gerekli her şey var. Ne lazımsa söyle, aşağıdan alırım hemen." Tam ona teşekkür etmek için ağzımı açacaktım ki izin vermeden devam etti: "Burada da nevresim takımları var. Şimdilik 4 tane aldım. İkisi senin, ikisi Zamir'in." Büyük poşeti aldı, içinden bir adet kısa gri mont çıkmıştı. Diğerinden ise siyah kaban. Zevki güzeldi. Gerçekten... Hepsi giyebileceğim şeylerdi.

"Teşekkür ederim," dedim. "Çok düşüncelisin."

Tebessüm etti. "Ne demek." Poşetleri katlayarak kenara yerleştirdi, ben de aldığı kıyafetleri askılara asıyordum. "Eğer bir şey eksikse lütfen söyle hemen alalım."

"Eksik yok, fazla var. Zaten pek dışarı çıkamıyorum. Malum Hatay'dayız."

"Olsun," dedi omuz silkerek. "Zamir'in sağı, solu belli olmaz. Tedbirli olalım." Haklıydı. Zamir'in hiçbir şekilde sağı solu belli değildi ve bu hâllerine tüm arkadaşları aşinaydı.

Gül'ün yardımıyla her şeyi dolaba yerleştirdik. Nevresimi o halletmişti, çünkü hayatımda daha önce yatağımı bile toplamamış bir insandım ve bu konuda beceriksiz olduğumdan adım kadar emindim.

Benim odamda iş bittiğinde Gül, "Zamir'e de nevresim sereyim," diyerek odadan çıktı. Odadan çıkınca salona doğru ilerledim. Fakat salona varmadan koridorun bitiminde durdum ve gelen sesleri dinledim.

"Oğlum, ne biçim gözün karardı senin?" demişti Nart sinirle. "Bir Akşahin kaçıracak kadar delirdin mi?"

Zamir öfkeyle, "Bana nasihat vermeye mi geldin?" diye sordu.

"Hayır." Nart birkaç saniye duraksadı. "Ama çanak tutmaya da gelmedim. Bu kız bir bomba, Zamir. Senin elinde patlayamaz. Senin sorumlulukların var." *Bomba... Sanırım ben tam olarak buydum ve Nart çok doğru bir noktaya parmak basmıştı.*

"Sorumluluklarım umurumda bile değil," dedi hemen. "Her şeyi göze aldım ben." Sesindeki kararlı ton tüm içimi gıdıkladı. O beni bırakmak istemiyordu. Benim aksime o benden hiç vazgeçmiyordu.

"Kimliğin açığa çıkarsa ilk hedefleri annen olacak." Kaşlarımı çatarak duvara sindim ve merakla dinlemeye devam ettim. Sanırım bu söyledikleri Baran'ı söyledikleriyle eşleşiyordu.

Zamir itiraz etti. "Annem güvende. Hem kimliğim açığa çıkamaz." Kimdi o? Asker miydi yoksa polis mi?

"Ya çıkarsa?" diye diretti Nart. "Görevden alınırsan, kimliğini korumak kimin umurunda olacak sanıyorsun? Kimse durmaz arkanda. Hiç kimse." Yaptığı vurgular, kullandığı ses tonu beynimde yankılanırken ayakta durabilmek adına duvara tutunmuştum.

"Nart," dedi sabırsız şekilde. "Her şeyi göze aldım. Zerre pişmanlık duyarsam şerefsizim. Ben bu kızı iki kuruş para ya da intikam oyunları için kimseye yem etmem. Kız benimle. Almak isteyenler yiyorsa gelip alsın." Elimi kalbime bastırdım cümlelerini sindirmek adına.

Nart inatlaşarak, "Geçen seferi unuttun," dedi. Zamir'i gecenin bir yarısı terk ettiğimi kastettiğinden emindim.

"Kendisi gitmişti o zaman ve Baran da işin içindeydi. Çocuk değilim ben, Nart. Hepiniz endişeleniyorsunuz, anlıyorum ama karışmayın bana. Kararım çok net. O, her şey bitene kadar benimle kalacak."

Nart, "Ya sonra?" diye sorduğunda gözlerimi yumdum. Sahi... Ya sonra? Hiçbir şey olmamış gibi dedemin dizinin dibine dönüp aynı hayatı mı yaşayacaktım? Peki, ya Zamir ne olacaktı? Dedem beni ondan kaçıran adamla görüşmeme izin verecek miydi?

Durgun sesle, "Yine benimle kalır belki," dedi. Kalbimin içimden kayıp gittiğini sanmıştım o an.

Nart, "Salak mısın sen?" diye sordu hiddetle. "Onu el bebek, gül bebek büyüten dedesini bırakıp seninle mi kalacak? Hem hangi sıfatla? Sevgilin mi bu kız senin? Değil. Hiçbir şeyin değil." Zamir'in hiçbir şeyi miydim gerçekten de? Onun için çok anlam ifade ediyordum ama bu anlamların nereye çıktığını bilmiyordum. O da benim için çok şey ifade ediyordu ama hislerimin hiçbirine isim veremiyordum.

Biz neydik? Birbirimiz için neydik?

Omzumda bir el hissettiğimde neredeyse bağıracaktım ama ağzımı tutarak buna engel olmuştu. Hızla arkamı döndüm, Gül, yeşil gözleriyle sessiz olmamı bildiriyordu. Başımı onayla salladım, elini ağzımdan çekti ve beni kolumdan tutarak odaya götürdü. Odaya girer girmez endişeyle, "Nart'a kızma," dedi. "Lütfen, o endişeli ve çok gergin. Zamir ile sana zarar gelmesini hiç istemez."

Duygusuz bir tonla, "Kızmadım," diye cevap verdim ona. "Herkes kendi sevdiklerini korumak ister. Bu çok normal."

İmalı bir şekilde, "Zamir de seni korumak istiyor," dedi. "Sana çok değer veriyor bence."

Ruhsuz bakışlar eşliğinde, "Olabilir." diye mırıldandım. "İçeri geçelim mi?" Başını onaylayarak salladı, beraber salona geçtik. Biz geldiğimizde Zamir ve Nart sohbetlerini bitirmiş gibiydi. Nart, varlığımızı fark ettiği an hiçbir şey belli etmeden arkasına yaslanırken Zamir, onun aksine gergindi. Bu yüzden ona bakmama rağmen bana bakmıyordu.

Gül, benim aksime tebessüm ederek Nart'ın yanında oturdu, o an ayakta dikildiğimi anladım ve beklenmeyecek bir şekilde Zamir'in yanına oturdum. Buna Zamir'in de şaşırdığına emindim. Ne oluyoruz, der gibi bana döndü.

Yavaşça ona doğru eğildim. "İyi misin?"

"Evet?"

Gözlerimi kıstım. "Gergin görünüyorsun."

O an ruh hâlini sorguladı sanırım. "Başım ağrıyor biraz."

"Kahve yapayım sana?" dedim. Her ikimiz de dediğime şaşırdık.

Zamir tek kaşını kaldırdı. "Sen?"

Teklifimin arkasında durdum. "Evet, ben." Ardından kısık sesle, "Kahve aldın mı?" diye sordum.

"Gerekli, gereksiz her şey var dolapta. Kahve de var." Hızlıca ayağa kalktım, arkamdan, "Süt tozu da kat lütfen biraz," dedi.

Uysal bir sesle, "Peki," dedim. Kendimden beklemediğim kadar yumuşaktım ona karşı. Demin benim için söyledikleri için miydi aca-

ba tavrım? Beni bırakmayacağını söylemişti. Hatta her şey bittiğinde bile onunla kalmamı istiyordu neden bilmiyordum. Görevi neydi, işi neydi, bilmiyordum. Hangi intikam oyunlarına kurban gidebilirdim? Onu da bilmiyordum. Bildiğim tek şey beni güvende hissettirmesiydi. Bunu kelimenin tam anlamıyla başarıyordu.

Mutfağa girip dolapları karıştırmaya başladım, her şeyin rastgele dizdiğini fark ettim. Birkaç değişiklik yaparak Zamir'in kahvesini yaparken içine dediği gibi süt tozu da katmıştım. Dakikalar sonra elime aldığım beyaz kupayla içeri girdiğimde tüm gözler bana dönmüştü. Mahcup bir şekilde, "Size sormayı unuttum," dedim. "Kahve içer misiniz?"

Gül ve Nart aynı anda, "Hayır," deyip gülümsediklerinde kupayı Zamir'e uzattım.

Zamir, bana tuhaf bir bakış attıktan sonra kahvesinden birkaç yudum aldı. "Harika. Teşekkür ederim."

Dudaklarım kıvrıldı. "Afiyet olsun." Beğenmesi beni nedensizce havalara uçurmuştu.

Zamir, kahvesinden biraz daha içtikten sonra, "Kardeşim," dedi. "Siz kalacaksınız değil mi bugün?"

Nart, "Yok," dedi. "Döneceğiz."

"Ne dönmesi? Kalın işte burada. Odamdaki yatak iki kişilik. Ben de burada uyurum."

Gül, Nart'a dönerek umutla, "Kalsak olmaz mı?" diye sordu.

Nart ise doğrudan bana baktı. Sanki cevabı benim vermemi bekliyormuş gibiydi. İlk tepkilerimden ötürü rahatsız olacağımı düşünmüştü ama olmamıştım. Gül ve Nart, beni katiyen rahatsız etmemişti. Samimi bir tavırla, "Kalın lütfen," dedim.

"Pekâlâ," dedi Nart. "Gül arayıp annesinden izin alsın. İzin verirse kalırız." Gül, neşeyle Nart'ın boynuna sarıldıktan sonra hızlıca annesine telefon açmak için içeri geçti.

Nart, başını iki yana salladı ve memnuniyetsiz bir şekilde, "Kaynanam yüzünden Gül'e çok hasret kaldığım oldu," dedi. "Evlendi-

ğimizde kadın gelip ortamızda uyuyacak ya da Dudu Perî[4] gibi bizi ayırmaya çalışacak. O derece."

Zamir, elini Nart'ın omzuna attı. "Vah, vah."

O an içimde tuhaf bir şeyler kopmuştu sanki. Hiç annemden bir yerde kalmak için izin istememiştim mesela. Annem beni arkadaşlarımdan ya da yabancılardan korumak istememişti. Evden çıktığımda dikkatli olmamı söylememişti. Çünkü benim bir annem hiç olmamıştı... Acaba olsaydı nasıl biri olurdu diye çok merak ettim. Leyla ve halam gibi mesafeli mi olurduk? Halam ciddi bir kadındı, bu çocuklarıyla olan ilişkilerine de yansırdı daima ama yengem, Aysar ve Anıl'ı taparcasına severdi. Çocuklarıyla nefes alırdı. Akşamları onların yataklarında uyur, sonra kendi odasına geçerdi. Benim annem nasıl biriydi acaba?

Oldukça sıcak bir sesle, "Mihrinaz?" dedi. Silkinerek bana seslenen Zamir'e döndüm. "Ne düşünüyorsun?"

Gözlerimi kaçırdım. "Hiçbir şey."

Zamir kulağıma eğilerek, "Düşündüğün şeyi düşünme," diye fısıldadı efsunlu bir sesle. "Yalnız değilsin. Ben varım."

Cümleleri ruhumu deldi ama o delikte saniyeler sonra bir çiçek açtı.

Bunu nasıl başarabiliyordu? Tüm bu çıkmazlar arasında nasıl bana bir yol göstermeye çalışıyordu?

Gül döndü, babasının sayesinde annesini zorlukla ikna etmeyi başarmıştı. Nart, aşağı inip birkaç oyun ve restorandan akşam yemeğimizi alıp döndü. Akşama kadar oynamış, yemekten sonra tekrar oyun oynamak için masanın etrafında oturmuştuk.

Bu sefer tabu oynayacaktık. Gül ve Nart'a karşı Zamir'le ikimizdik.

Gül yanıma geldi, Nart karşımıza geçmişti. Gül anlatacak, Nart ise bilmeye çalışacaktı. Zamir ise süreyi kontrol edecekti. Gül kartı çekti ve Nart'a sordu, "Eskiden sen neyden korkardın?"

[4] Dudu Perî; 2003'te yayın hayatına başlayan, senaryosunu Gamze Özer'in yazdığı *Sihirli Annem* dizisinden bir karakterdir.

"Orman," dedi, ilk kelimeyi bilmişlerdi. Zamir'le kocaman olmuş gözlerimiz birleşti. Gül çoktan diğer kartı çekmişti. Kelime, 'Kule' idi. İstanbul, Galata, boğaz, evlilik gibi kelimeler yasaklı kelimelerdi. Bu sefer bilmelerine imkân yoktu.

Gül, ağzı kulaklarına vardığı sırada, "Kazandığımızı nerede dile getirdin?" diye sordu.

Nart'ın gözleri parladı. "Galata Kulesinde."

Gül, "Galata'yı at," dedi, heyecandan yerinde zıplıyordu.

"Kule."

Gül hızlı bir şekilde diğer kartı aldığında hâlâ üzerimden şaşkınlığı atamıyordum. "Benim için ilk defa adam dövmüştün." İlk defa mı? Adam dövmek mi? Yani bunun başka defaları da mı vardı?

Nart'ın gözleri öfkeyle kısıldığında, "Parti," dedi.

Gül, diğer kartı seçti, bu sefer onun gözlerinden tarifi benzersiz bir ifade geçti. Sinirli bir sesle, "Üniversitenizde kavga ettiğim kız," dedi.

Nart'ın ifadesi değişti, çekinerek, "Sema," diye yanıtladı. Gül, onun isminin anıldığı an elindeki kartı sıkmış ve sonrasında masaya atmıştı. Birkaç saniye kendine gelmeye çalıştı, Zamir'in elindeki süreye bakıyordum çünkü çok az kalmıştı. Fakat Gül bunu umursamadan elindeki diğer kartı bana gösterdi.

"Emir ne yapar?"

"Şarkı söyler, gitar çalar?"

Gül eliyle hareket yaparak, "Çalar evet. Neyi çalar?" diye sesini yükseltti.

Nart heyecandan ayaklanıp, "Gitar!" diye bağırınca yüzümü buruşturdum. Bu soruyu da bilmişti!

Gül diğer karta geçeceği sırada, Zamir küçük çocuklar gibi, "Süre bitti!" dedi. Ve yerlerimizi değiştirdik böylece. Şimdi ben anlatacaktım ve o bilmeye çalışacaktı. İçimden bir ses yenileceğimizi söylese de yılmamakta kararlıydım.

Gül yanımda durdu, elime aldığım kartlara baktım. İlk kelimeyi gördüğüm an yüzümde şeytani bir gülüş oluşmuştu. Çünkü bunu bulacağını düşünüyordum. "Harry Potter?"

Zamir ilk sorudan heyecan yapmıştı ve bu hareketlerine de yansıyordu. Zıplayarak, "Fantastik!" diye bağırdı.

"Doğru," diyerek diğer karta geçtim. Diğer kartta kelime alımlıydı ve neredeyse tüm eş anlamlıları yasaktı. Bu yüzden kendimi göstererek, "Ben neyim?" diye sordum ona.

"Keçisin," dediği anda gözlerimden ateş püskürdüğüne yemin edebilirdim. Buna rağmen dudaklarımı birbirine bastırdım ve kendimi sıktım.

"Nasıl biriyim yani?"

"Huysuz, inatçı, şımarık, umursamaz." Çenem sinirden seğirirken tüm bunların yanlış olduğunu anlayarak devam etti: "Duygusal, hassas?"

"Zamir!" diye tısladım. "Seni gebertirim."

Dalga geçerek, "Agresif, sinirli, şiddete meyilli?" dediğinde yumruğumu sıkıyordum. Gül ve Nart, dayanamayarak kahkaha patlattılar, kartları masaya fırlattım.

Gül, "Dış görünüş olarak bir nasıl olduğunu soruyordu," diye açıklama yaptı, Zamir tekrar yerine oturdu.

Sırıtarak, "Kelime çirkin miydi?" deyince ayağa kalkıp masayı kafasına geçirmeme ramak kalmıştı. Bunu fark etmiş gibi gülmeye devam etti. "Tamam, tamam," diyerek yanıma geldi ve saçlarımı karıştırdı. "Huysuzlanma hemen. Şakaydı."

Elini ittirdim. "Şakan batsın senin."

Akşama kadar kutu oyunları ile oyalanmış ve her defasında onlara mağlup olmuştuk. Ama yeni bir şey öğrenmiştim en azından: Bir daha hiçbir oyunda Zamir'le aynı takımda olmayacaktım, berbat bir oyuncuydu!

Gül moralimin bozulduğunu fark ederek, "Sana bir şey anlatayım mı?" diye sordu. Başımı hevesle salladım, salona doğru baktı

ve ardından kısık bir sesle, "Zamir pek içki içmez," diye mırıldandı. "İçtiği zaman oynamaya başlar."

Sorgu dolu gözlerle onu süzdüm. "Nasıl oynamak?"

Dudaklarını birbirine bastırdı gülmemek için. "Baya baya oynamak. Bir seferinde Nart, Zamir, Yusuf sarhoş oldular ve üçü de Ankara havası oynamaya başladılar. Ankaralı damarları içince anında kabarır. Bu yüzden içkiyi pek tercih etmiyorlar."

Ağzım açıldı, "Video falan var mı?" diye sordum. O hâlini görmeyi istemiştim nedensizce.

"Vardı ama sildirdiler. Hepsine küstüm bir süre. Bakıp bakıp gülüyordum çünkü." Tekrar salona doğru baktı. "Eğer o hâlini görmek istersen sarhoş olmasını sağla." Gül'den öğrendiğim çok önemli bir bilgiydi ve bunu zihnime kazımıştım. Bir gün mutlaka o hâlini görecektim.

Geceye doğru Gül ve Nart, Zamir'in kalacağı odaya geçmişti. Zamir salondaki kanepede kendine yatak yaptı, gözlerimi kapatarak onunla yan yana uyuduğumu düşlemiştim. Bu istek benden bağımsızdı. Onunla uyumak istiyordum. Sebep ve neden aramadan, hiçbir şeyi sorgulamadan sadece kollarının arasında uyumak istiyordum ama bunu istemeye cesaretimin yetmeyeceğinden emindim.

Zamir kanepeye oturarak bana döndü. "Uykun yok mu senin?"

"Var."

"Uyu o zaman?"

Ayaklarım itaatsizlik ederek beni odama doğru götürmüştü. Gül'ün aldığı pijama takımını giyip yatağa girdim. Gözlerim kapanmak istemiyor, Zamir'in varlığını arzuluyordu arsızca. Neden? Neden onu yanı başımda görmek istiyordum? Neden ona bu denli bağlanmıştım? Birkaç metre uzaklıkta olduğunu bilmeme rağmen nefesinin sıcaklığından mahrum kalmak niye canımı acıtıyor, uyumamı engelliyordu?

Dakikalar birbirini kovalarken gözlerim isyan ediyor, bedenim ise ısrarla uykuya teslim olmuyordu. Biraz sonra gelen adım seslerini

duyduğumda kalbim boğazımda atıyordu neredeyse. Kasten yorganı iterek üzerimden atıp gözlerimi sıkıca yumdum. Kapı bir kez çaldı. Sesimi çıkarmadan uyuyormuş gibi uzanmaya devam ettim, Zamir olduğuna emindim, kapıyı açtı.

Birkaç adımla gölgesi yüzümdeydi... İttirdiğim yorganı boğazıma doğru çekerken uykulu bir homurtu çıkardım. Zamir yorganla omuzlarımı da örtmeye çalışırken sol tarafa dönüp kolumu yorgandan çıkardım ve elini tuttum. Gözümü açmadan uykulu bir sesle, "Kal," dedim.

"Ne?"

Boğuk çıkmasına dikkat ettiğim bir sesle, "Burada kal," dedim.

"Ayı gibi yatağın her tarafına yayılmışsın, kızım. Ben nereye sıkışayım?"

Numara yapmamış olsaydım, bu sözlerin hepsini ona teker teker yedirirdim ama oyunu bozamazdım. Bu yüzden uyuyormuş gibi yapmaya devam ettim. "Yanımda kal."

Kendi kendine, "Yine yerde uyuyacağız. Anlaşıldı," dedi. Ardından yere uzanıp elimi tuttu. "Nart bu hâlimi görmez umarım." Memnun bir şekilde mırıldandım. "Hanımefendiyi memnun ettik sonunda," dedi ve güldü keyifle. "Yanındayım. Farkında değildin ama hep yanındaydım. Ve olmaya devam edeceğim. *İyi geceler keçi.*"

İyi geceler, Zamir...

XIV

Güzel Bir Şey

"Kırılan yerlerimi onaracağını söyledi.
Ama kendisi beni kırarsa ne olacağını söylemedi."

Sabahın ışıkları yüzüme vurarak beni uykudan ayırmaya çalıştığında gözlerimi zorlukla açıp doğruldum. Dünün anıları beynime hücum etti, gözlerim hızla yerde yatan Zamir'e ilişmişti. Hâlâ oradaydı. Yerde kaşları çatık, rahatsız bir ifadeyle uyuyordu. Tebessüm etmekten kendimi alamamıştım. Sırf kal dediğim için tüm geceyi yerde geçirmesi içimden ılık bir şelalenin akmasına neden oldu.

Yorganı üzerimden atarak yataktan çıktım. Zamir hâlâ derin bir uyku çekmekteydi. Acaba rüyasında ne görüyordu? Hiç başkalarının rüyalarına giriyor muydu mesela? İçimde alevlenen kıskançlık duygusuna anlam veremeyerek ayağımla onu dürttüm.

"Kimlerle fink atıyorsun sen?"

Zamir irkilerek uyandı, gözleri tam açılmamıştı. Sağ elini kaldırıp gözlerini ovmaya başladı, yüzünde saf şaşkınlık vardı. "Ne?"

"Kimlerin rüyasına girdiniz Zamir Bey?"

"Tövbe, tövbe!" Doğrularak oturur pozisyona geçti ve bana baktı. "Senin bana garezin mi var? İnsan böyle uyandırılır mı?"

Ellerimi göğsüme yerleştirerek, "Ben uyandım. Sen de uyanmalısın," dedim, hiçbir neden bulamayarak.

"Göbeğin benimle mi bağlı senin?" Güzel soruydu ama cevabım olmadığı için geçiştirmek zorundaydım.

Gözlerimi kısarak, "Haydi, kalk," dedim. "Gül ve Nart'a ayıp olacak. Ben de üzerimi değiştirip geliyorum." Gece uyuyor taklidi yaptığım aklıma geldi, ciddi bir sesle, "Hem sen neden burada uyudun? Yoksa yokluğuma dayanamadın mı?" diye sordum. *Oyunculuğu kesinlikle düşünmem gerekiyordu.*

Bozguna uğradı. "Sen kalmamı istedin ya?"

Yüzümü buruşturup, başımı iki yana sallayarak, "Ayıp ya," dedim. "Resmen şu an gencecik bir kıza iftira atıyorsun. Benimle uyumak istediğini söylemek çok mu zor geldi?"

"Ama," diyeceği sırada elimle onu durdurdum.

"Sus!" dedim filmlerdeki o tuhaf tını eşliğinde. "Daha fazla dinlemek istemiyorum yalanlarını. Zorla uyuduğunu söyleyeceksin neredeyse!"

Yüzümde nasıl bir mimik vardı, bilmiyordum fakat bu onu gerçekleri söylemekten vazgeçirmişti. "Tamam," dedi omuzlarını düşürerek. "Sensiz uyumak istemedim."

Zaferle gülümsedim. "Anladım. Bu seferlik seni bağışlıyorum. Çekilebilirsin."

Zamir homurdanarak odadan çıktı. Dolaptan, yüzümdeki kocaman sırıtış eşliğinde Gül'ün aldığı kıyafetlerin içerisinden gri taytı ve bol beyaz kazağı hızlıca üzerime geçirdim. Saçlarımı yukarıdan sade bir topuz yaptıktan sonra ayağıma terlik giyip odadan çıkıp banyoya yöneldim. Zamir banyodan ellerindeki suyu sıçratarak çıktı.

"Ellerini kurula."

Omuz silkti. "Kuruyacak kendi kendine."

"Gıcıksın sen, gıcık!" Suratımı buruşturarak banyoya girdim. İşlerimi bitirmiş, ferahlamış ve salona geçmiştim. Gördüğüm manzara beni şaşırtmıştı. Gül ve Nart, büyük bir kahvaltı masası hazırlamıştı. Zamir de aynı benim gibi masaya bakarken mahcup gözlerle Nart'a döndü. "Kardeşim, utandırıyorsun bizi." Elini Nart'ın omzuna yerleştirdi. "Benim hazırlamam gerekirdi. Alarm kurmayı unutmuşum."

Gül, yüzüne yerleştirdiği kocaman tebessümle, "Hiç önemli değil," dedi. "İçimizden geldi. Öğlen uçağımız var. O zamana kadar bunlarla uğraşmanızı istemedik."

"Öğlen mi?" diye sordum aniden. "Bu kadar erken mi?"

Bunu söylemem Zamir'e tuhaf gelse de hoşuna gittiğine emindim. Bunu yüzündeki ifadeyle de açıkça belirtmişti. "Neden erken gidiyorsunuz?"

Nart, memnuniyetsiz bir mimikle, "Kaynanam öyle emretti," dedi. Dudu Peri'ye benzettiği kaynanasını o an nedensizce merak etmiştim.

Uzatmadan kahvaltıya geçilince çayı getirmek için mutfağa girdim. Sıcak çayı yanmadan masaya taşıyabildiğim için kendimle gurur duyuyordum. Çünkü doğduğumdan beri tek bir ev işi dahi yapmamıştım. Dedem kendi tabağımı dahi taşımama izin vermezdi neredeyse. Kendime çay yapmayı ve birkaç Hatay yemeği pişirmeyi bile yirmi yaşımdan sonra gizlice Rana teyze ve Asiye abladan öğrenebilmiştim. Bu yüzden kendimi yakmamam benim için büyük bir başarıydı.

Gül, Nart ve Zamir'in bardaklarını doldurduktan sonra kendi bardağımı da doldurup sandalyeme oturdum ve şahane kahvaltının tadını çıkardım. Sanırım artık sevdiğim içeceğin çay olduğunu gizlemekten vazgeçmek üzereydim. Çünkü kalabalık ortamlarda içilen çayın tadı daha güzel gelmişti.

Nart, "Bir şeye ihtiyacınız varsa alalım şimdiden," dedi. Zamir dönüp bana baktı.

"Bir şey lazım mı sana?"

Başımı iki yana salladım. Gül merakla, "Hiç mi dışarı çıkamazsınız?" diye sordu. Bu defa da ben Zamir'e bakmıştım.

"Çıkacağız. Mihrinaz'ı dedesiyle görüştüreceğim."

Kalbim bu cümleyle şiddetli bir şekilde çarpmaya başladı, yüz ifademi kontrol edemiyordum. Elimdeki çatal tabağımın üzerine düşüp tiz bir sesin yankılanmasına sebebiyet verdi, derin bir nefes alarak kendime gelmeye çalışıyordum. Gözlerimi Zamir'in gözlerine çevirerek bunu gerçekten yapıp yapmayacağını sorguladım fakat o bana yalan söylemezdi. Saklardı bir şeyleri, hatta çoğu zaman susardı fakat yalanla asla kandırmazdı beni.

Nart endişeyle, "Dedesi ya Mihrinaz'ı almak isterse?" diye sordu.

Zamir, ağzına attığı sosisi dişleriyle parçalarken cevap vermek için acele etmedi. Lokmasını yuttuktan sonra sakin sesle, "Koruyamayacağı torununu yanına alıp tehlikeye atmayacak kadar akıllı bir adam o," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Dedemin neden beni koruyamayacağını düşünüyorsun?"

Kendinden emin bir tonla, "Düşünmüyorum," dedi. "Gerçek bu. Seni göndermesinin tek sebebi yanında tehlikede olmandı zaten."

"Peki ya Turan? Dedem onunla kalmama neden müsaade etti?"

Omuz silkti. "Dedeni bilmem ama ben, kuzenine zerre kadar güvenmiyorum."

Nart, "Onunla birkaç kez karşılaşmıştık," dedi, konuya dâhil olarak. "Burnu havada bir tip."

Başımı onayla salladım. "Evet, öyledir. Demirhanların tek erkek torunu."

Zamir merakla, "Senden ne kadar büyük?" diye sordu.

"Yaşıtız. Aramızda birkaç gün var."

Zamir hiçbir şey söylemeden düşünceli tavırla yemeğine döndü, birkaç dakika herkes susmuştu. Bunu fırsat bilerek ağzıma bir dilim peynir attım ve çay içtim.

Nart sessizliği bölerek, "Ankara'ya gelirseniz beklerim," dedi. Gelirseniz... İkimize birden söylemişti bunu. Bunu düşünüp mü dile getirmişti yoksa öylesine ağzından mı kaçırmıştı? Dün Zamir'le kalmayacağımı iddia ediyordu ama şimdi fikir mi değiştirmişti?

Zamir başını salladı ağır ağır. "Eyvallah, kardeşim."

Onun söyledikleri aklımı kurcalarken kaşlarım benden bağımsız şekilde çatılmıştı. Turan gerçekten ne istiyordu? Beni korumak mı? Yoksa bana zarar vermek mi? Eğer sadece maksadı beni muhafaza etmekse neden bana kötü davranmıştı? Dedemle konuşmama niye müsaade etmemişti? Peki, eğer zarar vermek niyetindeyse bunu hemen yapmak elindeyken, neden yapmamıştı? Sorular beynimin içini

kemirmeye başladı, neye inanacağımı, kime güveneceğimi bilmiyordum. Ömer meselesinde ona destek çıkmıştım. Sonra dedem beni göndermişti ve ardından Ömer yüzünden hapse girmişti. Bunların hepsinin bir alakası var mıydı? Turan, dedemin aleyhine bir şey yapmış olabilir miydi?

Zihnimin içine aheste bir şekilde şeytan sinmişti. İnini zihnime saklayan şeytan beni kendi ailemden, doğduğumdan beri birlikte büyüdüğüm insanlardan şüphelenmeye mecbur bırakıyordu.

Zaman ve şeytan. Benim en büyük düşmanımdı. Çünkü her ikisi aleyhime işliyordu.

Şakaklarımı ovduğum sırada Zamir'in gözlerini üzerimde hissetmiştim. Hiçbir şey söylemeden dikkatle yüzüme bakıyor, sanki içimden geçenleri duyuyor gibiydi. Ona gülümsemek istedim. Tüm bu olanlara rağmen sanki hiçbir şey olmamış gibi arsızca ona gülümsemek istedim. Ama bunu yapacak duygunun kırıntısını dahi bulamadım kendimde.

Gül ve Nart, kahvaltıdan birkaç saat sonra gitti. Zamir, beni yalnız bırakmamak için onları uğurlayamamıştı. Onlar gittikten sonra evdeki sessizlik girdabını büyütmüş, zihnimin içerisindeki sesler koşuşturmaya devam etmişti.

Odamdaydım. Yatağın ucunda oturmuş hayatı sorguluyordum.

Her zaman bardağın dolu tarafını görmemiz gerekirdi değil mi? Benim bardağım bile yoktu. Elimden düşüp kırılmıştı ve parçaları şu an beni kanatıyordu.

Sıcak avuçlarımı çenemin altında birleştirerek sessizliği dinledim. Zamir, salonda kitap okuyordu. Gül ve Nart, her ikimize birkaç kitap almıştı ama henüz kitaplara bakma fırsatı bulamamıştım. Kitap okuduğu birkaç dakika onu izlemiş, sonra bu görüntünün beni etkilediğini anlayarak oda olarak adlandırılan duvarların arasına geçtim.

Tuhaf bir şekilde benimle konuşmaya çalışmıyordu. Normalde düşünceli olduğumu anlayıp hemen müdahale eder, yüzümü güldürür ya da yaramı deşip beni ağlatması gerekirdi. Fakat beni kendine hâlime bırakması ondan beklenecek bir hareket değildi.

Birkaç saat böyle devam ettiğinde gelen sesle irkilmiştim. Kulaklarımı kabartarak sesi daha iyi duymak adına gölge gibi çekildiğim odadan çıktım. Ses koridordan geliyormuş gibi hissetmiştim ama öyle değildi. Ses kapının dışından geliyordu. Kapının önüne geldiğimde Zamir'in de aynı benim gibi sesi duyup geldiğini anlamıştım.

Zamir, saniyesinde kapıyı açtığında içeri giren kedi ürkmeme neden olmuştu.

"Bu bir kedi!"

Bana alayla baktı. "Ben at sanmıştım. İyi mi?" Küçücük gri kedi Zamir'in uzattığı eli koklayıp avucunun içine otururken dikkatlice onları izliyordum. Kedi miyavlamayı kesip mırlamaya başladı, Zamir dişlerini göstererek gülümsedi ve bana baktı. "Gördün mü? Mutluluk belirtisi bu."

Onun sevinci bana da bulaştı, kapıyı örterek dizlerimin üzerinde yere oturdum. "Çok küçük."

"Kaybolmuş olmalı."

"Sosis pişireyim mi ona?" diye sordum.

Zamir bana gözlerini belerterek baktı. "Küçücük kediye sosis verilir mi?"

"Hiç evcil hayvanım olmadı," dedim. "Sokak kedilerine sosis verdiklerini görmüştüm."

Zamir, başını şiddetle iki yana salladı. "Kendisi sosis kadar bunun asla yiyemez. Ben aşağı inip bir şeyler alırım. Sen kapıyı arkamdan kilitle."

"Ben yalnız mı kalacağım?" Tedirgin şekilde kediye baktım. Hayır, ondan korkmuyordum. Fakat evin içinde ilk kez onunla yalnız kalmak beni istemsizce rahatsız etmişti.

"Seni yiyecek hâli yok, Mihrinaz."

Zamir, telefonunda birkaç araştırma yaptıktan sonra markete inmek için dışarı çıktı. Kapıyı çıkar çıkmaz kilitledim ve kedinin peşinden salona girdim. Etrafı kolaçan eden minik, en son başını kaldırıp

bana bakmıştı. Gözlerimiz kesiştiğinde eğilerek ona elimi uzattım. Elimi ve parmaklarımı iyice kokladıktan sonra avucuma oturması bir oldu. Mırlamaya başlayarak avucumda kıvrıldı ve iyice küçüldü. Uyumuştu. Saniyeler içerisinde uykuya dalmıştı.

Yarım saat yerde oturup elimi kıpırdatmadım ve uyumasını izledim. Zil sesiyle ürküp uyandı, avucumdan indi. Zamir, "Aç," demişti hemen. Anında kapı kilidini çevirip açtım, içeri kocaman poşetlerle girdi.

"Bunlar ne?"

"Onun için aldım," diyerek poşetleri boşaltmaya başladı. "Sen biraz su ısıtır mısın?" Mutfağa giderek dediğini yaptım, birkaç dakika sonra salona dönmüştüm. Zamir, salonun ortasına küçük yumuşacık bir kedi yuvası kurmuştu ve heyecanla kedinin gelip orada uzanmasını bekliyordu. Onun bu heyecanı bana da geçmişti. İkimiz de kedinin yapacağı şeyi beklerken o, gelip Zamir'in ayaklarına sokulmuştu. Zamir, bana dönerek eline aldığı poşetle mutfağa girdi. "Sen ilgilensene. Ben yemeğini hazırlayayım."

Fakat kedi onun peşindeydi. Mutfağa onu takip ederek girdi, Zamir hâlâ onun farkında değildi. "Seninki arkanda."

"Ha?" diyerek arkasını döndü, yüzü yeniden aydınlanmıştı.

Zamir'i ilk kez bu kadar mutlu görüyordum...

Kedinin ayağına dolanmasını umursamadan onun için aldığı küçük biberona süt tozu ve ısıttığım suyu ilave ettikten sonra onları karıştırdı, elinin üzerine dökerek ısısını yokladı. Ardından eğilerek kediyi yerden aldı ve salona götürdü.

Zamir, biberonu onun ağzına götürdüğü an kedi, açlıktan çıkmış gibi biberonu içmeye başlamış, kısa zaman sonra da bitirmişti. Onun bu hâli gözlerimin dolmasına sebep oldu, kendimi nasıl toparlayacağımı bilmiyordum. Annesi neredeydi acaba? Onun yalnız kalmasının sebebi neydi?

Zamir ikinci kez biberonu ağzına götürdü, bu defa deminkine nazaran daha az iştahla içti sütünü. Zamir, onun tüylerini taradı ve

ıslak mendille temizledi. Zaten yeni doğmuş bir kediydi, bu yüzden tertemizdi. En fazla birkaç aylıktı.

Zamir onu temizleyip yatağına bıraktı. Kedi de sanki bunu bekliyormuş gibi anında uyudu. Onun uyumasının ardından Zamir, aldığı yiyecekleri mutfağa; şampuan, tarağı, kum ve çantayı banyoya yerleştirmişti. Salona geri döndü, "Burada mı kalacak?" diye sordum.

Endişeyle, "Kalmasın mı?" dedi. "Baksana küçücük."

Başımı salladım. "Pekâlâ," dedim. "Ama onu bir veterinere götürmen lazım. Aşı yapılmalıdır belki."

Kararımdan caymamdan korkuyormuş gibi, "Merak etme," dedi. "Tüm sorumluluk bende olacak." Küçücük bir kedi koskoca adamı heyecanlandırmaya yetmişti. Tuhaf.

"İsmi ne olacak?"

Omuz silkti. "Bilmem. Sen ne istersin? Cinsiyetine baktım. Dişi."

Aklıma gelen ilk ismi söyledim. "Suzi?"

Önce yüzünü buruşturdu. Sanırım bu ismi fazlasıyla ciddiyetsiz bulmuştu. Fakat bir dakika geçmeden, "Tamam. İsmi Suzi," dedi.

Suzi'ye bakarak iç çektim. "Hoş geldin, Suzi." Uyurken göze çarpan masum hâli ağlama isteğimi şiddetlendirirken, gözlerimi sıkıca yumdum, "Karanlık hayatımıza hoş geldin..."

"Belki aydınlanır hayatımız?"

Fısıltıyla, "Kim bilir," dedim. "Belki de."

Suzi karanlık çökene kadar uyumuş, Zamir ile ben de başında beklemiştik. Ona birkaç saatte alışmıştık sanırım. Nefes alması bile içimde tuhaf güzelliklere sebep olmuştu.

Suzi uyandığında Zamir tekrar onu yedirmiş ve uyutmuştu. Camdan gökyüzüne bakıyordum. İskenderun'da çoğu zaman yıldızlar bariz şekilde görülürdü ama Antakya'da yıldızların görülme oranı şimdi olduğu gibi daha fazlaydı. Yıldızlar gökyüzünü boydan boya sararken ay da sağ tarafta hükümranlığını yayıyordu.

Aniden kulağımda bir nefes hissettim ve sonrasında o aşina olduğum sesi işittim: "Yıldızlar ve ay sarılmış. Sen de bana mı sarılsan?"

Kalbim göğüs kafesimi yarıp onun avuçlarına kuş misali konmaya hazırlandığında derin bir nefes aldım. Yorgun bir sesle, "Zamir biliyor musun, ben hissettiğim gibi yaşamaya alışkın değilim," dedim.

Kısık bir sesle, "Ben seni alıştırırım," dedi. "Haydi, sarıl bana."

O an içimden geçen tek şey kelimenin tam anlamıyla dediğini yapmaktı: Ona sarılmak. Zamir'e sarılmak ve onun parfümünün kokusunu içime çekmek... Peki, ya sonra? Birbirimize bu kadar alıştıktan sonra nasıl kopacaktık? Nasıl onu bırakıp dedemin dizinin dibine geri dönecektim?

Kalbimde taşan yoğun duygulara galip gelemedim. Kollarımı açarak Zamir'in bedenini sararken başımı göğsüne saklamıştım. Yontamadığım karışık hislerim iyice kabardı, ellerim titriyordu. Kelimenin tam anlamıyla üzerimden büyük bir yük kalkmış gibi hissediyordum. Buz tutan kalbim onun bedenine temas ettiği an erimişti.

Birkaç saniye sonra Zamir'in kollarını sırtımda hissettim. Beni her iki koluyla sıkıca kavrarken başım hâlâ hızlı atan kalbinin üzerindeydi.

Onun kalbi benim nabzımdı sanki o an.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı. Gözlerimi sıkıca kapattım. Cevap aradım fakat bulamadığım için sesimi dahi çıkarmadım.

"Bir gün her şey bittiğinde," diyerek duraksadım ve devamını getiremedim. Düşüncesi bile zihnimdeki meşalelerle beni yakarken nasıl bunu dillendirebilirdim? Beni bırakır mıydı? Her şey bittiğinde, güvende olacağım kesinleştiğinde, benden vazgeçer miydi?

Zamir yavaşça, "Seni bırakmam keçi," dedi. "Bırakmam." *Bırakma. Ben bile gitmek istesem beni bırakma.*

Göğsünden başımı çekmeden, "Ya koşullar?" diye sordum.

"Hiçbir şey umurumda değil." Kollarını sıklaştırdı. "Ben senden vazgeçmem. Karşımda deden bile olsa vazgeçmem." *Vazgeçme. Benim için savaşmana ihtiyacım var, Zamir.*

"Neden?"

"Nedenlere ihtiyacımız yok." Bir elini kaldırarak saçlarımın arasına daldırdı. "İhtiyacımız olan tek şey, şu anımız."

Başımı aşağı yukarı salladım. "Şu anımız." Saçlarımla oynamasını kolaylaştırmak için başımı omzuna çıkardım ve koluna yasladım. Zamir rahatça saçlarımla oynamaya başladığında gözlerimi kapatmıştım. "Zamir, bazen bencillik etmek istiyorum. Kimseyi umursamadan seninle sonuna kadar gitmek istiyorum. Sonunu görmeden, yolunu bilmeden... Ama sonra zihnim bulanıyor. Her şey karışıyor. Kendimi senden giderken buluyorum."

Güldü. "Önce şunu anlamanı istiyorum, Kıvırcık," dedi keyifli bir sesle. "Sen benden gidemezsin. Bundan sonra olmaz." *Gitmenin bana ne kadar uzak bir kavram olduğunu tüm damarlarımda o an hissetmiştim.*

Ona cevap vermemiştim. Birkaç dakika aynı pozisyonda kalmış, sonrasında telefonunun çalmasıyla ayrılmak zorunda kalmıştık. Zamir, cebindeki telefonu homurdanarak çıkardı, "Özür dilerim," dedi. "Önemli."

Ve konuşmak için salondan çıktı. Kaşlarımı çatarak parmaklarımın ucunda peşinden gittim. Odasına girip ışığı açmış ve kapıyı kapatmıştı ama biraz açıklık vardı. Gölgemin düşmeyeceği şekilde durup onu dinlemeye başladım.

"Herkes zaten onu Viyana'da biliyor," dedi. "Hayır, görüştüreceğim onu dedesiyle." Karşı tarafı dinledi bir müddet. "Azim Akşahin'i etkisiz hâle getirmeden Mihrinaz'ı onunla buluşturacak kadar geri zekâlı değilim. Torununu görecek ve sonra paşa paşa bana teslim edecek."

Zamir'in sesi ilk defa bu denli acımasız, duygusuz çıkmıştı sanırım. Sanki demin Suzi'ye şefkat gösteren o vicdanlı adam değilmiş gibiydi. Daha birkaç dakika önce sarıldığım adam şimdi beni dedemden ayıracağını hiç umurunda değilmiş gibi seslendiriyordu. Zaten onunla dönmem gerektiğini ben de biliyordum. Ama bunu bu denli dile getirmesi canımı acıtmıştı.

"Şimdi kapatmam gerek," dediği an irkilip salona doğru koştum. Salona girdiğimde Suzi hâlâ uyuyordu ama pozisyonunu değiştirmişti. Şimdi normal bir insan gibi sırtüstü yatmış ve kollarını yukarı doğru kaldırmıştı. Onun bu hâline bakarken ensemde hissettiğim nefesle kalbim hızlandı.

"Çok tatlı değil mi?" Bu ses tonu... Aşina olduğum, beni etkileyen tonda çıkan sesine karşılık tebessüm ettim. Onu dinlediğimi, konuşmasından rahatsız olduğumu söylemeyecektim. Eğer söylersem bana zaten açıklama yapmayacak, geçiştirecekti. Sonra tedbir alacak ve bundan sonrasında onu dinlememi engelleyecekti.

Bu yüzden hiçbir şey belli etmeden başımı ona çevirdim. "Öyle."

"Hazırlan. Bu gece dedenle buluşacaksın."

O an heyecandan ellerimin titrediğine yemin edebilirdim. Dolu gözlerle Zamir'in koyu renkli harelerine baktım. "Gerçekten mi?"

Kafasını onayla salladı. "Belen civarlarında."

Dudaklarımı yalayarak, "Kaç saate çıkarız?" diye sordum.

Zamir, sol elini kaldırıp kolundaki saate baktı. "Yarım saate çıkmış oluruz."

"Tamam," dedim aceleyle. "Gidip hazırlanayım." Yanından geçip gitmek isterken Zamir beni durdurdu. Kolumu nazikçe tutarken ona sorarcasına bakıyordum.

"Mihrinaz," dedi sakin bir sesle. "Bu yaptığıma beni pişman etmezsin değil mi?"

Çatlayan sesle, "Etmem," dedim. Boğazımı tırmalayan acıya engel olamamıştım. Ağlama isteği her saniye başı artarken Zamir, bunu fark ederek başparmağını gözümün altına getirdi.

Keyiften uzak bir şekilde gülümseyerek, "Kurallarımızı unutma," dedi. "Ağlamak yasak."

Yarım saate kadar üzerimi değiştirmiş, banyoda yüzümü yıkayıp çıkmıştım. Saçlarımı aşağıdan toplarken kapıda Zamir'i bekliyordum. Kendi odasından çıktı, gözlerim üzerindeydi. Siyah pantolonu, gri kazağı, siyah montu ve başına giydiği şapkayla çok karizmatik görünüyordu. Onu bu hâliyle üniversitede görsem birkaç dakika durup izleyebilirdim sanırım. Hatta Hazal onunla anında gidip tanışırdı. Benim aksine Hazal, çok girişkendi ve bu konularda hiç çekinmezdi. Sanırım sebebi dedemin Azim Akşahin olmasıydı.

Zamir'in gözleri beni bulduğunda kaşlarını çatmış ve odama yönelmişti. Ne yaptığına anlam veremedim, elinde tuttuğu koyu yeşil

berceyle geldi. Berceyi başıma geçirdiğinde birkaç adım gerilemiştim. "Ne yapıyorsun sen ya?"

"Kırmızı kulaklarla güzel görüneceğini mi sanıyorsun?"

Kendimden emin bir sesle "Güzel görünmeye ihtiyacım yok," dedim. "Ben zaten güzelim."

Zamir başını iki yana sallayarak botlarını giydi. "Dedesinin etkisine şimdiden girmeye başladı."

Gözlerimi kıstım. "Bu arada şapka sana hiç yakışmadı."

Botlarını giydikten sonra ayağa kalkıp bana baktı. Kaşlarını kaldırarak ciddi bir şekilde, "Çarpılacaksın," dedi. Kapıyı açarak geçmem için geri çekildi.

Omzumun üzerinden, "Dedem için böyle süslendiğini düşünüyorum," diye ona laf atıp korkuyla asansöre doğru koştum.

Asansöre basıp beklemeye koyuldum, Zamir de kapıyı kilitleyip yanıma gelmişti. "Laf atıp kaçmak?"

Yarım ağız gülerek, "Çiçek ve çikolata da alalım mı?" diye sordum ona sataşmak adına.

Bana göz kırptı. "Seni çiçek ve çikolatasız aldım ben, Kıvırcık." Kalbimi hissetmiyordum.

İtiraz ederek homurdandım. "Sen öyle san!"

Didişerek aşağı inmiş ve arabaya binmiştik. İçerinin havasızlığından ötürü arabanın camını açtım. Zamir de aynı benim gibi camını açtıktan sonra arabayı çalıştırdı. Birkaç dakika sonra Antakya'nın sokaklarındaydık. Antakya, dedemle sık sık geldiğimiz bir yerdi. Buranın restoranlarını çok severdik ve bu yüzden neredeyse ayda birkaç kez dedem, ben ve Turan, gelip yemek yerdik. Belen ise pek uğramadığımız bir ilçeydi ve oraya yabancı olduğumu söyleyebilirdim.

Zamir arabayı bilindik yollara doğru sürdü, başımı geriye yasladım. Antakya ve İskenderun'a en yakın ilçe Belen'di. Sanırım bu yüzden burası seçilmişti görüşmek için. Merak ediyordum, Zamir, dedemi nasıl etkisiz hâle getirebilmişti? Dedem beni görüp sonra Zamir'e mi verecekti?

"Ne düşünüyorsun yine?"

Omuz silktim. "Sanki sorsam cevap vereceksin."

Bana göz ucu baktı. "Tek bir soru sor. Söz cevap vereceğim."

Bedenimi ona doğru döndürdüm. "Dedemi seninle kalmama nasıl ikna ettin?"

Zamir'in yüz ifadesi değişmedi. Sinirleneceğini düşünmüştüm fakat sanki bu soruyu soracağımı bekliyormuş gibiydi. "Turan'ın ve Cihan'ın seni koruyamayacağını anlaması için yeterince şey oldu. Hem benimleyken Ekin'in adamlarının peşimizde olduğunu, onlardan kurtulduğumuzu duymuş. Senin güvende olduğun kanısına da buradan varmış sanırım."

Hiçbir şey söylemedim. Bunun yerine elimi uzatıp radyoyu açmış ve kanallar arasında gezinmeye başlamıştım. Bazılarında hava durumunu anons eden spiker, bazılarında hiç tanımadığım ünlülerle röportaj vardı. En sonda bir şarkı bulup geri çekildim.

"Görmek, beraber olmak seninle

Çok güzel belki ama düşlemek bambaşka..."

Bu şarkıyı duyduğuma emindim ama sözleri tam ezberimde değildi. Zamir'in tepkisini merak ettim, çaktırmadan ona baktım.

Mırıldanıyordu. Şarkıyı biliyor ama sessizce mırıldanıyordu.

"Tenin almış beyazlığını aydan

Saçlarının rengi geceden

Bundan geceye sevdam"[5]

Karanlıkta belirgin olmasa da ellerimin, tenimin rengine baktım. Beyaz tenli olduğumu elbette biliyordum ama sanki o an bunu kendime kanıtlamak gereği duymuştum.

Şarkıyı söylerken kimi düşlediğini ya da aklına kimi getirdiğini delicesine merak ediyordum.

Şarkı bitene kadar Zamir, sessizce şarkıyı söylemiş hatta bazen ritme uygun parmaklarını direksiyonun üzerinde hareket ettirmişti. Şarkı bittiğinde ise benim sabrımın da tükendiğini hissetmiştim.

[5] Ufuk Beydemir'in *Sevda Gibi* albümünde yer alan "Ay Tenli Kadın" isimli şarkısı.

"Kimin için dinlediniz bu şarkıyı Zamir Bey?" *Aptal Mihrinaz! Ona hesap mı soruyorsun?*

Zamir başını bana çevirip, "Bakıyorum beni kıskanmaya başladınız, Mihrinaz Hanım?" dedi. Yüzünde muzip ifade hâkimdi.

Yüzümü buruşturarak, "Senin neyini kıskanacağım ben?" dedim. Bakışlarım ona kaydı. *Allah var, çok yakışıklıydı... O şapkanın ona kattığı karizmayı betimleyemiyordum bile. Bir şapka bir adama bu kadar mı yakışırdı?*

Gözlerimi ondan ayırıp yola odaklandım, hiçbir şey söylememişti. Söylese tartışmanın uzayıp gideceğini bildiği için her zaman susmayı seçerdi. Benim durmayacağımdan emindi. O susunca ben de susardım ve konu kapanırdı. Sonra hiçbir şey olmamış gibi yine konuşmaya başlardık. Hiçbir kavgamızda ona tam anlamıyla kızamamıştım bu zamana kadar. Ne olursa olsun, bir şekilde ona karşı kötü bir duygu beslemem mümkün olmuyordu. Sanki onun o yumuşak ses tonu tüm kötü şeyleri silip süpürüyordu.

Gerçekten kalbimi kırdığı bir an vardı. En son bu arabaya bindiğimde bana, *"Sesini duymak istemiyorum,"* demişti ve bu beni fazlasıyla kırmıştı. Fakat kırgın hâlimi sözleriyle, dokunuşlarıyla onarmıştı.

Belen'e ulaşmamıza az kalmış, içim titremeye başlamıştı. Ellerim buz kesti, "Isıtıcıyı aç," dedim titrek sesle.

Zamir anında bana döndü. "Kaban üzerinde, Mihrinaz. Araba da sıcak?"

Birkaç derin nefes alarak ellerime baktım. "Üşüyorum."

Zamir gözlerini, saniyelik bir sürede yola çevirdikten sonra tekrar bana döndü. Ellerime baktığımı anladığında sağ elini bana uzatarak elimi tuttu. Sıcak elleri buz tutmuş ellerimle birleştiğinde içimden bir ateş yükselmişti.

"Elin buz gibi," dedi endişeyle. "Mihrinaz, toparla kendini. Sen güçlüsün."

Her iki elimi avucuyla sardı, derin nefesler almaya başladım. "Neden güçlüyüm? Güçlü olmak iğrenç bir şey. Güçlü olunca herkes bir beklenti içerisine giriyor. Mihrinaz ağlamaz, o güçlü. Mihrinaz yıkılmaz, o güçlü. Mihrinaz'a bir şey olmaz. Neden?"

Arabayı kenara çekti. Ani frenle öne doğru savruldum, susmak zorunda kalmıştım. Zamir, ellerimi alarak iki avucunun arasına sıkıştırdı ve onları ısıtmaya başladı. Sonrasında sıcak nefesini soğumaya devam eden ellerime doğru üfledi. Onun bu hareketini ağzım açık izlerken umursamadan devam ediyordu.

İyileştirici bir sesle, "Tamam, güçlü değilsin. Narin ve kırılgansın," dedi, beni yatıştırmaya çalışarak. "Nahifsin. Çok güzelsin aynı zamanda." Gülümsedim kendimden bağımsız olarak. Bana bu denli güzel sözler sarf etmesi içimdeki titremeyi anında geçirmişti. "Ne zaman kırılsan ben, seni onarmak için yanı başında olacağım."

Son cümlesiyle beraber gözlerim irice açıldı. "Sahiden mi?"

Başını salladı kendinden emin bir şekilde. "Sahiden." Kömür karası gözlerindeki parıltıya inandım o an. Belki ona bu kadar sürede inanmamam gerekirdi ama ben ona inandım. Kırıldığım anların hepsinde beni onaracağına inandım. Dudaklarımı aralayarak kısık bir sesle, "Gidelim o zaman," dedim.

"Gidelim."

Elimi bırakmadı. Arabayı tekrar çalıştırdığında sol eliyle direksiyonu, sağ eliyle de elimi kavramıştı. Ellerim artık ısınmıştı. Daha doğrusu, ellerimi Zamir ısıtmıştı. İstemsizce tebessüm ettim ve elini sıktım. O an başını bana çevirmişti.

Bu bizim aramızda bir şifreydi. Ne demişti? *Güzel bir şey.* El sıkmak güzel bir cümle anlamına geliyordu. Seslendirmesi kelimelerle mümkün olmayan güzel bir şey. *O da benim elimi sıktı. Ve bana güzel bir şey söyledi...*

XV

Parçalanan Güvenin Acıtan Kırıntıları

"Güvenin zedelenmesi dert değil ama o güven sana duyuluyordu.
Bu çok büyük bir dert..."

Zihnimin soğuk kaldırımlarına sinen sessizlik esaretini büyütürken gözlerimi sıkıca yumdum. Gözlerimi yumarsam hayattan soyutlanırım diye düşünürdüm ve eskiden buna pek ihtiyacım olmazdı. Çünkü yıllardır dedemin gözlerinin içinde kendi gücümü görürdüm. Dedem, her zaman omuzlarıma ellerini yaslar, bana güçlü olduğumu söylerdi. Onun ela gözleri bana güç verir, söylediği kelimeler ise kalkanlarımı sağlamlaştırırdı.

En büyük kalkanım zaten onun torunu olmak, onun soyadını taşımaktı. Peki ya dedemin kalkanı? Zaafı bendim ve bu onu zayıf kılıyordu. Bazen onun bütün gücünü emdiğimi, onu aciz kıldığımı düşünüp kendimi suçlardım. Onun beni yirmi üç yıldır koruduğu gibi ben onu koruyamıyor, hatta ona ulaşamıyordum.

"Gözlerini aç."

Dediğini yaptım, arabayı durdurmuştu. Karanlığın çöktüğü ıssız bir yoldaydık. Düzensiz ağaçların çevrelediği bir yol, kenarda ışığı yanan ama pek işlek görünmeyen bir kafe vardı. Kafenin önü arabasızdı ve yolun ıssızlığına ayak uyduruyordu.

Elim anında kapıya gitti, "Dur," dedi. Zamir'e sorgu dolu bakışlarla döndüm. "Önce inip bir bakayım."

Başımı iki yana sallayarak, "Olmaz," dedim keskin bir sesle. "İkimiz birlikte ineceğiz." Hiçbir şey demesine fırsat vermeden arabadan indim, hemen inip yanıma geldi. Zamir silahını beline yerleştirirken ürkekçe, "O silah ne için?" diye sordum.

Bakışlarını bana çevirdi, gözlerinin beni üşüttüğüne yemin edebilirdim. "Tedbirli olduğumu öğrenmen lazımdı."

"Dedeme zarar verirsen asla seninle geri dönmem."

Kaşlarını çattı ve gözlerini devirdi. "Yürü, Mihrinaz."

Kabalığını umursamadan ilerlemeye başladım, kalbim boğazımda atıyordu. Sarı ve dikenli otların arasından geçip taşların döküldüğü tozlu yola bastım. Kafenin ahşap kapısının önüne geldim, omzumun üzerinden arkamda kalan Zamir'e bakıp, kapıyı açarak içeri girdim. İçeriye girdiğim an gözlerimi kırpıştırdım. Dışarısı zifirî karanlık, içerisi oldukça aydınlıktı ve bu gözlerimi acıtmıştı. Bakışlarım, hızla etrafta gezinirken duvarın yanındaki masada oturan dedeme ilişti. O an dedem de bana bakıyordu. Aynı renkteki harelerimiz kesiştiğinde tüm bedenimden bir titreme dalgası geçti. Gücünü yitiren ayaklarım uyuşmuştu âdeta. Nitekim kendimde yürüyecek kudreti bulamamıştım.

Oradaydı. Onu gördüğüm an ruhumda biriken tabutların içine sakladığım cesetleri çürüten göz bebeklerim kilitlendi ve dedeme doğru birkaç adım attım.

Hayır, bu sefer ağlamayacaktım.

Azim Akşahin ayağa kalktı.

Tekrar ona doğru adım attım zorlukla. Fersiz bacaklarım dedeme doğru ilerlemeye başladığında kalbim boğazımda atıyordu. "Dedem," diye fısıldadım titrek sesle. Tam önünde durdum. "Çok özledim seni."

Bana kollarını açtı. *Dedem zaten bana hep kollarını açardı.*

Ona sarıldım.

Annemmiş gibi hissediyordum.

Bazen babammış gibi hissediyordum.

Bazen ise kardeşimmiş gibi hissediyordum.

Oysa o, benim sadece dedemdi.

İskenderun'un en güçlü isimlerinden, hiçbir şey karşısında pes etmeyen ama bir gülüşüme pes olan adam... Doğduğumdan beri bana gözü gibi bakan, herkesten sakınan, her şeyden üstün tutan, her gün usanmadan bana çikolata alıp çocukluğumu tazecik tutmayı başarabilen, annem ve babam olmaya çalışan, onun varlığı yüzünden hiçbir kahramanı sevmeye gerek duymadığım Azim Akşahin'di.

Aşina olduğum sesiyle, "Mihrinaz," dedi. "Güzel torunum..." Ağlamama ramak kala zorlukla kendimi sıktım. Kollarım dedemin sırtında kavuşurken derin nefes aldım. Dedem beni kendinden uzaklaştırarak endişeli tavırla, "İyi misin?" diye sordu. "Zayıflamışsın sanki."

Başımı aşağı yukarı salladım. "İyiyim." Tebessüm ettim. "Yani sensiz ne kadar iyi olursam."

Ela gözlerine hüzün yerleşti, "İşler istediğim gibi gitmedi," dedi. "Bu yüzden seni alamadım. Aksine, daha da kötüsü etrafımı kuşattılar."

"Oturup konuşalım mı?"

Beni onayladığında onunla yan yana oturduk. "Bana her şeyi anlat, dede. Turan'ın seçtiği kaptan, uyuşturucuyu gemiye nasıl yükledi? O çantada takip cihazından başka ne vardı? Turan neden o çantayı benden çaldı? Aynı gece neden senin telefonundan bana mesaj çekip beni aldı? Turan'ın maksadı ne?"

Ben soluklanmadan sorularımı sıraladığımda birkaç saniye sustu. Ardından derin nefes alarak, "Kaptan olayında Turan'ın bir suçu yoktu. Uyuşturucuyu küçük kahve paketlerinde geçirmiş kaptan. Hiç belli olmamış. Sonra gemi aranırken polisler anlamış," dedi donuk sesle. "Beni gözaltına aldıklarında avukatla konuşup Viyana'da olduğuna dair belgeler hazırlattık. Durumun sana sıçramaması için." Gözlerini saniyelik yumup açarken pürdikkat onu dinliyordum. "Çantandaki takip cihazıyla seni izlediğim telefonumu bulmuş Tu-

ran. Seni almak istediğini söyledi ama izin vermedim. O da benden izinsiz sana mesaj çekti ve Mersin'e gitti. Turan seni korkutmuş ama ondan sana bir zarar gelmeyeceğinden emin olabilirsin."

"Çantada başka ne var?"

Kuru sesle, "Birkaç kayıt," dedi. "Birinin hayatını bitirebilecek ispatlar."

"Kimin?"

Başını iki yana salladı. "Bilmemen daha iyi." Burun kemerini sıkarak devam etti: "Turan senin güvenliğinden endişe ediyordu. Önce ona Viyana'da olduğunu söyledim ama bana hiç inanmadı. Didik didik aradı seni. Seni almasının tehlikeli olacağını söylesem de yabancılarla kalmana izin vermedi."

"Peki şimdi?" diye sordum. "Onunla mı gideceğim?"

Azim Akşahin, omzumun üzerinden arkaya baktığında başımı çevirdim ve pencere kenarında oturan Zamir'e baktık. Yüzünde tek bir mimik dahi yoktu. Bomboş gözlerle bize bakıyordu. Dedemi etkisiz hâline getirdiğini söylemişti telefonda. Dedemi neyle tehdit ediyordu? Benimle mi? "O seni korur," dedi sakin sesle. "Ona güvenme ama seni koruyacağını da bil."

Gözlerimi kısarak, "Ne demek ona güvenme ama seni korur?" diye sordum. "Zamir'le alakan ne?"

"Hiçbir alakam yok," dedi sert bir sesle. "Ekin'in adamlarından seni kaçırabildiğini duydum sadece."

"Ekin kim?"

"Ortak bir düşmanımızmış," dedi. Daha önce Zamir'le bu konuda konuştuğunu anlamıştım. Ama ne zaman?

"Her şeyi anlat artık," diye çıkıştım. "Hiçbir şey bilmiyorum. O da anlatmıyor. Birileri benim peşimde ve ben kim olduklarından dahi habersizim. Yirmi üç yaşındayım ben. Benden olanları saklayamazsın."

Yeni tıraş olmuş çenesini sıvazladı. "Bana güven. Bir müddet sonra tekrar seni yanıma alacağım. Eskisi gibi olacağız."

Omuzlarımı dikleştirdim. "Bana kimseye güvenme demiştin. Turan'ı neden ayırıyorsun şimdi?"

Ela gözlerini üzerime dikti, "Turan doğduğun ilk andan beri seninle. Ona güvenmemeni söylemem asla," dedi ve ardından boğazını temizledi.

"Peki ya amcam?"

İç çekerek, "Seni amcan dâhil olmak üzere herkes her zaman kıskanmıştır," dedi sakin bir sesle. "O yüzden kimseye güvenmemeni söyledim. Güç, insanın yaşamında önemli bir unsurdur. Bu gücün benden sonra sana geçmesini istemeyen çok insan var. Bazıları sırf erkek olmadığın için buna karşı. Ama bir şeyi unutuyorlar. Ben, gücümü annem Mihrinaz Akşahin'den aldım. Babam öldükten sonra onun tüm yetkileri anneme geçti. Ondan sonra da bana. Annem, o kadar güçlü bir kadındı ki bin tane Azim Akşahin bile ona eşdeğer olamazdı. Sen de öyle olacaksın. Güçlü bir Akşahin kadını olacaksın. Bunun için aylarca göçebe olman, benden ayrı kalman gerekiyorsa kabulleneceksin."

Öfkeyle, "Güç umurumda mı sanıyorsun?" dedim. "Ben evime adım atamıyorum. Doğup büyüdüğüm yere gidemiyorum. Bir korkak gibi oradan oraya kaçıyorum. Bu mu benim gücüm? Bu mu?"

"Güçlü olmak için binlerce kez düşmek gerekir," dedi gözlerini kısarak. "O yere çakılmadan zirveye kalkmak mümkün mü sanıyorsun?"

"Zirvede olmak istediğimi nereden çıkarıyorsun, dede?" diye sordum. "Zirve için mi bu kadar hengâme? İstemiyorum. Halefin olmak da istemiyorum, mirasını da istemiyorum. Yeter ki yakamdan düşsünler."

Başını şiddetle iki yana salladı. "Saçmalama. Her şey kontrolüm altına girecek. Biraz sabretmen gerekiyor."

"Zamir'e neden karşı çıkmıyorsun? Benden ne saklıyorsun?" Sorum onun duraksamasına neden oldu, devam ettim: "Zamir seni nasıl etkisiz hâle getirdi?"

Kendinden emin bir ifadeyle, "Kimse Azim Akşahin'i etkisiz hâle getiremez," dedi. "Seni, Turan ve Cihan'a emanet ettim. Kaçmadın mı? Neden kaçtığını söyle o zaman ilk önce."

"Çünkü Turan bir yalancı!" diye çıkıştım. "Beni seninle görüştürmedi. Beni, Mersin'de kaldığım evi, içindeki insanlarla beraber yakmakla tehdit etti. Cihan desen zaten baş belasının teki. Ben de kaçtım."

Çenesiyle Zamir'i işaret etti. "Buna mı kaçtın?" Bir an Zamir'i küçümseyen bakışlarının sinirlerime dokunduğunu hissettim.

Dudaklarımı birbirine sertçe bastırırken, "Onun adı Zamir," dedim dişlerimin arasında. "Hani seni korur dediğin adam."

"Sen bana öfkelendin mi?" diye sordu, tavrıma anlam veremeyerek. "Hem de yeni tanıdığın bir herif için?"

"O benim hayatımı defalarca kurtardı. Beni daha ilk gönderdiğin gün eve silahlı adamlar geldi. Otogarda silahlı adamlar saldırdı. Beni Zamir kurtardı. Ekin'in adamlarını saymıyorum bile." Telefonumda arayabileceğim insanların olduğu numaraları silmesini buraya eklememiştim tabii. Zamir'in şu an bunu neden yaptığını anlayabiliyordum çünkü. Beni kendisinden daha iyi koruyacak birinin olmadığını düşünüyordu sanırım.

Dedem sustu. Bu beni koruduğu için Zamir'e olan minnettarlığını ifade etme şekliydi. Çünkü şaşırmıştı. Zamir'in ilk gün beni kurtardığını ona söylemediği aşikârdı. Zaten Zamir, kendini dedeme kanıtlayacak biri değildi. Bunu söylemesi bu yüzden pek mümkün değildi. Başımı iki yana sallayarak, "Sen ne dersen de" dedim, kısık ama kararlı sesle. "Turan'ın dengesizliklerine tahammülüm yok."

Soluyarak, "Mihrinaz saçmalıyorsun," dedi. "Sen Turan'la birlikte üyüdün."

Tek kaşımı kaldırıp, "Hani beni kimseye, hatta Turan'a bile emanet etmezdin?" diye sordum. "Ne oldu sana Azim Akşahin?"

"Öyle şeyler yapacağım ki," dedi, bıçak kadar keskin bir sesle. "Düşmanlarımın sonunu getireceğim ve güvenliğimizi sağlayacağım."

Çenem kasılırken, "Düşmanların kim?" diye sordum.

"Düşmanlarım benim zayıf noktalarımı bilen insanlar." Gözlerini saniyelik kapayıp açtı. "Ama ben onları müebbete mahkûm edeceğim." Dedem ayağa kalktığı an ben ve Zamir de ayaklandık. Aniden kendimi dedemin kollarında bulduğumda gelen ağlama isteğine engel olamadım. Onu kelimenin tam anlamıyla özlemiştim...

Birden kulağıma eğildi, irkildim. "Turan seni almak için burada. Beni takip etti. Seni şu an almak isterse eğer Zamir'le gideceksin. Bu en doğrusu." Tüylerim diken diken olurken, "Sakın etrafa bakma," diyerek beni durdurdu.

Elimi saçlarımdan geçirerek göz ucu ile Zamir'e baktım. Bu sefer bize değil etrafa bakıyordu. Gözleri etrafı incelerken oldukça umursamaz görünüyordu. O dedemi nasıl kontrol edebiliyordu? Dedem, beni Turan'a değil de neden onunla gönderiyordu?

"Vedalaşmak istemiyorum bu sefer," dedim kısık sesle. "Ağlamak da istemiyorum."

Beni kendinden ayırarak her iki avucunu şakaklarıma yasladı. "Sen nasıl istersen, torunum. Öyle olsun."

Arka kapıya doğru döndü. Ben ise Zamir'e doğru. Gücümü toplamaya çalışarak dedemden uzaklaşıp dolu gözlerle ağlamadan Zamir'e doğru adım attım. Sanki bunu bekliyormuş gibi kapıya yöneldi ve beni bekledi.

Zamir, kapıyı açıp geçmem için çekilince dışarı adım attım. Adım attığım an Turan, tam önümde belirmişti zaten. "Benimle geliyorsun." Dedem haklıydı. Turan, onu takip etmiş ve beni almak için buraya kadar gelmişti.

Turan kolumdan tutmak için bana uzandığı an, Zamir onu durdurdu. "Medeni bir adam değilim. O elini kırarım." Bu Zamir ve Turan'ın ikinci karşılaşmasıydı. Turan beni, onların evini ve kendilerini yakmakla tehdit etmişti. Zamir, Turan'a zerre kadar güvenmediğinin üzerine defalarca dikkat çekmişti. İlk kez lansmanda zıtlaşan ikili şu an birbirilerine karşı nefret doluydu âdeta. Ve bu nefretin sebebi bendim.

Turan, gözlerini kısarak Zamir'i baştan aşağı incelerken eli beline gitti. Zamir'e silah doğrultacağını anlayıp aralarına girdim. Turan ise bunu umursamadan silahını bize doğrulttu. Yirmi üç yıllık kuzenimin elinde ilk kez talimlerimiz haricinde silah görmek beni sanırım hayal kırıklığına uğratmıştı.

Fakat o an Zamir de durmamıştı. Beni kabaca arkasına alarak ne zaman çıkardığını anlamadığım silahını Turan'a doğrulttu.

"Turan," diyerek koluna uzandım. "İndir silahını."

Öfkeyle, "Bu herifle hiçbir yere gitmeyeceksin!" diye bağırdı. "Ne olursa olsun seni evimize götüreceğim!" Birkaç saniye bana baktı. Özlemle, öfkeyle, sevgiyle... O an karşımda yedi ya da sekiz yaşındaki Turan gibiydi. Yazları tatile gitmemek ve benden ayrılmamak için babasıyla kavga eden Turan gibiydi. Dedeme bizim evde kalmak için yalvaran Turan gibiydi...

Umutla, "Evimize mi?" diye sordum. Evimi deli gibi özlediğimi bile o an fark etmiştim. Sabahları birileri tarafından uyandırılmayı, kahvaltı sofrasına gecikmeyi, Turan'la gezmeye ya da holdinge gittiğimiz günleri... Özlemiştim.

"Evet," dedi bana bakmadan. Dehşet saçan gözleri Zamir'in üzerindeydi. Ondan ne denli nefret ettiğinin bariz ispatı olan gözlerini saniyelik bana dokundurdu. "Sana ne yaptığını düşünmeyeceğim artık. Gözümün önünde olacaksın."

Başımı şiddetle iki yana sallayıp, "Bana zarar vermiyor," dedim.

Turan, "Mihrinaz!" diye bağırdı, irkilerek elimi Zamir'in kolundan çektim ve geriledim.

Zamir'in o an gözü döndü. Silahını Turan'ın başına bastırarak hiddetle, "Bağırma ulan!" dedi.

Turan'ın başında bir silah dayanmıştı! Zamir'in eli tetikteydi ve her an ateşleyecekmiş gibi öfkeliydi. Turan asla tetiği çekmezdi, biliyordum ama Zamir?

Kalbim neredeyse duracak gibi oldu, avucumu kalbime yasladım. Kalbim durmuş gibiydi ve sanki ağır bir taş altında kalıp eziliyordu.

Birkaç derin nefes alarak elimi Zamir'e uzattım ama o an sanki ayaklarımın altında koca siyah bir boşluk oluşmuş ve beni içine çekmişti. En son hissettiğim tüm bedenimin titreyerek kara boşluğa yuvarlanmasıydı.

Hissizlik. Hissizliği, hiçliği hissetmek mümkün müydü? Bir boşlukta yalpalarken sanırım bunu hissediyordum. Hiç kimseydim. Evet, Mihrinaz Akşahin aslında hiç kimseydi. Gözlerimi açtım, zifiri karanlıktı. Göremiyordum. Kelimenin tam anlamıyla gözlerim işlevini yitirmiş gibiydi. Uğultular... Duyabiliyordum sanırım ama kavrayamıyordum. Gözlerimi birkaç defa yumup yeniden açmayı denedim. En son bulanıklaşan görüşümle Turan'ın yüzünü seçebilmiştim.

Ne kadar geçti bilmiyordum, kendime geldiğimde Turan ve Zamir görüş açıma girmişti.

Hastanedeydik. Turan yanımda oturmuş, iyi olup olmadığımı soruyor, Zamir ise başımda dikilerek sessizliğini koruyordu.

"Ne oldu?"

Sesim kendime bile yabancı gelmişti. Yitik ses tonum Turan'ın afallamasına neden oldu. Fakat zoraki bir gülümseme eşliğinde, "Yok bir şey," dedi. "Bayıldın. Şımarık Mihrinaz'dan beklenecek hareket değil mi? Dikkatleri her zaman üzerine çekmelisin."

Yutkunarak, "Ben daha önce hiç bayılmamıştım, Turan," dedim, sesim hâlâ yabancı biri konuşuyormuş gibiydi.

Başını onayla salladı ve yanağıma dokundu. O an ağladığımı fark etmiştim. "Biliyorum, güzelim." Yanağımı silerken, "Hep döner tıkınırsan böyle olur," dedi.

"Neden ağladığımı bilmiyorum," dedim. Gözyaşlarım durmadan akmaya başladı. Zamir'in o an bana kızacağını düşünmüştüm ama sessizce başımda duruyordu sadece. Gözleri üzerimdeydi fakat hiçbir şey söylemiyordu.

"Şşşt," diye sakinleştirdi beni Turan. "Altı üstü bayıldın. İyisin ama."

"Çok tuhaf bir duyguydu."

Alayla güldü. "Bayılmanı betimlemeyeceksin değil mi?"

Kafamı iki yana salladım. "Doktor ne dedi?"

"Beslenmene dikkat etmen, döner tıkınmaktan vazgeçmeni söyledi."

Kaşlarımı çattım. "Bu kadar mı?"

Omuz silkti. "Tabii ki bu kadar."

Yutkunarak gözlerimi yukarı doğru kaldırdım ve endişeli gözlerle beni süzen Zamir'e baktım. Korkmuştu. Bunu gözlerine baktığım an anlayabiliyordum. Kendini suçladığı barizdi. Ne de olsa onun Turan'ı vurmasından korkup bayılmıştım.

Bakışlarımı ondan çekerek sakin bir sesle, "Turan," dedim. "Zamir'le gitmem gerekiyor. Sular durulana kadar."

Yüz ifadesini kontrol altına almaya çalışıp, "Ben o suları durultana kadar buna müsaade edeceğim kuzen," dedi ve saçımı kulağımın dibine sıkıştırdı.

"Yani?"

Onaylayan mırıltı eşliğinde, "Yani seni aramam şartıyla onunla gitmene izin vereceğim," dedi. Turan fikrini mi değiştirmişti? Yirmi üç yılık geçmişinde öfkelendiği an kimse, onu fikrinden caydıramamıştı. Şimdi nasıl Zamir'le gitmeme müsaade ediyordu? Gizlice Zamir'e baktım, hâlinden memnun bir şekilde duvara yaslanmış olduğunu ve bize baktığını gördüm. Zamir dedemi ve Turan'ı kontrol ediyordu. Zamir, dedeme ve Turan'a istediğini yaptırabiliyordu. Peki ama nasıl? Onları nasıl etkisiz hâle getirip elinde âdeta kukla gibi oynatıyordu?

Çatık kaşlarımın altında alev alev yanan gözlerimi Zamir'den bir an olsun ayırmıyordum. Zamir'in olayı neydi? Ne istiyordu benden ve ailemden? Beni ne diye yanına alıp korumaya çalışıyordu?

Zamir'in gözleri gözlerime dokundu, o alevleri gözlerindeki buz gibi ifadeyle söndürdüğünü hissettim ve bu hisden nefret ettim. Ona öfkeliydim. Dedemi acizleştirdiği için, Turan'ın başına silah dayadığı ve Turan'ı vazgeçirdiği için ona kızgındım. Bir şekilde hepimizi kontrol ediyor ve bunu oldukça gizli bir şekilde yapıyordu.

Birisi kapıyı tıklattı ve yavaşça kapıyı açarak başını içeri doğru uzattı. Doktor olduğunu anladığım orta yaşlı adam içeri girdi. Turan ve Zamir ona döndü. "Mihrinaz Hanım, serumunuz neredeyse bitti. Gidebilirsiniz. Geçmiş olsun."

Kaşlarım havalanırken, "Bu kadar mı?" dedim.

Başını salladı onayla. "Tahlilleriniz normal. Herhangi bir pürüz görünmüyor."

"Peki," diyerek doğruldum ve serumu kolumdan çıkardı. Zamir müdahale etmek istedi, elimle onu durdurdum. "Buradan gitmek istiyorum."

Zamir'e bakmamaya çalışıyordum. Çünkü gözlerimde filizlenen tedirginlik vardı ve ona bakarsam belli ederdim. Bundan sonra ona nasıl güvenecektim? Bugün olanlardan sonra nasıl onunla aynı evde yaşamaya devam edecektim?

Dedem, Turan'la gitmememi söylemişti. Eğer bunu söylemeseydi, Zamir Turan'ın başına silah dayadığı an Turan'la giderdim. Fakat ilk silah çeken Turan değil miydi? Çelişki... İçinden çıkamadığım bir çelişkiydi bu.

Kendine gel, Mihrinaz. Turan'ın, Zamir'e kurşun sıkmayacağından adım gibi emindim. Ama Zamir'in tetiğe basıp basmayacağını asla tahmin edemezdim. İkisi çok farklıydı.

Aslında Zamir'i hiç tanımıyordum. Gözlerinden ifadelerini çözebilsem, hangi cümleyle bana karşılık vereceğini tahmin etsem de bu onu tanıdığım anlamına gelmiyordu. Zamir Hancıoğlu kimdi? Nerede çalışıyordu? Nerede okumuştu? Şu an maksadı neydi? Dedemi ve Turan'ı nasıl tehdit ediyordu? Bilmiyordum... Ben aslında onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Nasıl bu zamana kadar onca şeye göz yumup onunla kalabilmiştim.

Gücümün bende kalan son kırıntılarını kullanarak üzerimi giyip hastaneden Zamir ve Turan'la çıktık. "Araba sağ tarafta." Zamir'in sesi kısık ama çok yakın çıkmıştı. Sesi zihnimde âdeta fırtına gibi esiyor ve tüm zihnimi darmadağın ediyordu.

Turan'a döndüm. "Halam ve diğerleri iyi mi?"

"İyiler hepsi. Leyla kıyafetlerini ona bıraktığını düşünüyor. Sürekli eteklerini çalıyor."

Gözlerimi kıstım. "Özenti."

"Hep sana özendi zaten," diyerek beni onayladı. Ardından kollarını açtı. O an hiç tereddüt etmeden Turan'ın kolları arasına girdim, beni sıkıca sardı. "Her gün seni arayacağım. Ve beni al dediğin an seni gelip alacağım. Tamam mı?"

"Tamam."

Cebinden çıkardığı telefonu bana uzattı, Zamir'e göz ucuyla baktım. Hiçbir ifadenin olmadığı bakışları üzerimde gezinirken gözlerimi ondan çekerek telefonu alıp cebime attım.

Turan'dan ayrıldığımda içimdeki her şeyin koptuğunu düşündüm. Bu zamana kadar neden ondan şüphe ettiğimi anlamıyordum. O, benim kardeşim gibiydi. Her anımın ortak olduğu yegâne insana nasıl inanmayabilirdim? Dedem korkuyordu. Fakat Turan, korkmadan onun peşinden gelip beni itinayla almak istiyordu. Dedem benim için boyun eğerken Turan, Zamir'le kalmama karşıydı. Peki Zamir? Bir tek onun ne istediği belirsizdi.

Aniden ona döndüm, kıvırcık saç tutamlarım havada şakıyarak yüzüme ve boynuma çarptı. Alev almış gözlerimi onun karanlık gözlerine mum gibi diktiğimde bile o karanlığı aydınlatmaktan aciz olduğumu fark ettim. Karanlık da olsa ona doğru birkaç adım attım. Oysa ben karanlıktan korkardım. Küçükken dedem beni hiç karanlıkta bırakmazdı. Odamda her gece lamba yanardı. Ama şimdi ben Zamir'in karanlığına bile bile yürüyordum. Kaybolacağımı, yok olacağımı, yıkılacağımı bilerek sırf arkamdaki kuzenime ve dedeme zarar gelmemesi için ona gidiyordum.

Ondan korkmam gerektiğini bugün, gözü dönüp kuzenimi vuracağı an anlamıştım.

Zamir'den belki de en başından korkmam gerekiyordu. Rüyama girdiği andan itibaren...

Güvenip onun eline silah verdiğimde bu silahla beni koruyacağını düşünmüştüm ama o, silahı benim aileme doğrultmuştu.

Yanından geçip arabaya bindim, sürücü koltuğuna yerleşmiş ve arabayı çalıştırmıştı. Arabanın tekerleri âdeta çığlık atarak Turan'ın yanından geçerken döndü ve onu geride bırakarak yola doğru atıldı. Arabasının içi soğuktu ama bu soğuk dışarıya nazaran ılık gelmişti. Deri koltukta rahatsız biçimde kıpırdadım, sakin bir sesle, "Isıtıcıyı açtım," dedi.

Cevap vermeden gözlerimi yola çevirdim. Geceydi ve yollar neredeyse bomboştu. Gaza yüklenmişti ve bu da arabanın kükreyerek yeniden öne atılmasına neden olmuştu. Araba hızlı şekilde anayolda giderken gözlerimi yavaşça kapadım. Bedenim, arabaya yayılan sıcakla gevşemişti.

Hiçbir şey konuşmadık. Aramızda geçmesi gereken kelimeler düğümlenip boğazıma oturdu, itinayla sessizlik hükmüne boyun eğdim. Onunla konuşmak istemiyordum. Çünkü onu en az kendim kadar kıracağımdan emindim. Fakat başka bir amacım vardı: Zamir'in kim olduğunu öğrenmek. Maksadının ne olduğunu, planlarını, dedemi ve Turan'ı nasıl ikna ettiğini... Bunların hepsini öğrenecektim. Ailem beni korurken ben de onları koruyacaktım.

Zamir'e artık güvenemeyecektim. Aileme silah doğrultan bir adama güvenmem imkânsızdı artık. Ona güvenmeyecektim! Zihnimde patlak veren bu hakiki cümlenin gölgesi büyüdü ve beni karanlığına gömdü...

XVI

Uçuruma Koşmak

"Bazı yaraların iyileşmesi için önce acıması gerekmez mi?"

Beklenmedik bir sis her tarafımı sarmış, sonu görünmeyen, zifiri karanlık yolda beni, ağır bir dram içine gömmüştü. Geçmişimi anımsadığımda birçok kişi hakkında çok şey bildiğimi, bazılarını kendim kadar iyi tanıdığımı düşünüyordum. Dedemi, Turan'ı ezbere bilirdim. Şu an bildiklerimin ipi elimden alınsa da bu böyleydi fakat şimdi yan odadaki adamı tanımıyordum. Ben bu adamdan ne umabilirdim, bilmiyordum. Benim üzerimde, dedemin ve hatta Turan'ın üzerinde gizemli bir baskısı vardı. Soyut, temeli olmayan birçok endişelerim bugün kendini doğrulatmıştı. Ben, Zamir Hancıoğlu'na güvenerek hata etmiştim. Doğduğumdan beri benimle her adımını aynı atan Turan'a silah doğrultarak bunu bana açıkça göstermişti. Turan'a gelince... Zamir'i vurmayacağından emindim. Peki ya Zamir? O yapar mıydı? İşte tam olarak bu noktada çelişki kuyusuna düşüyordum. Bilmiyordum! Zamir'in ne yapacağını ne yapabileceğini kestiremiyordum. Çünkü ben onu zerre kadar tanımıyordum.

Uyuyamayacağımı anlayarak ayağa kalkıp terliklerimi giydim ve sessizce odadan sızdım. Zihnimin aksine ev oldukça sessizdi. Çıt dahi çıkarmadan Zamir'in odasına geldim, kapısı çok az açıktı. İçeriden lamba ışığı dışarı yansıyordu. Uyanık olma ihtimaline karşılık kapıyı araladım ve içeri doğru başımı uzattım. Gördüğüm manzara ise beni

şaşırtmaya yetmişti. Zamir uyuyordu, fakat koluyla göğsünün arasına giren Suzi'yi görmek bana sürpriz olmuştu.

Birkaç saniye duraksadım, derin bir nefes alıp komodinin üzerindeki telefonuna doğru hareketlendim. Telefonu aldım, bildirim kısmından gelen mesajlara baktım.

Baran: *Büşra'yla yarın orada oluruz.*

Aras: *Hâlâ bitmedi mi işin?*

Ekran kilidini açmak için parmağımı orta düğmeye bastığımda önüme parmak izi yönlendirmesi ve şifre klavyesi gelmişti. Zamir'in eli yatağın dışında sayılırdı. Parmağını ekrana dokundurursam açılırdı telefon, değil mi? Telefonu titremekte olan elimle Zamir'in koluna dokunmamaya çalışarak başparmağına yakınlaştırdım. Başparmağını dokundurdum ama telefon açılmamıştı!

"Keçilere yasak."

Kalbim ritim sesiyle şiddetlenirken irkilerek gözlerimi açtım ve oturduğum yerde geriye gittim. "Ne?"

"Şifre keçilere yasak. Haydi, dene."

Telefonu komodinin üzerine bıraktım. "İstemez."

Zamir, kolunda uyuyan Suzi'ye dikkat ederek doğruldu. Suzi, gözlerini açıp ona baktı fakat sonra yeniden uykuya daldı. "Neyi merak ediyordun?"

"Hiç."

Tek kaşını havalandırdı. "Hiç?"

Başımı salladım ve ayağa kalkarak odasından hışımla çıkıp salona girdim. Peşimden geleceğine emindim. Nitekim öyle de olmuştu. Zamir, uykunun etkisinden dolayı boğuk sesle, "Aynı evde birbirimizin arkasından iş mi çevireceğiz?" diye sordu.

Gözlerimi kısıp iğneleyici tonla, "Sen sanki bunu yapmıyor musun?" diye sordum. "Dedemi, Turan'ı resmen parmağında oynatıyorsun. Turan'a nasıl silah doğrultursun sen? Onu geçtim, sen nasıl ikna ettin onu? Ha, nasıl?"

"Seni güvende tutmak isteyen herkes benim yanımda kalmana göz yumar."

Öfkeyle bağırmaya başladım: "Neden? Nesin sen? Kimsin?"

"Bağırma," dedi kısık bir sesle. "Suzi uyanacak."

Göğsüne şiddetli şekilde vurdum, "Dalga mı geçiyorsun sen benimle?"

Zamir inleyerek birkaç adım geri gittiğinde hatırlamıştım. Defalarca göğsüne vurduğumda bu tepkiyi verirdi. Bu sefer ise ne olduğunu öğrenecektim. Zamir, derin nefes alırken tişörtünün ucundan tutup yukarı doğru kaldırdım. Bileklerimden tutup bana engel oldu. "Ne yapıyorsun sen?"

Ateş topuna dönen ela gözlerimi kapkara gözlerine dokundurdum. "Göreceğim!"

Bileklerimi bıraktığı an demin tuttuğu yerlerin buz kestiğine yemin edebilirdim. Yutkunarak tişörtünü kavradım ve yukarı doğru kaldırdım. Zamir kollarını kaldırarak bana yardımcı olurken kalbim göğüs kafesimin içerisinde titriyordu âdeta. Gözlerimi kırpmadan tişörtünü sıyırdım, çıplak göğsü karşımdaydı. Göğsü yara izleriyle doluydu. Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. "Bunlar... Nasıl oldu?"

Cevap vermeden doğruca gözlerimin içine baktığında ifadesinde çok şey gizlediğinin farkındaydım. Elimi uzatıp dokunmak istediğimde geri çekildi. "İyileştirmeyi beceremeyeceğin yaralara dokunup daha da acıtma beni."

Dolan gözlerle, "Sen sanki benim canımı acıtmıyor musun?" diye sordum.

Zamir'in boğazı düğümlendi. Siyah gözlerine yaşlar dolarken, "Yemin ederim, hiçbir zaman seni incitecek bir şey yapmak istemedim ben," dedi. "En başından beri tek maksadım seni korumak oldu."

İlk yaş benim gözlerimden aktı. "Ben sana nasıl inanayım? Bu kadar şeyden sonra hâlâ bana hiçbir şey anlatamıyorken ben sana nasıl inanayım, Zamir?"

Başını iki yana salladı. "İnanmak için sebep gerekmez. İnsan inanmak isterse gözü kapalı inanır. Sebeplere, nedenlere ihtiyaç duymaz."

"Nasıl oldu bunlar?"

"Görevde."

"Asker misin?" diye sordum. Babasının şehit düşen bir tuğgeneral olduğunu hatırlayarak bunu sormuştum. Aklıma ilk bu ihtimal gelmişti.

"Sen bana inanmayan birisin. Ben bu koşullar altında sorularına cevap veremem, Mihrinaz," dedi sakin sesle. "Lütfen."

Hiçbir şey demeden başımı eğdim ve çıplak göğsündeki yaralara baktım. Ayaklarım beni istemsizce ona doğru yakınlaştırdı, bu defa geri çekilmedi. Boğazıma oturan taşa rağmen kendimi yeniden ağlamamak için sıkmaya devam ettim. "Dokunmak istiyorum."

Beni inkâr etti. "Acıtmak istiyorsun."

"Bazı yaraların iyileşmesi için önce acıması gerekmez mi?"

Bu kez beni onaylamıştı. "Dokun. Acıtarak iyileştir o zaman."

Parmağımın ucuyla yanık izlerine dokunduğumda Zamir'in yüzündeki ifade değişmedi. Fakat gözleri... Gözlerinde sanki canlandırdığı anıların içine girmiş gibiydi. Anımsadığı hangi kötü hatıranın iziydi bunlar? Bilmiyordum. Peki, neden sebebini bilmediğim yaraları iyileştirmek istiyordum?

İçimde dayanılmaz bir ağırlık duydum, bu yükü sadece ona daha yakın olarak atacağımı biliyordum. Bu yüzden belki de yapmamam gereken bir şeyi yaptım. Zamir'in göğsüne dikkat ederek ona sarıldım. Parmak uçlarımda yükselmiş, çenemi çıplak omzunun üzerine yaslamıştım. Ellerim kuvvetli kollarından içeri girip sırtında buluştuğunda hâlâ hareketsizdi.

Tanrım... Burası neresiydi tam olarak? Omzu neden odamdaki yastık gibi hissettiriyordu? Kolları neden evimin duvarları gibi güven veriyordu bana? Bakışları neden her akşam yorgun geldiğimde önüme konulan yemek kadar sıcaktı? Her bir yanı neden evim gibiydi?

"Böyle hissettirmen doğru değil."

Bana sarıldı. "Doğru değil," dedi. Kollarının arasındaki bedenimi mümkünmüş gibi daha sıkı sardı. "Ama sence de çok güzel bir hata değil mi?" Hataydı. Saatler önce aileme karşı olan bir adamdı ama

şimdi ben, onun kollarının arasında evimi bulmuş gibiydim. Güvenilmeyecek olan o değildi belki de: Kendimdim.

Onayladım, "Çok güzel bir hata..." Düşünmeden, ölçüp biçmeden söylediğim cümle içimi rahatlatmıştı. Neden her şeyi içime atıyordum ki zaten? İyi ya da kötü her içimden geleni söylersem rahatlardım belki de. Gözlerimi huzurla kapattım. "Birkaç dakika daha beni bırakmaz mısın lütfen?"

"Bırakmam." Avucumu yavaşça sırtında gezdirdim. Hissederek. İliklerime kadar onu hissederek yaptım bu hareketi. Zamir'in bedeni tenlerimizin temasıyla gerilmişti. Kendini sıktığını hissedebiliyordum. Benim temasım onu etkilemişti! Bundan gurur duyarak çıplak sırtını okşamaya devam ettim. "Mihrinaz," dedi bedenini kasarak. "Hareketsiz durabilir misin?"

Gülümsedim ve şuh bir sesle, "Neden?" diye sordum.

"Dur dedim."

"Durmazsam?" diyerek ona meydan okudum. Bu deli cesareti temasımızdan doğmuştu, bundan emindim. Onu etkilemek beni cesaretlendirmişti ve kendimi iyi hissettirmişti. Bir kadın gibi hissetmiştim. İlk defa hem de. Yirmi üç yıl boyunca her zaman küçük bir kız çocuğu gibi görürdüm kendimi. Fakat şu an bambaşkaydı.

"Durmazsan eğer tişörtün gider."

Kulağına doğru kıkırdadım. "Gitsin."

Zamir, hızlıca tişörtümü üzerimden sıyırdı, kahkaha atmaya başladım. Yüz ifadesini betimleyemezdim ama bunu beklemediği aşikârdı. "Sen yine mi atlet giydin?"

Gülmeye devam ederek, "Beklentini yine mi karşılayamadım?" diye sordum. Beni kendine doğru çekti.

Başımı kaldırıp yüzlerimizi aynı hizaya getirdi ve büyüleyici bir tonla, "Benim beklentim senin bedeninden değil," dedi. "Buradan." Avucunu kalbime doğru sertçe bastırdı. O an avucunun sıcaklığı kalbimdeki ışıkları yakmış, tüm karanlık damar yollarımı aydınlatmıştı.

Kaç dakika öyle kaldık, bilmiyordum. Zaman kavramını çoktan yitirmiş olmalıydık. En son "Ayaklarım uyuştu," dedim. Beklemedi-

ğim bir şey yaparak beni omzuna attı. "Zamir!" diye bağırdım. "Ne yapıyorsun?"

"Sessiz ol," diye uyardı beni. "Suzi uyuyor."

Zamir beni kendi odasına götürdü, sesimi çıkaramadım. Belki de sesimi çıkarmak istememiştim. Bilmiyordum. Beni iki kişilik yatağın yanında yere indirdi, yatağın tam ortasında uyuyan Suzi'ye baktım. Zamir yatağın sağ tarafına geçerek, "Haydi, uzan," dedi. Yatağın sol tarafına uzandım. Ortada Suzi, diğer tarafta da Zamir vardı.

Tereddütle, "Gece bizi ısırır mı?" diye sordum. Alayla gülmüştü.

"Saçmalama."

Omuz silktim. "Hiçbir zaman bir kediyle uyumadım."

Muzip bir ifadeyle, "Benimle de aynı yatakta uyumadın," dedi. Yüzümü buruşturdum. Haklıydı. Hiç birlikte uyumamıştık çünkü onu yerde yatmaya mecbur etmiştim her defasında.

"Senin beni ısıracak hâlin yok ya."

Bana göz kırptı. "Emin olma bence." Kalbim göğsümün derinliklerine doğru kaydı, Zamir'e baktım. Saçları uzamıştı. En son birkaç gün önce saçlarına dokunduğumda parmaklarım o yoğunluğun içinde kaybolmuştu. Bunu anımsadığımda yine aynı şeyi yapmak istedim. Sakalları ise eskisi gibi uzun değildi ama artık eskisi kadar bana acı vermiyordu.

Donuk sesle, "Bugün için özür dilerim," dedi. "Kendimi kontrol etmeliydim belki de. Ama olmadı." Cevap aradım ama bulamadım. Dudaklarıma benden bağımsız bir kilit vurulmuştu sanki. "Ne olursa olsun, senin sevdiklerinden birine zarar verme girişiminde bulunmamalıydım." Konuşmadığımı gördüğünde daha fazla üstelemedi. Sustuk. Dakikalarca, belki de saatlerce... Zamir'in gözleri kapanmak üzereydi, Suzi ortamızda yuvarlanmış şekilde çoktan uyumuştu. Ben ise pürdikkat onlara bakıyordum, yorgun gözlerle.

Gece sessizliğe, ben ise bu ana teslimdim.

Uykulu bir sesle, "Uçuruma koşarak gidilebileceğini sende gördüm," dedi ve uyudu.

İlk defa uzak da olsa aynı yatakta uyumuştuk. Daha saatler önce ailemden birine silah çekmesine ve bayılmama neden olmasına rağmen yanımda gözlerini yummuştu. Güvenimi kıran, sonra onaran adamla beraber uyuyacaktım. Bir müddet onu izleyip zihnimde yankılanan cümlesiyle uykuya dalarken içimden aileme ihanet edip etmediğimi sorguluyordum.

Bir ses beni uykunun derinliklerinden çekti, irkilerek gözlerimi açtım. Bir anlık nerede olduğumu sorgulamış, Zamir'in çıplak sırtını görüp anımsamıştım. Beraber uyumuştuk. Gözlerim karanlık gecenin tablosu gibi görünen pencereye dokundu, olduğum yerde doğruldum.

"Ne oldu?" Bana cevap vermeyip komodinin üzerindeki suya uzandı ve tek dikişte kocaman bardağı bitirip derin nefes aldı. "İyi misin?" Elimi omuzuna götürdüm, terlediğini fark etmiştim. "Terlemişsin."

Başını iki yana salladı. "Değilim."

"Ne oldu?" Yatakta kayarak onun karşısına geçtim, oldukça yitik hâli görüş açıma girdi. Bana cevap vermedi, elimi uzatarak terli yanağına dokundum. "Zamir, kâbus mu gördün yoksa?"

"Kâbusumun yıldönümü bugün." Babasının ölüm günü olmalıydı.

Kaşlarım havalanırken, "Bugün mü?" diye sordum. Elimi yavaşça yüzünde gezdirdim. "Üzgünüm."

"Çok acıyor bazen," dedi sessizce. "Gerçekten içimin yandığını hissedebiliyorum. Sanki biri iliklerimi ateşe vermiş gibi ve ben, bu yangını söndürmekten acizim. Zamanla geçer demişlerdi bana. Yalan söylediler."

Dudaklarım seğirdi. "Üzgünüm," dedim tekrar.

"'Vatan sağ olsun,' dedim boğazım düğümlenirken. Babama ağlayamadım bile cenazesinde. Çünkü güçlü görünmem gerekiyordu."

Yanağındaki elimi ansızın tutup kucağına indirdi ve sıktı ama bu, güzel bir şey demek değildi. Bundan emindim. "Ama kendimi teselli ettim hep. *'Benim babam kahraman,'* dedim. *'Başkalarının çocukları yaşasın diye beni babasız bıraktı,'* dedim. Onun dostları bana çok güzel amcalık etti belki ama kimse bana baba, anneme eş olamadı."

Ellerimizin üzerine Zamir'in gözyaşı düştü, avuç içlerimin terlediğini hissediyordum. Zamir ağlıyordu. Ruhunun en çıplak hâliyle karşımda oturmuş ağlıyordu. "Yemin ederim, o ambulans sesi geldiğinde ben babamın öldüğünü anlamıştım."

Dudaklarından bir hıçkırıp kopup aramıza düştü. "Annem bayıldığında kalp krizi geçirecek gibi oldum. Bayılmak istiyordum ama işte, erkek adamım ya kendimi sıktım... Ağlamaya ihtiyacım varken dimdik ayakta durduğum için nefret ettim erkeklik kavramından." Yutkundu ve sustu birkaç saniye. "Ben, bugün hem babamı hem de annemi kaybettim."

Başımı iki yana sallayarak ona itiraz ettim. "Kaybetmedin."

"Kaybettim!" dedi acıyla. Başını kaldırıp ağlayan gözlerini gözlerime dikti. "Annem beni her gördüğünde fenalaşıyor. Babama benzediğim için! Ben anneme sarılamıyorum. Gidip babamın mezarına sarılıyorum ama kanlı, canlı anneme dokunamıyorum! Onun elinden yaprak sarma yiyemiyorum, çorba içemiyorum. Ben sadece anneme uzaktan bakabiliyorum."

"Git," dedim aniden. "Zaten Büşra ile Baran gelecek. Git gör annen ve babanı."

"Seni yalnız bırakamam."

"Büşra ile Baran gelecek. İtiraz kabul etmiyorum. Gidiyorsun." Gitmek istediğini biliyordum. Bu onun en doğal hakkıydı ne de olsa. Birkaç dakika Zamir içini çeke çeke ağlamaya devam etti. Gözyaşlarım seri şekilde akıp ona eşlik ederken ellerimiz bir an olsun ayrılmıyordu. Elini sıkarak yanında olduğumu belli ettim. O da benim elimi sıktı. Bundan başka yapacak bir şey, söylenecek bir cümle de yoktu zaten.

"Belki bir gün ben de gelirim seninle." Gözyaşlarımız akmaya devam ederken her ikimiz de gülümsedik.

Kaşları havalandı. "Gelir misin?"

Buruk bir gülümseme eşliğinde, "Gelirim," diye fısıldadım ve başımı çıplak göğsüne yasladım. O an ilk defa birisinin çektiği acının bana geçmesini dilemiştim.

Keyfini yerine getirmek adına, "Ağlamak yasak desem beni öldürürsün değil mi?" diye onunla dalga geçtim.

"Sarılırım," dedi ve sıkıca sarıldı. Gözyaşlarımız, iç çekişlerimiz bitene kadar ayrılmadık. Teri teninde soğurken nefesleri düzenli bir hâl almıştı.

Dakikalar akıp gittiği sırada, "Ben bilet bakayım," diyerek kıpırdandı.

Bedenimi kollarının arasından zorlukla çekip çıkardım. "Ben de eşyalarını toparlayayım mı?"

Benim teklifim onu şaşırtmıştı. Fakat bunu belli etmeden onaylayan mırıltısıyla beni harekete geçirdi. Zamir'in dolapta kısa tatillerde kullanmak için ideal boyda bir el çantası vardı. O çantayı çıkararak diğer lambayı da yakıp odayı aydınlattım. Işığı tam açıp Suzi'yi rahatsız etmek istememiştim. Gerçi ışığa tepki verir miydi, bilmiyordum. Yatağa baktım hâlâ uyuduğunu görüp işime devam ettim. İki kazak, iki pantolonu dikkatle katlayıp çantanın yanına yerleştirdim. Parfüm ve diş fırçasını da kenar ceplere yerleştirdikten sonra cüzdanını çantanın cebine attım. Fakat çekmecedeki silahına dokunmamıştım. Zamir de bunu fark etmiş gibi telefonda konuşmasına rağmen bana durmamı işaret etti.

Telefon konuşmaları bittikten sonra odaya gelip çekmecedeki silahını aldı ve birkaç eşyasını da aldıktan sonra çantasını toplayıp kenara bıraktı. "Baran birkaç saate burada olur."

"Tamam. Uçağın ne zaman?"

"İki saate."

"Ben yalnız kalabilirim," dedim kısık sesle. "Sen git."

Dudakları gerilirken, "Emin misin, Mihrinaz?" dedi son kez. "Gitme dersen eğer..."

Başımı şiddetle iki yana sallayarak, "Git," dedim. "Uyuyacağım zaten ben de onlar gelene kadar."

Zamir, birkaç parça kıyafet alarak üzerini değiştirmek için başka odaya geçti, Suzi'nin başını okşamaya başlamıştım. Uykulu olmasına rağmen hoşuna gitmişti ve mırlamaya başlamıştı. Sevilmek her canlıya iyi geliyordu gerçekten de. Daha birkaç gün önce sokakta açtı belki de ama şimdi sıcak bir evdeydi, karnı toktu ve sanırım mutluydu...

Aşina olduğum ses, "Çıkıyorum," dedi. Başımı çevirerek kapıda duran Zamir'e baktım. Dudaklarının arasına yerleştirdiği sigara ve elindeki çakmakla kapıya yaslanmış bana bakıyordu.

Vicdansız... Giderayak yine beni etkiliyordu.

Ayağa kalkarak kapının önüne geldim. Yerden çantasını aldı ve kapıyı açmak için hareketlendi. Bir anda zihnime düşen fikirle, "Uçağa silahla binebiliyorsun," diye mırıldandım. "Silah taşıma iznin var."

Zamir, bunu duydu ve döndü. Böyle bir şeyi akıl etmiş olmamı beklemediği aşikârdı. "Var." Kapıyı açarak bana döndü ve çakmağını bana uzattı. "Ateşlesene." Elindeki çakmağı alıp yukarı doğru kaldırdım ve demir kapağını açtım. Aynı anda içerisinden çıkan alev dalgasını Zamir'in dudakları arasındaki sigaraya dokundurdum. "Çakmak sende kalsın," dedi. Dudağındaki sigarayı parmağının arasına sıkıştırdı. "Fazla tüketmek istemiyorum."

Arkasını döndü, "Sanki başka bir çakmak alamazsın," dedim kinayeli tonla.

Durdu. Sadece başını çevirerek, "Sadece onunla ateşlerim sigarayı," dedi. "Babamın çakmağıydı. Şehit düştüğünde üzerinden çıkmıştı."

Ve gitti.

XVII

Yaşanmaması Gereken Gün

"Ihanet asla kapanmayacak bir yara açar. Unutma."

"İnsanın zihni neyle meşgulse rüyasında onu görür. Hele içiniz rahat olmadı mı, gerçeğe ne kadar da uyar rüyalarımız!"

Kitaptaki söz zihnimin duvarlarına keskin bıçakla kazınırken yorgun gözlerimi yumup açtım ve Suç ve Ceza kitabının arasına ayracı koyarak kapattım. Bu kadar çok kitap okumuş olmama rağmen Suç ve Ceza'yı neredeyse bir yıldır bitiremiyordum. Hep yeniden başlıyor ve kısa kısa okuyup koltuğun başına bırakıyordum. Belki de bitmesinden korkuyordum, bilmiyordum. Tıpkı şu an ilerlediğim yol gibiydi bu kitapla ilişkim. Yürüyordum ama ilerlediğimden daha fazla durup soluklanmam gerekiyordu.

Zamir gittikten sonra bir saat uyumuş, kitap okuyup Suzi'nin yemeğini hazırlamıştım. Biberonla onu beslerken biraz çekinmiştim ama açtı ve onu beslemem gerekiyordu. Yemeğini yedikten sonra Suzi evi gezmiş, hatta banyoda onun için ayırdığımız yere tuvaletini bile yapmıştı. *Akıllı bıdık.*

Elim cebimdeki çakmağa gitti. Her tarafı çizilmiş, gümüş çakmağı elime alıp inceledim. *B. H.* Üzerinde bu yazı vardı: *Bilal Hancıoğlu.*

Zamir, babasının üzerinden çıktığını söylemişti. Onun için anlamı çok büyük olmalıydı ve çakmağı bana vermişti. Kalbim bu düşünceyle hızını artırırken gözüm kolumdaki bilekliğe ilişti. Kuş tüyü sembolü. Eskiden bu sembol benim için hiçbir şey ifade etmezdi fa-

kat hediye edildiği günden beri özeldi sanki. Hakikatin, doğruluğun, ilahi adaletin simgesiydi. Hatta Mısır'da, ışıkla da ilişkilendirilmiş. Nitekim, karanlık hakikati gizlediğinden, hakikatler ancak ışık altında görülebilirdi. Zamir'in arabasında bu bilekliğin aynısı vardı. Aklıma iki ihtimal geliyordu ya gerçekten bilekliğim yıprandı diye yenisini almıştı ya da bu bilekliği o almıştı. Yani o kadar müddet hayatımda mıydı?

Kendi kendime sorduğum soruya cevap aradığımda çalan kapı buna engel olmuştu. Ayağa kalkarak çakmağı cebime attım ve Baran'ın, "Aç bakalım kapıyı İskenderun güzeli!" diyen sesini duydum. Başımı iki yana sallayarak kilidi çevirdim ve kapıyı açtım.

Büşra ile Baran, ellerinde birkaç torba ve çantayla eve girdiler, kapıyı tekrar kilitlemiş, Büşra'nın bana sarılmasına müsaade etmiştim. Dikkat ettiğim ayrıntı ise Büşra'nın karnıydı. "Büyümüş," dedim tuhaf bir heyecanla.

"Evet," dedi kocaman gülümseyerek. "Büyüdü."

Salona geçtik, Baran etrafa bakarak, "Fena sayılmaz," dedi. "Neyse ki reçellerimi getirdim."

Büşra, "Çok güzel bir ev," dedi, tebessüm ederek. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır," dedim. "Bir tek ekmek kalmadı sanırım."

Baran gözlerini kısarak, "Ayıp ettin," dedi. "Yolda gelirken hem kahvaltı ettik hem de sıcacık ekmekler aldık."

"Teşekkür ederim."

Baran yanağımı sıktı. "Bir şey değil, güzellik."

Mutfağa geçip kendime sandviç hazırlayarak yemeye başladım. İçeri giren Büşra, "Afiyet olsun," dedi.

"Sen de ister misin?" diye sordum. Yavaş yavaş paylaşmanın nasıl bir şey olduğunu öğreniyordum ve bu, tahmin ettiğimin aksine güzel bir hisli.

"Ben daha demin Hatay kahvaltısı yaptım. Şahaneydi."

Başımı salladım. "Öyledir."

"Mihrinaz," dedi sorarcasına. "Sen neden şiveli konuşmuyorsun?"

Omuz silktim. "Bizim evde şiveli konuşulmazdı." Portakal suyumdan birkaç yudum aldım. "Dedem bile çok nadir şiveli konuşur."

"Anladım," dedi. "Benim babam tam bir Mersinli gibi konuşurdu. O kadar içten konuşurdu ki."

Dudak bükerek, "O olaydan sonra hiç mi görüşmediniz?" diye sordum.

Kederli bir sesle, "Hayır," dedi. "Hiçbiri beni görmek istemiyor."

"Burada büsü var! Büsü, büsü." Baran yüksek sesle konuşarak mutfağa girdiğinde kaşlarımı çattım.

"Ne var?"

Büşra heyecanla, "Kedi mi var evde?" diye sorup ayağa kalktı ve etrafa bakmaya başladı. "Büsü deriz biz kediye."

Sandviçimden ısırık alarak, "İsmi Suzi," dedim sakince. Suzi, sanki onun hakkında konuştuğumu anlamış gibi gelip ayağıma dokundu.

"Çok tatlı!"

Baran heyecanla, "Bu gece benimle uyusun mu?" diye sordu.

Başımı iki yana sallayarak, "Benimle uyuyacak," diye karşı çıktım ona. "Ben Zamir'in odasında Suzi'yle, Büşra benim odamda, sen de salonda uyuyacaksın."

Baran kaşlarını yukarı doğru kaldırarak, "Zamir'in yatağında?" diye sordu. "Siz birlikte misiniz?"

"Aptal!" diye bağırdım. "Yatağı iki kişilik diye dedim!"

"Sığıyor musunuz bari yatağa?" Baran muzip şekilde bana sırıttı, gözlerimi kısıp ona ölümcül bakışlar atmaya başladım.

"Baran, seni parçalarım!"

"Tamam, tamam," diyerek geri geri gitti ve mutfaktan çıktı. "Kızma şampiyon."

Ayağa kalkıp mutfağı toparlarken Büşra, Suzi'yi kucağına alıp sevmeye başlamıştı. Baran ise salonda hiç kullanmadığım televizyonu

açtı. Zamir... O yoktu. Yokluğu daha şimdiden kendini anımsattı, içim titriyor gibi oldu. Onu aramak, nasıl ve nerede olduğunu sormak, ne zaman geleceğini öğrenmek istiyordum. İstesseydi, o beni arardı değil mi? Gerçi, Turan'ın bana verdiği telefonun numarasını bilmiyordu. Belki de Baran'ı aramıştı ama daha benimle konuşmamıştı.

Bulaşıkları kurulamaya gerek duymadan ellerimi yıkayıp havluya sildim ve salona girdim. Baran, kanepeye yayılmış şekilde televizyon izlerken, "Zamir'le konuştun mu?" diye sordum.

Gözünü televizyondan ayırmadan, "Evet," dedi. "Yemek yediğinden emin olmamı söyledi." Derdi sadece yemek yemem miydi gerçekten?

"Öğlen bir şeyler söyleriz."

Baran bana döndü. "Zamir'in maaşı iyi dedik ama her gün dışarıdan söyle demedik. Yemek yapsana, kızım!"

"Kalk kendin yap öküz!" diye tısladım ona âdeta bir yılan gibi. "Yemek yapmak kadın işiymiş gibi konuşursan eğer o reçellerini balkondan atarım. Ayrıca yemeği sen söyleyecek ve ücreti de sen ödeyeceksin."

Başını iki yana sallayarak, "Kıniyorum seni Naz," dedi. "Beni reçellerimle tehdit etmen hiç hoş değil. Hem ayrıca çok güzel yemek yapıyorsun diye şey ettim ben."

"Cimri herif," diye homurdandım. "Sanki pişirdiğim yemeği yiyebilmiş gibi konuşuyor."

Ellerini teslim oluyormuş gibi havaya kaldırdı. "Sen kazandın." Gülümsedim. "Ne isterseniz sipariş verin. Parasını Zamir'den almayacağım."

Ellerimi birbirine çırparak, "Büşra!" diye bağırdım. Büşra salona girdi, "Baran bize yemek ısmarlıyor!" diye cıvıldadım âdeta.

Gözleri kocaman açıldı. "Nasıl başardın bunu?"

Baran itiraz ederek, "Cimriymişim gibi konuşmayın," dedi. Küskün bir tavırla kollarını karnında kavuşturdu.

Ona döndüm. "Akşam bizi dışarı çıkarırsan bir daha sana cimri demeyiz."

Baran'ın gözleri belerdi. "Naz, olmaz."

"Zamir yok ki!" diye çıkıştım. "Haydi ama. Dışarı çıkmak istiyorum. Çok sıkıldım."

Kafasını şiddetle iki yana sallayarak bana karşı çıktı. "Olmaz. Beni öldürür."

"Haberi olmayacak! Bir şeyler yiyip döneceğiz."

Büşra bana katılıp, "Bence de. Hemen döneriz," dedi. Baran, ikiye karşı bir kalmanın verdiği rahatsızlıkla yerinde kıpırdandı.

"Peki."

Büşra'ya beşlik çaktım, Baran bize ters ters baktı, ardından reçel kavanozlarından birini almak için ayağa kalkıp mutfağa geçti. Öğlen iskender, pizza, patates kızartması sipariş verip patlayana kadar yedik. Büşra ile Baran uyumuştu. Gecenin geç saatlerinde yola çıkmışlardı ve normal olarak yorgun düşmüştüler. Onlar uyurken ben de Suzi'yle vakit geçirmiş, biraz kitap okumuştum. Zamir hâlâ beni aramamıştı. Baran'ı arayıp benimle konuşmak isteyeceğini düşünmüştüm ama bunu yapmamıştı. Sadece birkaç dakikasını bana ayıramaması canımı sıkmıştı açıkçası... Fakat yine de akşam dışarı çıkacağım için mutlu sayılırdım. Antakya'yı İskenderun kadar olmasa da severdim.

Dışarı çıkacağım için çocuk gibi heyecanlanmıştım. Beni dört duvara mahkûm eden insanları merak ediyordum. Dedeme düşman, soyadımıza düşman... Kimdi? Bizi bu ayrılığa mahkûm eden kimdi?

Uyuyakalmıştım. Farkında bile olmadan bunları düşünerek uykuya dalmıştım. Beni uykumdan uyandıran Büşra oldu. Gözlerimi zorlukla açarken, "Uyan," dedi kısık sesle. "Bugün gitmezsek hiçbir yere götürmez bu bizi."

Parmaklarımla gözlerimi ovdum zorlukla da olsa kalktım. Önce banyoda yüzümü yıkamış, ayıldıktan sonra üzerimi değiştirmiştim. Aynanın önüne geçtim, yüzümün oldukça solgun olduğunu fark ettim. Çekmeceyi açıp Gül'ün çeşit çeşit aldığı makyaj malzemelerine

baktım. Önce rimel sürdüm. Ardından yüzüme nemlendirici ve canlandırıcı olduğu yazılı kremi yedirdim. Sonrasında fondötenin üzerini okudum. Ağır bir yapısı olduğunu anlayınca onun yerine tenimin rengine oldukça yakın olan pudrayı ince dokunuşlarla yüzümde gezdirdim. Rengi belirsiz ama dudaktaki kusurlu çizgileri yok eden ruju da sürdükten sonra aynadaki görüntümü beğenmiştim.

Büşra, kapıyı çalarak içeri girdi, bana bakarak gülümsemişti. "Çok güzel olmuşsun." Ardından kaşlarını çattı. "Ama allık yok."

Omuz silktim, malzemelere göz gezdirdi ve bulduğu allığı yüzüme sürdü. "Bak şimdi renklendi yüzün!"

Aynaya dönüp baktım, haklı olduğunu fark ettim. Yüzüme bir renk gelmiş ve çok daha canlı görünmüştüm. Görüntüme bakarak tebessüm ettim ve Büşra'yla beraber odadan çıkıp Baran'ın yanına geçtik. Baran'ın sırtı bize dönüktü ve ceketinin ceplerini kurcalıyordu.

"Biz hazırız," dedim. İrkilerek arkasını döndü.

"Kızım, sessiz sessiz gelinir mi?"

"Sessiz gelmedik ki."

"Size laf yetiştirmek de mümkün değil zaten. Haydi, çıkalım."

Aşağı indik. Baran, binanın hemen önüne park ettiği arabasını kumanda ile açtı. Beyaz Toyota'sına bakıp, "Fena sayılmaz," dedim, burun kıvırarak.

"Akşahin arabamızı beğendi. Ne büyük lüks!"

Gülerek arkaya geçeceğim sırada Büşra bana öne geçmemi belirtti gözleriyle. Bu hareketine anlam veremesem de öne geçtim. Baran, en son arabaya bindiğinde dikiz aynasından Büşra'ya anlamını çözemediğim bir bakış atmıştı.

Kaşlarımı çatarak, "Ne oldu size?" diye sordum.

"Bize olan aylar önce oldu."

Baran'ın sesi... Tuhaftı. Sanki şu an aylar öncesine dönmek istiyormuş gibiydi. Sanki bir şeyleri değiştirmek için her şeyi yapabilecekmiş gibiydi ses tonu. Pişmandı belki de? Büşra'yı aldattığı, Büşra'nın da ondan intikam almak sebebiyle ihaneti seçtiği için pişmandı sanki. Gerçi Baran ihanet etmediğini söylüyordu ama bunu bir kadına izah etmek mümkün müydü?

"Haydi," diyerek Baran'ın dikkatini dağıttım. "Acıktım ben."

Baran arabayı çalıştırırken, "Öğlen dünyaları yemiştin," diye homurdanıyordu.

Daha dün bayılıp hastanelik olmuştum ve yediklerime dikkat etmem söylenmişti. Fakat bayılmamın yediklerimle ilgisi olmadığına yemin edebilirdim. Zamir, benim aç kalmama asla müsaade etmez, tıka basa doyana kadar masadan kalkmama izin vermezdi. Son birkaç gündür döner yesem de bana zararının dokunduğunu düşünmüyordum. Sadece o an Turan için korkmuştum ve bu korku, hayatımda ilk defa bayılmama neden olmuştu.

Baran'a yolu tarif ederken bu sokakları ne kadar özlediğimi yeni fark etmiştim. Eski Antakya Sokakları diye adlandırılan yere geldik. Baran arabayı Zenginler Mahallesi'ne sürmüş ve sonra gideceğimiz restorana yakın bir yerde park etmişti. Arabadan inerek etrafa baktım ve tebessüm ederek Büşra ile Baran'a döndüm. "Haydi, gelin."

Müzeyyen Antakya isimli restorana girdiğim an kendimi Hatay'ın kalbinde gibi hissettim. Asılı olan devasa avizeye baktım. Yer olmasını ümit ederek üst kata doğru kaldırdım bakışlarımı. Yanımıza gelen garson, "Hoş geliksiniz," dedi, Hatay şivesiyle.

Başımı sallayarak, "Üst katta yer var mı?" diye sordum.

"Vardır."

Birlikte yukarı kata çıktık ve kenardaki bir masaya oturduk. Oturduğumuz masa devasa avizenin en kolay aydınlattığı noktada idi ve alt kat bile rahat görünüyordu. Mekânın duvarları taştandı fakat koyu kahverengi tahtadan yapılma detaylarla süslenmiş, birkaç renkli tablolar asılmıştı. Masalar sade beyaz örtüyle kapatılmıştı. Hataylıların şık masaya ya da örtüye pek ihtiyacı olmazdı. Çünkü önemli olan masanın donatılmasıydı.

Büşra, "Çok yöresel ama şık," diyerek, etrafa hayran hayran bakmaya başladı.

Baran kulağıma eğildi ve kısık bir sesle, "Lütfen çok acı şeyler sipariş verme," dedi.

Garson geldi, "Aşur, abagannuş, çökelek salatası, süzme yoğurt ama üzerinde yağ olmasın," diyerek, sevdiğim mezeleri sıraladığımda her ikisi de ağzı açık bana bakıyordu. "İçli köfte, oruk, kâğıt kebabı bir de ortaya muhammara olsun. Yemeklerde acı az kullanın lütfen. Muhammara için de bayat ekmek varsa biraz getirin. Hepimize ayran. En sonda künefe yeriz büyük ihtimal."

"Hazırlanan yemekler gelsin mi yoksa hepsi aynı anda mı gelsin?" diye sordu garson.

"Ayran ve mezeler erken hazır olur. Onlar gelsin. Yemekler de sırasıyla gelebilir."

Garson not alıp giderken Baran, ağzı açık bana bakıyordu. "Dediklerinden sadece ayranı biliyorum Naz."

"Ben kâğıt kebabı duymuştum."

Göz kırptım. "Burası Antakya. Saçma sapan pizzalarınızı bir kenara atmanız gerek."

Baran merakla, "Çok gelir miydin buraya?" diye sordu. Büşra, elini çenesinin altına yaslamış şekilde bana odaklanmıştı.

Özlem dolu bir sesle, "Çok gelirdik," dedim. "Antakya'nın bu sokaklarını ezbere bilirim. Dedem hep Turan'la beni getirirdi. Başka çocuklar etten nefret ederken Turan ve ben, her türlü yöresel yemeğe aşinaydık. Dedem her defasında yeni denediğimiz yemekler için bize hediye alırdı. Kendine benzetmek isterdi bizi ve benzetti de. Hiç yemek seçmeyiz biz. Ama diğer kuzenlerim Leyla, Aysar ve Anıl çok farklı. Sizin gibi sağlıksız şeyler tüketirler sürekli."

Baran iç çekti. "Turan seni götürdüğünde bir şeylerin düzeleceğini sanmıştım Naz. Takip cihazı sayesinde eve telefon açtı ve hâlâ orada olup olmadığını sordu. Ben de söyledim. Hem Zamir'i hem seni korumaktı niyetim."

Ilık bakışlarımla Baran'ı teselli ettim. "Biliyorum Baran. Arkadaşını korumanı anlayabiliyorum."

"Peki neden döndün Zamir'le?" Bu soruyu kendime dahi soramamıştım. Ben Zamir'e neden dönmüştüm? Cihan'la kalıyordum ama Turan'ın koruması altındaydım. Dedemin dahi haberi vardı. Ben neden kaçmıştım peki?

"Zamir'e haksızlık yaptık biz Baran," dedim, aklıma ilk geldiği şekilde. "Ondan habersiz evi terk etmem haksızlıktı. Hem Turan'la aram bozuktu o zaman. Bambaşka birine dönüşmüştü ve ben onu tanıyamıyordum."

Büşra, "Bence de" diyerek bana katıldı. "Zamir sabah uyandığında evi başımıza yıktı. Baran'a itiraf ettirene kadar dövdü onu. Sonra ikimizi de evden kovdu."

Ertesi sabah uyandığında odamın kapısını çalıp ses vermediğim için duş aldığımı düşünen, sonra yine kapımı çalan ve en sonunda içeri giren Zamir'i düşündüm. Banyoda başıma bir şey geldiğini bile düşünmüş olabilirdi. Odadaki banyoya girmiş ve beni bulmadığı an hayatının en büyük hayal kırıklığını yaşamış olmalıydı. Acaba o an aklına ilk ne gelmişti? Kaçırılmış olmam mı? Yoksa kendi ayaklarımla gitmiş olmam mı? İlk hangi ihtimali düşünmüştü?

Ayran ve mezelerimiz geldi, Büşra'nın gözleri parlamıştı. Mezelerin tadına bakmaya başladıklarında her ikisi de bu lezzetlere bayılmıştı. Bir an Zamir'in de burada olmasını istediğimi fark ettim. Eve çoğu zaman yemek sipariş verirdik ama tam olarak istediğim gibi olmazdı. Çoğu zaman yolda dağılır ya da soğurdu yemekler.

Keşke... Burada olsaydı.

Yemekler sırayla geliyor, her ikisi de hayatlarında daha önce yemek yememiş gibi davranıyordu. Aşina olduğum, uzun zamandır özlem duyduğum lezzetlere kavuştum fakat içimde buruk bir mutluluk vardı. Çünkü yanımda dedem yoktu. Turan yoktu. Zamir de yoktu. Bu üç kişiye özlem duyduğumu hissettim. Nedense onlar bir araya geldiğinde üzülen ben oluyordum? Turan, dedeme karşı gelip beni almak isterken Zamir'le karşı karşıya gelmişti. Birbirlerine silah çekmişlerdi... Hangisinin yanında tam mutlu olabiliyordum? Hangisi beni hiçbir çıkarı olmadan korumak istiyordu? Turan yalanlar söylüyor, Zamir ise her şeyi gizlemiyor muydu? Hangisi masum sayılırdı?

İki saate yakın zaman diliminde yemeklerimizi ve tatlılarımızı bitirdik. Baran, hesabı isteyip gergin bir şekilde beklerken Büşra ve ben, birbirimize bakıp kıkırdıyorduk. Garson hesabı getirdiğinde Baran, kaşları çatık şekilde hesaba baktı, ardından cüzdanını çıkarıp parayı göremeyeceğimiz şekilde kutunun içerisine tıktı. Garsonu çağırıp kutuyu ona uzatırken, "Üstü kalsın," dedi.

"Baran ilk defa bahşiş verdi!"

"Hem de yüz lira."

Ona takılmak adına, "Benimle birlikteyken cimriliğin ortadan kalkıyor, Baran," dedim.

"Hayır," diye itiraz etti. "Seninle birlikte olmak beni iflasa sürüklüyor, Naz."

"Baran sen ne iş yapıyorsun? Sormamıştım daha önce."

Büşra konuya atılarak, "Baran bir hacker," dedi. "Reçel yemediği zamanlar bu işi yapıyor."

Baran, "Bilgisayar başında reçel yiyerek hackerlik yapıyorum," diyerek onu düzeltti.

Restorandan çıkıp arabaya doğru ilerlerken, "Büşra, sen?" diye, sordum.

"Güzel Sanatlar okudum. Ressamım."

Baran, "Sen kesin özel kolej ve üniversitede eğitim aldın. Hatta işletme ya da ekonomi okudun, değil mi?" dedi. Gülümsedim.

"Doğru. İşletme okudum."

Üniversite yıllarımızdan konuşarak arabanın olduğu sokağa vardık. Gözlerim tanıdık birini gördü. Sanrı olduğuna inanmak istediğim kişiye başımı çevirdiğimde ayaklarım uyuştu. Gözlerimi kısarak ona bakmayı sürdürdüm, kesinlikle beni fark etmemişti. Çünkü tüm dikkati belini kavradığı kadındaydı.

Zamir Hancıoğlu, belini kavrayıp kendine yasladığı kadınla beraber arabasının yanında dikiliyordu.

Tüm uzuvlarım işlevini yitirmiş, bacaklarım ve ellerim titremeye devam ederken boğazıma oturan taşa rağmen ona baktım. Gülüyordu.

Kadının gözlerinin içine bakarak gülüyordu. Karnıma yumruk yemiş gibiydim. Gidip üzerine kusmak ve ona ne kadar iğrenç olduğunu göstermek istiyordum.

Kumral kadın, elini Zamir'in sırtına götürdü, başım dönmeye başladı. Daha dün okşadığım sırtına yabancı bir kadın dokunuyordu. Bu temastan sonra kadından uzaklaşacağını umdum fakat aksine Zamir, onun kulağına eğildi ve bir şeyler söyledi. Kadın kahkaha atarak neredeyse Zamir'in ağzının içine girdi.

Baran, kolumdan tutup beni geri çektiğinde bile gözümü onlardan ayıramıyordum. "Naz, haydi." Baran beni çekiştirmeye başladı. "Gidiyoruz."

Oysa şimdi sadece şurada dizlerimin üzerine düşüp gördüğüm manzaranın beni nasıl yıktığına hüngür hüngür ağlamak istiyordum. Ellerimle yüzümü kapatmak ve durmadan hıçkırmak istiyordum. Sonra onun yüzüne tükürmek, ona tokat atmak ya da üzerine tüm öfkemi, kırgınlığımı, acımı kusmak...

Baran beni çekiştirmeye çalışıyordu ama ben sanki yere çivilenmiş gibiydim. Kıpırdayamıyordum. Gözlerim onların üzerinden bir saniye olsun ayrılmıyordu. Aramızdaki mesafe aşılmayacak kadar çok değildi fakat kilometreler varmış gibi hissettim. Zamir, bizim aramıza yollar çizmişti. O yolların arasına tuğlalar dizmek de benim borcum olmuştu böylece.

"Bırak kolumu." Sesim öyle keskin çıkmıştı ki ben bile ürpermiştim. Baran, anında elini kolumdan çekti, gözlerimi kısarak Zamir ve yanındaki kadını izlemeye devam ettim. Zamir kadını belinden tutarak kendine çekerken onu öpmesini bekledim. Kalbim durmuştu âdeta. Bekledim... Kaç saniye, dakika doldu, bilmiyordum ama Zamir kadını öpmedi. Hatta gözlerini kadından çekip etrafta gezdirmeye başladı.

Bir... İki... Üç!

Zamir'le gözlerimiz birleşti. Siyah gözleri beni gördüğü an yerinden çıkmıştı sanki. Şaşkın ifadeyle bana bakarken ifadesiz gözlerimi gözlerine diktim. Kadının belindeki eli boşluğa düştü, hızla sağa ve sola baktı, ardından kadını itti.

Baran, "Naz," dedi çaresizce. "Gidelim lütfen."

Zamir'in gözleri üzerimdeyken gülümsedim. Gülümsememe acıyla baktı. Onu gözlerimdeki ateşle yakıp Baran'a, "Gidelim," dedim. Sakin bir şekilde Baran'ın arabasına doğru adım attım. Baran, sırtıma elini koyarak beni ön koltuğa bindirirken Büşra da seri bir şekilde arkaya geçmişti. Herkes kendi yerine geçti, Baran arabayı çalıştırdı. Motorun sesi kulağıma doldu, aynadan tekrar onlara bakmak istemiş ama bunu yapmamıştım.

Araba geri gidip dönecekken bir anda önümüzde Zamir'in belirmesi ile durduk ve öne doğru savrulduk. "Baran, durma!"

"Saçmalama!"

Zamir, arabanın önünde durup ellerini kaputa koymuştu. Gözleri gözlerime kilitlenmişti fakat ben ona bir saniyeden fazla bakamadım. İğrenmekten korkuyordum. Bu kaçınılmazdı ve bir şekilde, beni bu kaçınılmaz sona doğru itmişti, şimdi ise ayağa kalkmamı bekliyordu. Oysa bu yer bir kuyuydu ve o kadar derindi ki ben, dibe çekilmekten başka hiçbir şey yapamıyordum.

Gelip kapımın önünde durdu, "Baran," dedim. "Ben hayatımda daha önce kimseye yalvarmadım dedemden başka. Şimdi sana yalvarıyorum. Gaza bas ve beni buradan götür." Bir saniye bile geçmeden Baran gazı kökledi. Zamir, refleksine yenilerek bir adım geri çekildi. Ve araba hızla ondan uzaklaşıp yola atıldı.

Büşra, "Peşimizden gelecek," dedi emin bir sesle.

"Gelemez," diyen Baran'a çevirdim başımı. "Mesaj attı bana. Birkaç saate biter işi."

Kendime engel olamadım. "İşi o kadını yatağa atmak mı?"

Baran rahat bir tonla, "Belki de," dedi. "Bilmiyorum tam ama maksadı o gibi görünüyordu."

Sesli şekilde kahkaha attım. "Saçma." Başımı geriye atarak kahkahamın sesini yükselttim. "Gece geldiğinde görev diye saçmalayacağından o kadar eminim ki."

Yüreğim bir torbanın içinde acımasızca denizin derinliklerine atılmıştı. İhanetin derinliklerine gömülen kalbim, acılar içinde bağırırken tüm çığlıkları deniz yutuyor, duyulmasına müsaade etmiyordu. Sessizliğe gömülmüştüm. Okyanusun en dibinde bütün içim cayır cayır yanıyordu.

Büşra, beni dürterek endişeyle, "İyi misin?" diye sordu.

Tekdüze bir tonla, "Bilmem," diye yanıtladım sorusunu.

Baran, neredeyse kadife kadar yumuşak bir sesle, "Eminim bir açıklaması vardır."

"Senin bahanelerin gibi bir açıklama mı Baran?"

"Büşra!"

Büşra öfkeyle, "Ne?" diye bağırdı. "Kızı yatağında buldum. Bin bir bahane sundun bana!"

Baran, elini direksiyona vurarak, "Ben seni aldatmadım!" dedi hiddetle. "Siz kadınlar... Bir kere bizi dinleseniz olmaz mı?"

Başımı yavaşça ona çevirdim. "Yalanlarınızı mı dinleyelim Baran?" diye sordum. "Ben dedemin, Turan'ın çok yalanını dinledim. Ama Zamir'in yalanlarını dinlemeyeceğim."

"Büşra beni dinlemedi, Naz. Gitti sırf beni öldürmek için başkasıyla beraber oldu. Ha öldüm o ayrı tabii. Ben onu aldatmadım! O kıza elimi bile sürmedim. Ama o... Bunu gerçekten yaptı. Bize ihanet etti. Sen dinle Zamir'i. Lütfen sadece dinle."

Hiçbir şey söylemedim. Sessizlik üzerime ansızın çöreklendi, gözlerimi yumarak başımı cama yasladım. Bedenim uyku için direnirken kalbimdeki sancıyı hissettim. Gözlerim kapalı olmasına rağmen dolmuş, ağlama isteğim şiddetlenmişti. Beni bu duruma mecbur bıraktığı için onu affedebilecek miydim?

Zaman kavramını yitirip, zihnimin içerisinde kaybolurken bedenim aniden onu ürperten soğuğa tepki vererek irkildi. Gözlerim yavaşça açıldı, onun simasını görmek beni afallatmıştı. Kucağındaydım. Kolları beni sıkıca sarsa da bedenimi saran soğuğa karşı yetersizdi. Fakat bu önemli bir ayrıntı değildi. Önemli olan onun kucağında olmamdı. Ve bana dokunuyor olmasıydı.

"Bırak!" dedim sert sesle. "Yere indir beni hemen."

Beni indirmesi için denizden çıkan balık gibi çırpınmaya başladım. Bir balığın karadaki hâlinden zerre kadar farkım yoktu. Onun kolları, balığa karanın getirdiği gibi bana da ölüm getirecekti.

"Uyumuştun." Zamir'in sesi öylesine mahcup çıkmıştı ki... Kendinden emin konuşmasından eser dahi kalmamıştı. Annesinin en sevdiği vazosunu kıran çocuk gibiydi şimdi karşımda.

Öfkeyle, "Sana beni yere indir dedim!" diye yineledim isteğimi.

Başka zaman olsa benimle sonuna kadar çekişirdi ama şimdi dediğimi yaparak indirdi. Binanın önünde olduğumuzu fark edince arkamı döndüm ve birden yürümeye başladım.

"Nereye?"

"Sana ne?"

"Öylece çekip gidebileceğini mi sanıyorsun?"

"Aynen öyle!"

Kolumdan tutarak beni kendine çevirdi. "Eve gidiyoruz."

Kolumu ellerinden kurtararak gözlerinin içine bakıp, "Bir daha sakın bana dokunma," dedim. Sesim sert, kararlı ve sinirliydi. "Sakın. Parmağının ucu bile benim tenime değmeyecek."

"Mihrinaz."

"Senden iğreniyorum!" diye bağırdım. Etraftan geçen birkaç kişinin bize bakması bile umurumda değildi. "İğrenç herifin tekisin sen. Duydun mu beni?"

Bana uzanmaya çalıştı, geri çekilerek engel oldum. "Lütfen," dedi aciz bir sesle. "Eve gidip konuşalım."

Tükürürcesine, "Senin gibi bir şerefsizle konuşacak hiçbir şeyim yok benim," dedim. Kızacağını düşündüm ama tepki vermeden önümde durmaya devam etti.

"Açıklayabilirim."

Güldüm. Keyiften yoksun gülüşüme çaresizce bakarken, "Ona nasıl dokunduğunu mu açıklayacaksın?" diye sordum. "Yoksa ona nasıl güldüğünü mü?"

"Yemin ederim." Duraksadı. Birkaç derin nefes aldıktan sonra, "Hiçbir şey gördüğün gibi değil," dedi.

"Ben gidiyorum."

"Gidemezsin!" diye aniden kükredi ve beni bir anda dirseklerimden tuttu. Tutuşu güçlüydü. Beni kendine çekmeye çalışırken çırpınıp kollarından çıkmak istedim ama bu nafile bir girişimdi.

"Allah'ın cezası!" Omuzlarımı hareket ettirerek ondan kurtulmaya çalıştım. "Bırak beni!"

Bağrışmalarımız esnasında çevreden geçen birkaç kişi bize bakmış ama istiflerini bozmadan devam etmişlerdi. Zamir beni sokağın ortasında öpseydi herkes kınardı, gelip ayrılmamız gerektiğini söyleyen bile olurdu. Kavga ediyor olmamıza ve beni zorla tutuyor olduğunu görmelerine rağmen kimse müdahale etmiyordu! Bu kadar mıydı yani? Beni şu an burada öldürse bile kimse sesini çıkarmayacak mıydı? Geldiğimiz son nokta bu muydu?

"Sakin ol!" dedi beni zapt etmeye çalışarak. "İnat etme. Eve gidelim. Anlatacağım her şeyi sana."

"Ya yine gitmek istersem?"

"O zaman Turan'ı ararız. Gelir seni alır."

Çırpınmayı bırakıp başımı kaldırdım. "Bunu yapacağına neden inanayım?"

"Bundan sonra seni zorla tutamam."

Gözlerimi kısarak ondan uzaklaştım. Hiçbir şey söylemeden yanından geçip apartmana ilerlerken arkamdan geliyordu ama o yokmuş gibi davranıyordum. Apartmanın önüne geldim, açık kapından içeri girdim. Apartman o kadar eskiydi ki bir kapısı bile yoktu. Fakat burayı bilerek seçmişti. Etrafta tek bir güvenlik kamerası dahi yoktu çünkü.

Merdivenleri çıkıp dairenin önüne geldik, Zamir kapıyı çaldı. Büşra kapıyı açtı, en az bizim kadar gergin görünüyordu. Arkasında Baran vardı ve Baran'ın kucağında Suzi, meraklı gözlerle etrafa bakıyordu. Kimseyi umursamadan Zamir'in odasına geçtim. Zamir de aynısını yapıp peşimden gelmiş ve kapıyı kapatmıştı.

Hışımla döndüm ama o, sakin bir sesle, "Oturur musun?" dedi.

Dün gece onunla uyuduğum yatağa oturmamı mı istiyordu? Asla! Çalışma masasının önünde duran sandalyeye oturdum. Yatağa oturmadan önce sandalyeyi yatağa doğru çevirdi, yüz yüze oturmamızı sağladı.

Boğazını temizleyerek, "Mihrinaz," dedi. "Ben geceden Ankara'ya gittim. Sabah ezanıyla babamı ziyaret ettim. Birçok insan vardı orada. Askerler, akrabalarımız ve annem. Anneme görünmemek için çok çalıştım ama beni fark etti ve..."

"Ve?"

Omuz silkti. "Kriz geçirdi. Babamın askerleri aldı beni götürdü. Teselli ettiler her zamanki gibi." Biraz durdu. "Sonra beni arayıp Hatay'a dönmem gerektiğini söylediler. Görevle ilgili. O kadından öğrenmem gereken şeyler vardı."

"Onunla yatacaktın." Başını eğdiğinde, "Yatacaktın değil mi?" diye sordum tekrar.

"Telefonu lazımdı bana." Sesi utanç doluydu.

"Soruma cevap ver!" diye inat ettim.

"Sadece o bilgilere ulaşmam gerekiyordu."

Dişlerimin sinirden birbirine değdiğini hissettim. "Yattınız mı?"

Fısıltıyla, "Mihrinaz," dediğinde gözlerimi kıstım.

"Ben arabada kaç saat uyudum? Sen ne zaman geldin?"

"Bir saat sonra."

Gözlerim doldu, inanmak istemeyerek, "Yattın onunla," dedim. "Dokundun ona. Hem de bu kadar ağır bir günde sen gidip kendini mi tatmin ettin!"

"Mihrinaz!" diye bağırdı başını kaldırarak. "Sadece o lanet bilgilere ulaşmalıydım. Ne tatmin etmesinden bahsediyorsun? Kurma kafanda!"

Dudaklarım seğirdi. Kalbimin üzerine balyozla vuruldu. "İğrençsin sen! İğreniyorum senden!"

Ağlamaklı sesle, "Yapma," dedi. "Beni o şekilde gördüğün için kendimden yeteri kadar iğreniyorum ama sen bunu yapma."

Kuruyan dudaklarımı yalayarak, "Gideceğim," dedim. "Turan'ı arayacağım ve beni gelip almasını isteyeceğim."

Cebimden Turan'ın bana hastane çıkışında verdiği telefonu çıkardım ve onu aradım. Telefon bir kere çalar çalmaz Turan'ın sesi kulağıma dolmuştu. "Alo?"

"Kuzen?" Yutkundum. "Nasılsın?"

Heyecanla, "İyiyim," dedi. "Kusura bakma, arayamadım seni. İşlerim yoğundu."

"Bir sorun mu var?"

"Yok bir sorun," dedi temkinli şekilde. "Birkaç günlük buralarda olmayacağım sadece. Yeni bir iş anlaşması için İstanbul'a gideceğim. Birkaç davete de katılmam gerek."

Ağzım açık kaldı. Turan gidiyorsa ben ne yapacaktım peki? "Kaç güne dönersin?"

"Bir şey mi oldu Mihrinaz?"

"Yok," dedim, sesimi sabit tutmaya çalışarak. "Sadece yalnız gideceğin için endişelendim."

"Kemal dedemle olacağım," diye açıklama yaptığında derin nefes aldım.

"Tamam," dedim. "Dedem nasıl?"

"İyi. Merak etme. Sen dikkat et kendine. Bir şey olursa ara beni. Dedem izin vermese bile ben gelip seni alırım." Onunla ettiğim tüm kavgaları unuttum her zamanki gibi. Dedem, Cihan, Fatih haklıydı. Turan aynı Turan'dı; kibirliydi, ukalaydı, bencildi ama bana zarar vermezdi. Çünkü o da bana baktığında kendi çocukluğu görürdü ve kimse kendi çocukluğuna ihanet etmezdi.

Alayla, "Sanki yapmadığın şey," dedim. Dedemden izinsiz gelip çantayı çalmasını, akşam beni gelip almasını ve bana yalanlar söylediği günleri hâlâ unutmuş değildim.

Turan şirin bir tonla, "Mihrinaz, affettin bence sen beni," dediğinde tebessüm ettim.

"Ettim. Hoşça kal, kuzen." Onunla vedalaşıp telefonu kapadım. Konuşmamı bekleyen Zamir'e baktım. Hâli perişan görünüyordu ama bu benim umurumda olmayacaktı. O beni önemsemiş miydi? Hayır. Ben de aynısını ona yapacaktım. "Ben bir müddet burada kalacağım." O an Zamir'in gözlerinin parladığına emindim. "Ama sen burada kalmayacaksın. Turan gelip beni alana kadar gözümden uzak bir yere git."

Yüzünde hakiki bir üzüntü peyda olurken bakışlarını benden alıp yere indirdi ve başını salladı. "Haklısın." Ellerini birbirine kenetledi. "Ama ya ben olmadığım zaman ters bir şey olursa? Baran pek silah kullanmayı beceremez."

"Şu an beni ilgilendiren tek şey buradan bir an önce çekip gitmen."

Zamir'le böyle konuşmak bir an için kalbimin acımasına neden olmuştu. Ama o kadını anımsadığımda suçluluk duygusu geldiği gibi gitmişti. Dün dokunduğum sırtına başka bir kadının dokunmasına izin vermişti. Benim belimi kavradığı eliyle başka bir kadını tutmuştu. O elini koparmadıkça ya da onu bu evden kovmadıkça içim nasıl rahatlayabilirdi?

Zamir, ağır ağır ayağa kalkıp odanın çıkışına doğru ilerledi, o an zamanın durmasını isteyecek kadar arsızdım. Gitmesi gerekiyordu ama şu anın donmasını ve burada kalmasını istiyordum. Gözlerimi sıkıca yumdum ve gidişinin kalbime giden tüm damarlarımı kurutmasına izin verdim. Bu en doğrusuydu. Onu görmek bana iyi gelmeyecek, ona olan öfkemi artıracaktı.

Baran'ın öfkeli sesini işittim. "Ona anlatmalıydın!" Bağırıyordu. "Anlattığın taktirde sana inanırdı! Böylece gidemezsin."

"Ne ona ne de size anlatamayacağım kadar hassas bir durum."

Büşra, "Değer mi?" diye sordu. "Buna değer mi?"

Baran, "En azından işini anlat ona," dedi. Sesi bu sefer daha sakindi. Zamir'i ikna etmek istediği barizdi.

"Hiçbir şeyi bahane olarak kabul etmeyecek."

Beni tanıyordu. Bunu bahanelere sığdırmayacağımı, bile isteye gördüklerime susmayacağımı biliyordu. En azından beni arayıp Hatay'a döneceğini ve işi olduğunu söylese bir nebze olsun hafiflerdi belki durum ama bunu dahi bana reva görmemişti.

Kapının kapanma sesi geldiğinde tüm bedenimden uzun bir üşüme geçmişti. Sanki o hastane koridorunda, oturduğu bekleme salonunun kapısını kapatmış gibi hissetmiştim. Fakat bunu ben istemiştim. Şimdi kapıdan dışarı çıktığı için onu suçlayamazdım. Zaten suçlanması gereken bir sürü hadise vardı.

Birkaç dakika geçtikten sonra Büşra ile Baran içeri girmişti. "Naz!"

Dönmesini isteyeceklerini biliyordum. Bu yüzden boş gözlerle her ikisini de süzüp, "Birkaç gün," dedim, sahte bir tebessüm eşliğinde. "Sonra ben gideceğim ve o gelecek."

Baran başını şiddetle iki yana salladı. "Konuştur onu! Anlatmasını sağla. Yatmaz o kadınla Zamir."

Gözlerimi kısarak, "Anlattığı taktirde ne değişecek Baran?" diye sordum.

Baran çenesini dikleştirdi. "Sen ona âşık mısın? O yüzden mi bu tavrın?"

Kaşlarım havalandı. "Sana ne?"

"Ne demek sana ne?"

"Bizim aramızda olanlar seni ilgilendirmez. Belki aşığım belki nefret ediyorum. Bu onunla benim aramda."

Baran hışımla odadan çıktı, gözlerimi devirerek önüme döndüm. Büşra ise hâlâ kapının önünde dikilmeye devam ediyordu. Başımı kaldırıp ona baktım. "Haydi, sen de bağırıp çağırıp dışarı çık."

Büşra, birkaç adım atarak gelip Zamir'in oturduğu yatağın üzerinde oturdu. "Bağırıp çağırmayacağım." Sorarcasına ona baktım. "Sana hiçbir şeyin gördüğün gibi olmadığını anlatmak istiyorum. Belki Zamir sana çok şey anlatmıyor ama sen ona inanıyorsan eğer birçok şeyi göz ardı edebilirsin."

"Anlamıyorum seni."

Derin nefes aldı. "Ben biriyle cinsel ilişkiye girmedim."

Ağzım yere değmek istiyormuş gibi kocaman açılırken gözlerim Büşra'nın şişkin karnına ilişti. "Hı?"

Etrafa bakarak, "Bunu ilk kez dile getiriyorum," dedi sessizce. "Baran beni aldattıktan sonra bunu ona ödetmek istedim. İhanete ihanetle karşılık verebilirdim ama başka birinin bana dokunmasına izin veremezdim. Bu yüzden Kıbrıs'ta Sperm Banka'sına gittim. Hamile kalmak için. Baran'ın onu aldattığımı düşünmesini istedim. Ama sonra olaylar değişti. Ailem beni evden kovdu. Gerçeği onlara bile söyleyemedim. Beni gözden çıkaran insanlara ne açıklayabilirdim ki?"

"Yani sen..."

Kafasını salladı. "Ben onu aldatmadım."

"Ya o da?"

Acıyla gülümsedi. "Ben onu birlikte uyuduğumuz yatakta bastım, Mihrinaz. O yatakta bana dokunmazdı ama başkasıyla yattı."

Tek kaşımı havalandırdım. "Hani hiçbir şey göründüğü gibi değildi?"

"Kanıtlamasını istemedim mi sanıyorsun? İstedim. Yapamadı. Kız yok oldu çünkü."

Büşra elini karnına getirerek duraksadı. "Önce çok pişman oldum. Hamile kalmayı sırf Baran'a ihanet etmiş gibi görünmek için istemiştim. O sırada teyzemden bana bir ev kaldı. Onu sattım ve tüm parayı hastaneye yatırdım. Sonra anne olmaya hazır olmadığımı fark ettim ve aldırmak istedim ama Zamir ile Baran engel oldu. Ailem zaten sildi beni. Zamir'in yardımlarıyla, bebeğimle yeni bir hayata başlamaya karar verdim. Aslında söylemiyorlar ama Baran'ın da yardımcı olduğuna kalıbımı basabilirim. Şimdi kimseye ihtiyacım yok. Resim siparişleri alıyorum. Geçimimi sağlayabiliyorum."

"Ben," dedim yutkunarak. "Ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

Zihnimin içerisinde çığlık çığlığa koşturan Mihrinaz, çarptığı duvarların etkisiyle yalpalamış sonra ise düşmüştü. Onun düşüşü benim canımı yakmıştı. Bazı şeyleri algılamak istemiyordum. Bu yüzden zihnimin duvarlarında çığlıklarım yankılanıyordu. Fakat sonra mantığım tüm o haykırışlarımı bir isyanı bastırır gibi bastırıp yutuyordu. Mantığım yavaş yavaş hakikatleri çürütüyordu.

Her seferinde daha fazla düşüyor, yaralarıma yenilerini ekliyor, daha ağır acılara katlanmak zorunda kalıyordum. Bildiklerim yalan çıkarken her taşın altında bilmediklerim saklıydı. Taşlar ise ağırdı. Benim kaldırıp altına bakamayacağım kadar ağırdı hem de. Fakat onların altında benim tüm hayatım gizliydi. Dedemin sakladıkları, Turan'ın ve tabii ki Zamir'in...

Titreyen sesle, "Mihrinaz," diye seslendi bana. "Bu ikimizin arasında ebedî kalacak. Söz ver."

Gözlerinin içine baktım. Açık kahverengi gözleri bana ısrarcı bir şekilde bakarken bunu yapıp yapamayacağımı düşünüyordum. Böyle bir sırrı sonuna kadar taşıyabilir miydim? Büşra'nın ifadesinin altında ezildiğimi hissederken göğüs kafesimde sıkışan nefesimi dışarı verdim.

"Peki. Söz veriyorum."

Büşra, hiçbir şey söylemeden sessizce karşımda oturmaya devam etti, onu ikinci kez inceleme fırsatım olmuştu. Bembeyaz tenine dökülen doğal sarı saçları, çekici göstermeye yetecek nitelikteydi. Fakat yüzü... Yüzü çok daha güzeldi. Her kadını kıskandıracak derecede dolgun dudakları vardı ve bu dudaklarına her zaman dikkat çeken renkte ruj sürer, daha belirgin görünmesine sebep olurdu. Küçük burnu, açık kahverengi gözleri, sarı ve belli belirsiz kirpikleri, ince kaşları vardı. Hem kadınsı hem de şirin bir kız çocuğu gibi görünüyordu. Her erkeğin ilk bakışta âşık olacağı biriydi. Hatta nedensizce hiç aşkı tatmayan Turan'ın bile onu görene kadar aynı fikirde kalacağını düşünmüştüm. Baran'ın onun gibi birini nasıl biriyle aldatabileceğini merak ediyordum...

"Acıktım," diyerek sessizliği bozdu. "Keşke restorandan bir şeyler alsaydık. Çok güzeldi yemekler."

Omuz silktim, hiçbir şey söylemeden ayağa kalktı, omzuma dokunarak odadan dışarı çıktı. Büşra çıktığı an gözlerim boş olan yatağa ve Zamir'in yastığına ilişti. Daha dün burada uyuyup ağlamıştık. Ama şimdi yoktu... Çünkü yok olmayı seçmişti.

Ona onunla beraber sonuna kadar gitmek istediğimi söylemiştim. Yolumuzun taşlı, tozlu, çamurlu olduğunu bilmeme rağmen bunu istemiş ve söylemiştim. Fakat Zamir bizim yolumuzu ayağımızın altından çekmişti. Bunu bir başkası değil, bizzat kendisi yapmıştı. Tüm yeri ayağımın altından kaydırmıştı.

Ayağa kalktım, bacaklarım hafif titremişti. Kendimi Zamir'in uyuduğu tarafa attığımda yastığını kucaklayarak burnuma bastırdım. Kokusu anında burnuma doldu, şiddetli bir şekilde sarsılıp ağlamaya başladım. Ben ne yapacaktım? Bir yolum bile yokken nasıl devam edecektim? Bugün gördüklerimi ona hatırlamadan nasıl bakacaktım?

Dün onun yaralarını gördüğümü, çıplak sırtına dokunduğumu, ona istediğim gibi sarılabildiğimi hatırladığımda kalbime balyozla vuruyorlarmış gibi hissettim. Şu an kalbimi söküp çıkarsam belki içim daha az acırdı. Birileri içimde sönmeyecek bir ateş yakmış, kenarda durarak kül olana kadar yanmasını bekliyormuş gibiydi. Yanacaktım. Canım çok acıyacaktı. Kül olacaktım. Kül...

Gözlerimi kapatarak yastığına sıkıca sarılmaya devam ettim. Bugün orada olmasını dilemiştim değil mi? Ve dileğim gerçekleşmişti... Şimdi keşke bugünün hiç yaşanmamış olmasını dilesem biter miydi bugün? Unutulur muydu? İçimin acısı geçer miydi?

Odanın kapısı açıldı, sırtımı çevirip arkaya bakmadım. Birkaç hareketten sonra, "Pijamalarını bıraktım. Üzerini değiştir. Işığı kapatıyorum," demişti Baran. Sanırım bana olan siniri uçup gitmişti. Işığı kapatıp dışarı çıktı, yatakta doğrulup üzerimi değiştirdim ve ardından kapalı olan koyu renkteki perdeyi çektim.

Ay ve yıldızların ışığı odaya dolduğunda Zamir'in söylediği cümle gelmişti aklıma. *"Yıldızlar ve ay sarılmış. Sen de bana mı sarılsan?"*

Pencereyi açarak buz gibi havanın içeri girmesine izin verdim. Gözlerim aşağıya doğru kaydı, onu görmüştüm. Yerde oturmuş, sırtını arabasının kaputuna yaslamış bir Zamir Hancıoğlu. Dudaklarının arasına sigara sıkıştırmış ama onu ateşlememişti. Çünkü çakmağı bendeydi ve sadece o çakmakla yakardı sigarasını.

Onun bu perişan hâli içimde ince sızı oluşmasına neden olurken başını kaldıracak gibi olmuştu. Hemen bir adım geri gidip beni görme ihtimalini yok ettim. Elimi kalbime götürdüm, yerinden çıkacak gibi çarptığını fark ettim.

Birkaç saniye sonra perdenin arkasından tekrar aşağı baktım, başı eğikti. "Böyle olacağını tahmin etmezdim," diye fısıldadım esen rüzgâra doğru. "Bugünün yaşanmasını isterdim."

Başını kaldırdı o an. Tam geri çekilecektim ama gözleri gözlerimi yakaladı, artık çok geç olduğunun farkındaydım. Geceye meydan okuyan kara gözlerini ela gözlerime dokundurarak omuzlarını indirdi. Ardından dudaklarının arasında yakamadığı sigarasını alarak, "Özür dilerim," dedi. Bunu sesli dile getirmemişti sadece dudaklarını kıpırdatmıştı.

Başımı iki yana sallayarak, "Dileme," dedim sessizce.

XVIII

Adımı Söyle Bana

"Yıllarca yaşadım ama adımı bilmedim
Hep şarkılar çaldı ama ben hiç dans etmedim"

"Mihrinaz?"

İrkilerek başımı sağ tarafa çevirdim, Büşra'nın bana uzattığı kupayı parmaklarımla kavradım. İçine baktım, benim için portakal çayı yaptığını gördüm. Çaydan birkaç yudum aldıktan sonra arkama yaslandım ve önümdeki televizyonu izliyormuş gibi yapmaya devam ettim.

"Zamir hâlâ Suzi'yi getirmedi."

Omuz silktim. Yaşanmaması gereken o günden tam iki gece geçmişti ve artık üçüncü gecedeydik. Bu iki geceyi Zamir, arabada ve kapının önünde geçirmiş, hiçbir şekilde benimle iletişime geçmemişti. Çoğu zaman Baran'ı arayıp Suzi'yi alır ve birkaç saate geri verirdi. Fakat eve adım dahi atmamıştı.

Bana önce hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığına dair yemin etmiş, sonra tüm suçlamalarım karşısında susmuştu. Hangisi doğruydu peki? Yemini mi yoksa suskunluğu mu?

Kapı zili çaldı, Büşra ayağa kalkarak koridora doğru ilerledi ve kapıyı açtı. Sessizlik. Zamir, sanki sessizliğe dair yemin etmiş gibiydi. Sesini neredeyse üç gecedir kesinlikle duymuyordum.

Büşra, "Büsü," diyerek Suzi'yi alıp döndü. Kapının kapanma sesini henüz duymamıştım. Zamir hâlâ açık olan kapıdan salona bakıyordu. Bunu hissedebiliyordum. Bu his bacaklarımın ve kollarımın karıncalanıp uyuşmasına neden olurken her saniye başı artan ona doğru dönme isteğimi zorlukla bastırdım. Onunla kesinlikle göz göze gelmemem gerekiyordu. Ne zaman gözlerine baksam o siyah hareler, beni etkisiz hâle getirir, üzerimde azalmasını istemediğim bir baskı kurardı. Bu yüzden de ona bakmama kararımı zor da olsa uygulamaya koymuştum.

"Soğuk girdi eve. Kapıyı kapat Büşra." Sesimin havadan daha da soğuk olduğuna kalıbımı basabilirdim. Zamir, sesimden dolayı üşümüş olacak ki dışarısının daha sıcak olduğuna kanaat getirdi ve kapıyı yavaşça kapattı.

Büşra kucağındaki Suzi'yi ayaklarımın üzerine bırakarak, "Böyle yapma," dedi sakince. "Lütfen onu dinle."

"Anlatmayacağı veyahut anlatamayacağı şeyleri nasıl dinleyebilirim?"

Büşra başını salladı. "Muhakkak anlatması gerekiyor," diyerek çenesini avucuna yasladı. "Anlatmalı."

"Peki, ben inanır mıyım?"

"Eğer dürüstlüğünden taviz vermezse neden inanmayasın ki?" diye sordu Büşra. "Hem dediği her şey çelişkili. Ne kabul etti ne de reddetti. Gizlilik yeminine sadık kalması gerektiği içindir büyük ihtimal."

Gözlerimi kıstım. "Gizlilik yemini?"

Büşra ağzını eliyle kapatıp, "Bunu söylememem gerekiyordu," dedi boğuk bir sesle.

"Gizlilik yeminini askerler etmez mi? O bir asker mi?" Daha önceden bunu prova etmiş gibi nötr bir surat takınmaya başladığında sinirlenmiş ama bunu belli etmemiştim. Her şeyi elbette bir gün öğrenecek, doğru ve yanlışlarıma karar verecektim. Bu belirsizlik sonsuza kadar süremez, Zamir, Baran ve Büşra, her şeyi benden gizleyemezdi.

Başımı eğerek kucağımda uyuyan Suzi'nin başını okşamaya başladım. Hayatımda masumluğunu hissettiğim yegâne varlık oydu. Onun varlığı bana iyi geliyordu. Her ne kadar yanında kendimi kirli hissetsem de içimdeki tüm kötülükleri temizlediğini hissediyordum.

"Geç oldu," diyerek Büşra bana imalı bakış attı. "İyi geceler."

"Baran benim odamda uyuyakaldı. Sen ne yapacaksın?"

"Salonda uyurum," dedi kayıtsızca. "Tabii Suzi'yle beraber ışığı kapatıp çıkarsan?"

Gülümsedim. Kaşlarımı kaldırarak, "Mesajı aldık," dedim ve Suzi'yi kucaklayarak Zamir'in kokusunun hâlâ kalıcı olduğu odaya girdim. Neden bu odada uyumak istediğimi bilmiyordum. Yokluğuna katlanamayan benliğim bu odada onun kokusuyla kendini teselli ediyordu belki de. Cihan'la kaldığım günlerde ondan hiçbir şey yoktu ve bu beni delirtmişti. Fakat şimdi odasında, yatağındaydım. Sanırım bu biraz iyi geliyordu bana.

Ona neden alışmıştım ki?

Her şey bittiğinde, yollarımız ayrıldığında ne olacaktım?

Hiçbir yerde hiç kimse olduğumu hissettiğim an gözlerimi sıkıca yumdum ve bu hissin geçmesini bekledim. Ben Mihrinaz'dım. Sadece Mihrinaz. Soyadımla değil adımla sürdüreceğim bir hayatım, karakterim ve varlığım vardı. Hiçlik hissini kovacak, kendime ve özüme dönecektim. Ben vardım. Dün de vardım, bugün de varım. Yok olmayacak, pes etmeyecektim. Yaşadıklarımın beni yıldırmasına müsaade etmeyecektim.

Birkaç dakika kendi kendimi teselli ettikten sonra Suzi'yi yatağa bırakarak üzerimi değiştirdim ve yatağa girmek için yorganı kaldırdım. Tam o an bedenime gelen titreme dalgasıyla elime aldığım yorganı katladım ve daire kapısına doğru ilerledim. Kapı kilidini yavaşça çevirip kulpu kavradım, beynime hücum eden tereddütlerden kurtulup kapıyı açabilmiştim. Oradaydı. Sağ duvara yaslanmış şekilde uyuyordu. Bacakları merdivenlere doğru uzanmış şekildeydi ve başı sol omzunun üzerine düşmüştü. Üzerinde paltosu vardı ama soğuk duvarlar onu üşütmüş olmalıydı. Elimdeki yorganı sırtını yasladığı

duvarla arasına sıkıştırdım ve tüm bedenini saracak şekilde üzerini örttüm.

Ona bakmak aynadaki yansımama bakmak gibiydi âdeta. Aynı benim gibi yorgun ve yitik görünüyordu. Hâlimizin perişan olmasının nedenlerini merak ediyordum. Zamir bunu yapacak biri değildi. Peki, neden önce inkâr ettiği suçlamalarıma cevap vermek yerine suskunluğunu tercih etmişti?

"Neden yapıyorsun bunu bize?" İçimi çeke çeke ağlamaya başladım. Uyanmayacağından emindim çünkü. Çok yorgun olduğu geceler uykusu ağır olurdu. "Beni iyileştirmeyi kendine borç bilen adam." Hıçkırdım. "Beni üzüyorsun..."

Zihnime çakılı kalan suskunluğu beni her geçen dakika daha çok yıkarken gözlerimi üzerine yatırdım ve sırtımı duvara yaslayarak onu izlemeye devam ettim. İçimde dolu dolu acının olduğu bir boşluk asılıydı ve sebebi olan adam tam karşımda tüm kalkanlarını indirmiş şekilde uyuyordu.

Onu uyurken izlemek her şeyi affetmek gibiydi...

Dudağım seğirirken Zamir'i izlemeye devam ettim. O sıcak yorganla mayışıp uykusuna devam ederken ben titriyordum. Kasımın kavurucu soğuğu duvarlara sinmişti ve beni üşütüyordu. Fakat onunla aynı yorganı paylaşmak düşüncesi hiç cazip değildi.

Gözlerimi aniden yumdum. Acım, yaram, ağrıyan ruhumun sebebi tam karşımda uyurken gözlerimi kapatma gereği duymuştum. Bunu yaptığım taktirde acımın hafifleyeceğini düşünmüştüm fakat nefesinin sesi kulağıma çarparken bu mümkün değildi. Aylar önce benim bir hayatım vardı. Geceleri gördüğüm bir rüya, hayranı olduğum ama ismini dahi bilmediğim bir karakter vardı. Her sabah geç kaldığım bir kahvaltı soframız, beni sevgisiyle saran dedem, benden hoşlanmayan ailem vardı. Düzenli olarak görüştüğüm arkadaşlarım, beni delirten platonik aşığım vardı... Her şey daima normal niteliklere sahip olurken bir gün rüyamdaki adam benimle konuşmaya başlamış, ertesi sabah karşıma çıkmıştı. Silahlı saldırılara uğramış, kaçırılmak istemiştim. Bunlar olmamalıydı. Ben bunları yaşamamalıydım.

"Neden ben?" Gözyaşlarım yarışmadaymış gibi hızla yüzümü ıslatırken, "Neden sadece ben?" diye sordum tekrar. "Benim bir hayatım vardı. İyi ya da kötü bir ailem vardı. Zaten ben tüm hayatım boyunca kimin çocuğu olduğumu bilmeden, anne ve babamın yüzünü görmeden eksik büyümüştüm. Birkaç kalan parçam vardı. Onlar da alındı elimden. Sen de kayıp gittin elimden Zamir. Sen de..."

Elimi sıkışan kalbime götürdüm. Kalbim sanki bir taşın altında eziliyormuş gibiydi. Nefes almam zorlaştığında ağzımı açarak derin nefes almaya çalıştım. En son bu hâl Zamir, Turan'a silah doğrultuğunda olmuştu. Gözüm kararmaya başladı, kendimi sıkarak nefes almaya devam ettim. Bu sefer bayılmayacaktım ve kendimi kontrol edecektim.

Kalbim neredeyse taşa dönmüştü ve artık kaburgalarıma ağır geliyordu. Göğsüme batıyordu yüreğim... Birkaç derin nefes alarak sakinleşmeye çalıştım. Gözlerimi yumup açarak yaslandığım soğuk duvardan doğruldum. "Her şey düzelecek," diye fısıldadım. Kendimi teselli etmekten başka çarem yoktu. Şu an kendimi bir yalana inandırıyordum ama mecburdum. "Ben çok mutlu olacağım. Çok hem de."

Gözlerim Zamir'in üzerine ilişirken biraz daha sakinleşmiştim ve nefeslerimi düzenli bir hâle getirebilmiştim. Rüyasında ne gördüğünü, istediği zaman rüyama nasıl girdiğini, nasıl çıkabildiğini merak ediyordum. Bana bunu dahi anlatmamıştı. Fark ediyordum da Zamir bana her zaman ketum olmuştu. Baran ve Büşra, görevini bilirken ben her şeyden bihaberdim. Beni evine götürdüğü günden bu yana değişmişti? Hislerimiz mi? Belki... Ben ona birçok şey anlatmıştım. Tüm çocukluğumu, acılarımı, dedemi, annesizliğimi, babasızlığımı... O bana ne anlamıştı? Babasının şehit olması ve annesinin onu gördüğünde krizler geçirmesi haricinde ne biliyordum hakkında?

Hiç.

Zamir beni kendi hiçliğine mahkûm etmişti.

Her şeye rağmen geçen süre içerisinde çok düşünmüştüm. Tek bir şeyden emindim: Zamir o kadınla yatmamıştı. Bunu önce inkâr edip sonra susmasının başka bir sebebi vardı ve ben bunu öğrenecektim.

Gözlerimi kapadım. Ani gelen bir uykuya teslim olduğumda birkaç dakika ya da saat kadar sonra uyanmıştım. Üşümüştüm. Zamir ise yorganına sarılarak uyumaya devam ediyordu. Daha fazla burada kalmanın beni hasta edeceğine kanaat getirdim, ayağa kalkarak kapının kolunu çevirdim. Fakat açılmadı. Kaşlarımı çatarak birkaç kere denedim ama kapı yine açılmadı. Kilitlenmişti!

Alnıma vurarak kapıyı birkaç kere tıklattım. Baran ve Büşra'nın uyanıp kapıyı açacağını sandım ama o kadar yavaş vuruyordum ki duymaları imkânsızdı. Zamir'i uyandırmamak için kapıyı daha fazla çalamadım. Uyandığında beni burada görmesini istemiyordum kesinlikle.

Tekrar yerime oturdum, kelimenin tam anlamıyla donmak üzereydim. Üzerimde ince pijama takımım ve çorabım haricinde hiçbir şey yoktu. Zamir ise benim kalın yorganımla gayet iyi görünüyordu.

Sadece bir an o yorganın altına girip başımı omzuna bırakmak istedim.

Dolan gözlerimle onu izledim. Kirpiklerinin duruşunu, dudaklarının üzerindeki çizikleri, kaşlarını, alnına dökülen birkaç saç tutamını... Hepsini ezberledim. Bir ressam olsam onu bakmadan çizebilirmişim gibi hissediyordum.

Yakından çok daha güzeldi sanki.

Dudak bükerek, "Bana her şeyi anlatacağın günü bekliyorum," dedim sessizce. "O gün geldiğinde umarım..."

Tamamlayamadım. Boğazımda oluşan taş, cümleyi tamamlamama izin vermedi. Elimi saçlarımdan geçirirken Zamir'in iç çekişini duyup heyecanla ona bakmıştım. Uyanmamıştı. Hâlâ uyuyordu.

En son dedemi bu şekilde sabaha kadar izlediğimi hatırlıyordum.

Hastanedeydik. "Ateşi yüksek ama ilaç verdik. Bir saat sonra kontrole geleceğim."

Sadece on yaşındaydım. Doktor gittikten sonra dedemin yanında oturarak ona gülümsedim.

"Haydi," dedi dedem, sevecen sesle. "Ertan seni eve götürsün."

Başımı şiddetle iki yana salladım. "Burada kalacağım. İtiraz kabul etmiyorum. Sen uyu."

Dedem hasta olduğunda çocuk gibi olurdu ve ben ona büyüklük taslamaya başlardım. Kendimi bildim bileli bu böyle olmuştu. Bu yüzden dediğimi yaparak gözlerini yummuştu. Ben de ışığı kapatarak kanepede oturmuştum. Uyuduğu zaman horlayan biriydi ama hasta olduğunda asla horlamazdı. Altı yaşındayken gece su içmek için kalktığımda dedemin horlama sesini duymayıp ağlayarak odasına girdiğim günü hatırlıyordum. Öldüğünü sanmıştım. Oysa ateşi vardı ve hastaydı. Şimdi olduğu gibi.

Dedem ne zaman hastalansa sessiz uyurdu ve ben, gece neredeyse her yarım saatte bir gelip, parmağımın ucunu burnuna getirerek nefes alıp almadığını kontrol ederdim.

O gece hastanede de bunu yaptım. Beyaz havluyla terleyen alnını defalarca sildim, nefesini kontrol ettim. Her defasında daha çok anladım onun bendeki değerini ve önemini...

Çocuktum ama hiç uyumadım. Büyümeyi deli gibi isterken ben dedemin hastalandığı gecelerde hiç uyumadım. Büyümek umurumda olmadı...

Doktor saatler sonra gelip hâlâ uyanık olmama şaşırmış, ardından dedemin ateşini ölçerek, "Dedene çok güzel bakıyorsun, prenses," demişti.

Dedem gözleri kapalı olsa da gülümsemişti...

Gözümü kırpmadan sabaha kadar onu izlemiştim. Eskiden onun ölümsüz olduğuna inanırdım. Sonra bir gece öldüğünü görmüş ve kâbustan ağlayarak uyanıp yanına koşmuştum. Yatağında onu bulamadığımda attığım çığlığa tüm ev uyanmıştı.

Amcam koşarak, "Ne oldu?" deyip yanıma çökmüştü.

Titreyen sesle, "Dedem," dediğimi hatırlıyordum.

Sonra bir ayak sesi gelmişti. Bu ayak sesi dedeme aitti. Gelip yanımda durduğunda başımı dahi kaldırmadan ayaklarına sarılmıştım.

Onun ölebileceği fikri beynime kazınırken bu beni güçsüzleştirmişti. Hastalandığında kesinlikle uyumamamın sebebi de buydu. Uyursam ve ona bir şey olursa kendimi asla affetmeyeceğimi biliyordum çünkü.

Dedemi her ateşi çıktığında sabaha kadar izlerdim. Tüm yüzü... Hafızamdaydı. Kendisi ise her daim kalbimin en güzel odasında ikamet etmekteydi.

Zamir'i sabaha kadar donarak izlemiştim. Yorganının ucunu bile tenime değdirmemiştim. Belki görmüyordu ama ben yine de inadımdan vazgeçemezdim. Vazgeçsem de ona bunu bildirmezdim. Her ne olursa olsun o kadının beline dokunması bile tutarlı bir nedendi benim için.

Bedenimi döndürerek kapıyı birkaç kez tıklattım. İçeride bir hareketlenme oldu ve sonrasında kapı açıldı. Kendimi içeriye atmadan önce bir saniyelik Zamir'e baktım ve uyanır gibi olduğunu gördüm. Eve girip kapıyı kapattım aceleyle.

Baran merakla, "Ne oluyor?" dedi. Derin bir nefes aldım.

"Gece kapıyı üzerime kilitlediniz."

Baran saçlarını karıştırarak, "Dışarıda olduğunu bilmiyordum," dedi. "Neden çıkmıştın ki?"

Omuz silktim. "Zamir sorarsa üzerini senin örttüğünü söyle, tamam mı?"

"Kocası eve geç geldiği için onu salona gönderen kadınlar gibisin, Naz. Gece kıyamayıp üzerini mi örttün?"

Yüzümü buruşturdum. "Koca mı?"

Başını sallayarak benimle dalga geçmeye devam etti. "Karı koca, kedi köpek gibisiniz. Hiçbir farkınız yok."

"Baran, seni çok pis döverim!"

Ellerini teslim oluyormuş gibi havaya kaldırıp mutfağa girerken ben de odaya geçti. Dün giydiğim gri taytı tekrar üzerime geçirip üzerine de aynı renkte salaş kazak giydim. Aynada görüntüme baktım,

kıpkırmızı gözlerim bağıra bağıra bana sesleniyordu âdeta. Saçımı gelişigüzel topladıktan sonra odadan çıkıp banyoya girmiş ve yüzümü soğuk suyla yıkamaya başlamıştım. Uykum geliyordu fakat beynim donmuş gibiydi.

Yüzümü yeniden yıkadığım sırada açık olan banyo kapısının önünde Büşra belirmişti. "Baran gece dışarıda kaldığını söyledi."

Yüzümü kuruladıktan sonra, "Evet," diye onayladım onu. "İçim geçmiş. O sırada kilitlediniz herhâlde kapıyı."

"Kusura bakma."

"Zamir neden kapıda uyuyor?"

"Aslında otele gidip geliyor. Duşunu orada alıyor, yemeğini orada yiyor ama geceleri burada."

"Neyse," diyerek banyodan çıktım. "Beni ilgilendirmez."

Mutfağa girdim, Baran, her zamanki gibi reçel kavanozu önünde oturmuştu ama bu sefer önünde bilgisayar da vardı ve dikkati ekrandaydı. Yanına yaklaşarak, "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Bilgisayarın ekranını kapkara yaptı bir anda. "Bir sayfanın güvenlik seviyesini artırıyorum."

"Anladım." Aslında anlamamıştım çünkü bilgisayar kullanmayı sevmezdim ve mecbur kalmadıkça kullanmazdım.

Büşra, "Sana çay yapıyorum," dedi, başımı salladım. Bana sürekli değişik çaylar yapardı. Açıkçası yaptığı çaylar beni sakinleştiriyordu ve rahatlamamı sağlıyordu. Daha çok siyah çayı sevmeme rağmen çok az içmeyi tercih ederdim. En son Gül'ün demlediği siyah çayı, baklavayla içmiştim ve ben takıntımı atlatmıştım.

"Baklava çekti canım."

Büşra bana döndü. Gözleri ışıl ışıldı. "Baklava... Benim de canım çekti."

Gülerek, "Aşerdin mi yoksa?" diye sordum.

Başını heyecanla aşağı yukarı salladı. Ardından Baran'ı işaret etti, anlayıp Büşra'ya göz kırptım. Elimi Baran'ın omzuna attım, bana

yandan bakış atıp tekrar ekrana odaklandı. "Barancığım," dedim. Beklenmeyecek derecede şirin bir sesle. "Bana baklava alsana."

"Sen de mi hamilesin?"

Omzuna yumruk geçirdim. "Canım çekti ya! Haydi, bir koşu al gel."

Sert bir soluk aldı. "Mihrinaz." Öfkelenmiş miydi o? "Başıma çıkarma şunu, tamam mı?"

"Ben kendim için istiyorum."

Gözlerini kısarak bakmaya devam etti. "Ben de yedim bu yalanınızı, değil mi? Sabrımın dibini ekmekle sıyırıyorum artık. Lütfen."

Baran'a yüzümü buruşturarak baktıktan sonra reçelinden biraz yedim ve Büşra'nın yaptığı çaydan içtim. Baran kahvaltısını bitirmiş reçelini kaşıklıyordu. Kaşığındaki reçel üzerine döküldü, "Ağzımı bulamadım ya!" diyerek üzerini temizlemeye başladı.

Kıkırdadım. "Allah'ın sopası yok derler."

"Sizde de ne göz var be!" Homurdanarak ayağa kalktı. "Üzerimi değiştirip gidiyorum almaya."

Büşra'yla birbirimize beşlik çaktık. Baran bize öldürücü bakışlar atarak mutfağı terk etti. Büşra, gülüyordu fakat gözleri acı doluydu. "Büşra," diyerek onun eline dokundum. "Neden sana böyle davranmasına izin veriyorsun? Anlat her şeyi. Hastane kayıtlarını at önüne. Utandır onu."

Büşra'nın gözleri anında doldu, "Olmaz," dedi. "Son nefesimde bile itiraf etmem. Sana da ettirmem."

"Söz verdim zaten."

"Bir Akşahin sözünde her zaman durur, değil mi?"

Tebessüm ettim. "Her zaman."

Büşra, "İlk defa aşerdim," dedi heyecanla. "Tadı yiyince ne oluyordu?"

"Bilmem," diye mırıldandım. "Neden cinsiyetini öğrenmeye gitmiyorsun?"

Başını iki yana sallayarak gülümsedi. "Sürpriz olmasını istiyorum."

"Bebek doğduktan sonra nerede kalacaksın? Düzenli bir hayatın olmak zorunda."

Gözlerini aşağı indirerek elleriyle oynamaya başladı. "Mersin'e dönerim büyük bir ihtimal. Resim yapıp sağlarım bir şekilde geçimimizi. Dışarıda çalışmam mümkün değil. Ona bakacak kimsem yok."

Yumuşak bir sesle, "Annene anlatabilirdin," dedim. "Anneler evlatlarına kıyamaz bence."

Beni onaylamadığı her hâlinden belliydi. Acıyla gülümsemiş, "Benim annem, asla babamın sözünü çiğnemez," dedi. "Babam öl dese ölür. Babam Büşra öldü dedi ve ben öldüm."

"Sen bir şey yapmadın ki!" diye itiraz ettim. "Eğer namus onlar için cinsel ilişkiyle sınırlıysa bunu yapmadığını anlatabilirsin."

"Bana sağır olmak isteyen insanların kulağının dibinde haykırsam ne değişir?" Gözlerini gözlerime dokundurdu. "Ben fısıltımın ulaşacağı insanları artık yakınımda istiyorum. Küçük bir yerde doğdum ben, Mihrinaz. Babam ve anneme bazı şeyleri anlatamam, izah da edemem. Çocuğumun babası belirsiz mi? O zaman ben sürtüğün tekiyim. Annem, babam, kardeşim ve tüm komşular için bu böyle biliniyor. Onları değiştiremem. Ailemi değiştirsem akrabalarımı, komşularımı değiştiremem. Anlayamazsın. Sen ve ben, bambaşka dünyalarda doğup büyüdük. Ben ne zorluklarla okudum biliyor musun? Sabah 5'te yüzümü şalla kapatıp sokakları süpürdüm tanınmamak için. Sonra duş alıp okula giderdim, okuldan sonra garsonluk yapardım. Akşam eve koşa koşa giderdim. Çünkü eve geç gittiğimde beni azarlayan bir babam vardı. Her akşam kalbim boğazımda koşardım eve ben. Geceleri köpek gibi derslerimi çalışırdım. Çünkü babam okumam için tek kuruş harcamayacaktı ama çeyizim için servet ödemeye hazırdı. Ben böyle bir aileden çıktım. Şimdi kime ne anlatayım? Söyle. Anlatsam kim anlar beni?"

Büşra'yı pürdikkat dinlerken ne kadar zıt kutuplar olduğumuzu o an anlamıştım. Ben bunları hiçbir zaman yaşamamıştım. Şımarığın

tekiydim ve yaptığım tek şey sabahları geç uyanmaktan ibaretti. Oysa o, iki işte çalışıp hem de okumuştu. Ben ise dedemin eğitimimiz konusunda yaptığı baskıya bile zor katlanırdım. Okul bittikten sonra bazen holdinge gidip patronluk taslardım ama çok nadir çalışırdım.

Oysa... Okumak için sokakları süpürmüş, garsonluk yapmıştı.

"Ama senin de acıların var," diyerek devam etti. "Mesela annenin nasıl koktuğunu bilmiyorsun." Ağzım açık ona baktığımda omuz silkti. "Acılarından kaçma Mihrinaz. Onlarla yüzleş. Sen baba kucağı görmedin, anne sevgisini hissetmedin. Senin de yaşından ve boyundan büyük yaraların var. Ben hissettim ama sonrasında mahrum bırakıldım. Hangisi daha kötü sence? Anneni bir daha koklayamamak mı? Yoksa nasıl koktuğunu bilememek mi?"

"İkisi de çok kötü."

Başını salladı. "Haklısın. İkisi de berbat bir durum."

"Kapanmaz mı yaralarımız?"

Çenesini yukarı doğru kaldırarak, "Asla," dedi keskin bir dille. "Hiçbir zaman iyileşmeyiz biz. Ailenin açtığı yaraları hiç kimse, hiçbir şey kapatamaz."

Sessizce, "Bazen onları merak ediyorum," dedim. "Kıvırcık saçlarımın anneme çektiğini düşünüyorum. Gözlerimi dedemden aldım ama bence babamın da gözleri elaydı. Amcam dedeme pek benzemez ama bence babam çok benziyordu."

Kendine yaptığı çaydan içerek, "Yerinde olsam ben de merak ederdim," dedi. "Beni geride dedemle bırakacak kadar ne yaşamış olabilirler ki?"

"Eğer beni geride bırakacak kadar onlar için değersizsem," diyerek soluk aldım. "Sadece mezarlarının yerini öğrenmek isterim." Dakikalarca öylece oturup sessizliğe kapıldım, dış kapının açılma ve kapanma sesi kulaklarımıza doldu. Baran, birkaç saniye sonra elinde tuttuğu baklava kutusuyla içeri girdi, kalkıp kendime bir çay doldurdum ve tabak çıkardım. Baran, baklava kutusunu masaya bıraktı, "Kim yedi bunları?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Zamir."

Hiçbir şey söylemeden kendi tabağıma bir adet alıp yemeğe başladım. Baran, "Siz durgun musunuz?" diye sordu. "Aşermeniz mi geçti yoksa?"

"Ben aşermedim Baran!" diyerek onu tersledim. "Sadece canım çekti."

"Niye kızıyorsun ki?" diye sordu. "Şaka yapmıştım."

"Başıma ağrı girdi sanırım."

Baran dolaba doğru yöneldi. "Şuraya ilaç alıp bırakmıştı Zamir." Birkaç dolabı daha kurcaladıktan sonra en son buzdolabının yanında aradığını buldu ve bana bir bardak su doldurarak ilaçla beraber masaya bıraktı. "İçmeyi unutma."

Gülümseyerek, "Teşekkür ederim," dedim. Göz kırpıp bilgisayarını almış ve salona geçmişti.

Baklavayı kırılan hevesimle yedim. İlacımı da içtikten sonra Suzi'yi besleyerek ayağa kalktım. Koridorda ardımdan gelen Suzi'yi görünce duraksadım. Kapıya patileriyle dokunan Suzi, ses çıkarmaya çalışıyordu. Durup ona bakarken kapı iki kere tıklanmıştı. Suzi bu sese tepki vererek tırnaklarını kapıya geçirdi. Zamir, Suzi'yle oynuyordu. Aralarında bir kapı olmasına rağmen birbirilerinden vazgeçemiyordu ikisi de. Suzi'nin yanına geldim, başını kaldırıp bana baktı. Kapının arkasına geçerek kolu çevirdim ve Suzi'nin geçebileceği şekilde açtım.

"Kızım," dedi Zamir. Üç gün sonra ilk defa sesini duymanın getirisi olan heyecan içime işledi. "Gel bakalım." Kapıyı kapatarak onları yalnız bırakıp Zamir'in odasına girdim ve raflarını karıştırmaya başladım. Gözlerim rafların arasındaki siyah bir deftere ilişti, uzanarak defteri aldım ve açtım.

"Cehennemin yakıcı ateşi, cennetin huzurlu meltemi...

İkisi de değilsin.

Hislerimin adı olmasa da artık bende senin adın var.

Ve ben bir gün sana adını söyleyeceğim."

Z. H.

Akşama kadar Zamir'in yazdığı sayfayı binlerce kez okudum. El yazısını ezberlemiş, her harfin kalbimin üzerine kazınmasını sağlamıştım. Yemek yemeyi dahi unutmuş, ancak umursamamıştım. En son Baran, bana kendisinin hazırlamış olduğu meyve tabağını yedirmiş ve ısrarlarım sonucunda odayı terk etmişti. Büşra, tüm gün Suzi'nin nazını çekmişti. Çünkü hanımefendi Zamir'in kucağından inmiyor, eve sadece birkaç ihtiyacını karşılamak için geliyordu. Büşra yemeğini biberonda hazırlamış Zamir'e vermiş ve Suzi, böylelikle tüm gününü onunla geçirebilmişti. Sadece birkaç günde birbirilerine bu denli bağlanmaları çok tuhaf ama hoştu.

Eskiden saatlerin çetelesini tutan bir insandım ama şimdi günlerin dahi nasıl akıp geçtiğini anlayamıyordum. Zaman zihnimde kendi kavramını yitireli aylar olmuştu. Değişime maruz kalmıştım. Şımarıklıktan başka bir şey bilmezdim ama şimdi bambaşka şeyler yapacak bir insana dönüşmüştüm. Misal, bir insanın ölümüne sebep olacak birine... Yelda'yı bir türlü unutamıyordum. Hiçbir şey düşünmediğim anlarda zihnimin tam orta yerine gelip oturuyor ve beynimin birkaç dakikalık donmasına sebep oluyordu. Kaptan Ömer'in eski sevgilisi Yelda... Çetenin tek kadın üyesi... Zamir'in planı ve Turan'ın önderliği ile ölüme gönderdiğimiz Yelda'yla bir gün hesaplaşıp hesaplaşmayacağımızı merak ediyordum. Öte yandan dedem ve Turan'ın hapiste yatan Ömer'e ne yaptığını dahi bilmiyordum. Mahkemesi olmamıştı sanırım ve onu öldürmek için mahkeme kararını bekliyorlardı.

Böyle bir hayatım yoktu eskiden.

Ve ben kesinlikle bu denli vicdansız biri değildim.

Uzanarak defteri okudum, yataktan uyuşuk hâlde çıkarken yürümeye bile takatimin olmadığını hissediyordum. Buna rağmen yataktan kalkıp kendimi koridora attım, mutfaktan çıkan Baran'la karşılaştık.

"Güzellik," diye seslendi bana. "Gel yanıma cips gömelim."

Başımı sallayarak onunla beraber salona girdim, sehpanın üzerindeki cips kâsesini kucağıma aldım. "Ne izliyorsun?"

"Hiç."

Gözlerimi kısarak bilgisayarına dikkatlice baktım, "Bu Cédric!"[6] diye bağırdım.

Baran, "Sessiz ol!" diye tısladı bana. "Dalga geçiyorlar sonra benimle."

Ona bakarak, "Bu çizgi film bizim zamanımızda pek yayınlanmıyordu. Ne zamandan beri izliyorsun?" diye sordum.

"Küçük kız kardeşim izlerdi. Ben ortaokula giderken yayınlanmaya başlamıştı."

Gülerek, "Ben de kuzenlerimle izlerdim," dedim. "Haydi, izleyelim."

Ciddi olup olmadığımı ölçmek istermiş gibi bana baktı, ciddiyetimi anlayıp kaldığı yerden yeniden başlattı. Bu bölümü hatırlıyordum kesinlikle. Cédric'in kıskançlıklarının konu alındığı bölüm, bana Leyla ve Aysar'la oturup çizgi film izlediğim günleri hatırlatmıştı. Turan her zaman gelip benimle alay eder, onlardan büyük olduğumu ve artık dizi, film izlemem gerektiğini belirtirdi. Harry Potter izleyerek bana hep hava atardı. Bir gün beni odasına kapatıp Harry Potter filminin ilk bölümünü açmış ve izlemem için baskı yapmıştı. Sonuç mu? Ben Hermione Granger, Turan ise Harry Potter kıyafetleri ve asa yaptırmış ve evde defalarca büyü yapmaya çalışmıştık. Güzel günlerdi ve asla tekrarı olmayacaktı... Hiçbir çocukluğun telafisi olmadığı gibi benimkinin de yoktu. Yaşanıp bitmiş, tarihe geçmişti çünkü. Her şey ve herkes gibi...

Baran, "Kendi çocuk hâlimi görmek ve onunla konuşmak isterdim," dedi sessizce. "Ona söyleyecek çok şeyim var."

"Keşke ilerleyip düştüğümüz yollardan gelseler peşimizden. Dönüp onlara neyin doğru, neyin yanlış olduğunu öğretsek. Düşeceği yerleri ezberletsek... Acısız bir hayat yaşasalar."

İtiraz ederek, "Ama o zaman hep çocuk kalırlar," dedi. "Acıdan geçmeyen büyüyemez derler."

[6] *Cédric*, Belçikalı çizgi roman yazarı Raoul Cauvin'in kurguladığı, ülkemizde de oldukça ilgi görmüş bir çizgi dizi serisidir.

"Kim büyümek ister? Kim acılara katlanmak ister? Tek derdimiz pijamalarımızla ve üşüyen ayaklarımızla televizyon önünde kanalın açılmasını beklemek, çizgi film izlemekti. Yemek masasında bile gözümüz ekranda olurdu. Çok nahif değil mi sence de? Oysa şimdi bak ne hâldeyiz."

"Yataktan fırlayıp salona koşar adım giderdim." Özlem dolu bir soluk aldı. "Bazı kanallar ücretliydi ve biz ortalama bütçeli bir aileydik. Tüm harçlığımı o kanallar için toplayıp babama vermiştim."

Dayanamayıp Baran'ın yanağını sıktım. "Tatlı çocuk."

Sırıttı. "Huyum kurusun çok tatlıyım."

"Şımarma hemen sen de."

Kapının tırmalanma sesi kulağımıza doldu, "Zamir aşkı depreşti yine," diyerek ayağa kalktı Baran.

"Zamir bir şey yedi mi?" diye sordum merakla. Tüm gün kapının önündeydi ve sabah sadece baklava yemişti.

Baran omuz silkti. "Evden hiçbir şey istemedi."

Baran kapıyı Suzi'ye açmak için koridora giderken kalbim göğüs kafesimin içinde titredi. Zamir'le konuşma isteği her saniye başı artarken içimi kemiren birden fazla duygu vardı. Zamir'in gördüğüm manzarayı inkâr etmesine ihtiyacım vardı. Sonuna kadar inkâr etmesine, kabul etmemesine deli gibi ihtiyaç duyuyordum. Fakat onunla konuşacağım taktirde bunu yapacağının garantisi yoktu. Susabilirdi ve en kötüsü yapmadığı hâlde kabullenebilirdi. Bu üç günde çok düşünmüştüm. Geldiğim tek kanı Zamir'in asla başka bir kadınla birlikte olamayacağıydı. Olamazdı. Nokta.

Baran, Suzi'yi Zamir'e verdikten sonra geri döndü ve kanepenin üzerine nevresim takımı sererek uyumak için hazırlanmaya başladı. Ayağa kalkarak kapının önüne doğru gittim, Zamir ve Suzi'nin sesi çıkmıyordu. Elimi uzatarak kapının soğuk demir koluna dokundum. İnce, damarlarımın belli olduğu parmaklarım kolu kavradı, kalbim boğazımda atmaya başlamıştı.

Kapıyı açtım. Zamir, başını ağır ağır kaldırdı. Asırlar gibi süren ve benim kalp krizi geçirmeme neden olacak saniyelerden sonra gözlerimiz birleşti.

"Adımı söyle bana." Deftere yazdığı cümleyi okuduğumu anlaması uzun sürmemişti. Birkaç saniye duraksadıktan sonra yutkundu.

"Ay Tenli Kadın."

Bu, arabada mırıldandığı şarkının adıydı.

Ve benim adımdı...

İliklere Kadar İlk

"İliklerime adını diktin sen."

Suzi'nin başını okşamaya devam ettim, Zamir'in yoğun bakışları üzerimdeydi. Biraz daha beni izlemeye devam ederse gözlerinin karanlık kuytularına hapsolacağımı hissedebiliyordum. Ama içinde mayınlar taşımasına rağmen küçük bir çocuğun masumiyetini andıran sıcak bakışları vardı. Ve ben her zaman bu bakışına karşı gardımı indirir, duvarlarımı tırnaklarımla söküp atardım. Ve enkazın altında ilk ben kalırdım. Bir tek bakışı beni öldürür, bazen ise yeniden doğururdu.

"Üşüyeceksin." Sesinin sıcaklığı ve kibarlığı beni sardı. Gece ince pijamamla tam burada uyuduğumu, yorganı ise üzerine örttüğümü ona söylemek isterdim. Söyleyemedim. Dilime vurduğum paslı kilit dudaklarımın ayrılmasına müsaade etmedi. "Mihrinaz," dedi. Gözlerimi gözlerine diktim ve devam etmesini bekledim. "O kadına sen gördüğünden daha ileri bir seviyede dokunmadım."

Konuşmak istedim ama kelimeler dilimden yuvarlanmadı ve dudaklarımdan çıkmadı bir türlü. Zamir, sustuğumu gördüğü zaman devam etmişti: "Sana yemin etmeme rağmen bana inanmadın. Ben de o yüzden seni inandırmaktan vazgeçtim. Kadınla evine gittim ve boynuna ilaç enjekte ederek onu uyuttum. Eldivenlerimi takıp tüm evini aradım. Telefon ve bilgisayarını aldım. Bu kadar."

Yorgun gözlerle, "Neden bunları şimdi anlatıyorsun?" diye sordum.

"Yeminle başlayan cümlemi dahi umursamadın sen," dedi, çaresiz sesle. "Neyi nasıl anlatacağımı şaşırdım."

"O zaman neden kendinden iğrendiğini söyledin ve onunla yattığını kabul etmiş gibi davrandın?"

Elini saçlarından geçirip, "Çünkü onun belini kavrarken gördün beni," dedi kısık bir sesle. "Ve o da bana dokunuyordu."

Kaşlarımı çatarak, "Benim dokunduğum sırtına dokunuyordu," diye düzelttim onu.

Başını eğdi. "Bu yüzden kendimden iğreniyorum zaten."

Fısıltıyla, "Her şey zaten karmakarışıktı Zamir," dedim. "Bu fazlaydı."

"Çok fazlaydı," diyerek beni onayladı. "Düzeltmeye çalışsam? Düzelmez belki ama çabalarım ben. Hiç yorulmam."

Sırtımı soğuk duvara yaslayarak fersiz gözlerimi ondan ayırmadım. "Biz senle neden çok az güldük? Neden hep ben ağlayan, sen teselli eden taraf oldun?"

Dudakları titrerken, "Güldüremedim seni," dedi. "Ağlamak yasak dedim ama hep ağladın sen. Tüm acıları en çok sırtlanan sen oldun."

Ellerime baktım. "Bir kadının katili oldum ben."

"Planı ben yaptım. Onu uygulayan da Turan'dı. Senin hiçbir suçun yok."

"En başından beri," dedim ama devamını getiremeden boğazımda oluşan taş konuşmamı engelledi. Yutkunup kendimi toparlamaya çalıştım. "Hep gelip beni teselli ettin. Sana binlerce soru sordum ama tek bir cevap dahi alamadım. Kendimi, çocukluğumu, tüm geçmişimi anlattım sana. Karşılığında ise hep kapalı kutu oldun bana. Her zaman ve her koşulda sen susmayı seçtin Zamir."

Elleriyle yüzünü kapattı. "Haklısın."

Bitkin sesle, "Haklı olmak istemiyorum," diye fısıldadım. "Mutlu olmak istiyorum."

"Ben..." Konuşamadı. Elleriyle yüzünü tamamen kapatırken ağzından çıkan kelimeleri seçemedim. Bunu fark etmiş gibi elini yüzünden çekti ve başını kaldırdı. Kızaran gözleri beni şaşırtmıştı. Ağlamak istiyordu ama bunu yapmaktan dahi acizdi sanki. "Ben bir kuşu altın kafesinden aldım ve onu korumak istedim. O uçmak istedi, bencillik edip kanatlarını yaraladım benimle kalması için. Onu kendime hapsederek koruyacağımı sandım ama yapamadım. Kurşunlardan bedenini korumak isterken aslında kalbini ve ruhunu delik deşik ettiğimin farkına varamadım."

"Zamir..."

Konuşmama izin vermedi. "Altın kafesin senin için en güvenli yermiş." Gözlerini benden kaçırarak kucağımdaki Suzi'ye indirdi. "Turan'ın seni alması en mantıklısıymış..."

Kalbimin acıdığını hissederken, "Ne yapacağız biz?" diye sordum.

"Konuşacağız," dedi temkinli bir sesle. Gözlerini gözlerime dokundurdu, içimde fokurdayan o duygu yeniden kabarmıştı. "Sen soracaksın, ben de cevaplayacağım."

"Cevaplarına nasıl inanacağım?"

"Babamın mezarının üzerine yemin ederim."

Başımı onayla sallayarak Suzi'yi aldım ve ayağa kalktım. "Burada konuşmayalım," diyerek kapı kolunu kavradım ve kapıyı açarak ona gelmesini işaret ettim. "Suzi'yi yatırıp odana geleceğim."

İçeri girdim, dışarısının ne kadar soğuk olduğunu o an anladım. Suzi'yle beraber salona girdim, Baran'ın kanepede uyuduğunu görüp Suzi'yi onun yanına bıraktım. Önce Baran'ı kokladı ve ardından arkasını dönerek göğsüne yaslanıp, uyumaya başladı. Suzi'nin başını okşadım, Baran'ın üzerindeki yorganı çekerek karnına kadar kaldırdım ve salondan çıktım. Koridora vardığımda kalbimin titrediğini hissedebiliyordum. Kalbim sanki göğsümün içerisinden kayıp mideme inecek kadar kayganlaşmış gibiydi. Heyecanın alevi iliklerimi dahi ateşlerken avuç içlerimin terlediğini hissedebiliyordum. Avuçlarımı birbirine sürterek kurulamaya çalıştıktan sonra Zamir'in odasının önüne geldim ve yarısına kadar açık olan kapıdan içeri sızdım.

Zamir, dün uyuduğum ve toplamaya üşendiğim yatağında oturmuş, yastığı koklayarak yerine bırakmış ve bana dönmüştü. "Yastı-

ğımda kokularımız karışmış, birkaç saç telin yatağa düşmüş," diye mırıldandı. "Bunu hayal etmiştim ama böyle değil."

Çalışma masasının önündeki sandalyeye otururak ona döndüm. "Nasıl?"

"Sabah saçlarının kokusu burnumda uyandığımda dağınık yatakta ay gibi parlayan yüzünü görmeyi hayal etmiştim."

"Bunları yaşayamayız çünkü biz sevgili değiliz."

"Doğru," diyerek beni onayladı. "Zaten olmamız da gerekmiyor."

Nart'ın, Zamir'e söylediği cümleler aklıma düştü. *"Onu el bebek, gül bebek büyüten dedesini bırakıp seninle mi kalacak? Hem hangi sıfatla? Sevgilin mi bu kız senin? Değil. Hiçbir şeyin değil."* Haklıydı belki de. Zamir benim neyimdi ki? Hiçbir şeyim.

İç çekerek, "O kadar kitap okudum ama bizi tanımlayacak bir söz bulamadım," dedim. Tarifi benzersiz bir bakış attı.

"Belki hiçbir söz bizi ifade etmiyor ama bu, yine de o kadına dokunarak aramızdaki adsız ilişkiye ihanet ettiğimi değiştirmiyor."

Başımı iki yana salladım. "Bu konuda yorum yapmayacağım."

"Tenine parmağımın ucunun dahi değmemesini talep ettin benden," diyerek yutkundu. "Şu an bu bana o kadar zor geliyor ki."

Bu konuda konuşmak istemediğim için onu geçiştirerek, "Sorularıma cevap verecektin," dedim. Aylar sonra ilk defa belki de ona soru soracaktım ve bana *soru yok* klişe cümlesiyle cevap veremeyecekti. Zamir Hancıoğlu artık bana bir şeyler anlatacaktı. Bunca zamandır hep ben ona konuşmuş, içimdeki tüm her şeyi ortaya dökmüştüm. Şimdi ise sıra ondaydı.

Fakat anlatacakları neden beni korkutuyordu? Neden üzüleceğimden, kırılacağımdan, içimin acıyacağından çekiniyordum? Neden konuşmasından çok susmasını istiyordum?

"Sor." İlk defa... Zamir Hancıoğlu ilk defa sınırsız bir kavramı barındıran tonla, sor, demişti.

O an ne soracağımı şaşırmıştım. Birkaç dakika düşündükten sonra ensemi kaşıyarak, "Rüyalardan başlayalım," diye mırıldandım. "Nasıl başardın?"

Sanki bunu bekliyormuş gibi elini deri ceketine attı ve içinden çıkardığı şeyi havaya kaldırdı. Bu benim arabada bulduğum bileğimin aynısıydı. Gözlerim şaşkınlıkla irileşti, bilekliğe baktı. "Bunu postacıya verdim ve kapınıza bırakmasını istedim," dedi sakin sesle. "Ben yıllardır rüyalarımı istediğim gibi yönetebiliyorum. Birkaç kişinin rüyasına girmeyi de başardım. Annemin, Baran'ın, Nart'ın... Açıkçası birisiyle aynı rüyayı görmek için ilk önce, o insanla bir bağlantımın olması gerekiyor ama seninle bağlantımız yoktu. Yıllardır taktığım bu bileklik bir bağlantı olabilir diye düşündüm. Hediye kutusuna üzerinde not ekleyerek sana gönderdim. Bilekliği takacağını, uyurken kimin aldığını sorgulayacağını düşündüm ve haklı çıktım."

Notta yazan cümle beynimde yankılandı: *"Bunu taktığına pişman olmayacaksın."*

Dikkatimi tekrar ona verdim, "Aşırı zor oldu rüyana girmek. Birkaç gece meditasyon yaptım ve sonra başardım. Zaten bir kere başarmak yetecekti. Çünkü dikkatini çekeceğimden emindim. Sonra sen, her gece aynı yeri hayal edip uyudun ve böylelikle her defasında aynı yerde buluşmaya başladık. Artık çok daha kolaydı, çünkü aramızda kuvvetli bir bağ oluşmuştu. Her defasında yanıma oturup elimi tutuyor, bana teselli veriyordun," dedi. "Ha," diyerek ekledi. "Neden babamın öldüğü hastaneyi ve o anı seçtiğimi soracaksındır. O an benim en çıplak hâlimdi. Benim en büyük acıya mahkûm edildiğim andı. Hani sana karşı kapalı olduğumu düşünüyorsun ya, aslında en başından beri çıplak ruhumu görmene izin verdim. Ben o an, babasını kaybeden küçük bir çocuktum. Sen de o çocuğun elini tutan bir melektin."

"Ama o hastane senin rüyandı," diyerek itiraz ettim. "Ben senin rüyana girmiş olmadım mı?"

Başını iki yana salladı. "Sen rüyanı kontrol edemiyorsun ki." Alnındaki teri sildikten sonra devam etti. "Senin bilekliği kimin getirdiğini düşünmen yetti. Ben senin rüyana girdim ve sonra senin rüyanı kendiminkine çevirdim." Fatih'in okuduğu kitapta da vardı sanırım böyle bir şey. Yani mümkün müydü?

Gözlerimi kıstım. "Bunu nasıl yapabilirsin ki?"

Kendinden emin bir sesle, "Sana demiştim," dedi. "İnsan istediği her şeyi yapabilir. Bize bir zihin verildi. İsteyen onu kontrol eder, istemeyeni ise zihni kontrol eder. Bu kadar basit. Lucid rüya, astral seyahat hakkında çok kitap okuyup araştırma yaptım. Bunların üzerinde yıllardır çalışıyorum. Uyku düzenim bozuldu, sinirlerim yıprandı ama değdi. Çünkü seninle tanıştım."

Saçlarımı ensemde gelişigüzel toplayarak, "Beni nerede görmüştün ilk?" diye sordum.

Zamir birkaç dakika cevap vermedi. Kollarımı göğsümde birleştirerek cevap vermesini beklemeye başladım. Birden Zamir ayağa kalktı, sorularıma artık cevap vermeyeceğinden neredeyse emindim. Fakat o gelip tam önümde durdu.

"Hani seninle gülemedik ya," dedi üzüntüyle. "Öncesinde biraz gülelim mi?"

"Nasıl?"

Elini uzattı, "Gel benimle." Elini bundan böyle bana sürmeyeceksin minvalinde söylediklerim aklına geldi, elini geri çekti. Ayağa kalktım. Zamir, giymem için dolabından bana paltosunu verdi. Büşra'nın diğer odada uyuduğunu anımsadım, paltoyu alarak üzerime geçirdim ve Zamir'le beraber sessizce dışarı çıktık. Zamir etrafı kolaçan etti, beni önüne alarak yürümeye başladı.

"Nereye?"

"Markete."

Bir şey söylemeden beraber markete girdim. Zamir, sessizce reyonlar arasında gezinmeye başladı. Peşindeydim. Durdu, ben de durdum ve döndüğü tarafa baktım. Zamir eline aldığı büyük kedi ve köpek mamalarını kucaklayarak yanımdan geçti, "Onları ne yapacağız?" diye sordum.

"Şu an o repliğimi çok özledim Kıvırcık," dedi. Gülmemek için kendimi zor tuttum. *Soru yok demeyi özlemişti.* Kasada sıraya girdik, dayanamayıp güldüm. Görmemesi için başımı eğip gülmeye devam ettim. Sesli şekilde kıkırdamamak için kendimi zor tutuyordum.

Kulağıma sıcak bir nefesle, "Saklama bu güzel manzarayı," dedi. Ona baktım. Göz kırptı, kasa sırası geldiği için bir adım öne geçti ve ücreti ödeyerek poşetleri eline aldı.

Düşmek üzereydim.

Düşersem tutar mıydı acaba?

Mihrinaz, kendine gel ve aptallık etme.

Peki.

İçimdeki sesleri susturmaya çalıştım ve Zamir'in peşine takılarak marketten çıktım. Eski bir binanın arka tarafına geçtik. Burası bomboş bir araziydi ve her tarafı otlarla çevriliydi. Muhtemelen yakında bina yapılacaktı çünkü etrafına tuğlalar yığılmış, ortası az da olsa otlardan temizlenmişti.

Zamir ıslık çaldı, gözlerimi belerterek ona döndüm ve maksadını anlamaya çalıştım. Tekrar ıslık çaldı ve karanlıkta bize bakıp parlayan birkaç göz gördüm. Zamir'in arkasına saklanarak, "Onlar ne?" diye sordum.

"Ayı."

Omzuna vurdum. "Seni sormadım. Onları sordum!"

Zamir, gülerek benden uzaklaştı ve telefonunu çıkararak feneri yaktı. Işık yandığı an gördüğüm şey bir sürü irili ufaklı köpekler oldu. Zamir'i tanıyan köpekler ayağımızın dibine kadar geldi. Poşeten çıkardığı köpek mamasını açarak boş bir tahta parçasının üzerine döktü. Küçük köpekler hemen mamaları yemeye başladı, büyükler birkaç adım gerilemişti.

Büyüklerin yemek yememesine karşılık Zamir'e, "Neden onlar yemiyor?" diye sordum.

"Önce çocuklarının doymasını bekliyorlar."

Küçük köpekler iştahla yemeğini yerken büyükler kenarda durup onlara bakıyor ve sabırla bekliyordu. Ama aç olduklarına neredeyse emindim. Onların bu hâline daha fazla dayanamayıp avucuma biraz mama doldurdum ve anne köpeklerden birkaçını beslemeye başla-

dım. Anne köpek yedikten sonra önce elimi, sonra tüm yüzümü yalamış ve kucağıma atlamıştı. Belki de çekinmem gerekirdi ama onun gösterdiği sevgiye karşılık vererek başını ve boynunu okşamaya başladım. Zamir de benim gibi diğerlerini eliyle beslemiş, ardından küçüklerin yediği tahtanın üzerini tekrar kuru mamayla doldurmuştu. Bu sefer büyük köpekler yemeye başladı, Zamir ve ben küçüklerle oynamaya koyulduk.

Gülümseyerek simsiyah bir köpeği kucağıma alıp sevmeye başladım. Gözlerim mutluluktan dolmuş, bu anın güzelliğiyle büyülenmiştim. Kocaman bir tebessüm eşliğinde, "Bunu hiç unutmayacağım," dedim. "Bana hiç yaşamadığım muhteşem bir an yaşattın. Teşekkür ederim."

"Seni sevindirebilmişsem ne mutlu bana," dedi. Köpeği bırakarak ayağa kalktı. "Haydi, kalk. Daha işimiz var."

Kucağımdaki ufaklıktan ayrılmak zor olsa da dediğini yaparak onu bıraktım ve ayağa kalktım. "Soğukta üşüyorlar mı acaba?"

"Onlar için beş büyük kulübe aldım." Başıyla arka tarafı gösterdi. "Temiz su kapları da var. Komşular daima yeniliyor sularını."

"Ne zaman yaptın bunları?"

Omuz silkti. "Birkaç gündür bunlarla uğraşıyorum."

"Seni tanıyorlar."

Onaylayan mırıltı eşliğinde, "Evet," dedi. "Veteriner buraya gelip hepsine aşı yaptı. Artık sağlıklılar ve başlarını sokacak bir evleri var."

Büyülenmiş bir sesle, "Zamir," diye fısıldadım.

Konuşmama izin vermedi. "Seni hiç mutlu edemedim." Yutkundu. "Hatta hayatına girdiğimden beri bir kaosun içine yuvarlandın. Fakat onları mutlu edebildim. Kendimi işe yaramaz hissettiğimde dönüp onlara bakacağım artık."

"İşe yaramaz değilsin sen," diye onu inkâr ettim. Bir şey söylemedi ve ilerlemeye devam ettik. Binanın önüne geçtik, Zamir arabaların olduğu tarafa gitti ve bu sefer de kedileri çağırmaya başladı. Kedilerden biri arabanın altından çıkıp miyavlarken gülümsedim ve

ona mama verdim. Bacaklarıma sürtünerek yemeğini yemeğe başladı. Zamir diğerlerini de çağırmaya başladı. Beş kedi etrafımıza toplandı, hepsinin önüne iki avuç kuru mama bıraktım. Başımı kaldırarak, "Onlar nerede kalıyor peki?" diye sordum.

Arkasını dönerek, "Birinci katta kalan bir teyzenin bahçesinde," dedi. "Ama teyze çok besleyemiyor maddi durumu yüzünden."

"Teyzeye sürekli mama alıp verirsin o zaman."

Başını salladı. "Evet. Ben de öyle düşündüm."

Başını eğerek kedilere bakmaya başladı, ne kadar güzel göründüğünün farkında değildi. Sanki gökyüzündeki tüm ay ve yıldızların ışığı onun vicdanının yansıması gibiydi. Zamir Hancıoğlu, Hatay'ın Antakya ilçesinde, unutulan eski bir apartmanın çevresinde karanlığa rağmen ışıldıyordu. Anlamıştım ki vicdan, bir insanı güzel yapan tek şeydi. Ve çoğu insan sırf bu yüzden çok çirkindi. *Zamir ise çok güzeldi.*

Yıllarca İskenderun'un en zengin ve güçlü isimlerinden olmama rağmen onun yaptığını yapmamıştım. Sokakta kedi, köpek gördüğümde markete girip onlara mama almamış, su vermemiştim. Bunca yıl aslında ben hiç yaşamamıştım. Oysa şu an nefes aldığımı hissedebiliyordum. Bu karanlıkta hakiki ışığı hissedebiliyor, kalbimin belki de ilk defa hak ederek çarptığını duyuyordum. Bugün yıllardır varlığından haberim dahi olmayan vicdanımın kırıntılarını bulup toplamıştım. Sonunda... İyi bir insan olacaktım...

"Hislerim çok karışık," diye, mırıldandım. "Suzi'den sonra bunu yaşamak bir ilkti."

Zamir, karanlığı utandıracak kadar kara gözleriyle bana baktı. "Bu bizim ilkimizdi."

"Bu anı hiç unutmayacağım gibi geliyor."

Temkinli bir sesle, "Unutmayacaksın," dedi. "İçine kazınan bir şeyi unutman mümkün değil."

Ona doğru bir adım attım. "Peki, senin içine kazınan an hangisi?"

Rüzgâr esti ve Zamir'in kokusunu burnuma getirdi. Hava soğumaya yüz tutarken paltosu bedenimi sıcak tutuyordu. Rüzgâr tekrar

esti, bu kez bana doğru gelen rayihasını kokladım. Bunu fark etti, sesli şekilde yutkunduktan sonra iç çekti ve benden uzaklaştı. Yaptığı harekete ve soruma cevap vermemesine anlam veremediğim için şaşkın gözlerle ona baktım. Bir şey olmamış gibi eğilip kedilerin başını okşamış ve onlar için biraz daha mama bıraktıktan sonra poşeti eline alarak ilerlemeye başlamıştı.

İstemsizce, "Yine aynı şeyi yapıyorsun," dedim arkasından. "Sorularıma cevap vermek yerine kaçıyorsun benden."

Durdu. Ağır ağır bana döndü, omuzları sanki yılların yükünü taşıyormuş gibi düşüktü. "Cevaplarım seni üzecek diye ben susuyorum, geri zekâlı!"

Öfkeyle, "Üz beni!" diye bağırdım. "Aylardır sustun ve teselli ettin. Şimdi konuş ve acıt canımı. Beni yaralayan kişi sen ol!"

Karanlıkta kalmaya yemin etmiş hayatlarımız, ruhumuzdan sökülmeyecek siyahlıklar, grilikler vardı. Beyaz tek bir noktaya sahip olmayan iki beden ve iki mecruh ruhumuz şu an karşı karşıyaydı. Öfkeliydik, kızgındık ama yine de birbirimize kıyamıyorduk. Bu bizim düştüğümüz en dipsiz çelişkili kuyuydu. İçime birçok kez yeşillikler eken bu adam şu an tüm ağaçlarımı birkaç sözüyle kökünden kurutacağını söylüyordu. Ben ise canımı yakan o olacağı için içten içe memnundum. Bu nasıl bir döngüydü böyle?

Dudakları dümdüz bir çizgi hâlinde gerildi, cevap vermek için kendini sorguladı birkaç dakika. "Özür dilerim." Ona birkaç adım atarak tam önünde durdum, ağlamaklı sesle tekrar, "Özür dilerim," dedi. Sol gözünden bir damla yaş yanağına düştü, parmağım sanki vazifesi buymuş gibi yaşı yanağında yakaladı ve düşmesine izin vermedi.

Zamir'in gözü tekrar sulanırken bu sefer parmağım kirpiklerinin yanında bariyer gibi durmuş ve yaşın düşmesine izin vermeyeceğini açıkça belirtmişti. "Seni yaralayan adam olmayacaktım ben!" diye isyan etti. "İyileştirecektim ben seni. Koruyup kollayacak, hiç canını acıtmayacaktım."

Ela gözlerime yaş doldu, "Acıtacağını biliyorum ama bunu senin yapacağın için de mutluyum," diye fısıldadım.

Gözlerindeki siyahlık kül rengine dönüştü, aciz bir sesle, "Yapma bunu," dedi. "Teselli etme beni." Kirpiklerimden yaş yuvarlanıp düştü. "Sakın ağlama. Parmağımın ucunun dahi tenine değmesini yasakladın. Ben silemem o gözyaşını."

Yutkunarak mırıldandım: "Parmağının ucu değmesin dedim," diye. Zamir'in bunu anlaması bir dakika sürmüştü. Yüzünü yüzüme yaklaştırırken zaman kavramını yitirmiş, kalbim ritimlerini bozmuş, bacaklarım ve ellerim işlevini kaybetmişti. Zamir, dudağını ıslanan yanağıma getirdi, kendime çekerek içime hapsetmeyi isterdim. Kaburgalarımda adının kazılı olduğu bir mahpushane vardı. Zamir'i oraya alıp sonsuza kadar saklamayı arzuladığım en büyük ve imkânsız şeydi belki de.

Zamir'in soğuk dudakları yanağımdaki yaşın üzerini yorgan gibi örterken paltosunun içinde yanıp tutuştuğumu hissettim. Buzdan dudakları yanaklarımı yakarken titreyecek gibi olmuş ama kendimi toparlamıştım.

Dudakları yanağımdan çekildi, sanki yer ayaklarımın altından kayıp gidecekti. Zamir alnını alnıma yasladı, iç çektim. "İçim gidiyor sen böyle yakınımda olduğunda."

İtirafım aramızdaki duvarların tuğlalarını yıktı, Zamir tebessüm etti. Dudakları çizgi hâlinden çıkıp genişledi, tebessümü içimdeki ölü olan tüm cesetleri diriltmişti. "Benim seni her gördüğümde içim gidiyor, Kıvırcık."

"Kıvırcığım de bana." Zamir'in gözleri büyürken, "Lütfen," diye direttim.

Öldüğümde dahi anımsayacağım eşsiz bir ses tonuyla, "Kıvırcığım," demişti. *Yemin ederim bu ses tonunu ömrüm boyunca unutmayacağım.*

Acemi bir şekilde, parmaklarımın ucunda boyuna yetişmeye çalıştım. Ne yaptığımı ölçmek istiyormuş gibi bana bakarken gözlerimi yumarak dudaklarımı dudaklarının üzerine örttüm ve ilk defa onu öptüm. İlk defa temas eden dudaklarımız cesaretime anlam veremeyerek şaşkındı. Aynı Zamir gibi. Fakat bu şaşkınlığını umursamaya-

rak onu yavaş yavaş öpmeye başladım. Zamir sanki buz kesilmişti. Hiçbir tepki vermeyen bedeni dağ gibi önümde durmuş ve kıpırdamıyordu. Dudaklarını kaç kez öptüm bilmiyordum. Isınan dudakları yanan tenimin tesiri altındaydı ve bu müthiş bir hisli. Bunu onunla yaşamak ise bambaşkaydı. Yirmi üç yıldır beklediğim kişi, rüyama girip zihnimi kontrol eden bu adammış meğer. Tüm yaşamım boyunca ben onun yolunu gözlemişim ama ondan haberim yokmuş...

Onu yeniden öpmek isterken dudaklarımızın arasına giren tuzlu su beni ondan ayırdı.

Zamir Hancıoğlu ağlıyordu. Kirpiklerinden gökyüzündeki siyah bulutlara rağmen dökülmeyen yağmurlar düşüyordu.

Onun gözyaşları bana dedemin benden ayrıldığı zaman ağlamasını hatırlatmıştı.

Bu sahneyi biliyordum. Bu sahnenin adı ayrılıktı.

"Hayır," diye itiraz ettim. "Gidemem ben bundan sonra. Gidemem senden. Göndereceksin değil mi beni? Turan'la döneceğim."

Başını sağa çevirerek gözyaşlarını benden sakladı. Yanağını omzuna yaslayarak silerken, "Yapma," dedi. "Bunu yapma."

"Neyi yapmayayım, geri zekâlı? Bunu mu?" diye bağırdım ve onu kolundan tutup kendime çevirdim. Hiçbir şey söylemesine izin vermeden onu yine öptüm ama bu sefer öpüşüm kısa olmayacaktı. Geri çekilmeyecektim. Aramıza okyanus kadar gözyaşı girse de geri adım atıp onu kendimden ayırmayacaktım.

Zamir birkaç saniye öylece durmuş, ardından sanki o da yıllardır bunu bekliyormuş gibi beni özlemle öpmeye başlamıştı. Dudaklarımız âdeta bir yapboz parçası gibi birleşip hareketlendi, kanatlandığını sanmıştım. Bedenimin, ruhumun ve kalbimin tarifi benzersiz bir hisle sarmalandığını hissederken Zamir'in eli havalandı. Bir an belimden tutup beni kendine çekeceğini düşündüm. Ona söylediğim lanet sözcükler aklına gelmiş olmalıydı ki eli, belimin hizasında temas etmeden havada kaldı. Alnımı alnına sürterek dudaklarımdan benden bağımsız bir inleme çıkmasına ve öpüşüne devam etmesine müsaade ettim. Zamir'in boğazından yükselen boğuk inleme neredeyse

bayılmama neden olacaktı. Fakat tüm ruhum şu an onun öpüşüne tutunuyordu. Sanki şu an ayrılsa ruhum çökecek, bedenim ayaklarının altına yığılacaktı.

Üşüyordum. Titriyordum. Yanıyordum. Dudaklarım dudaklarında gülerken, gözlerimiz ağlamaya devam ediyordu. Hepsini aynı anda iliklerimize kadar yaşıyor ve hiçbirinden vazgeçemiyorduk. Onunla gülmek ve onunla ağlamak... Onunla ilkler yaşamak... Onun beni birazdan üzeceğini bile bile gözlerimi kapatıp öpüşmek... Pişman olur muydum? Belki. Bu ihtimale karşılık devam ediyor muydum? Evet.

Saf tutkuyla elimi ensesine götürerek başını kendime doğru çektim. Evet, hiçbir erkekle öpüşmemiştim ama yüzlerce kitap okuyup film izlemiştim. Bu yüzden kendime güveniyor ve yanlış bir şey yaptığımı düşünmüyordum. O bana dudakları hariç dokunmasa bile benim ona dokunmaya hakkım vardı.

Aklımı uçurmuştu... Ben ise onun tüm ruhunu uçurmuştum.

Bedenim tarifi benzersiz bir hisle kasıldı, daha fazla dayanamayacağımı anladım, dudaklarımı dudaklarından zorlukla ayırdım ve geri çekildim. Zamir'in yüzüne baktım. Kızaran gözleri, ağlamaktan ıslanan yanakları, taşımak zorunda olduğu ağırlıkla çöken omuzlarıyla karşımdaydı. Birbirimizden farksız olduğumuzu biliyordum. Aynı onun gibi dakikalardır ağladığım için yüzüm berbat bir hâldeydi.

Çok çirkindik. Biz çirkindik ama bu anımız çok güzeldi.

Tüm bedenim soğurken dudaklarım yanıyordu âdeta. Gözlerimden yeni yaşlar aktı, "Bu anda takılı kalabilir miyiz?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Anlatmam gereken şeyler var." Bakışı içimi delip geçti, cümlesi ise kalbimi deşmek niyetindeydi.

Daha biraz önce anlatmasını, beni kanatmasını talep etmiştim değil mi? Pişmandım. Şu an anlatmasını katiyen istemiyordum. Biliyordum, anlattıktan sonra tüm hayatımızın seyri değişecekti. Ayrılacaktık. Yine ayrı kalacaktık ve benim buna tahammülüm yoktu.

Hıçkırdım. "İlk defa susmanı istiyorum." Kulaklarımı ellerimle kapattım. "Şimdi ben ilk defa sesini duymak istemiyorum."

"Mihrinaz," dedi aciz sesle. "Lütfen..."

Kısık bir sesle, "Bu ses tonundan nefret ediyorum," dedim. "Seni sarsan şeyler beni öldürür Zamir."

Sert bir şekilde, "Ölmeyeceksin," dedi. "Duydun mu beni? Ölmeyeceksin!" Onun öfkesi kulaklarımı tırmaladı, şakağındaki damarların seğirdiğini gördüm.

Zihnindeki depremlerin sesi içimde yankı yaptığında iç çektim. Her ikimizin zihni aslında düzensiz, yıkıktı ve bir kaosun içinde her ikimiz rüzgâra karşı aciz bir dal gibi savruluyorduk. Birazdan anlatacağı şeyler yüzünden huzursuzluk iliklerime kök salmış, tüm damar yollarımı tıkamıştı bile.

Gözlerimi uzayan sakallarına dokundurdum, elimi uzatarak sakallarını okşadım. "Sakallarına dokunmadı değil mi o kadın?"

"Dokunmak istediği an geri çekildim. Orası senin."

"Benim," diye tekrarladım. "Evim gibi hissettiriyor."

"Eve gerek duyacak biri olmadım hiç," dedi. "Dört basit duvarı ev diye nitelendirmek çok saçma. Ev şu an bu sokak olamaz mı? Baksana içimiz sıcacık ama bedenlerimiz üşüyor. İlkimizi yaşadık tam bu noktada. Tam da burası evimiz olmasın mı? Adım attığımız her taşın üzeri bile olabilir."

Gülümsedim. "Olsun. Tüm evren bize ev olsun."

Parmak boğumlarımla sakallarına dokundum, acı dolu bir tebessüm dudaklarımın üzerine oturdu. İçime çöreklenen tuhaf hisse isim dahi koyamazken zihnimin derinliklerinden gelen bir cümle kaburgalarımda yankılandı.

Ben... Sakalları arasında derin ve kıyısız denizler barındıran bir adama vurulmuştum sanırım. Her dokunduğumda çaresizce çırpınıp boğulurdum. Nitekim ne yüzmeyi bilirdim ne de sevmeyi...

XX

Takvimin Veda Günü

"Hangi takvimin tek bir günü ayıracak biri?
Söyle bana
O sayfayı tamamen koparacağım."

Her yıl anne ve babalar günü olurdu ve o iki gün benim için bir felaketle gelirdi. Dokuz yaşındaydım sanırım. Turan, Anneler Günü için mavi takım elbisesini giyerek komik göründüğünün farkında olmadan evde koşuşturuyordu. Kötü olmamam için annesine aldığı hediyeyi benden günlerce saklamıştı. Fakat biliyordum işte... Bugün o gündü. Benim mahrum olduğum iki günden biriydi.

Odamda yatağımın üzerinde oturup bebeklerime bakıyordum. Ben onların annesi sayılır mıydım acaba? Sayılmazdım sanırım.

Odamın kapısı çaldı, "Girin," dedim, güçsüz bir sesle.

Turan, çekinerek girmişti. Onun takım elbisesinin içindeki görüntüsü bile beni güldürmedi o an. "Kuzen?"

"Gitmediniz mi siz?"

"Senin de gelmeni istiyorum."

Gözlerime yerleştirdiğim ilgisiz ifadeyle ona döndüm. "Ben gelemem. Unuttun mu? Benim bir annem yok." Benim bir annem yok. Bunu ne zaman kabul etmiştim, bilmiyordum. Ama gerçek buydu. Yaşasa da ölse de benim bir annem yoktu.

"Ama dedem sana kendi annesinin ismini vermiş. Ve sana bazen anne diyor. Dedemin annesiymiş gibi gelsen olmaz mı?"

Keyiften yoksun bir şekilde gülerken, "Saçmalama," dedim. "Ben onun torunuyum."

Omuz silkti. "Yine de büyük babaannemiz Mihrinaz Akşahin'in ismini yaşatıyorsun."

Gözlerimi kıstım. "O zaman amcamın, halamın bana hediye alması gerekir değil mi? Onların babaannesiyim. Hatta senin de büyük babaannenim. Nerede benim hediyem Turan?"

Turan'ın gözleri belerdi. "Oha! Haklısın!"

Turan, koşar adım odamdan çıkarken söylediklerimi umursamadığını ve restorana gittiklerini sanmıştım. Fakat bir saat sonra odamın kapısını çalan Rana teyze bana giyinmem gerektiğini ve aşağı inmemi belirtmişti. Anlamasam da kendimden birkaç kat büyük olan dolabımın kapağını açmış ve beyaz dizlerime kadar gelen çorabı, beyaz şort ve yeşil tişörtü giymiştim. Beyaz spor ayakkabılarımı bulana kadar dakikalar geçmiş ama en sonunda onu da bulup giymiş ve saçıma yeşil toka takmıştım. Aynada kendime baktım, saçlarımın özgürlüğünü ilan ederek kabardığını gördüm ama pek umursamadım.

Kendi görüntüme bakarak gülümsedim. Bugünü atlatacaktım. Diğer günler gibi...

Aşağı indim, gelen sesler merakımın artmasına neden oluyordu. Bu yüzden adımlarımı hızlandırarak merdivenleri indim ve büyük salona girdim.

Herkesin ağzından, "Anneler Günün kutlu olsun Mihrinaz Akşahin!" nidaları döküldü, şaşkın gözlerle onlara baktım.

Dokuz yaşındaydım.

Ve Anneler Günümü kutlayan bir sürü insan vardı.

Dedem elindeki küçük zarfla önüme gelerek dizlerini kırdı ve yere oturdu. "Günün kutlu olsun, annem." Gülümseyerek elindeki zarfı bana uzattı, heyecanla elindeki zarfı aldım ve açtım. İçinde bir kâğıt vardı.

Türkiye Cumhuriyeti.

Tapu senedi.

Başımı kaldırarak, "Tapu ne demek?" diye sordum.

Dedem ayağa kalktı, başımı kaldırarak onun gözlerine yetişmeye çalıştım. Ama boyu benden çok uzun olduğu için başını bana eğmesi gerekirdi bunun için. Bir dakika geçmeden dedem bana göz kırptı. "Bu ev on sekiz yaşından sonra tamamen senin."

Gözlerim kocaman açılırken, "Benim mi?" diye sordum. "Yani her yeri oyun alanı yapabilir miyim?"

"Yok artık!" Yengemin sesi kulaklarıma doldu, ona doğru döndüm. Kucağındaki Aysar'la bu durumdan memnun olmadığını belli ederken dedemin umurunda dahi değil gibiydi fakat amcam onun aksine bana gülümsemişti.

Turan yerinde zıpladı. "Oley!" Ardından dedesi Kemal amcaya döndü. "Dede ben de tapu istiyorum!"

Yengem hariç herkes yüksek sesle güldü, Kemal amca torununa dönerek, "Sen iste canımı da vereyim sana!" dedi ve Turan'a sarıldı.

Dedemin ayaklarıma sarıldım. "Teşekkür ederim! Bu harika bir Anneler Günü oldu."

Dedem, başımı okşarken halam, gelip bana aldığı elbiseyi vermiş ve beni öpmüştü. Ardından amcam, aldığı büyük bebeği bana verdi, bu kez ben onu yanağından öpmüştüm.

Dedemin en yakın dostu, Turan'ın dedesi ve halamın kayınpederi olan Kemal amca, beni başıyla yanına çağırdı, koşarak ona doğru gittim. Turan dedesinin dizinde otururken Kemal amca beni de diğer dizine oturttu.

Kemal amca, "Mihrinaz anayı çok severdim," diye başladı söze. "Hatta dedenden daha çok!"

Turan'la beraber kıkırdadık.

"Söyle bakalım, Küçük Hanımefendi. Ne hediye istersiniz?" Düşünürmüş gibi yaptım, Kemal amca yanağımı sıktı. "Haydi, ne istersen söyle bana."

"Turan'la Disneyland'e gitmek!"

Turan bana beşlik çaktı, Kemal amca kaşlarını çattı. "Orası nerede?"

Omuz silktim. "Uzakta. Uçakla gidiliyor."

Halam gülerek, "Hangisine gitmek istiyorsunuz?" diye sordu. "Amerika mı, Fransa mı?"

Kemal amca, "İkisine de gitmek ister misiniz?" dedi. Turan'la aynı anda "Evet!" diye kuvvetle bağırdık. Yaz tatili için Turan'la beraber program yaparken bizimle sadece halam ve Ertan Bey gelecekti. Ve tabii ki Leyla da.

İskenderun'un eski ama çok gittiğimiz bir restoranı vardı. Sonradan kapanmış ve yerine otel yapılmıştı. İsmini bile hatırlamıyordum ama İskenderun'un sahilindeydi ve denizin kokusunun burnumuza dolacağı mesafedeydi. Restoranda hep birlikte otururken, Leyla annesine döndü. "Büyük babaannemin adı neydi?"

Kemal amca, halamın yerine, "Sevil," diye cevapladı torununu.

Leyla dudak büktü. "Neden bana onun ismini vermedin?"

Hamza enişte, "Leyla ismini sana ben verdim," dedi. "Annene eskiden Leyla derdim ve sana çok yakışacağını düşündük."

Leyla omuz silkti. "Keşke büyük babaannemin ismini verseydiniz." Asılan yüzü eşliğinde dedesine döndü. "O zaman sen de bana annem diye hitap ederdin."

Bu defa ben hariç herkes gülmüştü.

Kemal amca keyifle gülerek, "Sanırım miniğin canı tapu çekti!" dedi. Dedem kahkaha atmıştı.

Turan kaşlarını çattı. "Sakın dede! Büyük ev benim!"

Herkes gülüyordu ama komik bir durum olmadığını o an anlamıştım. Biz çocuktuk ama her zaman bir savaş içerisindeydik. Sadece bebek ya da arabalarla oynamamız ve derslerimize çalışmamız gerekirken neleri konuşuyorduk böyle? Büyükler ise sadece gülüyordu. Ağlamaklı durumlarına kahkaha atıyorlardı.

Bu kadar bencil bir çocuğun bu dünyaya zarar vereceğinden bihaber gülmeye itinayla devam ettiler o gece.

Ben o geceyi unutmadım.

Ben dedemin beni şımarttığı hiçbir anı unutamadım.

Annesizliğimin parayla satın alınmaya çalıştığı hiçbir Anneler Gününü silmedim hafızamdan.

Mağlup olacağım bir savaşın içerisinde rüzgârda savrulan ama dalından düşmemekte ısrarcı olan güz yaprağı gibiydim sanki. Eninde sonunda o ağacı terk etmeye mecburdum ama çaresizce mücadele ediyordum. Dilhun ruhumun kan ağladığını bilerek devam ediyor, yolun sonuna kadar gitmekte ısrar ediyordum. Bu yolun sonunu görmeye ihtiyacım vardı çünkü. Yolun sonundaki o ışık belki de bana çarpacak araba farlarının ışığıydı. Bilmiyordum. Belki de gerçekten aydınlık olan bir yola geçecektim. Bunu da bilmiyordum.

İlerleyecektim. Ne pahasına olursa olsun, öğreneceklerim ne kadar canımı acıtsa da vazgeçmeyecektim.

Dakikalar üzerime yağmur gibi çiselerken Zamir, karşımda suskunluğunu koruyordu. Tüm arazinin kedi ve köpeklerini besleyene kadar dolaşmış, sonrasında ise eve gelmiştik. Birazdan konuşacağı her hâlinden belli olsa da dakikalardır dudaklarını kilitlemişti.

"Ben küçükken bir arkadaşım vardı. Benden üç yaş küçüktü. Hep onunla birlikte oynardık. Annelerimiz bizi parka götürürdü. Salıncağı çok severdi. Bir gün salıncakta onu sallıyordum. Daha hızlı itmemi istedi. Defalarca. Ben de o mutlu olsun diye tüm gücümle ittim salıncağı. Sonra tekrar itmek istedim ama o içinde yoktu. Düşmüştü. Gökten yere çakılmıştı. Kafasını büyük bir taşa çarpmıştı. O an, annesinin haykırışı hâlâ kulaklarımda. Yeşillik bir alandı ve bir anda kan gölüne dönüşmüştü."

Zamir başını eğdi. Anladım. O çocuk ölmüştü. Çünkü Zamir devam edememişti. Boğazıma oturan yumruğa rağmen, "Salıncaktan korkar mısın?" diye sordum.

"Çok korkarım."

"Çocuktun Zamir. Bu seni katil yapmaz."

Dolan gözlerle, "Yapar," dedi. "Yaptı da. Katil oldum ben. Küçücük bir bedenin, kocaman bir geleceğin katili oldum. Bunu hiçbir şey değiştiremez." Suskunluk tekrar bizi esir aldı, sabırlıydım. Onun için zordu geçmişini anlatmak. Bunu biliyor ve anlayışla bekliyordum.

Geçmişimiz geçmemişti.

Aslında geçmişimiz geleceğimizde alayla bizi bekliyordu.

Çünkü her daim karşımıza çıkıp duvar örmesinin başka bir anlamı olamazdı.

"Anne ve babanı tanıyorum. Hayalindeki gibiler. Annen siyah saçlı, beyaz tenli bir kıvırcık, baban da sapsarı saçlı ve bal renkli gözlü bir adam. Gözleri hariç dedenin âdeta bir kopyası." Cümlelerini sindirmek adına birkaç derin nefes aldım. "Babamın işi yüzünden çok şehir, il ve ilçeler gezdik. Ankara her zaman son durağım oldu. Orada komşularımızdı anne ve baban."

Boğazımda oluşan yumruya rağmen, "İsimleri?" diye sordum. Dedem beni nüfusuna aldığı için isimlerini dahi bilmiyordum.

"Derya ve Bekir." İsimleri buydu. Anne ve babamın ismini yirmi dört yaşıma birkaç hafta kala öğrenmiştim. "Seni ilk onların evinde gördüm. Fotoğrafın çerçeve içinde televizyonun hemen yanında duruyordu. O kadar saçma görünüyordun ki. Gözünde güneş gözlüğü bir perdenin önünde durup poz vermiştin. O zaman bile anlamıştım şımarığın teki olduğunu. Ama bu şımarığın anne ve babası yoktu. Yalnız bir çocuktu o."

Âşık olduğunu söylediği o fotoğraftaki kız bendim.

"Annen ve baban benden seni takip etmemi istedi. Sen mezun olmadan bir müddet önce seni takip etmeye başladım, sana bileklik yolladım, rüyalarına girmeye çalıştım. Sana bir şekilde ulaştım. Gerektiği zaman ise aldım ve hayatımın tam ortasına yerleştirdim."

Gözlerini gözlerimden çekip beni bir boşluğa itti, derin bir nefes aldım. Ne hissedeceğimi bilmiyordum. Sanki içimdeki damarlar birazdan yanıp tutuşacaktı. Fakat hem de üşüyor gibiydim. Sıcak ve soğuk aynı anda hissedilebilir miydi? Ben her ikisini de hissedebiliyordum.

Kuru bir sesle, "Devam et," dedim. Şakaklarını ovdu birkaç saniye.

"Ömer'i annen ve baban tuttu. Uyuşturucuyu küçük kahve paketlerinde içeri soktular. İlk liman olan Karataş'a gemi vardığı an polisler ve eğitimli köpekler didik didik aradı gemiyi. Her kahve paketinin içinden bol miktarda kokain bulundu tabii. İhbarı da kendileri yaptı. Yoksa Azim Akşahin'in gemisini kim didik didik arar ki?"

Kısılan sesimle, "Bana rağmen mi?" diye sorabildim zorlukla.

Kısa bir bakıştan sonra gözlerini yere indirdi. "Azim Akşahin'in seni kurtaracağından eminlerdi. Ki zaten öyle de oldu. Tutuklandığında tek bir arama hakkı vardı ve avukatı arayıp talimatları verdi. Viyana'da olduğuna dair belgeler bir saate polisin elindeydi. Bu da seni şüpheli konumuna dahi sokmadı." Taşlar yavaş yavaş yerine otururken anne ve babam olan insanların neden dedeme bu denli düşmanlık beslediğini anlamakta zorluk çekiyordum. Dedem neden onları silmişti? Neden onların ismini dahi bu zamana kadar anmamıştı?

"Beni aldığın gün peşimdekiler kimdi?"

Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Seni oradan alıp gittiğim için izlerini süremedim ama onlar da dedenin düşmanlarıydı büyük bir ihtimal."

"Ekin?"

Elini saçlarından geçirerek gözlerini gözlerime kilitledi. "Orası biraz karışık aslında."

"Anlat her şeyi."

"Ben safımı değiştirdim Mihrinaz. Azim Akşahin'in safına geçtim. Bu yüzden deden benimle kalmana müsaade etti. Bu yüzden anne ve baban, Ekin'in adamlarını üstümüze saldı ve seni almak istediler. Turan ise her şeyden habersiz şekilde sadece seni korumak istiyordu. Gizlice sana mesaj çekti ve o gece götürdü seni. Dedeni takip etti, bana silah çekti. Ama sen bayıldığında her şeyi anlattım ona ve beni dinledi, itiraz etmedi birlikte gitmemize."

Kaşlarımı çattım. "Onları yarı yolda bıraktın yani."

Güldü. Gülüşü acımasızca ruhumu kamçılarken dudaklarından dökülen cümleler canımı yaktı. "Senin anne ve baban insan değil. Ruhları yok, kalpleri yok. Deden neden sildi onları biliyor musun? Çünkü onlar organ mafyası. Küçücük çocukları kaçırdıkları bir depoyu buldu deden, sen doğmadan önce. O zaman ilk kalp krizini geçirmişti. Nefret etti kendi oğlundan, gelininden. Ama yine de baba yüreği işte. Vazgeçmelerini istedi, her ikisini affetti. Sonra öğrendi ki hâlâ devam ediyorlarmış. Bu sefer sessizliğini korudu ve senin doğmanı bekledi. Sen doğduktan sonra seni aldı, kendi nüfusuna geçirdi. Baban ve anneni bir eve kapattı. Tüm o öldürdükleri ya da organlarını sattıkları çocukların ailelerine gizlice yardımlar etti. Oğlunun günahından kurtulmak için aylarca çabaladı ama öleni geri getiremedi. O organları alıp yerine koyamadı. Acizliğini hissetti deden, belki de ilk defa."

Titreyerek, "Sus," dedim. "Duymak istemiyorum!"

Kulaklarımı kapatıp onu duymazlıktan gelirken Zamir, ayağa kalkıp önümde çöktü ve ellerimi kulaklarımdan çekti. "Bu zamana kadar neden sustuğumu anladın mı şimdi?"

Ağlayarak, "Sus!" diye yakardım. Dudaklarından dökülen her cümle beni ateşe atıyor, yakabildiği kadar yakıyordu. Fakat ben artık bir avuç külden ibarettim. Küllerimi de yakmasını istemiyordum.

Ellerimi tutup aşağı çekti. "Susamam artık!"

"Acı bana. Anlatma ne olur?"

Ellerimi tutarak dizlerimin üzerinde sabitledi. "Anlatmak zorundayım. Sen de dinlemek zorundasın." Titreyen ellerimi ısrarla dizlerimle sabitlerken yaşlı gözlerimle ona baktım. O da bana baktı uzun uzun. Tüm acılarımı sırtlanmak istiyormuş ama yapamıyormuş gibiydi. Onun en büyük cezası aylardır susup her şeyi şimdi anlatmasıydı. Benim cezam mı? İğrenç insanların kızı olmaktı sanırım. Ve böyle bir geçmişimin olması...

Boğuk bir sesle, "Deden binlerce kanıt topladı ve onları tehdit etti. İtibarı bile umurunda değildi ve her ikisini ifşa etmekle korkuttu. İskenderun'dan kovdu her ikisini," dedi. "Deden sana da zarar

verecceklerini düşünmüş. Para için kendi çocuğuna da zarar verecek insanlar olduğu aşikâr zaten."

Dudaklarım seğirirken, "Beni almak istemediler mi?" diye sordum.

"Hayır."

"Peki, neden yıllar sonra seni gönderdiler?"

"Sence?"

Yutkundum. "Halef olduğum için."

Başını onayla salladı. "Aynen öyle. Seni dedenden koparıp ondan intikam almak istiyordu ikisi de. Deden haberlere çıkmadan bir gün önce serbest kalmıştı aslında. Çantandaki takip cihazıyla bizi buldu ve benimle buluştu. Bana tüm bunları anlattığı an safımı değiştirdim. Ona seni koruyacağıma dair söz verdim. Ertesi sabah Ekin'in adamları bize bu yüzden saldırdı. Anne ve baban anlamıştı, Azim Akşahin'le birlik olduğumu. Ama biz bunu tahmin ettiğimiz için Azim Akşahin'le plan kurmuştuk. Çantanın çalınması bizim planımızdı. Turan, tam olarak ne olduğunu bilmiyordu ama dedene yardım etti ve çantayı eski bir çalışanla aldırıp doğrudan dedene götürdü. Bu sayede annen ve baban hâlâ onların tarafında olduğumu sandı. Sonra Turan senin o evde olduğunu anladığı için gece gelip seni aldı ama bu sefer dedenin haberi yoktu bundan."

Başım döndü ama konuşmaya çalıştım: "Büşra ve Baran her zaman dedemin sana zarar vereceğini söylemişti. Hatta Nart'la seni dinlemiştim. O da endişeliydi. Sonra telefonla konuşurken yakaladım seni bir keresinde."

Gözlerimin içine bakarak, "Baran ile Büşra, anne ve babanın safında olduğum kısımları biliyordu sadece. Nart ise neredeyse hiçbir şey bilmiyor. O telefonda da babanla konuşuyordum. Azim Akşahin'e oyun oynadıklarını sanıyorlar ama aslında piyon olduklarından bihaberler," dedi.

Başımı ovarak, "Peki, ben kimden kaçtım? Kimdi peşimdekiler?" diye sordum.

"Biri bendim," dedi çekinerek. "Azim Akşahin'in korktuğu isimlerden biri bendim. Fakat diğerlerini tanımıyorum. Büyük ihtimal dedenin başka düşmanlarıydı."

"Ama dedemin düşmanı yok ki!" diye itiraz ettim. "Hiç kimseyle münakaşamız dahi yoktu bizim."

"Büyük ihtimal o çantada USB vardı ve içinde de görüntüler. Deden görüntülerin kopyalarını ve seni aynı anda uzaklaştırdı. Annen ve baban senin peşindeydi ama diğerleri sırf o görüntüler için istiyordu seni. Bu yüzden çanta gittiğinden sonra kimse düşmedi peşine."

Dediğini düşündüm. Çanta gittikten sonra Turan beni alıp bir eve yerleştirmişti. Evin karşısında bir polis oturuyordu ve onun haricinde tek bir korumam dahi yoktu. Çünkü artık çanta yoktu ve tek tehlike annem ve babam olan insanlardı. Fakat onlar da bana sadece Zamir aracığıyla ulaşabilirdi. Turan sadece beni Zamir'den koparmak istiyordu çünkü dedemle arasındaki anlaşmadan haberi yoktu. Tek maksadı beni korumaktı ve ben defalarca onu suçlamıştım... Ama o da çantadaki belleği istemişti benden. Dedemin dediği gibi o da içinde ne olduğunu bilmiyordu demek ki.

"Turan'a neden silah çektin o zaman?"

"Eğer biri bana silah çekiyorsa ben de ona çekerim. Bu bir refleksdir."

"Hiçbir suçu olmadığını bile bile onu vuracak mıydın?"

Burnundan sert bir nefes verip, "Ben neden onu vurayım?" diye sordu. "O beni vursaydı bile ben senin önünde sevdiğin birine zarar vermezdim. Bunun için senden özür dilemiştim."

"Özür dilerim," diye fısıldadım. Oturduğum yerden kendimi dizlerimin üzerinde yere attım ve onunla diz dize bir pozisyona geçtim. Elim sakallarına giderken alnımı çenesine yasladım. "Özür dilerim..."

İri elleri omuzlarımı kavrarken, "İyi misin?" diye sordu.

Başımı köprücük kemiğine doğru indirdim. "Hayır."

Elleri belimde kavuştu, beni kendine doğru çekti. "Geçecek hepsi."

"Sen de mi geçeceksin?"

"Geçmem. Kalırım istersen."

Beni kendisine yaslarken nefes almamı engelliyordu ama durumumdan şikayetçi değildim. Mahvolmuştum belki ama kollarında teselli bulmak az da olsa güzel bir durum sayılmaz mıydı?

Geçmişimin, geleceğimin mezarını kazdığını, beni oraya gömdüğünü daha yeni öğreniyordum. Beni gömdüğü yerde geçmişimi öldürmek, onu aynı bana yaptığı gibi acımasızca toprağın altına itmek istiyordum. Geçmişimin katili olup geleceğimi kurtarmaktı niyetim fakat bu mümkün değildi... Beni doğuran kadını ve buna neden olan adamı değiştiremezdim.

Kimim ben? Hiç kimse.

Evim neresi? Koskoca evrende tek bir nokta bile bana ev olmak istemiyor. Bu yüzden hiçbir yer.

Yolum nerede? Karanlıktan görünmüyor. O aciz ışık bile söndü. Son ışığımı Zamir söndürdü. Son umudumu Zamir aldı ellerimden.

Zamir tekrar ellerimi tuttu, tüm yolun saniyelik de olsa aydınlandığını hissettim. Parmakları usulca parmaklarımın arasına girerken tamamlanması mümkün olmayan bir yapbozun son parçasını yerleştirmiş gibiydik. Elimin üzerindeki yeşil damarı okşadı. Yeşil damar elimin üzerindeki ona ait topraklara giden bir yoldu sanki. Öylesine aşinaydım ki kocaman ellerine. Sanki parmaklarımın varoluş sebebi onunkilerle kenetlenmekmiş gibi hissediyordum bazen.

"Keşke bunları yavaş yavaş anlatsaydın bana," dedim kısık bir sesle. "Hepsi üst üste gelmezdi." Beni sıkıca sarmaya devam etti. Titreyen ellerimi ellerinden çekip sakallarına götürdüm. "Bundan sonra ne olacak?" diye sordum.

Diğer elim göğsünde yanan kalbine giderken sıcaklığını hissedebiliyordum. Zamir başını eğerek bana baktı. Göz bebekleri zerre oynamadan doğruca ela gözlerime dikilmişti sanki. Kirpiklerimden atlamak isteyen gözyaşlarımı zorlukla tuttum kendimi, kolları arasında olmama rağmen sıkıyordum.

"Ağlamak mı istiyorsun?"

Başımı salladım. "Kızar mısın ağlarsam?"

Yüzünü yüzüme doğru yakınlaştırdı. "Ben sana kızabilir miyim?"

Sanki bu cümleyi bekliyormuş gibi yaşlar gözlerimden yanaklarıma doğru düşmeye başladı. Zamir beni izledi. Dakikalarca kollarımı sararak yüzüme baktı ve ağlamamı izledi. Şimdi kendini sıkma sırası ondaydı sanırım. Çünkü dolan gözlerine rağmen tek yaş akıtmıyordu siyah kuyularından.

Başını bana doğru eğdi, "Sana yeni bir yasak koyayım mı?" diye sordu fısıltıyla.

"Ne?"

Gözlerini yumup açtığında ifadesi değişmişti. Kararlı gözlerini gözlerime dokundurdu. "Bir daha beni öpmeyeceksin." Yüzüm söylediği cümleyle düşerken bana iyice yaklaştı. "Çünkü ilk ben seni öpeceğim, Kıvırcığım."

Hiçbir şey söylememe izin vermeden dudaklarını dudaklarımın üzerine bastırdı, beni ilk defa öptüğünün bilincine varan beynim kalbime komutlar verdi ve kalbim kasılmaya başladı. Zamir ve benim kalp atışlarımız âdeta birbirileri ile yarışıyormuş gibiydi. Her ikisini tüm bedenimde hissedebiliyordum.

Benim aksime Zamir, ustalıkla dudaklarımı dudaklarının arasına yerleştirmiş ve tüm yapbozu tamamlamıştı. Beni öpüyordu. Acılarımı dindirmek adına, duyduklarımı unutturmak için beni şefkatle, özenle, saf tutku ve sevgiyle öpüyordu.

Gözlerimiz aynı anda kapandı, kendimi ona tüm benliğimle teslim ettim. Gözyaşlarım yüzlerimizi ıslatırken Zamir, bana bu sefer hiç kızmadı. Ağladığım için beni azarlamadı. Aksine dudaklarımın üzerine düşen yaşları beni öperken şerbetmiş gibi içti.

Sanki mümkünmüş gibi ona daha fazla sokuldum. Dudakları tümüyle dudaklarımı talan ettiğinde bundan şikâyetçi değildim. Aksine başımı eğerek ona daha çok yer açmış ve daha derin öpmesini sağlamıştım.

Zamir Hancıoğlu'nu arzuluyordum.

Bana dokunmasını seviyordum.

Ona dokunmayı seviyordum.

Ben sanırım onun kendisini de seviyordum.

Zamir Hancıoğlu'nu sevmek bir depremi, bir volkanı, bir tsunamiyi sevmeye denk değil miydi? O hayatıma girdiği günden itibaren ben yıkılıyordum. Tüm ruhum enkazlar içerisinde kalırken yine de ondan medet umuyordum.

Biz onunla birbirimizin hiçbir şeyiydik.

Ama neden birbirimiz için her şeydik?

Üst dudağımı çekiştirdi, bana yabancı olan bir duyguya teslim oldum ve inledim. Zamir, buna karşılık tuhaf bir hırlama sesi çıkardı ve bu sefer beni daha sert öpmeye başladı. Şiddeti yüzünden yerimde kıpırdadım, beni büyük elleriyle anında durdurdu. Dudaklarıma doğru, "Kıpırdama," dedi.

Saf saf ona baktım. "Neden?"

"Tahrik oluyorum çünkü."

Beni tekrar öperken bu sefer hiç kıpırdamamış, dediğini yapmış hatta nefesimi bile tutmuştum. Gülümsediğini görür gibi olmuştum ama bu sanrı da olabilirdi. Dakikalar sonra dudakları dudaklarımdan ayrıldı, her ikimiz nefessiz kalmıştık. Nefes nefese, "Bunca zaman bu tattan nasıl da mahrum bırakmışım kendimi," dedi. "Böyle hissedeceğimi bilseydim ilk gördüğüm günden itibaren öperdim seni."

Gözlerimi kısarak kendimden emin bir sesle, "İzin vermezdim!" dedim.

Başını eğerek boynuma nefesini üfledi. "Ben izin almak konusunda bir ustayım." Boynuma öpücükler kondurmaya başladı, tüm bedenim ilkel bir hisle kasıldı. Tüm yaşadıklarımı, yaşamadıklarımı, acılarımı, itiraflarını unuttum. Aklımı başımdan alan öpücükleri boynumda kendi haritasını çizerken elimi boynuna getirerek başını boynuma daha fazla bastırdım. Durmasını istemiyordum. Şu an her şeyi bana unutturabilirdi. Teni, tenimi yakardı belki ama ben unuturdum en azından. "Mihrinaz," dedi can çekişir gibi. İsmim nedense

kulağıma güzel gelmişti? Sıcacık nefesi boynuma ve omzuma yayılırken yutkundum. Aklımı kanatlandırıp uçurmayı başarmıştı. Bedenimin ona verdiği tepki tuhaftı. Kasılan ve âdeta ateş topuna dönüşen bedenim Zamir'e daha yakın olmak istiyordu deli gibi.

Kasıklarıma giren tuhaf ağrı eşliğinde şuh bir sesle, "Sanırım durmanı istemiyorum," diye itiraf ettim.

"Unutmak için istiyorsun."

"Zamir," diye itiraz etmek istedim. Başını boynumdan çekti ve yüzünü yüzümün hizasına getirdi. Bir eli kabarık olan kıvırcık saçlarıma daldı, artık durduğuna yemin edebilirdim.

Şefkatle yüzümü avuçlarken, "Bu şekilde olmasına izin vermem," dedi. Ardından alnıma bir öpücük kondurdu. "Çillerin belirginleşmiş. Çok mu yandın sen?"

Dişlerimin arasından, "Dalga geçme," dedim.

"Dalga geçilmeyecek gibi değilsin, çilli keçi."

Kendimi ondan uzaklaştırdım, "Bunu bir fotoğrafıma âşık olan adam mı söylüyor?" diye sordum.

Zamir afalladı. "O zaman çocuktum."

"Çocukluk aşkınım ha?"

Belimi kavrayarak, "Öylesin sanırım," dedi. "O fotoğrafı ilk gördüğüm an kalbim yerinden çıkacak gibi çarpmıştı. Sonra gizlice fotoğrafı alıp kopyaladım kendim için."

"Hani o güzel, ben çirkindim?"

Dudakları kıvrılırken serseri bir edayla, "Seni kıskandırmak için söylemiştim," dedi.

Omuz silktim. "Kıskanmamıştım."

Burnumu sıktı. "Yalancı."

Telefonum çaldı, irkilerek etrafa bakındık ve yatağın üzerinde olduğunu gördüm. Aceleyle ayağa kalktım. Turan arıyordu. Telefonu hızlı şekilde açıp kulağıma götürdüm, "Kuzen?" dedi.

"Turan," dedim iç çekerek. "Döndün mü?"

"Evet. İskenderun'dayım. Bir şey mi oldu?"

Bir anda telefon elimden alındı, afallayarak Zamir'e baktım. Zamir ise beni umursamadan, "Yarın Mihrinaz'ı alabilir misin?" diye sordu. Birkaç saniye Turan'ı dinledi. "Tamam." Telefonu kapatıp yatağa fırlattı, şaşkınca ona bakıyordum.

"Zamir?" Bana döndü. "Bu ne demek?"

"Kuzeninle kalman daha doğru olur."

Kaşlarımı çattım. "Şaka mısın sen?"

Bana birkaç adım attı. "Sana bu kadar acı veren bir adamla mı kalacaksın? Seni öperken bile ağlatıyorum ben."

Dolan gözlerle, "Senin bana anlatmadığın bir şey kalmış," dedim. "Onu söylememek için kendini zor tutuyorsun. Bu yüzden beni gönderiyorsun." Gözlerindeki perde indiği an haklı olduğuma emin oldum. Onun bana anlatmadığı ayrıntılar vardı. Ve bunları söylememek adına beni gönderiyordu. "Ben senin oyuncağın değilim!" diye bağırdım. "İstediğinde alıp istediğinde dönmemi bekleyemezsin! Dedeme ne diyeceksin? Ha? Ben bu kadar korudum, şimdi de Turan korusun mu diyeceksin?" Zamir'in omuzları inerken, "O zaman Cihan'la kalırım!" dedim. Sırf damarına basmak için. "Turan'ın işleri çok ama Cihan seve seve kalır benimle."

Başını ağır ağır kaldırdı.

Bana baktı.

Keşke bana bakmasaydı.

Katilin kurbanına attığı son bakışı taşıyan gözleri ela gözlerimin üzerine çöktü. Zamir bana doğru adım attı. Geri adım attım. Yine bana doğru adım attı, ben de geri gitmeye başladım. Ben duvara toslayana kadar Zamir üzerime gelmiş, en son göğsüm göğsüne değdiğinde durmuştu.

Bumbuz sesle, "Ne dedin sen?" diye sordu. Yutkundum ve gözlerimi kaçırdım. "Gözlerime bak."

Başımı kaldırarak sesinin aksine alevlenip yanan gözlerine baktım. "Ne dedim?"

Delirmiş gibiydi. Bıçak kadar keskin tonla, "Tekrarla," diye diretti.

Ben ise onun aksine sakindim. Gözlerim çıkıntılı köprücük kemiğine ilişirken tam o kemiğin üzerinden öpme isteğini zorlukla bastırıyordum. *Şu an bunun sırası değil...* "Cihan," dedim.

Bana doğru eğildi. O an alnındaki ter tabakasını hissetmiştim. "Sana onun ismini kullanma demedim mi?"

"Dedin." Nefesim onun dudaklarına çarptı.

Tek kaşı havalandı. Gözleri gözlerimi âdeta ezdi. "O kim ki seninle kalacak? Kim o?" diye sordu. Burnundan içeri derin nefes aldı, bu kadar yakınımda olması tüm ciddiyetimi sarsıyordu. "Cevap ver." Bedenini bana bastırıp sırtımı duvara yapıştırmama neden oldu, kendimde konuşacak gücü dahi bulamıyordum.

"Gönderme işte beni hiçbir yere," diye mırıltı döküldü dudaklarımdan. "Sen sar yaralarımı. Seninle kalmak istiyorum." Arsızca sarf ettiğim cümleler aramızdaki duvarı yıkacak sanmıştım ama öyle olmamıştı.

"Katil bir adamla kalmaya razı mısın yani?"

Teselli edici bir tonla, "Çocuktun," dedim.

Gözlerinde oluşan ölümün ağıtları buğulandı ve tüm yüzü gölgelendi. "Turan'a silah doğrulttuğumda korkudan bayılmıştın. Neden?"

Önce duraksadım ama sonra, "Onu vurmandan korkmuştum," diye itiraf ettim ona.

Meydan okuyan sesle, "Turan'ın beni vurmasından korkmadın mı?" diye sordu.

Başımı şiddetle iki yana salladım. "Onun seni vurmayacağından emindim."

"Ya onu vursaydım?"

Gözlerimin ışığı aniden söndü, "Seni silerdim," dedim. Hiç düşünmeden. Bunu düşünmeme bile gerek yoktu. Zamir, dedeme ya da Turan'a az da olsa zarar verse onu sileceğimden emindim çünkü.

Zamir geri çekildi. Kara gözleri yıkıcı ifadelerle gözlerimin üzerinde tepinirken, "Beni silme vaktin geldi o zaman," dedi. "Öldürdüğüm arkadaşımın ismi Ufuk'tu." Ona boş boş baktım, ekledi. "O çocuk senin öz kardeşindi. Sırf bu yüzden ailene yardım ettim. Bir çocuklarını öldürdüm. Diğerini yaşatacaktım ama beceremedim. Bu da son itirafım olsun."

Gözlerim bir an olsun beni aylardır mayınlarının üzerinde durduran ve şu an ayağımı çekip paramparça olmama göz yuman Zamir'in harelerinden çekilmedi. Göğsüm şiddetle inip kalkarken saniyeler içerisinde şaka yaptığını söylemesini bekledim. Benim hiç sahip olmadığım bir annem ve babam vardı fakat onlar kötüydü. Ama bir de kardeşim vardı: O ise ölüydü. Eğer bu, bir kurguysa biri yazarın elinden neden şu lanet olası kalemi almıyordu?

Ben ne yaşıyordum? Benim yaşadıklarım kimin eseriydi? Yazarın mı, dedemin mi, anne ve babamın mı, yoksa Zamir'in mi? Kim bu hâle getirmişti benim hayatımı?

Kuyunun en dibine inerken onun bana uzattığı halata inancım sonsuzdu. Fakat o, en dibi görmemi sağlamış, beni tüm gerçekliklerimle yüzleştirmiş, sonra ise halatı kesmişti.

İşte bu gerçek geçmişin Mihrinaz.

Yüzleşme vaktin gelmişti.

Bir Akşahin olmak sana ayrıcalık değil, sadece acı getirdi. Gördün mü?

Seni diri diri toprağa gömen bu soy isim kardeşine, anne ve babanın günahlarını ödetmiş. Küçük kardeşin onların kefaretini ödemiş...

Uzunca bir sessizlik yaşadık. O an birbirimize iki yabancı insan olduğumuzu fark ettim, bedenim buz kesmişti âdeta. Tüm geçmişimi bir anda önüme döken Zamir, şu an ifademi ölçüyor gibiydi. Tuhaf olanı ise hiçbir ifade vermiyor, tepkisiz bir şekilde önünde dikiliyordum.

"Birazdan güneş doğacak." Turan'ın beni gelip alacağı anlamına geliyordu bu. Gözlerimi yerden kaldırarak ona dokundurdum.

"Aya ne olacak?"

"Ayı söndürdüm, yıldızları da."

Burnumun ucu sızlarken gözlerim dolmuştu. "Tüm ışıkları nasıl bir anda kapatabilirsin?" Göğsüne vurdum yaralarını umursamadan. "Nasıl beni karanlığa gömersin sen?"

Zamir'in sol gözünden yaş akarken, "Özür dilerim," dedi pişmanlıkla.

"İkimiz de yalancıyız," dedim tükürür gibi. "Birbirimizi iyileştiremedik."

Göğsüne vurmaya devam ettim. O an aklıma bu yaralara dokunmak istediğimde söylediği cümle gelmişti: *"İyileştirmeyi becereme-yeceğin yaralara dokunup daha da acıtma beni."* Haklıydı. Yarasını, yarasının yerini biliyor ve bunu kullanıyordum. Her insan yapmaz mıydı bunu? Zaafını bildiği insana saldırmak istediğinde kullanmaz mıydı o zaafı?

Bana başka ne demişti? Sanırım net hatırlıyordum. *"Kirpikleri daima ıslak olan küçük kız, seni iyileştirmek bana borç olsun."* Fakat iyileştiremedi beni. Tüm geçmişimi bıçak hâline getirip, o bıçağı tam göğsüme sapladı.

Ay sönmüş, yıldızlar ölmüştü.

Çünkü bir kadın geceye gömülmüştü.

Fakat buna rağmen her defasında olduğu gibi şafak umursamazca sökülmüştü.

"Günahlarının kefaretini ödemek isteyen bir adamın,
Daha fazla günah işlemesiyle başladı her şey."

Zamir

"Bize bir can borçlusun. Artık borcunu ödeme vaktin geldi. Kızımız, Mihrinaz Akşahin," diyerek önüme bir fotoğraf atılmasıyla başladı tüm hikâye. Bu fotoğraf yıllar önce çalıp kopyaladığım ve kitabımın içerisinde sakladığım o fotoğraf değildi. O küçük kızın yıllar sonra olgun hâlinin fotoğrafıydı. Yüzü ve kendini beğenmiş ifadesi hâlâ aynıydı. Burnunun kenarındaki çiller artık eskisi kadar belirgin değildi. Fakat birkaç saniyeden fazla ona bakıldığında o olgun kadın, kimsesiz bir kız çocuğuna dönüşüyordu. O hâlâ kimsesizdi. Bunun burukluğu ela gözlerinde hâkimiyet kurmuş, ruhunu ise köleye çevirmişti.

Gözlerim karşımdaki iki insana saniyelik dokundu ve mekanik bir sesle, "Ne yapmam gerekiyor?" diye sordum. Yıllar önce yaptığım kaza yüzünden onların gözünün içine hiç bakamamıştım. Karşılarında başım her zaman eğikti ve muhtemelen her zaman böyle olacaktı.

Derya Hanım, kıvırcık gür saçlarını ensesinde toplayarak, "Çok basit," dedi. "Biz dedesinin kuyusunu kazacağız. Onu bir müddet alıp güvende tutman gerekiyor."

Bu kadar basit olmadığını gözlerine bakarak anlamam mümkündü. Kaşlarım hafifçe çatıldı. "Bu kadar mı?" diye sormuştum.

Bekir Bey'in derinden nefes aldığını işittim, ona baktım. Onun görünüşü eşine nazaran çok tezattı. Derya Hanım, beyaz tenli, siyah

saçlı ve kıvırcıktı. Tıpkı fotoğraftaki şımarık kız gibi görünüyordu. Ama Bekir Bey, onlardan oldukça farklıydı, çünkü güneş rengindeki sapsarı saçları, bal rengi gözleri vardı. Peki, bu kız ela gözlerini kimden almıştı? Dedesinden ya da başka bir akrabasından mı?

"Bu kadar değil," diye konuya girdi Bekir Bey. "O bizim kızımız olmasına rağmen dedesinin nüfusunda. Yıllardır hasretini çekiyoruz ama büyük ihtimal ya bizden nefret ediyor ya da bizi hiç tanımıyor. Fakat ne olursa olsun o bizim kanımızdan, canımızdan. Üzerinde hakkımız var ve bu hakkı istiyoruz."

Ah... Kıza kalacak mirasta gözleri vardı.

Dudaklarımı ıslatarak, "Onu ne kadar süre yanımda tutmam gerekiyor?" diye sordum.

Derya Hanım, "Dedesinin mahkemesine kadar," dedi. "Her şeyi planladık. Büyük bir çetenin liderini bulduk. Kaptan olarak bir şekilde kendini göze sokacak. Gemiye yüklü miktar uyuşturucu dâhil edecek ve tutuklanmalarını sağlayacak. İhbarı da biz yapacağız. Dedesi tamamen tutuklandığında iki seçenek olabilir: Ya tamamen holding batacak ya da kendi hisselerinin üzerine dedesinin de hisseleri gelecek ve holdingin en yüksek yüzdesi onun olacak," dedi heyecanla.

Başımı yavaşça omzuma yatırdım. "Eğer bu kız büyük hissedarsa o da yargılanır."

Bekir Bey, bilmiş bir şekilde tebessüm etti. "Asla tutuklanmaz. Dedesi ne yapar ne eder onu aklar."

Kaşlarım havalandı. "Eminsiniz yani?" Her ikisi aynı anda başını salladı.

Elim bağımsız bir şekilde ahşap masaya uzandı, fotoğrafı kavramıştı parmaklarım. Dudaklarım kıvrıldı ve fotoğrafı dizimin üzerine bıraktım. *O... Çok güzelleşmişti.* Kitabımın arasında eskiyen çocuk hâlinden çok daha farklıydı. Kaç yaşındaydı acaba? Bendeki fotoğrafında dört-beş yaşlarındaydı.

"Size mirasından pay ayıracak birine benzemiyor," diye mırıldandım. Dile getirdiğim gerçek ikisinin yüzünde hiçbir iz bırakmadı

çünkü zaten bu tahmin ettikleri bir detay olmalıydı. Bu meseleyi halletmemi mi bekliyorlardı yani? "Ne yapacağımı sanıyorsunuz? Zorla senet mi imzalatayım ona?"

Kehribar rengi gözlerini kısan Derya Hanım, "Bize borçlusun, Zamir," dedi. "Oğlumuzu öldürdün. Bizden kocaman bir gelecek çaldın. Şimdi o geleceği geri ver. Kızımızı koru ve hakkımız olana ortak et bizi."

"Oğlumuzu öldürdün."

Fotoğrafa baktım. Onun da kardeşini öldürmüştüm ve kardeşi olduğundan bile haberi yoktu.

Bunu öğrenince üzülür müydü acaba?

Kaşlarım çattım. Ne düşünüyordum ben? O eski çocuksu duygularım son bulmamış mıydı? Bir fotoğrafa âşık olmuştum ama sonra elim kardeşinin kanına bulandıktan sonra o fotoğrafa bakmaya yüzüm kalmamıştı.

Peki, şimdi neden son hâline bakabiliyordum?

Kahretsin... Neden kalbim yine hızlı çarpıyordu?

"Mareşal Fevzi Çakmak, No.: 16'da."

Yüzüme hakiki bir gülümseme yerleşti, "Eyvallah, Doruk," dedim kulaklığıma. Birçok yerde polis, asker yakınlarımın olması her zaman işime yaramıştı, şimdi olduğu gibi. İskenderun'a ayak bastığım an nerede olduğunu öğrenmiş, elimle koymuş gibi onu bulmuştum.

Rüzgâr yüzüme sertçe tokadını indirdi, ellerimi montumun cebine tıkarak Mareşal Fevzi Çakmak caddesine doğru döndüm ve onun olduğu konumun neresi olduğuna baktım. Petek Pastanesi mi? Bunu beklediğim pek söylenemezdi.

Gözlerim etrafı incelemeye başladı, uzakta iki adamın onu beklediğini gördüm. Beni fark etmemişlerdi. Oysa ben onları hemen fark edebilmiştim. Kara harelerimi kısarak bu donanımsız iki kişiyi izledim. Her ikisinin üzerinde de simsiyah takım elbiseleri vardı ve

neredeyse ikiz gibi görünüyorlardı. Kulaklarına son model kulaklıklardan biri takılıydı. Bazen kulaklığa doğru konuştuklarını, verilen talimatları dinlediklerini görmüştüm ama faydası yoktu. Onların silah kullanabildiğinden bile şüpheliydim.

Altı dakika otuz iki saniye sonra elinde tuttuğu poşetle dışarı çıktı, yanımdan geçti ve bu esnada anlık gözleri gözlerime değdi.

Beni hiçbir şekilde umursamadan yanımdan geçip gitti, dünya sessizliğe gömülmüş gibiydi.

Ama o... fotoğraftakinden daha güzeldi!

Kapı açıldığından itibaren, göğsüme darbeler indiren kalbim hızını artırdı. Bir küfür savurdum ve gittiği yöne takip etmeye başladım.

Elindeki poşeti sallaya sallaya caddede ilerlemeye başladı, adımları benim aksime çok canlıydı. Aldığı şey her neyse onu bir an önce yemek istiyordu.

İstemsizce bu hâline tebessüm ettim, şapkamın ucunu biraz daha aşağı indirdim ve onu takip etmeye devam ettim. Üzerinde siyah koru, siyah botları, siyah deri ceketi vardı. Tek renkli elbisesi altına giydiği koyu gri, ince kazağıydı. Saçları gözlerimden daha karaydı. Boya mıydı, yoksa gerçekten esmer miydi diye düşünmüş ama çözememiştim. Kendi özgürlüğünü rüzgâr eşliğinde ilan eden saçlarından birkaç tutam, sık sık göğe kalkıp dans ediyor, sonra yorulup aşağı iniyordu.

Sol cebindeki telefonun sesini duyacak kadar yakınında sayılırdım. Boşta olan elini cebine götürüp telefonunu açtığında kısık sesle, "Geliyorum," dedi. "Hayır, sadece kendim için aldım, Turan. Hepsi benim!" Dudaklarımı birbirine bastırdım. Paylaşamadığı neydi? "Git kendin al baklavanı! Bunların hepsi benim." Cevabımı almıştım. Baklava almıştı ve onları kesinlikle paylaşamayacak kadar çok seviyordu.

İki adamdan birinin arkamdan geldiğini hissettim, yönümü değiştirmem gerekirdi ama bunu umursamadım. Beni fark edecek kadar zekâlarının ileri seviyede olduğundan kuşkuluydum. Dümdüz cadde boyunca onun peşine takıldım, kalbim her adımımda darbelerini

daha da sertleştiriyordu. Bu his neyin nesiydi böyle? Nart ve Baran'ın anlattığı şeye benziyordu. Aşk? Nart, Gül'ü gördüğü ilk günün gecesi beni arayıp sabaha kadar kalbinin ritimlerini anlatmamış mıydı? Baran ise birçok gece yatağımın ucuna oturup, beni uykumdan mahrum bırakarak Büşra'ya beslediği hisleri betimlemişti defalarca. Ben onlara küfürler savurmamış mıydım zamanında? Şimdi ne oluyordu?

Kalbim yedi yaşındayken çarpmıştı ilk defa. *Bizzat ona hem de.*

Kalbim yedi yaşındayken durmuştu kardeşinin -*kardeşimin*- ölümünden sonra.

Yedi yaşında Ufuk'la beraber o toprağın altına girmiştim. Ellerimde onun kanı kurumadan, yasını bitiremeden, ne zaman geçtiğini bilmediğim yıllar sonrasında babamı toprağa vermiştim. Babamın beyaz değil, kanlı kefenini toprağa kendi ellerimle bıraktığımda avuçlarıma o kanın kokusunun sineceğini tahmin edemezdim.

Ölümün, acının, koyu kırmızı kanın ta kendisiydim. Bu kızı nasıl koruyacaktım ki?

Kulaklığıma dolan ses aniden, "Yedi?" diye seslendi. Gözlerimi sıkıca yumup açtım. Beni yine bulmuştu. Onları ben eğitmiştim fakat şimdi hepsi benim isteğim dışında bana ulaşabiliyordu. Bu durum çok sinir bozucu olmaya başlamıştı. "Neden İskenderun'dasın?"

Kısık sesle, "Sana ne?" diye fısıldadım. Beni duyacağından emindim. "İşlerim var."

"Tesisten yeni bir haber var mı?"

İkaz eden bir şekilde, "On Sekiz!" dedim. "Haber olursa bunu size iletirim. Beni rahat bırakın. Ve bir daha ben istemeden bana ulaşmayın. Tüm erişimlerinizi keserim yoksa."

"Sekiz'i kes o zaman," dedi kinayeli sesle. "O buldu seni. Ayakkabının içine çip yerleştirmiş."

Kulaklığıma dokunarak konuşmamızı sonlandırdım. Şakaklarımdaki ve boynumdaki damarların sinirden kabardığını hissediyordum. Bir istihbarat takımının lideri olmama rağmen özgür biri sayılmazdım. Takımdan birileri haddi olmamasına rağmen üzerime izleme

cihazı yerleştiriyordu. Bunun tek sebebi ise benim sürekli ortadan kaybolmamı ve onlardan hiçbirinin tesisle alakalarının olmamalarıydı. Takımın lideri olarak üstlerimizle sadece benim iletişimim vardı ve verilen görevleri takıma anlatmak, onları yönetmek benim işimdi.

Düşünmek, plan kurmak, çıkmaz sokaklardaki duvarları zekâmla yıkmak... Tüm işim neredeyse bundan ibaretti.

Aras kod adlı kişi tetikçimizdi. Onun tek görevi öldürmekti. Önüne geleni acımadan öldürebilecek kapasiteye sahip bir adamdı.

On Sekiz kod adlı tek kadın üyemiz her çeşit taşıt kullanmakta uzmandı. Uçak, helikopter, tekne, tren, araba, motosiklet... Hepsini tereddütsüz kullanır ve bizi uzaklaşmamız gereken alanlardan anında uzaklaştırırdı.

Sekiz kod adlı dostum Baran ise hackerdi. İstediğimiz bilgisayarlara, telefonlara sızmamıza yardımcı olur, güvenlik kameralarını kapatır ya da görüntüleri silerdi. Kilitli kapıları çeşitli kodlar yazarak açardı. Şu an ise kasa şifreleri üzerinde çalışıyordu.

Düşüncelerime son veren rotamızın değişmesi olmuştu. O yürüdüğümüz caddeden başka bir caddeye saptı, önce duraksadım, sonra takip etmeye devam ettim. Hayatına nasıl dâhil olacaktım? Düşünüyor ama hiçbir şekilde cevap bulamıyordum.

Elimi cebimden çıkarıp yıllardır taktığım kuş tüyü sembolü olan bilekliğe baktım, kaşlarım çatılmıştı.

Onunla aramda bir bağlantı yaratabilir miydim?

Eğer bir bağlantımız olsaydı rüyalarına girebilirdim. Böylece bana aşina olurdu ve karşısına çıktığımda bana direnmezdi.

Bunu defalarca denemiştim. Annemin, Nart'ın ve Baran'ın rüyalarına girebilmiştim. Bunu onun için de yapabilirdim.

Evinin olduğu siteye sağlam adımlar atarak girdim, güvenlik görevlileri onu coşkuyla selamlamış ve içeri geçmesine müsaade etmişti. Ben ise ellerim ceplerimde uzaktan bu görüntüyü izlemiştim.

Yakında büyük fırtınalar kopacaktı ve burada olmaması gerekiyordu.

Mezuniyet töreninde herkes anne ve babasına teşekkür ederken Mihrinaz Akşahin, diplomasını almış, sessizce yerine geçmişti.

İçim onun çektiği acıyla ağrıdı, boğazım düğümlenmiş, gözlerim dolmuştu. O hâlâ aynı kızdı. Yıllar sadece onun boyunu ve saçlarını uzatmıştı ama ruhu hâlâ kimsesiz küçük bir kızın ruhuydu.

Varlık içinde büyüyen yüreği yoksul bir kızdı. Saçlarına anne ve baba eli değmemişti. Ellerini bir anne ya da baba kavramamıştı. Büyük ihtimal tüm çocukluğunu kuzenlerine bakarak ve iç çekerek geçirmişti.

O hüzünlü ela gözleri, sadece yanında oturduğu yaşlı adama baktığında parlıyordu. Azim Akşahin... Mihrinaz Akşahin için en elzem kişi olmalıydı.

Turan Demirhan sahneye çıkıp, kuzeninin aksine kendinden emin bir edayla uzun bir konuşma yaptı. Babasına, annesine, Azim ve Kemal dedesine teşekkürlerini sunmuştu. Bu sahne bile öğrencileri iki parçaya ayırıyordu.

Teşekkür edenler ve teşekkür edecek kimsesi olmayanlar. Mihrinaz Akşahin ikinci gruba aitti.

Kulaklığıma telefonumun melodi sesi doldu, işaret parmağımla dokunup aramayı yanıtladım. "Zamir?" Bekir Bey'in sesini duyunca cevap verme gereği duymadım. "Ekimde yola çıkacak büyük ticaret gemisine sokacağız *kahve paketlerini*. Ömer şimdiden Turan'ın gözüne girmiş. Ekime kadar Mihrinaz'ın güvenini kazan ve zamanı geldiğinde onu al." Aramayı bir şey söylemeden yüzüne kapattım. Gözlerim onun üzerinde kilitlenmişti. Başını dedesinin omzuna yaslayarak sahnedeki kuzenini izliyordu. Mutsuzdu ama bunu belli etmemek için yanaklarını ısırıyordu.

Gözlerim Turan Demirhan'a kaydı, fark ettiğim benzerlik kanımı dondurmuştu. O, Bekir Bey'e çok benziyordu. Sapsarı saçları, uzun boyu, yüzünün hatları aynı dayısıydı. Annemin sözü aklıma geldi: *"Erkek çocuklar dayıya benzer."*

Fakat ben bu söze tezat olarak doğmuş, babamın bir kopyasıydım sanki. Babama benzemek benim lanetimdi ve ben bunu, o öldükten sonra anlamıştım.

Postacı verdiğim kutuyu notla beraber ona ulaştırmıştı. *"Bunu taktığına pişman olmayacaksın."* Bu notun dikkatini çekeceğini umuyordum ve öyle de olmuştu. Bilekliği takmış, kuzeniyle beraber dışarı çıkmıştı. Uzaktan dürbünle izlerken bilekliği taktığını görmüş ve zafer kazanmış bir edayla gülümsemiştim.

Fakat rüyalarına girmek çok da kolay olmamıştı. Daha önce aramızda tek bir diyaloğun bile geçmediğini göz önünde bulundurursak bunun olması kaçınılmazdı. Bu yüzden birkaç gece meditasyon yapmış ve bedenimi tamamen gevşetmiştim.

İnsan algısının en açık olduğu an uyuduğu anlardı. Uyuduğumuz anlarda beynimiz, alfa frekanslarını yaydığı ve bu süreçte tüm telkinleri kabul ettiği için sadece odaklanarak birinin rüyasına girmek mümkündü. Bu bir çeşit telepati sayılabilirdi. En önemli detay bağlantı olmasıydı ve onunla duygusal hiçbir bağımız olmadığından bilekliği çıkış noktası olarak görüyordum. Eğer bileklikle bağlı bir şeyler düşünüp uyursa rüyasına girmem ve onunla telepati kurmam kolay olurdu.

Zihin kontrolü, bilinçaltı, telepati, astral seyahat, lucid rüyalar üzerine okumuş ve eğitim görmüştüm. İstihbarat kariyerimde birçok insanı sadece konuşarak etkisiz hâle getirmem gereken anlar çoktu. Yumruklarımı kullanmak yerine bir insanın zihnine darbeler indirmeyi severdim. Onlarla oynamayı, onları delirtmeyi, zayıf noktalarını hedeflemeyi tercih ederdim genelde... Kaç insanın delirmesine sebep olmuştum, bilmiyordum ama hak ettiklerinden eminsem kimseye acımazdım. Asla öldürmezdim fakat ölmek için bana yalvarmalarını sağlardım.

Birkaç gün sonra ilk defa rüyasına girip bilinçaltına sızdım. Zihnini kontrol edip onu babamın can verdiği hastaneye götürdüm. Karanlık koridorda yürümüş ve beni, bekleme salonunda perişan hâlde bulmuştu.

Küçük adımlarla yanıma gelmişti. Bana attığı her adımda yüreğimin üzerinde yürüyormuş gibi hissediyordum.

O farkında değildi ama her adımında, ruhumda silinmesi mümkün olmayan izler bırakıyordu.

Ne yapacağını bilmez bir hâlde titreyen vücuduyla yanıma oturmuştu. Titriyordu. Korkuyor muydu benden? Oysa, ilk olduğu için bir rüya olması gerekiyordu. Bu rüyanın tekrarlanacağı taktirde korkacağını düşündüm.

Biraz sonra dizimin üzerinde duran elimi minik eliyle kavradı. Bütün hastane alevler içerisinde kalmış gibi hissettim.

Küçük kız, büyük adamın eline dokunduğunda onu yakmıştı ve bu yangından sağ çıkmayacağını iliklerine kadar hissettirmişti.

Elime dokundu, tüm hayatımı, var olmadığını düşündüğüm geleceğimi önüne sermek istedim. Bana adım atacağı taktirde ruhumu halı gibi ayaklarının altına sermeye, kalbimi yem misali önüne atmaya hazırdım.

Çünkü ilk defa birisi bana babamın acısını unuttturmak isteyerek dokundu ve bunu başardı.

Kardeşinin katiliydim ama bunu bilmeden elimi tutuyordu. Babası ve annesi için dedesinin kuyusunun kazılmasına yardım ediyordum ama bunu bilmeden elimi tutuyordu. Belki de tüm hayatını mahvedecek, tüm mal varlığını elinden alacaktım ama bunu bilmeden elimi tutuyordu.

Ben kardeşine bilmeden kıymıştım.

Ona bilerek mi kıyacaktım?

29 Kasım.

Ona kıydım.

Tüm geçmişiyle onu bıçakladım. Yaralı bir hâlde kuzenine teslim ettim ve gidişini izledim.

Baran, "Ulan, kız gitti!" diye bağırdı. Bana vurdu. Defalarca hem de. Yumruklarının yüzüme değdiğini hissediyor ama acının tam olarak orada olmadığını düşünüyordum. "Neden gönderdin? Defolup göreve gidecektin ama bekleyecekti o seni! Beklerdi lan beklerdi!" Gözümün tam altına bir yumruk daha indirdi, bir anlık karanlığa gömülür gibi olmuştum ama sonra tekrar aydınlığa kavuştum.

Büşra, sırtını kapıya yaslayarak, "Ona anlattıklarını neden önceden bize anlatmadın? Dedesiyle görüştüğünü söyleyebilirdin. Senin için endişeleniyorduk," demişti yüzündeki kırıklık eşliğinde. Haklıydı. Bugün bir kadını paramparça etmiş, hamile bir kadını da kırmıştım. Kendime inanamıyordum.

Baran, beni yatağa ittirip, "Ulan ben seni bundan sonra rahat bırakmam. Orana burana çip takarım. Görürsün sen!" diye hırladı.

"Bana katilmişim gibi baktı." Dudaklarımdan deminden beri çıkmayan bu cümle çıktığı an beni ezdi. İkisinin de donduğunu gördüm. Bunu beklemedikleri açıktı ama ben görmüştüm. Ela gözlerinin yandığını, söndüğünü ve en sonunda kül rengine dönüştüğünü bizzat izlemiştim.

O, beni kendi gözlerinde yakmıştı.

"Zamir," diyerek gelip ayaklarımın ucuna oturdu Büşra. "Şaşırdı sadece." Elimi tutarak sıktı, derin bir nefes alarak kendime gelmeye çalıştım ama nafileydi. Göğsüm sıkışmıştı ve bu nefes almama izin vermiyordu.

"Yine de kalırdı burada. Beklerdi seni!" diye bağırdı Baran. "Turan'ı aramaman lazımdı."

Büşra onun aksine sakin bir sesle, "Göreve gideceğin için mi her şeyi anlattın?" diye sordu. Başımı onayla salladım. "O zaman döndükten sonra gidersin yanına."

Pürüzlü sesle, "Ya dönmezsem? Sınır dışına gidiyorum ve oldukça riskli. Ölebilirim," dedim. Ölebilirim. Bu benim için çok basit bir sözcüktü çünkü İstihbarat'a ilk girdiğim gün, "Ölebilirsin," denilmişti. Umursamamıştım. Tuğgeneral babam bile askerleri için kendini feda ederken benim ne önemim vardı ki? Hem onun gibi savaşmıyordum ben düşmanla. Onların içine sızıyordum. Onların dillerinde konuşuyor, onlar gibi davranıyordum. Sonra bulduğum bilgileri, ifşaları ülkeme takdim ediyordum.

Babam gibi bir kahraman olmayacaktım.

Onun gibi şehit olmayacaktım belki de.

Sadece ölecektim. Günün birinde. Ölünecek en güzel şey için ölecektim. Türk bayrağı için.

"İstihbaratçı olduğunu anladı mı?"

Dudaklarımı ıslatarak, "Anlamasa bile kızını anlatacaktır," dedim. "Siz onunla asla iletişime geçmeyin ben gittikten sonra."

Baran öfkeyle, "Nedenmiş o?" diye sordu. Gözlerinde Mihrinaz'ı ne kadar çok sevdiğini gördüm ve sanırım o an onunla gurur duydum. Başlarda benim için tehdit olarak görürdü ama şimdi ona değer veriyordu. O incindiği için bana kızıyordu.

"Dönmem belki, Baran," dedim dan diye yüzüne. "Sizinle görüşürse, beni daha çok özler. Özlemesin."

"Annesi ve babası ne olacak? Mihrinaz'ı ya kaçırmak isterlerse?"

Büşra'nın elini sıkarak onun içini rahatlatmaya çalıştım. Korkuyordu. Kendisi ya da bebeği veya bizim için değil, Mihrinaz için korkuyordu. "Onları azmettirme suçundan içeri attırabilirim. Ömer'i azmettirdiklerine dair kanıtlarım var. İkisini de tehdit ettim. Bana bir şey olursa da başkalarının bunu yapabileceğini biliyorlar. Mihrinaz'a asla yaklaşamazlar."

Büşra tedirgin bakışlarını yüzümde gezdirip, "Ya dedesinin diğer düşmanları ne olacak?" diye sordu.

"Onlar çantadaki belleğin peşindeydi. Belleği de dedesi aldı, Mihrinaz hedef olmaktan çıktı. En büyük tehdit anne ve babasıydı. Onu da hallettim."

Baran, "İzin verseydin ben o belleğe bakıp kopyalamıştım çoktan!" diye sitem etti. Baran, çantada bir takip cihazı ve bellek olduğunu ilk günden söylemişti. Takip cihazının sinyalini almıştı ve Mihrinaz'ın üzerinden geldiğini belirtmişti. Önceleri takip cihazını sökmek istemiştim ama sonra onun dedesine ne kadar önem verdiğini görüp fikrimi değiştirmiştim. Dedesi serbest kalır kalmaz Mersin'e gelmişti ve onun karşısına çıkıp, her şeyi bir de Azim Akşahin'den dinlemiştim. Sonuç olarak anne ve babasına aylardır oynamış, en sonunda ise onları tehdit etmiştim. Çünkü Mihrinaz için en iyisi buy-

du. Ufuk'un ablası için, ilk kez kalbimin çarptığı küçük kız için en güvenlisi buydu.

"Bize ne?" diye sordum ona. "Her şeye karışmak zorunda değiliz. Mihrinaz'ı korudum. Koruduk ve korumaya devam edeceğiz uzaktan."

"Koruduk mu?" diye bağırdı Baran. Histerik bir şekilde güldü. "Ulan demin kızın hayatının içine ettin! Kimsesiz bir kıza anne, babasının ne kadar iğrenç olduğunu anlattın!" Tekerlekli koltuğa bir tekme savurdu. "Kardeşini bilmeden öldürdüğünü bile söyledin! Bir gecede her şeyini aldın elinden! Kendini bile kopardın ondan! Olmaz olsun senin görevin! Hayatını mahvettin onun! Mutlu musun? Sana inanmıştı, sana güvenmişti, belki de seni sevmişti!"

Beni gerçekten sevmiş miydi?

Kalbim bu düşünceyle kasıldı, Büşra'nın elimi bıraktığını hisseder gibi oldum. Benim elimi bırakıp ayağa kalkmış ve Baran'ın yanına gitmişti.

Onlar odadan çıktığında elimi göğsüme götürerek nefes almaya çalıştım ama nafileydi. Göğsüm sanki bir el tarafından sıkılıyormuş gibiydi.

Gözüme pijamasının üstü takıldı, elimi uzatarak aldım. Dün uyurken bunu giymişti... Daha dün bu yatakta uyumuştu. Turkuaz pijama üstünü burnuma getirdim, içime dolan kokuyla göğsüm genişledi.

Onun gibi kokuyordu.

Nefes almam kolaylaştı, göğsüm genişledi, ayağa kalkıp pencereyi açtım ve dışarıya baktım. Gecenin saltanatı birazdan bitecek ve güneş doğacaktı.

Bir gün... Böyle bir geceden sonra doğan güneş bizim için aydınlatır mıydı hayatlarımızı?

XXI

Acıya Mesken Ruh

"Ateşsiz bir acıdır ruhuma çöreklenen.
Sanırım adını 'yokluğun' koyacağım."

Üç ay sonra...

Uzaklarda bir yerde,
Sesimi yanında duyacak mısın?
Benden çok uzaklarda,
Yine benim kalacak mısın?
Yoksa bir rüya olup son bulacak?
Uykum yarım mı kalacak?
Yalnızlığa alışılır derler,
Bu seferki çok zor olacak. [7]

Kulaklığımı sertçe çekip çıkardım. Bir şafak daha söktü. Üç aydır her gün şafak söküyor, güneş utanmadan doğup parlak ışığını saçmaya devam ediyordu. Fakat onun ışığı dahi benim mecruh ruhumu aydınlatamıyordu. Geceyi her defasında acımadan öldüren güneş, umut vaat ediyormuş gibiydi sanki. Fakat ben bir katilin vaat ettiği umuda inanmayacak kadar her şeye kırgındım.

[7] Bora Cengiz'in 2014 yılında seslendirdiği "Gidiyorsun" şarkısı.

Esen soğuk rüzgâr küflenmiş ve tozların katman oluşturduğu ruhuma hafifçe üfledi ama bu içimi temizlemek için nafile bir çabaydı. Gerçekler bir kambur gibi belimi bükerken anılar zihnimi istila etmekten hiçbir zaman çekinmiyordu. Fakat bu savaştan bir kurtulma yolu bulmuştum. Unutmak. Unutmak için ise içmek.

Bir Kore markası olan Soju'yu bardağa doldurup fondip yaparken ciğerlerime dolan Akdeniz havasına karşılık gözlerimi yumdum ve bardağı sertçe ahşap masaya çarptım. Şekerli tadı boğazımdan aktı, gözlerimi açtım ve elimi yeşil şişeye tekrar uzattım.

Bir el şişeyi benden önce kavradı, başımı kaldırarak ona ölümcül bir bakış attım. Beni umursamadan kanepede yanıma oturdu ve üzerime battaniye örttü. "Mideni daha geçen hafta yıkadılar."

Başımı ağır ağır Turan'a çevirdim. Şişeyi kafasına dikti. "Sabaha kadar unutturuyor olanları. Sonra aynı şekilde devam ediyoruz. Mecburuz çünkü."

"Mecburuz," diye fısıldadım acıyla. "Her şeye sahibiz ama hiçbir şeyimiz yok." Gözlerimi kıstım. "Çok boktan değil mi?"

Turan, şişeyi masaya bırakarak, "Ağzının bozulmadığı kalmıştı," diye homurdandı. "O da oldu."

Alayla gülümsedim. "Hiç olmadık şeyler olmadı mı sence de?" Aylar önce her şey monotondu ve basitti. En azından alıştığım bir hayattı ama sonra neler olmuştu? Kendimi bir ton para ve silahla kaçarken buldum. Kapıma silahlı adam dayandı, Hatay otogarında çaresizce etrafıma bakınırken arkamdan o seslenmişti ve ben, belki de o an, onun tarafından öldürülmüştüm aslında. O beni değil, benim cesedimi götürmüştü kendisiyle Mersin'e.

Kafasını salladı. "Yıllar sonra öğrendiklerimiz üzerimize yıkıldı."

"Ben öğrendiklerimin altında kaldım. Bu enkazı üzerimden kimse çekip alamadı."

Turan başını yukarı doğru kaldırdı, gözlerimi ondan aldım ve gökyüzüne baktım. "Sen güçlüsün. Belki kendi tırnaklarınla kurtarırsın kendini."

Bir avuç dolusu acım, kırıntı kadar bile olmayan mutluluğum vardı. Acı ruhumu kurşuna dizerken delik deşik olan içimden oluk oluk kan akıyor ve ben, o kanda boğuluyordum.

Boğuluyordum.

Her gün daha çok dibe batıyordum.

O karanlık kuyunun içinden çıkmak için bana uzatılan halatı tutmuştum, ancak sonrasında boşluğa düşmüştüm. Çünkü bana yardım elini uzatan o kişi bizzat kesmişti halatı.

Anıların gezindiği zihnim dudaklarımın açılmasına neden oldu, bağımsız bir şekilde, "Bir kardeşim varmış," diye konuştum. "Sonra yok olmuş."

Turan, elimden aldığı şişeyi uzattı, iki yudum aldığım Soju'yu tekrar ona uzattım. "Ben hep yalnız bir çocuktum." Gözlerim dolmaya başladı, başımı geriye doğru yasladım iyice. "Siz vardınız ama kardeşim yoktu. Dedem vardı ama anne ve babam yoktu. Sen gidip Leyla'ya sarılırdın. Ben izlerdim. Anıl, Aysar'a sarılırdı. Ben yine izlerdim."

Turan, kısık bir sesle itiraz ederek, "Hep bir kuzenden daha öte oldun benim için," dedi. "Bütün geçmişimde senin küçük ayak izlerin var."

"Bulutlar çok hüzünlü görünüyor," dedim konudan saparak. Bulutlar tuhaf bir rengi sırtlanmıştı ve oldukça dramatik görünüyordu.

Turan içkiden bir yudum alıp, tok bir sesle, "Bulutlar da sana ağlayacak birazdan," dedi.

"Acaba o nasıldır şimdi?" İçtiğim zaman sürekli konudan konuya atlar ve çok konuşurdum. Asla aynı konuda birkaç dakikadan fazla duramazdım.

Omuzlarını hafifçe silkti. "Bir görevde olduğu için takip edemiyorum. Kesin olan tek şey Türkiye'de olmadığı."

Yutkundum. "Asker olduğunu sanmıştım ama istihbaratçı çıktı." Bakışlarımı ona dokundurdum, dikkatlice beni izlediğini fark etmiştim. "Gizlilik yemini ettiğini söylemişti Büşra."

Turan temkinli sesle, "Böyle insanların hayatı uçurum kenarında geçer," dedi. "Her an yakalanabilir, işkence görebilir ya da öldürülebilirler. Ardında kalanlar ise acıya mahkûm olur." Göğsündeki yanık izlerini anımsadım birden içim titremişti. O izler herhangi bir işkencenin eseri olmalıydı muhakkak.

Şişeden sırayla içip sabahı sarhoş olarak karşıladığımızda bahçe kanepesinde uyuyup kalmıştık. Şubat ayıydı ve üzerimizde kalın montlar, dizlerimizde battaniye, önümüzde Akdeniz vardı. Başım Turan'ın geniş omzundaydı. Turan'ın ise başı benim başıma yaslıydı. Rüzgâr yüzümüzü yalıyor, bizi üşütmeye çalışıyordu ama buna rağmen battaniye sıcağı ile sarmalandığımı hissedebiliyordum.

Bizi uyandıran kişi Cihan'dı. Defalarca telaffuz ettiği ismim zorlukla gözlerimi açmama neden oldu. Yüzü önce bulanıktı ancak netleşen ifadesini fark ettim, endişeli olduğunu anlamıştım. "Kalkın! Azim amca inecek birazdan aşağı." Turan irkilerek uyanırken ben hâlâ çakırkeyiftim. Turan, aceleyle ayaklanıp beni kolumdan tutarak kaldırdı ve kendisine yasladı.

"Önden git sen." Cihan, anında onun talimatına uydu. Turan, tüm ağırlığımı üzerine salmama müsaade etti ve ilerlemeye başladık. Dağınık verandayı ardımızda bırakırken salona girmiş ve merdivenlere yönelmiştik.

Cihan duraksadı. "Yengeniz geliyor."

Turan, beni merdivenlerin altına saklayıp kendisi duvara yaslanarak sanki Cihan'la sohbet ediyormuş gibi rahatça durdu. Merdivenlerden gelen topuk sesi kulağımı tırmaladı.

Aynur yenge, merdivenlerin sonunda durup, "Günaydın," dedi. Turan ve Cihan, ona aynı şekilde cevap vermişti. "Cihan? Sen burada mı kaldın? Misafir odalarını açardık sana."

Cihan anında, "Hayır," dedi. "Kahvaltıya geldim."

Aynur yenge, "Harika," diye şakıdı. "Ben sana servis açtırayım."

"Teşekkür ederim."

Turan huysuzlukla, "Yenge, seni mutfağa alabilir miyiz artık?" diye sordu, yengem cevap vermedi ama yüzünü az çok tahmin ediyordum sanırım. Topuklarını sertçe yere çarparak mutfağa doğru ilerledi. Turan beni kolumdan yakalayıp kendine doğru çekti, gülmemek için kendimi zor tutuyordum.

Cihan önden giderken, "Neden kadına kötü davranıyorsun?" diye sordu Turan'a. "Oğlum o senin yengen, yengen."

Cihan'ın esprisine kahkaha attım, Turan, ağzımı kapattı ve beni neredeyse sürükleyerek odama götürdü. Cihan kapımı, ardından yatağımı açmıştı. Turan ise eğilip ayakkabı, çoraplarımı, montumu çıkarmıştı ve dikkatlice beni yatağıma yatırmıştı.

"Siz ikiniz de geri zekâlısınız," diye azarladı bizi Cihan. "Bu soğukta verandada uyumak da ne demek?"

Turan sinirle, "Abartma," dedi. "İki saat kaldık altı üstü."

Cihan geri adım atmadı. "Abartmıyorum. İçmesine engel bile olamıyorsun. Daha yeni hastanelik oldu."

Dişlerinin arasından, "Beni delirtme," dedi. "İçmediği zaman da hastanelik olacak zaten. Dayanamıyor. Görmüyor musun?"

Kıkırdadım. "Tavanım çok güzel." Her ikisinin şaşkınca bana baktığını hissedebiliyordum. "Ama çok boş. Tavanıma yıldız yapıştıralım mı Turan?"

Tek dizini yere atarken eğilip saçlarımı geriye doğru itti. "Aldırıyorum hemen."

Yine kıkırdadım. "Her istediğim anında oluyor." Elimi saçlarımdan geçirdim özensiz bir şekilde. "Ama tek istediğim olmuyor." Turan yatıştırıcı bir edayla saçlarımı okşarken, onun dokunuşlarından mahrum kaldığım gerçeği üzerime doğru gelip beni sıkıştırdı. Saçlarımı bundan sonra kendisinin okşayacağını söylemişti. Yalancı. Yalancının tekiydi o.

Cihan, "Dedeni nasıl oyalayacağız?" diye sordu. Turan, elini saçlarımdan çekmeden başını ona doğru çevirdi.

"Babanı ara. Dedemi şu yeni proje için acele çağırmasını iste."

Cihan tükürürcesine, "Geri zekâlı!" dedi. "O zaman senin de gitmen gerekir, benim de. Mihrinaz'ın başında kim bekleyecek?"

Turan, birkaç saniye düşünürken, "Ben dedemle giderim. Sen başka işin olduğunu söyleyip burada kalırsın. Öğlene kadar ayılmasını sağla," dedi.

Yine güldüm. "Tavanım gibi ben de çok güzelim ama onun gibi çok boşum."

Turan yüzünü buruşturdu. "Boş yapma Mihrinaz."

Cihan yatağın ucuna oturdu. "Boş yap, Bal. Ben seni dinlerim," dedi hayran hayran bana bakarken.

Turan anında ona tekme attı. "Benim yanımda kuzenime yürüme demedim mi sana?"

Cihan doğrudan bana bakarken, "Dedin," diye mırıldandı vurdumduymaz bir şekilde. "O zaman sen dışarı çık, Turan."

Ona bakarak güldüm. "Umutsuz vakasın, Cihan."

Bana göz kırptı. "Biliyorum." İfadesi kırıktı.

Turan kafama vurdu, başıma giren sancıyla yüzümü buruşturdum. "Uslu uslu uzan. Kahve getirecek sana. İç ve ayıl sadece!"

Sesimi kalınlaştırarak, "İç ve ayıl sadece!" deyip onu taklit ettim, Cihan ile sesli bir şekilde gülmüştük. Turan ise her ikimize ölümcül bakışlar atarak ayağa kalkmış ve Cihan'a babasını aramasını belirtmişti. Sonrası ise zihnimde bulanıktı. Cihan'ın telefonla pencere önüne geçip konuştuğunu görmüştüm ama ağırlaşan göz kapaklarım bağımsız bir şekilde yumulmuştu.

Rüya görmediğim için artık geceleri uyumayı tercih etmiyordum. Neredeyse her gece daha önce tatmadığım içkileri şişenin dibini görene kadar tüketirdim. Turan, beni birkaç saat kendi başıma bırakır, sonrasında sapıttığımı fark ettiğinde mutlaka engellemek için yanımda belirirdi. Sabah olduğunda ise beni bu şekilde toparlamaya çalışırlardı.

Toparlanır mıydım?

Kısmen.

Döndüğümde benden ilk istedikleri şey bir basın açıklamasıydı. Dedemin tutuklanması ve benim aylarca Viyana'da olduğuma dair

küçük bir açıklama yapmak zorunda kalmıştım. Bu hâlime rağmen kameraların karşısına geçmiştik Turan'la. En kötüsü ise gülümsemiştik, hiçbir şey olmamış gibi. Akşahin olmak, omuzlarıma yüklenen ağırlığı ile ezmiş ama yıkamamıştı. Tüm gözler üzerimdeyken, flaşlar patlıyorken ve her taraftan farklı sorular üzerime yağarken temkinli bir şekilde kuzenimle gülümsemiştik.

Beni izlemişti. Bundan emindim. Belki kendisi görmemişti ama Baran ya da Büşra mutlaka görüp ona izletmişti.

Gülümsediğim zaman ne hissettiğini merak ediyordum.

Başıma giren ağrı dedemle karşı karşıya geldiğim anı hatırlattı, yastığıma sarılarak yatakta döndüm. Tüm öğrendiklerimi daha geldiğim gün önüne attım, dedem sessizce elindeki kalemi oynatmaya devam etmiş ve hiçbir ifade barındırmayan ela gözlerini gözlerime dikmişti. Suskunluk onun kabullenişiydi. Biliyordum bunu.

Fakat en son detayla dedem de yıkılmıştı.

Varlığından haberi dahi olmayan kardeşimin öldüğünü duyduğunda bunun gerçeklik payını araştırmış ve doğru olduğunu öğrenmişti. Ufuk Akşahin... Akşahin soyadını küçük bedeninde taşıyamayan ve geçmişin günahlarının bedelini ödeyen kardeşimin adıydı. Benim aksime anne ve babamın nüfusunda olması, annemin hamile şekilde beni terk ettiği gerçeği bile canımı yakmıyordu. Canımı yakan tek şey onunla hiç tanışamamış olmaktı.

Eğer Zamir, o salıncağı hızlı itmeseydi ben bir abla olabilirdim.

Bir kazaydı. Sadece bir kaza.

Eğer, belki, keşke... Bu üç kelime tüm içimi talan ederken uyumaya çalıştım. Uyuyacağım sırada ise ne zaman dışarı çıktığını bilmediğim Cihan odaya girdi. Elindeki kahvenin kokusunu görmeden hissedebilmiştim.

Yavaşça gözlerimi açtım ve başımda dikilen Cihan'a baktım. Bana tebessüm etti. Ona karşılık vermeden yerimde doğruldum ve elindeki kahveyi aldım. Parmaklarım kupayı kavrarken Cihan, şefkatli bir tonla, "Dikkat et," dedi.

Gözlerim devrilirken, kupayı burnuma doğru yaklaştırdım ve kahvenin ağır kokusunu içime çektim. Birkaç yudum aldıktan sonra başımı kaldırarak Cihan'a dokundurdum bakışlarımı. "Baban aradı mı dedemi?"

"Evet." Eliyle ensesini kaşıdı. "Turan'la demin çıktılar. Sinan amca aşağıya kahvaltıya çağırdı ama çalışmamız gerektiğini söyledim."

Keyifsiz bir şekilde güldüm. "Çalışmak mı? Elime kalem alacak takatim yok."

Gözlerini kıstı. "Doğru. Sana bir şişe içki gerekli sadece."

Kahvemden büyük bir yudum aldım. "Bana karışma." Sesim içimi ısıtan kahveye inat tenimi üşütmüştü.

Cihan donuk bir sesle, "Sana karışıyor olsaydım alkol almana izin vermezdim," dedi. Dudaklarım kıvrıldı.

"Geçen beni hastaneye neden götürdün? Bıraksaydın keşke kendi hâlime."

Çenesini sıkarak, "Saçmalama," dedi. "Böyle giderse alkolik olacaksın. Sen yılda birkaç kez bile içmeyen biriydin. Bünyen kaldırmıyor. Görmüyor musun?"

Umursamaz edayla, "Kusmadım bugün," dedim. "Kusacak kadar içmedim. Bir şişeyi bile bitirmedim."

Cihan baygın gözlerle beni süzdü. "Dedenin kulağına giderse evde sudan başka içecek bulundurmaz." Haklıydı. Eğer dedem öğrenirse evde tek damla alkol bulunmasına izin vermez, üzerime sayamayacağım kadar göz diker ve beni izlerdi.

"Seni öldürürüm."

Bana dik dik baktı. "Öldürüyorsun zaten."

Kahvemi bitirene kadar Cihan beni izlemiş, ben ise üzerimdeki gözlerini umursamadan kupayı ona uzatmıştım. Yorganı başıma çekerek uyumak istedim, bunu engellemişti.

"Elini yüzünü yıka. Aşağı inip bir görünelim."

Gözlerimi ovarak, "Hiç hâlim yok," dedim bezgince. "Sen in."

"Mihrinaz," diye diretti. "Haydi, banyoya geç."

Atabileceğim en sert bakışı attım ona. Ayaklarımı yataktan zemine doğru uzattım ve yatağımın kenarındaki beyaz pelüş terliklerimi giyip banyoya girdim. Gözlerim aynaya değerken bir an için kendimi tanıyamamıştım. Saçlarım darmadağınıktı ama kesinlikle gür değildi. Oldukça kirli görünen saçlarımı aslında daha dün yıkamıştım ama buna rağmen görüntüsü hiç de hoş değildi. Gözlerim akıyordu âdeta. Ela harelerimin çevresi kırmızıydı. Bunun haricinde çillerim çok az belirmiş, yanaklarım ise kırmızı rengini benimsemişti.

Gözlerimi açık tutmaya çalışarak suyu açtım ve avucuma doldurduğum soğuk suyu yüzüme çarpmaya başladım. Birkaç defa bunu tekrarladıktan sonra gözlerimi özenle yıkadım ve dişlerimi fırçaladım. Ağzımdaki içkinin ve kahvenin karışık tadı gitti, saçlarımı arkadan toplamış ve aynada son görüntüme bakmıştım.

Dakikalar öncesindeki görüntümden oldukça farklıydım ama hâlâ solgundum. Sırf bu yüzden çekmeceyi açarak içinden belli belirsiz renkte olan bir ruj aldım ve dudaklarıma sürdüm. Birkaç makyaj malzemesi gözüme ilişse de onlarla uğraşmaya tahammülüm olmadığı için banyodan çıkıp odaya döndüm. Cihan yatağımı topluyordu.

"Bırak."

Cihan başını iki yana salladı. "Gece Turan dağıttı yerini. Sabah Asiye abla topladı. Yeniden odaya gelirse bir şeyleri çakabilir."

"Anladım."

Başını kaldırarak bana baktı, gelişigüzel bir şekilde, "Ruj sürmüşsün," dedi. "Göz altların çökmüş ama." Hiçbir şey söylememe izin vermeden banyoya yöneldi, kaşlarımı çatarak onu bekledim. Geri döndü, elinde birkaç ürün vardı. "Yatağa otur."

"Saçmalama Allah aşkına."

Kolumdan tutup beni yatağa çekti, tahammül seviyemi aşmasına ramak kalmıştı. Yine de sesimi çıkarmamıştım. Çünkü o, üç aydır sadece benim için uğraşıyordu. Sessizliğimi kullanarak fırçayı pudraya getirdi ve göz altıma yavaşça yaymaya başladı. Ardından yüzümün

çevresindeki renk farkı olan noktaları buldu ve oralara da birkaç dokunuş yaptıktan sonra geri çekildi. "Şimdi oldu."

Alayla, "Evde makyaj videoları mı izliyorsun sen?" diye sordum.

"Tabii ki hayır!" diye inkâr etti beni. Tek kaşımı havalandırdım meydan okuyarak. Omuzları aşağı inerken, "Birkaç kez izlemiş olabilirim. Ama sadece birkaç kez," diye itiraf etti.

Başımı onaylamaz bir şekilde iki yana salladım, Cihan, yatağa dağıttığı ürünleri hızlıca topladı ve komodinin çekmecesine attı. Ayağa kalktım, son kez yatağı düzelttim ve odamın kapısını açarak kendimi geniş koridora attım. Cihan sağ tarafıma geçerken aynı hizada merdivenlere doğru giden yolda ilerlemeye başladık.

"Mezuniyet gününü hatırlıyor musun?"

Mezuniyet fotoğraflarının asılı olduğu yerde durmuştu, ben de durdum. İlk çerçevede ben ve Turan, ikincide ise ben, Turan, Cihan vardık. Sonraki fotoğrafta ise Fatih ve Hazal da bizimleydi. Diğerleri ise dedemle ve halamla çekilmişti.

"Burnumdan getirdiğin gün mü?"

Cihan o gün, benimle fotoğraf çektirmek isteyen bir çocuğu üniversitenin tuvaletine sıkıştırıp dövmüş ve o fotoğrafı sildirmişti. Tüm üniversite yıllarımı bu şekilde kıskançlıkları ile burnumdan getirmişti. Tek bir erkeğin dahi bana yakınlaşmasına izin vermezdi. Hoş, verse bile dedeme olan saygımdan bunu ben yapmazdım.

Cihan aynı zamanda sevgili olduğumuzu uydurmuş, dedeme açıklama yapmak zorunda bırakmıştı. Dedem her ne kadar Cihan'ın babasını sevse de beni azarlamıştı ve küsmüştü. Fakat sonra bunun doğruluk payı olmadığını Turan'la ona ispat etmiştik.

"Birinin sana zarar verebileceği düşüncesi her zaman beni deli etmiştir."

"Kıskançlık değil bu." Ona döndüm. "Delilik."

Gülümsedi. "Aşk bir delilik değil midir zaten?"

Haklıydı. Aşk tam bir delilikti. "Acıktım. İnelim mi aşağı?"

Başıyla önden gitmemi işaret etti, ilerledim ve merdivenlerden inmeye başladım. Aşağıya indiğimde herkesin kahvaltı sofrasında oturup kahve içtiğini fark ettim.

Rana teyze beni gördü, gülümseyerek yanıma geldi. "Sizin kahvaltınız mutfakta. Gelin."

"Günaydın herkese," dedim.

Amcam ve kuzenim Anıl, "Günaydın," derken, yengem ve Aysar başını sallamıştı. Onları umursamadan Cihan'la birlikte mutfağa girdik ve kurulu olan masaya oturduk.

Cihan bana portakal suyu uzattı, "Teşekkür ederim," diyerek büyük cam bardağı aldım ve içmeye başladım.

Asiye abla, "Başka bir şey lazım mı, Küçük Hanımefendi?" diyerek bana küçüklüğümden bu yana edilen hitabı tekrarladığında ona göz kırptım.

"Her şey var. Ellerinize sağlık."

Cihan neredeyse nefes almadan yemeye başladı, benim de ondan pek kalır yanım yoktu. Kızarmış ekmekleri, domates ve salatalığı neredeyse bitirirken geriye kalan son peynir dilimini bana uzatmışın. Bu hareketine karşılık peyniri tabağıma aldım ve ona tebessüm ettim. Fakat tebessümüm masadaki çilek reçelini görene kadar sürmüştü. Aklıma anında Baran geldi, dudaklarım düz bir çizgi hâlinde gerildi. Baran'ı özleyeceğimi düşünmezdim ama sanırım masada duran reçel ona olan özlemimi çıkarmıştı. Zamir'den gizli gittiğim gün bana en sevdiği reçellerden hediye etmişti. Baran o zamanlar bile beni ve Zamir'i koruyordu aslında. Ona âşık olmamamı söylemişti. Ben ise onu dinlememiştim.

"Kemal amca uzun zamandır yok," diye mırıldandı. Gözlerimi reçel kavanozundan çekerek ona çevirdim. "Hâlâ Kıbrıs'ta mı?"

Lokmamı yutarken, "Evet," dedim. "Oradaki marinalara takmış kafayı." Turan'ın dedesi ve halamın kayınpederi olan Kemal Demirhan, uzun zamandır almak istediği marinalar için Kıbrıs'taydı. Öyle ki üç aydır burada olmama rağmen hâlâ dönmemişti. Dedeme sor-

duğumda iş için gittiğini belirtmiş, kendisi ise yatırım yapmaktan çekinmişti. İskenderun'daki marinalar ile gemilerin ona yettiğini söylüyordu ve riskli bir yatırımın bu yaştan sonra doğru olmadığını bildirmişti. Başka bir tuhaf olan şey, Turan'ın üç aydır oraya gitmemesiydi. Dedesi Kemal amca, Turan olmadan neredeyse adım atmazdı. Tek erkek torunu olduğu için her an yanında Turan'ı isterdi ama bu defa farklıydı durum.

Yemeklerimizi yedikten sonra Cihan bana çekmeceden aldığı ilaçlarını uzattı. Turan, ben geldikten birkaç gün sonra bu ilaçları getirmiş ve kullanmamı belirtmişti. Beyaz renkteki yuvarlak hapları suyla beraber yuttum, Cihan kalanını çekmeceye geri attı.

"Turan gelene kadar Fatih ve Hazal'la buluşalım mı?"

Boş boş ona baktım. "Fark etmez."

Kolumdan tutarak beni yavaşça oturduğum yerden kaldırdı. "Üzerini değiştir o zaman."

Ayağa kalktım, karnımın şişliği gözüme battı. "Ben kilo mu aldım?"

Cihan şaşkınca bana baktı. "Yo?"

"Karnım şişmiş."

Gülerek, "Şimdi yemek yedik, Mihrinaz," dedi. "Benimki de şişti. Patlayacağım birazdan."

Bakışlarını benden kaçırarak mutfaktan çıktı, peşinden gittim. "İlaçlardan dolayı olabilir mi?"

"Belki de alkol yüzündendir?"

"Olabilir," diyerek merdiven basamaklarını çıktım, o da arkamdaydı. Birlikte odama girdik. Cihan, sandalyeye bıraktığı montunu aldı ve beklediğini belli eden bir bakış attıktan sonra dışarı çıktı.

Gözlerimi yumarak yatağa çöktüm, zihnimdeki bulanıklık her saniye başı artıyor ve bende itinayla kusma isteği yaratıyordu. Zihnimdekileri kusmak, onlardan kurtulmak istiyordum ama bu mümkün değildi. Zaten sırf bu yüzden içiyordum. İçtikten bir müddet sonra

rahatça kusabiliyordum. Ama midemdekiler dökülüyordu sadece. İçimdekiler ise iliklerime yapışarak çıkmıyordu dışarıya.

Her daim var olan bir düğüm boğazımı kemirirken kalbime saplanan o iğne yeniden canımı acıttı. Sabahlar ve gündüzler canımı acıtıyordu. Bana çektiği o bıçak, her defasında tüm hislerimi cani bir şekilde katlediyordu.

Üç ayda yaralarım defalarca kanamış ama her seferinde kabuk atmayı başarabilmişti. Anımsamak onları kanatmaktı ve ben bunu sık sık yapıyordum. Sonra bir şekilde düştüğüm yerden kalkıyor, o yaraları sarmadan iyileştiriyordum. Belki de iyileştiriliyordum. Turan ve Cihan, her zaman yanımdaydı çünkü.

Yataktan kalkıp aynada kendime baktım, üzerimde dün gece giydiğim siyah kotum ve beyaz bol kazağım vardı. Üzerimi değiştirmeye karar vererek dolaptan kısa montumu giydim ve beyaz atkı, şapkamı taktım. Gözlerim Hazal'ın doğum günümde bana aldığı beyaz botlara ilişti, eğilerek onları aldım ve ayağıma geçirdim. Kendime aynada son kez battıktan sonra odamdan çıkıp seri bir şekilde aşağıda bekleyen Cihan'ın yanına gittim.

Cihan beni gördü, kapıyı açmıştı çıkmam için ama bir ses durakşamama sebep oldu. "Abla nereye?"

Anıl'ın sesinin geldiği tarafa dönerek, "Dışarı çıkıyoruz," dedim. "Turan da gelecek. İstediğin bir şey var mı?"

Başını salladı hızlıca. "Starbucks'tan her zamanki kahveden alır mısın?"

"Tamamdır."

Vedalaşıp kendimi devasa ön bahçemize attım, adını bilmediğim bir koruma, "Küçük Hanımefendi, sizi götürmemizi ister misiniz?" diye sordu.

Cihan anında müdahale ederek, "Turan'ın haberi var," dedi. "Onunla buluşacağız."

Koruma kulaklığına basarak, "Patron," dedi. "Küçük Hanımefendi, Turan Bey'le buluşmak için dışarı çıkıyor, Cihan Bey'le birlikte."

Ertan Bey'i dinleyen korıma başını salladı ve bize döndü. "İyi yolculuklar."

Kaşlarımı çatarak ağzımı açacağım sırada Cihan, koluma girerek beni arabasına doğru götürmeye başladı. "Neden çekiştiriyorsun ya?"

"Kavga edecektin çünkü."

"Ertan Bey'e neden rapor vermek zorunda?"

"Çünkü Ertan Bey onun patronu."

"Ama benim patronum değil," dedim. Cihan'ın Porsche'sine bindim. Turan'ın arabasıyla aynı model olan araba onunkinin aksine simsiyahtı. Arabaya binip kemerimi bağlarken Cihan da sürücü koltuğuna geçmişti.

"Deden seni anne ve babandan korumaya çalışıyor." Arabayı çalıştırarak bahçeden çıkarken başımı cama çevirdim.

"Anne ve babam olacak insanlar, bana sadece Zamir sayesinde ulaşabilir." Gözlerimi yumdum birkaç saniyelik. "O da mümkün değil artık."

Cihan gaza kökledi. "Göreve gittiğini söyledi Turan." Başımı aşağı yukarı salladım. Bu kadar sürede hiçbir şekilde benimle iletişime geçmemişti. Evet, bana her şeyi itiraf ettiği gün tüm ipleri koparmıştı belki ama yine de benim tanıdığım Zamir, benden asla vazgeçmezdi. Benim tanıdığım Zamir... Öyle bir Zamir var mıydı ki? Aylarca yaptığı işi, maksadını dahi bilmediğim bir adamdı o. Önce kardeşimi kaza sonucu öldürdüğü için anne ve babama yardım edip beni kaçıran, ardından dedemin tarafına geçen ama ne olursa olsun beni koruyan Zamir Hancıoğlu...

Gelen arama sesi beni düşüncelerin deryasından çekip çıkarırken Cihan, aramayı benim duyacağım şekilde yanıtladı. "Alo?"

Turan'ın sesi arabaya doldu, dikkatlice onu dinledim. "Yolda mısınız?"

Cihan'ın gözünün yolda olduğunu fark ettim, "Evet," dedim. "Sen neredesin?"

"Holdingdeyim," dedi iç çekerek. "İşim biraz uzayacak. Siz takılın."

"Ama neden?"

"Dedem çıkıp gitti," diye sitem etti. "Caner amcayla beraber birkaç görüşmemiz var."

Cihan kıkırdadı. "Babama selam söyle."

Uzaktan bir ses, "Hayırsız evlat!" diye bağırdı. "Sen gez ama baban çalışsın bu yaşta."

Cihan kahkaha atarken ben de sesli bir şekilde güldüm. "Yalnız gezmiyor Caner amca," dedim telefona doğru. "Ben de yanındayım."

Caner amca bu sefer daha yakından, "Zaten sen olmasan ben o hergeleyi odama kilitleyip sabahtan akşama ir gibi çalıştırırdım. Sana dua etsin," dediğinde tekrar gülmüştüm.

Cihan, telefonu aceleyle kapatıp bana döndü birkaç saniyelik. "Komik mi?"

"Evet!"

Göz devirirken, "Bir dakika gülme," diyerek arabayı kırmızı ışıkta durdurdu. "Yan arabalardan biri bakarsa ne olacağını biliyorsun."

Evet, biliyordum maalesef. Aşağı inip adamı pataklayabilirdi. "Sen bir manyaksın."

Eliyle direksiyonda ritim tutarken bana bakarak, "Söz konusu sensen ben böyle birine dönüşüyorum," dedi omuz silkerek.

Yutkunarak, "Peki ya o gün neden delirmedin?" diye sordum. "Zamir beni aldığı gün."

Cihan yeşil ışığı beklemeden gaza kökledi, öne doğru savrulmuştum ama emniyet kemeri sayesinde hiçbir yere çarpmadan geriye yaslanabildim. "Sen onun elinden tuttun," dedi dişlerinin arasından. "Ben onunla orada dövüşseydim seni üzerdim. Bu zamana kadar çok adam dövdüm ama senin umurunda olmadı. Fakat o umursadığın biriydi."

Gözlerim şaşkınlıkla irileşirken, "Yani benim için mi hiçbir şey yapmadın?" diye sordum.

"Sana zarar vermeyeceğini, dedenle anlaştığını biliyordum," Kaşlarım çatılırken devam etti: "Turan'dan daha önce haberim oldu. De-

deni onunla buluşurken takip etmiştim. O zaman öğrendim ve senin onunla gitmene engel olmadım."

Ela harelerimin küçüldüğünü hissedebiliyordum. "Neden bana söylemedin?"

"Pek bir şey bilmiyordum inan ki." Gözlerini gözlerime dokundurarak bunu kanıtlamak istedi. "Sana Turan'ın zarar vermeyeceğini defalarca belirttim zaten."

"Peki, onları ne zaman öğrendin? Ve kardeşimi?"

Ensesini kaşıdıktan sonra sağ eliyle direksiyonu sıktı. "Turan'a anlattın. O da bana."

Başımı cama çevirerek konuşmamızı sonlandırırken İskenderun'un aşina olduğum yolları içimi bir an olsun ferahlatmıştı. Zamanın içinde kaybolan anılarım bu yollara döküldüğünde acı bir tebessüm dudaklarıma misafir olmuştu. Her gün bu yolla okuduğum koleje, sonrasında ise üniversiteye giderdim. Bir kere bile yalnız başıma bu yolları kat ettiğimi hatırlamıyordum. Ya Turan'la ya da şoförlü bir araçla yolculuk geçirirdim. Taksiye sadece birkaç kere binmiştim sanırım. Otobüsü ise sadece dışarıdan görmüş, hiç binmemiştim.

Her zaman dört bir yanımda beni koruyan insanlar olurdu. Ama gün geldiğinde dedem beni onlardan bile uzaklaştırmıştı. Sonrasında anne ve babam olacak insanların benim için gönderdikleri adam beni almıştı. Tüm tehlikelerin içinden çekip çıkarmış ama kendi mayınlı tenine dokunmamı, sonra çekilip patlamamı sağlamıştı.

Yirmi dört yıllık hayatıma, kalemin ucu kırılmış, mürekkep akmıştı. Ben o mürekkebin içinde diri diri boğulurken, kardeşimin en dipte cesedinin gömüldüğünden ve bu mürekkepte bizi boğanların kendi anne ve babamız olduğundan bihaberdim.

Cihan arabayı durdurdu, kemerimi çözerek arabadan indim ve dışarı çıktım. Dışarıda dünden oldukça farklı olan müthiş bir soğuk hâkimdi. Rüzgâr anında yüzüme dokunurken Cihan yanıma gelerek, "Çabuk ol," dedi.

Onunla beraber Cafe Flör'un kapısından geçerken tanıdıklık hissi yine dört bir yanımı sarmıştı. İçerisi sıcacıktı. Karmakarışık dekorların arasında Fatih'i bulduk, yanına giderek ona sarılmıştım. Fatih,

"N'aber güzellik?" diyerek sırtımdaki elini aşağı yukarı hareket ettirdi, Cihan yüksek sesle öksürdü.

"Yavaş." Hiçbir zaman diliminin değiştiremeyeceği tek insan Cihan'dı sanırım. Beni Turan'dan, Fatih'ten bile kıskanabilecek kadar ileri seviyeli bir kıskanç adamdı hâlâ.

Ondan ayrılarak, "İdare eder," dedim ve yanına oturdum.

Fatih, masada duran kitabı bana uzatarak, "Yeni bitirdim. Oku mutlaka," demişti gülümseyerek.

"Çok teşekkür ederim." Dönüşüm kitabını uzun zamandır okumak istiyordum ve Fatih okuduktan sonra bana vereceğini söylediği için beklemiştim. Kitabı sağ tarafa bıraktım dikkatlice.

Cihan sağa sola bakınırken, "Üçümüz müyüz sadece?" diye sordu.

Fatih saate bakıp, "Hazal birazdan gelir," dedi. "Yeni bir mağaza açılmış."

"Bu kız babasını iflas ettirir yakında."

Güldüğüm sırada gözlerime kapıdan içeri elleri torbalarla dolu olan Hazal değmişti. Bizim masayı arayıp en nihayetinde buldu, seri adımlarla yanımıza geldi ve torbaları yere saçtı. "Allah'ım, gördüğüm her şeyi almak istedim resmen!"

"Almışsın zaten," dedikten sonra gözlerimle torbaları işaret ettim.

Hazal, Cihan'ın yanına oturdu. "Her şeyin her renginden sahip olamıyorum. Anlamıyorsunuz," diye sitem etti.

Fatih başını iki yana sallayarak, "Vah, vah," dedi. "Ne büyük dert!"

Cihan eline aldığı menüye bakarak, "Ben kahve, Mihrinaz sütlü kahve içecek. Siz?" diye sordu.

"Çay."

Hepsinin bakışlarının bana döndüğünü hissettiğimde Fatih, "Sevmediğini sanıyordum," demişti.

"Severim aslında."

Cihan'ın afallayan yüzüne bakmamaya çalışarak elime telefonu aldım ve alakasız uygulamalara girerek oyalandım. Aklıma Baran'ın

bana söylene söylene yeşil çay yaptığı gün geldi, istemsizce gülümsedim. İçmemekte inat ettiğim zaman Zamir, çaydan bir yudum alıp bana daha lezzetli olduğunu söylemişti.

Etrafa göz gezdirdim. Buraya aylar önce geldiğimde Zamir Hancıoğlu, sadece rüyalardan ibaretti. Ama şimdi o benim için bambaşka şeyler ifade ediyordu. Adını dahi koyamayacağım kadar derin anlamlara sahip adamdan aylardır uzaktım. Tuhaf olan tarafı ise ilk defa ondan ayrı kalmışım gibi hissetmiyordum. Geceler, devirdiğim kadehler beni bambaşka bir insana dönüştürüyordu.

Merak ediyordum yine de. Zamir ne yapıyordu? Baran nasıldı? Büşra'nın hamileliği nasıl geçiyordu? Suzi iyi miydi? İçlerinden hangisi beni özlüyordu? Hangisi beni hatırladığında burukça gülümsüyordu?

Turan beni başımdan öpene kadar geldiğini fark etmemiştim. Yanıma otururken yanağımdan da makas almayı ihmal etmemişti. "İyi misin?"

"İyiyim."

Bedenimi ona doğru döndürürken, "Senden bir şey isteyebilir miyim?" diye sordum.

"Söyle?"

Fısıltıyla, "Bana Nart Hakyemez'in numarasını bulur musun?" dedim. Kaşlarını çatarak beyninde söylediğim ismi taradı.

"Asemin ve Süleyman Hakyemez'le bir alakası var mı?"

Başımı aşağı yukarı salladım. "Onların oğlu."

"Sana neden lazım?"

Ellerimi birbirilerine kenetlerken, "Onunla daha önce tanışmıştık," dedim. "Zamir'in nasıl olduğunu sormak istiyorum."

Tek kaşını havalandıran Turan, "Eğer isteseydi kendisi seninle iletişime geçerdi," dedi, sadece ikimizin duyacağı sesle. "Sen bir adamın arkasından sürünecek kız değilsin, kuzen."

"Turan," dedim inat ederek. "Beni uğraştırma. Bul numarayı."

Birkaç saniye tereddütle bana bakmış, ardından gözlerini yumup açarak kabul ettiğini belli eden bir ifade takınmıştı. Telefonunu çıkarak birkaç mesaj atmıştı. Büyük ihtimal Ankara'daki tanıdıklarından soruşturacaktı. Çabuk bulacağını düşünüyordum çünkü Hakyemez ailesi Ankara ve tüm Türkiye'de oldukça ünlüydü.

Çay ve kahvelerimiz geldi. Turan, çay içiyor oluşumu dünyanın en tuhaf olayıymış gibi bana bakmış, ardından kendi kahvesini yudumlamaya başlamıştı. Ortada dönen muhabbete katılmayan tek ben vardım. Onun yerine kenardan Hazal'a dikkat ediyordum. Hazal yıllardır Turan'a âşıktı ama şu an biraz farklı görünüyordu. Kesinlikle Turan'a bakmıyor, onunla konuşmuyor gibiydi. Birkaç dakika sonra anlamıştım. Hazal, Cihan'a asılıyordu. Bana platonik şekilde âşık olduğunu bilmesine rağmen resmen Cihan'a kur yapıyordu. Ama Cihan bunun farkında olmayacak kadar salak olduğu için yarım ağız gülmek ve sürekli yenilettiği kahvesini içmekle meşguldü.

Fatih, "Neden baba tarafının akrabalarını teröristmiş gibi hissediyoruz?" diye sorunca herkes kıkırdadı.

Hazal konuya atılarak, "Baba tarafım düğünüme gelecek olursa ben o düğüne gitmem," dedi.

Turan, "Sanki seni alacak olan geri zekâlı var da!" diye laf attığında Hazal, ona göz devirmişti.

Cihan kahvesini masaya bıraktıktan sonra, "Ben amcamı seviyorum sadece," dedi.

Turan onun omzuna geçirdi. "Tabii ki seversin öyle amcayı. Adam Parti Başkanı. Her başın sıkıştığında sana yardım ediyor."

"Hayda," diyerek dikeldi. "Ne yapmışım ben?" "Sürekli birilerini dövüyorsun mesela?"

Fatih ve Turan birbirilerine baktı. "İstersen buraya dökmeyelim kirli çamaşırlarını."

Cihan korkuyla bana döndü. "Kız meselesi değil."

"Bana ne senin meselelerinden?"

Tatlı tatlı gülümsedi. "Öyle söyleme sevdiceğim."

Turan onun kafasına vurdu. "Yavşama kuzenime demedim mi sana?"

Lavaboya gitmek için ayaklanırken bir an için dejavu hissi beni tamamen sarmıştı. O an için boşluğa düştüğümü hissederken çaktırmadan masaya tutundum ve ayaklarımı ilerlemeye zorladım. Bir adım, iki adım, üç adım... Birkaç adım daha atıp onlardan tamamen uzaklaştım, lavaboya giden yola saptım. Aylar önce tam burada onu görmüştüm ilk defa. Yine sanki onu görebilirmişim gibi etrafa bakındım, karşılaştığım boşluk beni tekrar içine çekmek istedi ama buna izin vermedim. Erkekler tuvaletinden çıkan biri omzuma çarpıp giderken rahat geçmesi için duvara doğru kenara çekildim. Birkaç saniye sonra tamamen koridordan çıkmış olan adamı umursamadan kadınlar tuvaletine gireceğim sırada ayaklarım beni durdurdu.

Döndüm.

Döndüğümde neredeyse koşar adım mekândan çıkan o adamı görmüştüm.

Hiç düşünmeden peşinden koşarken nefes dahi almamıştım. Mekânın kapısını hızla açıp sola döndüm, orada olduğunu fark ettim ve koşmaya devam ettim. Onun adımları seriydi fakat yetişebilmiştim.

"Zamir!" diye haykırdım âdeta.

Durmadı.

Koştum.

Kalbim göğüs kafesime bombalar yağdırırken her an ölebilirdim ama bunu umursamadan önüne geçtim. "Zamir?" Başımı kaldırarak şapkanın altındaki yüze odaklandım. O an tüylerim diken diken olmuş, bütün bedenim soğuk ve heyecandan titremeye başlamıştı.

Ama o değildi.

Zamir'in boylarında ve esmer olan bir adamdı. Başına taktığı şapkayı çıkarırken bana çapkın bir bakış atarak, "İstersen Zamir de olurum?" dedi. Kaşlarımı çatarak birkaç adım geri gittim. O ise hâlâ pişkince gülerek bana doğru adımlıyordu. Birkaç saniye sonra eli bana doğru uzandı ve saç tutamımı kavradı. "Peşimden koşan sensin. Şimdi naz mı yapacaksın?"

Elini ittim. "Bana dokunma."

"Haydi ama!" Israr ederek yeniden bana adım atacağı sırada arkamdan bir yumruk tam gözüne girmişti.

Cihan'ın haykırarak, "Ulan piç!" deyip âdeta adamın üzerine abandığını gördüm, kendimi olabildiği kadar geri çektim. Adam sendelediğinde Cihan ona tekrar bir yumruk daha savurdu ve düşen adamın üzerine oturarak onu yumruklamaya başladı. Cihan'ın nevri dönmüştü. Onu defalarca bu şekilde gördüğüm için sadece geri gitmekle yetindim.

"Sağ elinle dokundun değil mi?" Adam cevap vermeden sadece inlediğinde, "Cevap ver lan!" diye hiddetle bağırdı.

Kısık, "Evet," sesi kulağıma dolarken Cihan, onun sağ elini alıp bükmek için hareketlenecekti. Onu durdurmalıydım değil mi? Peki, neden kendimde adım atacak gücü dahi bulamıyordum? Gözlerimi yumup açarak ona engel olmak için yanına gidecektim ama birileri benden önce davranmıştı.

Turan, Cihan'ı tek bir hareketi ile adamın üzerinden çekti, gelen polis sirenleri hepimizin donup kalmasına sebep oldu.

Adam yerde inlerken, "Hepinizi şikâyet edeceğim!" dedi.

Cihan ve Turan, ona aynı anda tekme attı, bu sefer susarak yerde cenin pozisyonu almış ve sessizliğe gömülmüştü.

Fatih, "Oğlum ne yapacağız?" diye endişeyle etrafa bakınırken Cihan, omuzlarını hareket ettirerek rahat biçimde, elleri kanlı olduğu hâlde telefonunu çıkarmış ve tuşlayarak kulağına götürmüştü.

"Amca." Turan gülmemek için dişlerini sıktı. "Ben yine başımı belaya sokmuş olabilirim." Fatih ve ben, gözlerimizi devirirken Hazal'ın gözleri bize doğru gelen polis arabasının üzerindeydi. Biraz ileride araçtan inip, bize doğru gelmeye başladıkları an telsizlerine gelen haber ve ardından telefonlarına gelen arama onları durdurmuştu. Bize tek kelime etmeden adam için ambulans çağırmışlardı ve böylece serbest kalmıştık.

Cihan, kanlı ellerini yıkamak için tekrar kafeye girdi. Turan, "Keşke bir tekme daha atsaydım," dedi, pişman bir tonla.

Fatih başını iki yana salladı. "Şiddet hiçbir problemi çözmez."

Hazal ellerini göğsünde birleştirerek, "Ama para ve güç her problemi çözüyor," dedi. Kinayeyle güldüm ve böyle düşünmesini yadırgamadım. O insanların parasına âşık olan bir kız olmuştu daima. Turan'a âşık olduğu zamanlarda ondan çok soyadına vurgun olduğuna kalıbımı basabilirdim. Oysa birini önce ruhu, sonra kalbi için sevmek gerekmez miydi? Tanımadan, bilmeden sevmek daha özel değil miydi?

Turan bana dönerek, "Adam hastaneden çıktıktan sonra bizimkiler alacak onu," dedi, temkinli bir şekilde. "Belki başka maksadı vardı."

Yutkunarak, "Hiçbir maksadı yoktu," dedim. "Ben onun peşine düştüm. Birine benzettim. O da bana asıldı. Bu kadar."

Kaşları havalandı "Birine benzettin?"

Başımı aşağı yukarı doğru sallayarak Turan'ın bal rengine yakın gözlerine diktim gözlerimi. "Ona benzettim bir an."

İç çekerek bana göz devirirken telefonunu çıkardı. Birkaç saniye sonra bana gelen mesaj sesiyle ben de aynısını yaptım. Bana Nart'ın numarasını yollamıştı. Kalbim heyecanla çarpmaya başlarken kulağıma doğru eğildi, "Beni buna pişman etme," diye fısıldadı.

XXII

Güneş Batacak

"Güneş batacak. Ay doğacak.
Ay ve yıldız kavuşup güneşe meydan okuyacak."

Zihnimde çark şeklinde dönmeye devam eden endişe, her saniye başı, girdabını büyütürken, içimde yankılanan çığlıkların, etraftan duyulmadığından emin olmak adına, bakışlarımı masanın etrafında oturanlara çevirdim. Hayır, kimse bana bakmıyordu. Paranoyakça fikirlerim beynimi kemiriyordu sadece. Ne zaman tıttuğumu bilmediğim nefesimi sessizce dışarı verdim, parmaklarımla sıktığım kaşığı bıraktım. Üzerime pelerin gibi yerleşen ani bir soğuk beni titretti, iki tarafımda da oturan kişilerin dikkatini çektim. Kahretsin...

Bir çift bal ve bir çift kahverengi gözlerin üzerimde olduğunun bilincinde değildim. Bir kaşık dolusu mantar çorbasını dudaklarıma götürdüm. Fakat her ikisi hâlâ çaktırmadıklarını düşünerek bana bakıyordu. Sesli şekilde onlarla konuşmamamın sebebi ise masanın kalabalık olmasıydı.

Eğilerek birkaç kaşık daha çorbadan içerken bakışların yörüngesinden çıktığımı hissederek ağzımı zarif bir şekilde sildim ve geriye yaslandım.

Bu defa başta oturan dedemin yanına oturmamıştım. Bunun nedeni ise Cihan'ın babasının ve annesinin misafirimiz olmasıydı. Misafir geldiğinde mutlak şekilde dedemin yanında otururdu. Bu kuralı küçükken kabul etmekte zorlandığımı anımsıyordum. Nitekim

dedemin yanında her zaman ben otururdum. Yıllar eskidikçe böyle küçük şeyleri problem etmemeye başladım.

On sekiz yaşıma geldikten sonra benim olacağını bildiğim bu eve bile sığmayan asi ve şımarık biri olmuştum. Ama buna rağmen Azim Aksuhin kuralları çerçevesinden yaşar, bundan şikâyet etmezdim. Kim onun gibi dededen şikâyet edebilirdi ki zaten? Bana kocaman ve lüks içinde yaşayacağım bir hayat, bazen benim için attığını düşündüğüm bir kalp bahşetmişti. Bana kimsenin göstermediği kocaman sevgi göstermiş, her daim kollarıyla sarmış, bedeninin sıcağıyla ısıtmıştı.

Ve en önemlisi beni anne ve babam gibi pisliklerden kurtarıp yıllarca korumuştu. Kardeşimin yazgısına mahkûm edilmemiştim böylece. Onun gibi anne ve babamın günahlarını ödememiştim. Ölmemiştim. Hayattaydım. Dedemin sayesinde korunmuştum. Sonra Zamir tarafından korunmuştum. Yaşıyordum. Her ne kadar şu an hâlimden memnun olmasam da yaşıyordum ben.

Cihan'ın babası Caner amca, "Yemekler şahane olmuş. Özellikle de çorba," diyerek ikinci kez içtiği mantar çorbasına baktığı beğeniyle düşüncelerimi dağıttı. Bakışlarımı istemsizce onlara çevirdim.

Dedem arkasına yaslanarak, "Çorbayı Mihrinaz yaptı," dedi. Mantar çorbası dedemin en sevdiği çorbaydı ve her ne kadar ev işlerinden beni uzak tutsa da bazen sevdiği yemekleri pişirmemi isterdi, ben de onu kırmazdım.

Cihan'ın annesi Lale teyze, kocaman gülümseme eşliğinde, "Ellerine sağlık, güzel kızım," dedi. Lale teyze, lise ve üniversite zamanı birkaç kez Cihan'la bir gelecek düşünüp düşünmediğimi sormuştu. Ben de oldukça medeni bir şekilde bunu düşünmediğimi dile getirmiştim. O zamanlar dedem de buna karşıydı ama şu an içimden bir ses eğer yeniden Cihan konusu gündeme gelirse dedemin destekleyeceğini söylüyordu. Cihan'ın tüm gününü neredeyse bizim evde geçirmesi, babasıyla dedemin yeni ortaklığı içimdeki sesi doğruluyor gibiydi.

"Baba, iznin olursa çocukları tatile götürmek istiyoruz." Yengem büyük ihtimal üzerimde toplanan ilgiden rahatsız olduğu için yeni

bir konu açma gereği duydu. Ellerimi çeneme getirerek dedemin vereceği yanıtı beklemeye koyuldum.

Kaşları çatılan dedem, tok sesle, "Neden tatilde gitmediniz?" diye sordu.

"Benim katılmam gereken birkaç davet vardı. O yüzden."

Dedem gözlerini kıstı. "Okullar açıldı neredeyse. Devamsızlık istemiyorum." Her ne kadar okuduğumuz kolejin müdürüne ve üniversite rektörüne bir sözü yetse de ister kolej zamanı, isterse de üniversite zamanı asla devamsızlık yapmamıza izin vermezdi. Hiçbir zaman başkalarından farklı muamele görmemizi sağlamaz, eğitim hayatımızda bize iltimas gösterilmesini istemezdi.

Yengem pes etmedi. "Müdürlerinden rica edersek eğer..."

Dedem onun devam etmesine dahi müsaade etmedi. "Böyle mi örnek oluyorsunuz çocuklarınıza? Okulu asıp tatil mi yaptıracaksınız?"

Aysar itiraz ederek, "Ama tatil bizim de hakkımız!" dediğinde sesi biraz yüksek çıkmıştı. Amcam anında bakışlarıyla kızını ikaz etti, artık çok geç olduğunu düşünüyordum.

"Anneniz davetlerde gezmek yerine sizinle ilgilenseydi böyle olmazdı. Bunun sorumluluğunu ben almıyorum. Tek bir devamsızlık görmeyeceğim. Müdürden de özel rica edip size tolerans göstermemesini isteyeceğim." Son cümlesine vurgu yaptıktan sonra tekrar yemeğine döndü, kimseden çıt çıkmamıştı.

Arada oluşan gergin havayı dağıtmak adına Caner amca, "Babalarımız bizi böyle şımartmamıştı Azim Bey," dedi gülerek. "Şimdikiler sadece gezip tozmak istiyor. Cihan gibi." Cihan'a gözümün ucuyla baktım, lafın ona geleceğini tahmin ediyormuş gibi dudaklarını sıktığını görmüştüm.

Dedem başını salladı. "Çok tembeller."

Lale teyze, "Öyle demeyin," dedi. "En güzel zamanlarını çalışarak geçirmelerini istemek çok fazla."

"Hep sen şımarttın şu çocuğu, hanım." Klasik bir Türk babası cümlesi değil miydi bu?

Dedem sesli şekilde güldü. "Cihan iyi çocuktur." Dedem ilk kez bunu söylüyordu. Cihan'la aynı anda ona şaşkınca baktık.

Başımın üzerinde duran Asiye abla bitirmekte olduğum çorba tabağını alarak bana yemeklerden doldurmak istediği sırada onu elimle durdurdum. "Tatlı yiyeceğim sonda."

İtiraz etmek istedi, sessizce onu uyardım ve uzatmadan Turan'a geçti. Rana teyze ise dedem ve misafirlerle bizzat ilgileniyordu.

Cihan kısık sesle, "Neden yemedin?" diye sordu. Turan benim yerime cevap vermişti:

"İlaçlar bazen iştahsızlık yapabilir."

"Kilo da aldırır mı?"

Başını onayla sallayarak önündeki eti kesti ve çatalla ağzına götürdü. "Kullanmayı bıraksan gündüzleri de gece yaptığını yapacaksın. Bu yüzden bence devam et. Ya da terapiye başla."

Gözlerimi kısarak, "Saçmalama," dedim. "Terapiye başlarsam dedemin haberi olur mutlaka."

Turan alayla, "Halef torununun delirdiğini duyarsa dedem kalpten gider, değil mi?" diye sordu. Sırf beni çıldırtmak için söylediğinden emin olsam da önüme döndüm ve onunla bir daha konuşmadım.

Cihan, "Onu umursama," diye fısıldadı. Sessizce başımı salladım ve yemeklerin bitmesini, tatlıya geçeceğimiz anı bekledim. Masadan kalkıp odama gitmek isterdim ama dedem misafir geldiğinde böyle bir şey yapmanın saygısızlık olduğunu defalarca belirtmişti. Bu yüzden hiçbirimiz asla misafir varken masayı terk etmezdik.

Yemekler sonunda bitti, sipariş verilen tatlılar masaya dizildi. Künefe, kireçte kabak tatlısı ve baklava... Kireçte kabak tatlısını görünce ateşimin yükseldiğinde saçmaladığım günleri hatırlamıştım. Zamir'e bu tatlıyı bilip bilmediğini sormuştum, bilmediğini söylemişti. Ona bakınca aklıma tatlının geldiğini ima etmişti.

Bir de baklava vardı tabii. Gül ve Nart'a baklava sevdiğimi söylemişti ama bunu nereden bildiğini hiç öğrenememiştim.

Ah... Hiçbir yerde olmayan, birlikte bir fotoğrafımızın dahi olmadığı adamı nasıl bu denli her şeyde buluyordum?

Her tatlıdan çok az yedim, tüm sohbetlerden kendimi soyutlayıp boş gözlerle onlara baktım. Sinan amcanın başı eğikti. Deminki tartışmada muhtemelen dedemin sözünün üzerine söz söyleyemediği ve ailesinin önünde mahcup olduğu için böyleydi. Aslında amcam iyi bir adamdı. Beni severdi en azından. Her ne kadar miras konusunda beni rakip olarak görse de içinde bana karşı sevgi olduğunu defalarca hissetmiştim.

Yengem tarifi benzersiz bakışlarını sürekli bir yerlere kaçırıyordu. İstediğinin olmaması onu sinirlendirmişti ama bunu belli edememek onu daha çok delirtiyordu. Yengem, dedeme göre bize aykırı bir kadındı. Hatta amcamla parası için evlendiğini iddia ederdi dedem. Bir ay gibi kısa bir zaman diliminde evlilik kararı almış olmaları aile geleneklerimize ve dedeme göre ters bir durumdu.

Onların çocukları Aysar ve Anıl ise çok farklıydı. Aysar annesine, Anıl ise babasına çekmişti. Huy ve görünüş olarak babasına çok benziyordu. Aysar neredeyse benden nefret ederdi ama Anıl onun aksine bana bayılırdı.

Halamlar tatillerinden yarın dönecekleri için bu akşam yemekte değillerdi ve bu yüzden dedem Turan'ın bu müddet içerisinde bizim evde kalmasını talep etmişti.

Sağ elimin titrediğini hissettim, Turan elimi sıkıca kavradı ve çaktırmadan kulağıma eğildi. "İlacını artık akşamları da kullan." O an anladım. Turan bana içkiyi bırakmam için ilaç veriyordu. Bu yüzden gündüzler bedenim içki talep etmezken geceleri delirecek kadar kendimden geçiyordum. Bana verdiği basit bir sakinleştirici değildi.

Başımı iki yana sallayarak, "İçmem gerek," diye mırıldandım.

Gözlerim içki dolabına değdi, fark ettiğim Soju ve Cîroc votkası sayesinde elim titrer gibi olmuştu.

Cihan sert bir sesle, "Aklından bile geçirme," diyerek beni uyardı. Ölümcül bakışlar atarak önüme döndüm. Tatlı faslından sonra dedem, amcam, Caner amca, Turan ve Cihan, dedemin çalışma odasına geçmişti. Dedem benim gelmemi istese de baş ağrımın olduğunu söyleyerek ondan özür dilemiştim. Yengem ve Lale teyze, kanepede oturup derin bir sohbete dalarken Aysar ile Anıl misafirleri yolcu ede-

ne kadar dedemden izin alıp yukarı çıkmıştı. Ben ise hâlâ masada oturmuştum ve aval aval içki dolabına bakıyordum.

Lale teyze sevecen bir sesle, "Mihrinaz?" diye seslendi. "Bize bir kadeh güzel bir şey koyar mısın? Zevkin güzeldir senin."

Yengem anında müdahale etti. "Mihrinaz pek içki içmez." *Sen öyle san, yengecim. Artık bu kız masum değil...*

"En son bir şey denedim ve hoşuma gitti," diyerek birden ayaklandım. İçmek için bahanem olmasına içten içe sevinirken dolabı açtım ve içinden Cîroc votkasını çıkardım. Üç küçük bardağa içkiyi döktüm. Yardımcımız Asiye ablayı çağırdım.

Asiye abla birkaç saniye sonra yanımda belirdi, "Bana taze limonu kesip getirir misin? Bir de buz küpleri lütfen," diye rica ettim.

Başını hızla sallayıp gitti. Leyla teyze, "Yengen de Mihrinaz pek içmez diyordu ama baya bilgiliymişsin" dedi.

"Pek içmem," diyerek yalan attım. "Ama nasıl içildiklerini bilirim."

Lale teyze gülümseyerek, "Bilgi sahibi olman çok hoş," dedi.

Asiye abla dediklerimi getirdi, üç kadehe buz ekleyip limon sıktıktan sonra tepsiye koyarak Lale teyze ile yengemin yanına gittim ve onlara ikram ettim. Kendiminkini de alıp koltuğa oturdum. Büyük bir açlık duyduğum ve fondip yapmak istediğim kadehten çaktırmadan birkaç yudum aldım.

Lale teyze, "Harika olmuş!" diyerek kadeh kaldırdı. Aynı şekilde ona karşılık verdim ve tebessüm ettim. *Teşekkür ederim, Lale teyze. Haberin olmadan bana büyük bir iyilik yaptın...*

Soğuk içkimi yavaş yavaş yudumlayıp rahatlarken herkesin kadehinin bitmesini bekledim. İlgisiz olmasına özen gösterdiğim sesle, "Yenilememi ister misiniz?" diye sordum. Her ikisi de hayır anlamında başını iki yana salladı. *Kahretsin.*

Ensemi kaşıyarak kendime ikinci kadehi yapıp yapmamayı düşündüm ama bundan vazgeçtim. Şüphe çekeceğimden emindim. Bu yüzden dakikalarca onlarla oturdum sosyete dedikodularını dinledim. En son duyduğum bir isim dikkatimi çektiğinde kulaklarımı kabartmıştım.

"Aldatıldığını öğrenince kalp krizi geçirmiş. İlk müdahale burada yapılmış ama sonra Ankara'ya götürmüşler, Asemin Hakyemez ameliyat etsin diye."

Yengem hayranlıkla, "O kadından iyisi yok," dedi. Geriye yaslanarak onları dinlemeye devam ettim.

"Evet. Eşi de alanında çok iyi. Çocuklarından da biri doktormuş ama diğeri pek görünmüyor ortalıkta." Sessizce güldüm. Oğulları Nart'la çay içtiğimi söylesem mi acaba? Veya ünlü kalp cerrahı Asemin Hakyemez'in ateşim yükseldiğinde benim için reçete yazdığını? Bunlar cidden kulağa imkânsız geliyordu ama gerçekti. Geçmişte takılı kalan gerçeklerdi hem de.

Birkaç dakika sonra dedemler içeri girdiler. Turan'ın gözü anında önümdeki kadehe takıldı. Gözlerini devirdiği sırada Caner amca, "Biz kalkalım artık," dedi. Yengem telefonunu çıkarıp belli etmeden Aysar ve Anıl'ı çağırdı. Tüm aile birlikte her zamanki gibi misafirlerimizi yolcu ettik. Misafirlerin gitmesini fırsat bilen Turan beni mutfağa çekti. Çekmeceden aldığı ilacı uzattı.

Ona ters ters baktım. Rana teyze, "Yavrum, sen sadece öğleden önce almıyor muydun vitaminlerini?" diye sordu. *Tabii, vitamin. Ne demezsin...*

Turan benim yerime, "Akşamları da kullanmasını önerdi doktor," dedi. Profesyonel bir şekilde attığı yalana karşılık ne tepki vereceğimi bilemedim. Rana teyze bana doldurduğu su bardağını uzattı, Turan'a sert bir bakış atıp ilacı hızlı şekilde yuttum. Geceleri içtiğim içkiler iştahımı körüklüyor ve kilo almama sebep oluyordu ama öğleden önce aldığım ilaç yemek yememi engelliyordu.

"Bana sakinleştirici diye vermiştin bunu."

"Alkolik olma diye verdim aslında ama görüyorum ki bir tane kesmiyor seni."

Gözlerimi kısarak, "Ne zaman evimden gideceğini merak ediyorum," diye söylendim.

Başını geriye atarak kahkaha attı. "Bugün egon zirvede."

"Benim olduğum yerde olması gerekir zaten."

Saçlarımı karıştırarak beni kendine çekip sarıldı, elimdeki su bardağını bilerek üzerine döktüm ve ondan uzaklaştım. "Dondum!" diye bağırdı, güldüm.

"İntikam soğuk yenen bir yemektir, kuzen." Göz kırparak bardağı tezgâha bıraktım ve mutfağın çıkışına doğru koşmaya başladım. Turan da peşimden gelmeye başladı. Turan'ın yetiştiğini fark edince yeniden koştum. Birden önüme çıkan dedeme çarptım ve durdum.

Azim Akşahin, ellerini sırtında kenetlemiş şekilde tam önümdeydi.

Turan bana yetişti, gelip benimle aynı hizada durdu.

"Siz bu evde koşmayalı uzun zaman oldu." Sesindeki özlem tınısını bastırmayı başararak ela gözlerini önce bana, sonra Turan'a çevirdi.

Turan alayla, "Yine cadılık yaptı da," dedi. Ona tekme atmamak için kendimi zor tuttum.

Dedem tebessüm ederek, "Sabah korumayla kavga etmek üzere olduğunu duydum. Güvenlik seviyesini artırmasını Ertan Bey'den ben istedim. Bunun senin için neden sorun teşkil ettiğini anlamadım," demişti ama sesi tebessümünün aksine sertti.

Turan araya girerek, "Sorun yok," dedi. "Anlayışla karşılıyoruz."

"Her birinizi izlemesi için bir araç tahsis ettik."

"Onların artık tehlikeli olmadığı konusunda hemfikiriz sanıyordum?"

Dedem başını ağır ağır salladı. "Sen o kansız anne ve babanı daha tanımıyorsun. Sırf beni tehdit etmek için her an bir hamlede bulunabilirler."

Kollarımı göğsümde birleştirdim. "Nasıl yapabilirler bunu? Tek kozları Zamir'di. O da çoktan geri çekildi."

Dedem belki de aylardır duymam gereken cümleyi söyledi: "Tek düşmanım onlar değil."

"Çantadaki bellekte diğerleriyle ilgili de şeyler vardı değil mi?"

"Evet." Bir adım geri çekilerek, "Bunları konuşmanın sırası değil. Yukarı çıkıp dinlenin," dedi donuk bir sesle.

Son noktayı koyarak yanımızdan geçip gitti. Turan'la beraber arkasından baktık. Dedem yine benden bir şeyler saklıyordu. Oysa görmüyordu hâlimi. Sırf benden sakladıkları yüzünden ne savaşlar verdiğimi ne mağlubiyetler yaşadığımı bilmiyordu.

"Odasını arayalım."

Ağzımdan çıkan cümle Turan'ı şaşkına çevirmişti. "Şaka mı yapıyorsun?"

Başımı ona çevirerek tek kaşımı havalandırdım. "Korkuyor musun yoksa? Ya da zaten sakladığı şeyi biliyorsun?"

Ona meydan okumama karşılık gözlerini kısıtı. "Bir bok bildiğim yok! Ama bu, gidip de odasını arayacağım anlamına gelmiyor. Ona çantayı getirdiğimde bile içine bakmadım." Bu kadar saygılı mı davranmıştı yani? İnanılır gibi değildi!

"Neden?"

Çenesini dikleştirerek, "Sen hep, dedemin bildiği bir şey vardır demiyor uydun?" dedi. "Artık ben de senin gibi düşünüyorum."

"Sen şuna, Akşahin hisseleri verip beni susturdu desene."

Turan kolumu sıkıca kavrayarak beni sertçe kendine çekti, şaşırmış şekilde yüzüne bakıyordum. Bal rengine yakın gözlerini gözlerime kilitledi, sinirden dişlerini sıkıyordu. "Sakın aramıza hisse ya da parayı sokma. Sakın."

"Yalan mı söylüyorum? Annenin, Kemal amcanın tüm hisselerini sana verdiler! Dedem buna neden izin verdi? Demek ki aranızda bir anlaşma var."

"Yok!" dedi hiddetle. Sesi kısık ama öfkeliydi. "Anlaşma falan yok. Beyninde kurmaktan vazgeç artık! İstemiyorum ne senin holdingini ne de evini. Al hepsini başına çal!"

Tam arkasını dönüp çekip gideceği sırada onu kolundan tutarak durdurdum ve sarıldım. "Özür dilerim!" Pişmanlıkla dile getirdiğim cümlem onu durdurmuştu. Birkaç saniye sonra Turan da bana sarıldı. "Kafam yerinde değil." Gözlerim dolmaya başlarken, "Kendimi berbat hissediyorum," dedim aciz bir sesle.

Turan sırtımda gezdirdiği elini durdurdu. "Nart Hakyemez'i aradın mı?"

"Hayır." Başımı omzuna yaslarken, "Korkuyorum," diye mırıldandım. "Başına bir iş gelmiş olmasından ve bunu duymaktan korkuyorum."

Turan saçımı okşadı yavaşça. "Sen benim en güçlü kuzenimsin." Sesi yorgun ve bıkkın geliyordu. *Keşke kuzenin değil de kardeşin olaydım. Keşke benim ağabeyim olsaydın Turan. Keşke hep bu şekilde beni sarsaydın.*

Turan'ı yormuştum, Cihan'ı neredeyse süründürmüştüm. Aylardır her ikisi de benim için uğraşırken benim yaptığım tek şey her zamanki gibi şımarıklıktı. *Şımarık kız çocuğu*, böyle derdi bana değil mi? Haklıydı. Ben şımarığın tekiydim ve kendimden başka bir insanı düşündüğüm anlar çok azdı. Turan'ı bile birkaç hisse için suçlayabilecek potansiyele sahip birine dönüşmüştüm artık.

Turan sırtımı sıvazlamaya devam ederken kendimi çok daha iyi hissediyordum. Nart'ı arayıp aramamak arasında mekik dokurken geri çekildim. "Güçlüyüm ben, değil mi?" Beni onaylamasına, bana bakarak gücümü bana geri vermesine ihtiyacım vardı.

Güç verircesine tebessüm etti. "Çok güçlüsün."

"Sana bir şey itiraf edeyim mi?" Başını salladı, yutkundum. Bunu ona aylardır söylememiştim ama eminim ki tahmin ediyordu. "Ben onu çok özledim."

Turan'ın gözleri gözlerimden çekildi, ellerimi tuttu ve kaldırdı. "Biliyorum. İlk defa dedemden, benden sonra birini umursadığını görmek tuhaf geliyor ama bu, bence iyi bir şey. Yine de üzülmeni istemiyorum. Fakat unutma ki Mihrinaz, sen onun gibi biriyle olamazsın. Onun bir hayatı yok. Kendini her an feda edebilir."

"Teşekkürler." Ellerimi yavaşça çektim ve merdivenlere yönelerek yukarı çıktım. Koridoru ağır adımlarla ilerlerken odama oldukça geç vardım. Kendimi yatağa atarak telefonuma sarıldım. Rehberden Nart'ın ismine tıkladım, aramak için kendimi toparlamayı bekledim. Belki de Nart da nerede olduğunu bilmiyordu? Sonuçta Zamir ne

Baran'a ne de ona hiçbir şeyi tam olarak anlatmayan biriydi. Kendi gizemini her zaman korurdu ve burnunun dikine giderdi. Soru sordurmazdı, açıklama yapmazdı. Şimdi nerede olduğunu hiç kimse bilmiyordu belki de?

Korku ruhuma bürünmüş, çelişki parmaklarımı yorgan gibi sarmıştı. Cesaretsizliğimin tel tel olmuş saçları ellerimi sıkıca bağlarken bir an kilitlendiğimi sanmıştım. Sırtımı yatağın başlığına yaslayarak rahat bir pozisyona geçtim. Kalbim kaburgalarımı parçalıyor, sert darbelerini indirmekten çekinmiyordu.

Korkuyordum...

Deli gibi korkuyordum...

Üç ayın her günü deli gibi korkmuş ama akşamları içerek içimdeki tüm hisleri bastırabilmiştim. Şimdi sadece bir kadeh alkol vardı bedenimde ve bu, beni arama yapmaya itiyordu.

Boğazımı temizleyerek Nart'ı aradım ve telefonu titreyen ellerimle kulağıma götürdüm. Telefon çaldı. Bir... İki... Üç... "Alo?"

Sesi kulağıma doldu. "Alo?" diyebildim güçsüz sesimle. "Ben Mihrinaz."

Sadece Mihrinaz. Mihrinaz Akşahin değil.

Nart'ın afalladığını nefesinden hissettim. "Merhaba Mihrinaz?" Daha çok soru soruyormuş gibiydi tonlaması. Haklıydı. Aylar sonra onu aramama şaşırması doğaldı.

Kısık bir sesle, "Rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedim. Ve sonra sanki normal bir konuşmaya yapacakmışız gibi, "Gül nasıl?" diye sordum.

"Biz iyiyiz," dedi Nart. "Asıl sen nasılsın?"

Bu soruya pek dürüst cevap vermezdim ama ona yalan söylemek gereği duymadım. "İyi değilim, Nart." Sesimin çaresizliği kalbimi acıttı, kirpiklerimi sızlattı... Ağlamama ramak kalırken, "O iyi mi?" diye sorabildim zorlukla. Boğazımda oluşan yumruya engel olmaya çalışırken cümleyi o kadar hızlı telaffuz etmiştim ki anladığından şüpheliydim.

"Hayatta olup olmadığını sorıyorsan eğer yaşıyor." Yüreğimin tam ortasında ondan bahsedildiğinin habercisi olan çanlar çalmaya başladı. Yaşadığının sevinci içimde bayram havasının başlamasının yegâne sebebiydi.

Derin bir nefes aldım. Üç ay sonra belki de ilk defa bu kadar içten bir nefes almış, yaşadığını iliklerime kadar hissetmiştim. "Nerede?"

"Sen neredeysen o da orada." Tüylerim diken diken oldu. Bir an elim titremişti. Tuttuğum telefonun hâkimiyetini kaybediyordum neredeyse ama parmaklarım sıkıca telefonu kavrayarak buna müsaade etmedi.

Elimi kalbime götürdüm. Her an avucuma düşecekmiş gibi çarpan kalbimi kontrol etmekten aciz olduğumu dahi umursamadım o an. "İskenderun'da mı?"

Çekingen bir tonla, "Evet," diye yanıtladı sorumu. Bunu bana belki de söylememesi gerekirdi ama söylemişti.

"Neden karşıma çıkmıyor?"

"Neden çıksın? Her şeyi öğrendiğinde bile seni göndermemesini istedin. Ama Zamir, Ufuk'un kaza olan ölümünü anlatınca neden ona katilmiş gibi baktın? O bakışın da benim kardeşimi öldürdü. Biliyor muydun bunu?"

Sol gözümden yaş aktı, ilkel bir hisle, "Her şey üstüme geldi," diye aklamaya çalıştım kendimi. "Tüm geçmişimi acımasızca dile getirdi o."

Nart iç çekti. "Mihrinaz, aylarca sustu sırf üzülme diye. Bana bile çok az şey anlattı ve her şeyi kendi içinde yaşadı. Neler çektiğini empati yapıp anlayamaz mısın? Tek istediği ailene olan can borcunu ödemekti, sonra Ufuk'un ablasının canını korumak istedi ama sen, tüm sorumluluklarını dahi bir kenara atmasına sebep olacak kadar önemli oldun onun için. Dibine kadar haksız o! En başından anlatmalıydı ama seni kazanmadan kaybetmek istemedi. Sonra görevi çıktı. Onu beklemeni istemedi. Gitmeden önce gerçekleri anlatmak istedi çünkü görevinde ölebilirdi. Bu yüzden her şeyi ondan duyman gerektiğini düşündü."

Gözyaşlarım hızla yüzümü ıslatırken çatlayan sesle, "Şimdi yakınımda mı?" diye sordum. Burada mı? Zamir Hancıoğlu, elimi uzatsam dokunacağım, birkaç adım atsam ulaşacağım kadar yakınımda mıydı?

Müşfik şekilde, "Ağlama," dedi. "İskenderun'da. Seni uzaktan izliyordur muhtemelen."

Yüzümü elimin tersiyle silerek burnumu sesli bir şekilde çektim. "Neden yanıma gelmiyor?"

Nart, birkaç saniye sustu. "Senin gözünde bir katil gibi görüyor kendini ve seni kendinden koruyor şu an."

"Nart..." diye hıçkırdım. "Deli gibi özledim onu. Gelsin istiyorum artık." Çoktan karşıma geçmesi bana, *"Kıvırcığım", "Keçi", "Bonus kafa"* demesi gerekirdi. Sonra kollarıyla beni sarması, göğsüne sanki hapsedecekmiş gibi bedenimi yapıştırması lazımdı. Ama o sadece beni uzaktan izlemekle yetiniyordu. Nasıl dayanıyordu? İçindeki o hasrete rağmen nasıl gelip bana sıkıca sarılmamak için kendini tutuyordu?

"Onu ayağına getirmenin iki çaresi var."

Düşüncelerim cümlesiyle uçuşurken hızla ona kulak verdim. "Nedir o?"

Kendinden emin bir sesle, "Sana gelmesi için başının belada olması ya da seni deli gibi kıskanması gerek. O zaman asla kendini durdurmaz," dedi. Haklı olduğunu bağıran zihnim fikirler üretmeye çoktan başlamıştı bile.

Titreyen sesle, "Nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum," diye fısıldadım. "Çok sağ ol."

Nart'ın telefonun diğer ucunda gülümsediğine emindim. "Aşk meseleleri benden sorulur. Bugün yarın nikâhı basacağım Yeşilime... Düğünüme artık birlikte gelirsiniz."

Keyifle güldüm. "Umarım... Öyle güzel bir anımız olur." Acıları birlikte sırtlanmıştık ve gülmek artık bizim de hakkımızdı.

Nart'la vedalaştıktan sonra telefonu kalbime bastırdım ve başımı yastığa bıraktım.

Zamir buradaydı. Onunla aynı havayı soluyor, aynı aya bakıyorduk ve aynı güneşten nefret ediyorduk. Çünkü, güneş bizim için doğmamıştı o sabah. Güneş o gün tüm ışıklarımızı çalıp benimsemiş, bizi kuyu dibindeki karanlığa mahkûm etmişti. O günden sonra ay ile yıldızlar hiç sarılmamış, Zamir'in parmakları tenime hiç dokunmamıştı. Tenim parmaklarının iziyle var olmasına rağmen temasının yokluğuyla bir ceset gibi çürümek üzereydi.

Ama o buradaydı.

Elimi kalbime bastırdım.

Zamir tam buradaydı. Sol göğsümde, kaburgalarımı her adı duyulduğunda parçalamak isteyen yumruğum kadar olan organımın içindeydi.

Zamir evindeydi.

Zamir yüreğimdeydi.

Fakat Zamir yanımda değildi. Zamir'in kolları bedenimde, gözleri gözlerimde değildi. O simsiyah gece karanlığını kıskandıran gözlerinden mahrum olan ela irislerim, kör olmayı dilerken şimdi her yerde delicesine onu arayacaktı ve bulacaktı.

Dağıtmıştı mıydı beni? *Talan etmişti.*

Üzmüş müydü? *Paramparça etmişti.*

Hem de çok sevmişti? Bir kere bile dile getirmemesine rağmen beni çok sevdiğini iliklerime kadar hissetmiştim? Neden ona katilmiş gibi bakmama rağmen hâlâ beni korumak için buradaydı? Benden neden vazgeçmiyordu? Haklıydım. Zamir benden vazgeçmezdi.

Ellerimi şakaklarıma getirerek zihnimdeki soruları susturmak istedim ama çok geçti. Çoktan deprem etkisi yaratan sözleri ağlamamı şiddetlendirmişti. Odamdaki zifirî karanlık bir anda düşmanım oluverirken kendimi savunmasız hissetmemek adına yorganın içine girdim ve bedenimin her tarafını örten yorganı küçük bir çocuk gibi kendime kalkan yaptım. Beni alaşağı eden o adama duyduğum bir deli hasretle akan yaşlarımı durdurmadım. Ağlaya ağlaya uyudum. İlk defa bir gece ayık şekilde ve acı çekerek uyuyordum.

Onu hissetmeyi özlemiştim.

Ona duyduğum hasreti bile özlemiştim.

Istırapla ağıtlar yakan ruhumun bir tarafına dolan umut o gece bana şunu fısıldadı: *"Güneşin sizin için doğmasını bekleme. Aydınlığa ve onun ışığına ihtiyacın yok. Güneş batacak. Ay doğacak. Ay ve yıldız kavuşup güneşe meydan okuyacak."*

XXIII

Sönmüş Sokak Lambası

"Altında durduğu sokak lambası sönmüştü.
Bizim aksimize o yanmaktan çoktan vazgeçmiş olmalıydı."

Parmaklarım arasında çevirdiğim dolma kalemin ucundaki mürekkep, beyaz kâğıdın üzerinde kendini iyice büyütürken dikkatimi iyice dağıtarak eğildim ve kalemi hareket ettirerek saçma sapan çizimler yaptım. Kaç çizik attım kâğıda, bilmiyordum. Kendi hayatıma benzettim belki de. Bu yüzden lekeledim onun masumluğunu, mürekkeple kirlettim üzerini. Fakat tek bir kelime dahi yazamadım. Bir cümle bulamadım hayatımı betimleyecek. Yoktu çünkü. Ben, tüm varların içinde büyürken hayatım aslında sadece bir yokran oluşuyordu. Hiçbir alfabede olmayan çizikleri, kim bir cümleye ya da kelimeye çevirebilirdi? Hangi kelime içimdeki zehirli sarmaşıklardan beni koparabilirdi? Ve bunu bana zarar vermeden yapabilir miydi?

Derin nefes alarak bakışlarımı önümde oturan Turan'a çevirdim. Umursamaz bir edayla arkama yaslanırken onun gerginliğini soludum. Çenesi kasılmış, boynundaki damarlar göz önüne çıkmıştı. Parmak boğumları ise kalemi tutmak bahanesinin arkasına sığınarak bembeyaz kesilmişti. Turan, sanki altına çivi dizilmiş gibi rahatsız görünüyordu. Elindeki kalemi defalarca çevirdi. En sonunda kalem masaya düştüğünde çıkan ses kısa bir sessizliği doğurdu ve dedemin bakışları onun üzerinde durdu.

Oldukça ciddi bir sesle, "Turan? Bir sorun mu var?" diye sordu. Sanki olsa Turan, bunu burada seslendirebilirmiş gibi... Toplantı-

daydık. Toplantı, Akşahin ve Demirhanların ortaklığının bitmesiyle ilgiliydi. Dedem beklenmedik bir adım atarak Turan'a, Kemal Demirhan'ın ve halamın hisselerini vermişti. Ama aynı zamanda da Demirhanlardaki hisselerinden feragat etmesini talep etmiş, ortak projelerden çekilmişti.

Bu toplantı, Kemal Demirhan olmadan yapılıyordu. Kemal Demirhan'ın avukatı, Turan, halam ve eniştem, onu temsilen buradaydı. Kendisi ise hâlâ Kıbrıs'taydı.

Turan başını iki yana salladı. "Yok."

Halam yerinde kıpırdanırken gözlerim onunla eniştemin üzerindeydi. Dedeme asla karşı çıkmayan bu ikili sadece dinlemek için buradaydı sanki. Dedem yeniden konuşmaya başladı: "Turan tüm hisselerini Hamza'ya devredecek. Aynı yüzdeyle hisseler bizim holdingde ona verilecek." Dedem bunu Turan'dan nasıl isteyebilirdi, aklım almıyordu. Turan ve Leyla, Kemal Demirhan'ın babasından sonra yegâne varisleriydi. Leyla'dan ve halamdan değil de neden sadece Turan'dan bunu istiyordu?

Turan, başını kaldırarak sadece bana baktı. Gözlerimiz kesişti, olan tüm kızgınlığım uçup gidecekti ama buna izin vermedim. Bana yalan söylemişti. Zamir'in Türkiye'de olmadığını söylemişti ama Zamir görevinden sonra İskenderun'a gelmişti ve bunu Turan'ın bildiğine adım gibi emindim. Oysa ben ona her şeyi anlatmıştım. O ise benden Zamir'in varlığını gizlemişti. Bu yüzden ona oldukça kızgındım.

Turan'ın bal rengi gözlerinde tarifi benzersiz ifadeler belirirken başımı çevirerek dedeme baktım. "Turan'la eşit haklara sahip olacağız. Doğru mu anladım?" Bu beni rahatsız etmiyordu ama buna katiyen anlam veremiyordum. Amcam bile holdingde çok az bir hisseye sahipti. Turan'a bu ayrıcalığın tanınması oldukça tuhaftı.

Dedemin ela gözleri benimkilere dokundu. "Doğru." Tereddütsüz, net ve tok sesi odayı doldururken Hamza eniştem, boğazını temizleyerek konuşmaya başlamıştı:

"Peki, Turan'ın adına olan yatırımlar?"

Dedem başını salladı. "Turan'ın adına dört ev var. Onların kalmasında sakınca yok. Sadece Demirhan Holding'den çekilmesini istiyorum."

Avukatlardan biri, "Kemal Bey'le konuştunuz mu? Bunu problem etmeyeceğinden emin misiniz Azim Bey?" diye sordu. Dedem omuzlarını dikleştirdi.

"Biz konuştuk ve anlaştık. Sözleşmeyi hazırlayın ve akşam uçakla gidip kendisine imzalatın. Toplantı bitmiştir. Çıkabilirsiniz." Avukatlar toparlanarak çıkarken ben, halam, eniştem ve Turan sanki oturduğumuz yerlere yapışmış gibiydik. Hepimiz dedemden açıklama bekliyorduk. Avukatlar çıktı, ilk konuşan halam oldu:

Ağlamaklı bir sesle, "Neden bunu yapıyorsun, baba?" diye sordu. "Bir anda nasıl bitirebilirsin ortaklığı?"

Dedem gözlerinin ucuyla halama baktı. Kaşları çatılırken sert bir sesle, "Bana hesap mı soruyorsun?" dedi.

Başını aşağı yukarı salladı. "Evet. Hesap soruyorum. Beni Hamza'yla sırf bu ortaklık için evlendirmedin mi? Sesimi bile çıkarmadan istediğini yaptım. Bir gün bu ortaklığı bozasın diye mi?"

"Anne!" diye ikaz etti onu Turan. Gözleri babasındaydı, incindiğini görebiliyorduk. Eniştem, halama gençken çok âşıktı fakat halam onu sevmemiş, sırf dedem istedi diye evlenmişti. Şu an ise bunu herkesin yanında dile getirip eniştemi umursamazca kırıyordu.

Dedem yerine otururak arkasına yaslandı. "Torunlarımın akıbetine ben karar veririm. Onlar için en iyisini de yalnızca ben bilirim."

Eniştem, "Turan, bir Demirhan soyadı taşıyor ve sen onun elinden gelecekte sahipleneceği holdingi alıyorsun," dedi. Haklı olduğu kanısına birkaç saniyede varmıştım.

Dedem enişteme, halama, bana ve en sonda Turan'a baktı. "Sahipleneceği bir holding kalmayacak. Siz geri zekâlı mısınız? Her şeyin bir sebebi var! Bir bataklığa batmaktan kurtarıyorum bizi. Anlayın bunu!"

Hepimiz şaşkınca ona bakarken, "Dede," diye seslendim. "Açıklayıp aydınlat bizi lütfen." Dedem şakaklarını ovarken alnı terlemişti.

Ayağa kalkarak masadaki peçeteyi aldım ve alnından akan terleri sildim. "Seni dinliyoruz." Arkasına geçip durdum, derin nefes aldı.

"Bir örgüte silah sevkiyatı yapmış. Her an yakalanabilir. Onun kurduğu holdingi anında batırırlar. Hissedarlara dokunmazlar ama her işin içinde Turan olduğu için ona bir zarar gelebilir. Bu yüzden onu kendime çekerek kanatlarım altına alacağım, ortaklığımı bitirip Akşahinlerin mal varlığını güvende tutacağım. Çok para kaybedeceğim belki ama itibarımı asla. Anladınız mı?" Sesi sonlara doğru yüksek çıkmıştı. Hepimiz afallarken enişte Hamza, anında ayaklandı.

"Babam ne yaptı dedin?"

Dedem başını kaldırdı. "İdlip'te bir örgüte silah satmış! Vatana ihanet etmiş!"

Enişte'min yüzü kireç gibi oldu, elini ağzına götürdü. Halam soğukkanlı bir şekilde önümde otururken Turan yumruğunu sıkıyordu. "Peki, babam ve anneme zarar gelmeyecek mi eğer o tutuklanırsa?"

Dedem anında cevap verdi: "Hayır. Kemal'in silah sevkiyatı yaptığı zamanlar babanın holdingle alakası yoktu. Eski işindeki itibarı göz önünde bulundurulursa ona dokunulmaz. Annen ve Leyla zaten sadece hissedar. Onlara bir zarar gelmez." Hamza enişte'm, eskiden Cihan'ın amcasıyla beraber çalışıyordu ve bir politikacıydı. Bir yıldır siyasetten elini eteğini çekmişti.

"Kıbrıs'a marina almak için gitmedi yani? Saklanıyor." Bu ihtimali seslendiren ben olmuştum ama kimse dönüp bana bakmamıştı.

Dedem, "Evet, şu an saklanıyor ama zaten şu an ifşa olacağını sanmıyorum," dedi. Turan, eğdiği başını kaldırdı ve bana baktı. Gözleri perişandı... Turan, benim dedeme beslediğim sevgi kadar olmasa da Kemal dedesine düşkündü. Dedesi onu aşırı severdi, âdeta ona tapardı. Her şeyini bir gün Turan'a vereceğinden bahsederdi sürekli. Aklıma gelen düşünce beni sarstı. Onu dedem tehdit etmişti. İfşa etmekle tehdit edip sözleşmeleri imzalamasını istemişti. Böylelikle hem Akşahinlerin adını hem de torunu Turan'ı kurtarmıştı.

Hamza enişte'm, "Oturup ne zaman rezil olacağımızı bekleyeceğiz öyle mi?" diye sordu.

"Tetiği çekmeden önce sana haber veririm, damat." Dedem tüm iplerin elinde olduğunu ve bir gün, o ipi kendisinin keseceğini bir cümlesiyle apaçık ifade ederken Turan'la ben bakıştık. Dedelerimizin savaşında hangisinin galip ve mağlup olacağını düşünüyorduk. Hangisi yenilirse neler olur, neler değişir diye düşünüyorduk. Aklımızdan geçenler, zihnimizin duvarlarına kurşunlar yağdırıp duvarlarını delik deşik eden tüm fikirlerimiz ortaktı. Yirmi dört yıldır hayatımda olan bir insanın sadece gözlerine bakıp bundan emin olabiliyordum.

Halam hışımla ayağa fırladı, enişte'm de arkasından çıkmıştı. Odada dedem, Turan ve ben kaldık. Turan, birkaç dakika sonra dedeme yandan bakış attı ve gülümsedi. "Teşekkür mü etmem gerekiyor?"

Dedem ensesini kaşıyarak, "Bilmem," dedi lakayt bir tonla. "İçinden geliyorsa."

Turan gözlerini kıstı. "Kemal dedeme tetiği çekmeğin gün ya önünde durmak istersem ne olacak?" Sorusu ortamıza bomba gibi düşerken bunu yapıp yapmayacağını düşündüm. Dedesini severdi ama bunu yapar mıydı bilemiyordum. O itibarına düşkündü. Sırf dede sevgisi yüzünden kendini tehlikeye atıp atmayacağı bir muammaydı.

"Benim karşımda durmayacağından emin olmasam böyle bir adım atmazdım. Dedeni fazla hafife alıyorsun, Turan. Her ikiniz için en iyisini düşünecek tek kişi benim. Bunu asla aklınızdan çıkarmayın. Şimdi çıkabilirsiniz."

Ayakta olduğum için adımlara kuvvet vererek kapının önüne geldim, Turan da bana yetişmişti. Birlikte toplantı odasından çıkarken yüzüne bile bakmadan geçip gitmek istemiştim ama beni kolumdan tutarak odama doğru çekiştirmişti.

Turan kapıyı ardından kapattı, bana döndü. "Neden bozuksun bana karşı?"

Hayretle baktım. "Bütün sorun bu mu şimdi?"

Başını salladı. "Bu!" Bağırmıyordu ama sesi öfkeli çıkmıştı. "Gözlerine baktım defalarca. Tek bir bakışın destek atabilirdi bana ama sen beni umursamadın. Neden?" Gözlerimi ondan kaçırdım. "Ne yapım ben sana?" diye sordu.

İçimdeki camlar kırılmıştı ve ruhumu kanatıyordu. Fakat bu camların çatlama sebebi, kırılma sebebi Turan'dı. O camı alıp onu kanatmam gerekmez miydi? Canı yeteri kadar yanabilirdi ama bu bana yalan söyleyip kandırmaya devam etmesine sebep değildi. "Bana yalan söyledin. Zamir buradaymış."

"Görevdeydi yemin ederim! Türkiye'de değildi. Son yirmi gündür burada ve senin karşına çıkmasını bekledim."

Elimi kaldırarak konuşmasını kestim. Ela harelerim onun bal harelerine kilitlendi, "Biliyor musun, artık beni şaşırtmıyor hiçbir şey. Çünkü hep beni kandırmayı ya da karşımda susmayı seçtiniz, Turan. Hepiniz hem de! Kimse bana dürüst olmak istemedi. Ne dedem ne sen ne de Zamir. Ya yalanlarla avuttunuz ya sustunuz ya da gerçekleri bir halı altına saklamaya çalıştınız. Ama o kirli diye halı altına ittiğiniz tüm gerçekler bir gün mutlaka çıkar. Tıpkı demin çıktığı gibi," dedim. Turan, bana mahcup bir şekilde baktı ama ben onu umursamadan hareket edeceğim sırada karşıma geçti ve durmak zorunda kaldım.

"Ben dün seni affettim. Sen de beni affet. Ne istersen yaparım, kuzen."

Yanından geçip gitmek istedim ama aklıma gelen bir fikirle duraksadım. Ne istersem yapardı ve ben mümkün olmayan bir şey istemeliydim. Misal gece dışarı çıkmak gibi... Turan gizliden gizliye gitse de ben bu yaşıma kadar asla bar ve kulübe gitmemiştim. Çünkü basının haber yapmasını dedem kesinlikle kabul etmezdi. Turan, çapkınlık için kendini gizleyerek giderdi. Bırakın kulübe gitmeyi sokağına dahi ayak basmamıştım ben.

"Gece kulübüne gitmek istiyorum. Sen, ben ve Cihan."

Turan'ın ağzının açık kaldığına yemin edebilirdim. "Delirdin mi sen? Dedem asla izin vermez."

Omuz silktim. "Beni gece dışarı çıkarırsan seni affederim."

Turan'ın kaşları çatıldı, "İçki içmek için mi gitmek istiyorsun?" diye sordu.

"Hayır. Ortamı merak ediyorum sadece."

"İyi," diye kestirip attı. "Akşam birkaç film açarım görürsün ortamı."

Pes etmedim. "Turan! Gitmek istiyorum."

"Kızım, tek bir fotoğrafımız çekilirse dedem bizi mahveder. Bilmiyor musun adamı?"

Ona meydan okudum. "Sen yakalanmadığına göre ben de gidebilirim. Eğer benimle gelmezsen yalnız giderim. Sorun değil."

Alayla, "Boşuna diktik zaten o kadar adamı evin önüne," dedi. Yanından geçmek için hareketlendim ama kapının önünde sesi beni durdurdu.

"Kabul. Ama içkiyi abartmak yok."

Beni evden nasıl çıkaracaktı bilmiyordum ama başaracağından emindim. Başımı çevirdim ve zafer kazanmış bir şekilde sırıttım. "Kabul."

Odadan dışarı çıkmak için adım attım, kapının açılmasıyla geri çekildim. Cihan sadece başını içeri doğru uzattı, "Kapıyı çalman gerekmiyor muydu?" diye sordum.

Cihan içeri girip kapıyı arkasından kapattı. "Kendine bir sekreter alman gerekiyor. Böylece seni önceden arayabilir."

Turan onu onaylayarak, "Haklı," dedi. "Bir sekreter bulman gerekiyor."

"Bir ara bulurum," diye geçiştirdim ve Cihan'a döndüm. "Gece dışarı çıkıyoruz. Program yapma."

Cihan'ın gözleri belerdi, heyecanla, "Yoksa bana evlenme mi teklif edeceksin?" dedi.

"He," dedim alayla. "Diz de çökeceğim önünde."

Ellerini birbirine çırptı. "Çok heyecanlı!"

Turan, bu tepkisine karşılık onun kafasına sertçe vurdu. "Ağır ol." Cihan, bu sefer ciddi bir ifadeye bürünürken merakla ikimize bakıyordu. Turan, biraz önce aşırı tepki verdiğini belli etmeden sabit bir sesle, "Kulübe gideceğiz," diye mırıldandı.

Cihan ona baktı. Sonra döndü bana baktı. "Kulüp derken? Hani erkeklerin kadın avlamak için etrafa salya akıtarak baktığı, birbirilerine yapışarak dans ettiği, içki içtiği yer mi?" Başımı salladım. "Olmaz!" diye atıldı. Turan'a döndü öfkeyle. "Mihrinaz'ı öyle bir yere nasıl götürürüz?"

Turan, omuzlarını dikleştirerek kendinden emin sesle, "Biz yanındaysak, sıkıntı yoktur," dedi. Az önceki tepkisini katiyen belli etmemesine şaşırmıştım ama bu beni mutlu da etmişti.

Cihan eliyle saçlarını karıştırdı. "Anlaşıldı. Akşam birilerini pataklamam gerekecek."

Yüzümü buruşturdum, kendime engel olamayarak, "Şiddete düşkün ayı," dedim. Turan'ın aksine Cihan, liseden beri sürekli kavga eden biriydi. Turan, öfkelendiğinde gözü hiçbir şeyi görmezdi ama nadir öfkelenirdi. Kıskanmazdı her şeyi, kısıtlamazdı ne kardeşini ne de beni.

Fakat Cihan bambaşkaydı. Gülüşümü bile kıskanır, kimsenin görmesini istemezdi. Yan arabadan biri bizim arabaya baksa çıldırırdı, yan masadan biri saniyelik bize dönse delirirdi, biri gelip adres bile sorsa kavga çıkarmaktan çekinmezdi. Bağırmadığı, kırmadığı tek bendim. Gözünün önünde Zamir'in elinden tutup çekip gitmiştim ama beni kıracak tek bir cümle dahi söylememiş, Zamir'e karşı bir hamlede bulunmamıştı.

Zamir'in davranışları aklıma geldi, istemsizce tebessüm ettim. O, beni bu zamana kadar sadece uydurduğum sevgilimden ve Cihan'dan kıskanmıştı. Başka hiçbir rahatsız edici hareketi olmamıştı. Kısıtladığını hissettiğim bir an dahi yaşamamıştık. Tahammül edemediği tek kişi Cihan'dı.

Üçü de birbirinden çok farklıydı ama hepsinin ortak özelliği bana değer vermekti sanırım.

Hissettiğim boşluk bir anda kayboluverirken yaptığım şeyin doğruluğunu bir kez daha düşündüm. Doğru ve yanlışın ne olduğundan bile emin sayılmazdım ama bu durumu ölçmenin ne kadar absürt olduğunu anlamam çok sürmemişti. Doğru ya da yanlış olup olmaması umurumda dahi olmayacaktı, çünkü bunu istiyordum. Bu kadar. İstediğimi yapmakta özgürdüm.

Kurduğum plana doğru adım adım giderken olduğum yerde gezindi bakışlarım. İskenderun'da Barlar Sokağı diye bir sokak vardı ve buraya daha önce ayak bastığımı hatırlamıyordum. Turan'ın gizli gizli geldiğini bildiğim bu yer bir sürü barın, gece kulübünün olduğu bir yerdi ve hangisine gideceğimizi bilmiyordum.

Üzerimde siyah bol etek, bordo bluz vardı. Bluz dar ve kısa olduğu için göbeğimi kapatan eteğin üstündeki birkaç parmaklık mesafe açıktaydı. Hava çok soğuk olduğu için uzun siyah çizmelerimi giymiştim. Uzun koyu renkli kabanım ve bordo çantam omzumdaydı. Saçlarımı toplamış birkaç tutamı kulaklarımın kenarından özgür bırakmıştım. Hatta makyaj bile yapmıştım. Bugün oldukça özenmiştim ve güzel göründüğüme emin olana kadar odamdan çıkmamıştım.

Turan, dedeme kolejden arkadaşlarımızla bir restoranda toplanacağımızı ve sonra sahilde yürüyeceğimizi söyleyerek yalan uydurmuş, peşimizden gelen korumaları da atlatarak başka bir yere göndermişti.

Sonuç olarak bir tarafımda etrafta dövecek adam arayan ve kuduran Cihan, diğer tarafımda ise sakinliğinden ödün vermeyen Turan'la beraber bu sokaktaydım. Turan'ın gözleri etrafı taradı ve başıyla sağ tarafı işaret etti. Üzerinde hiçbir tabela olmayan bir binanın önünde durmasına anlam verememiş ama sesimi de çıkarmamıştım. Çünkü fikrini her an değiştirebilirdi.

Kapıya vurdu, iri bir adam paslanmış kapıyı açtı. "Turan Bey, hoş geldiniz," diyerek gözlerini bize çevirdi ve geri çekilerek geçmemiz için yer açtı.

Turan, ona başıyla selam verdikten sonra önden içeri girdi. Uzaktan gelen müzik sesi kulağıma doldu, karanlık ve loş ışığın bulunduğu uzun bir koridordan geçtik. Koridorun sonunda devasa bir kapı vardı ve Turan'ın kapıyı açmasıyla rengârenk parlayan ışıkların gözüme girmesi, kulaklarıma yüksek müzik sesinin dolması bir olmuştu.

Turan'ın koluna girdim, locaya ilerledik ve oturduk. Yanımızda bir garson belirirken gözlerim hâlâ mekândaydı. Mor renklerin hâ-

kim olduğu mekânda mor rengine eşlik eden ikinci renk siyah ve griydi. Oldukça nezih görünüyordu ama ortalıkta gezen kızlar pek de öyle görünmüyordu. Gelip geçenler Turan'a selam veriyor, onu ve Cihan'ı inceledikten sonra uzaklaşıyordu bizden.

Turan'ın kulağına eğildim. "Playboy musun sen oğlum?"

Turan gülerek, "Eh," diye yanıtladı sorumu. "Sayılır."

Merakla, "Burası neden tabelasız? Yasal değil mi?" diye sordum.

Omuz silkti. "Konsepti böyle sadece. Girince parola falan isteniyor ve parola sürekli değişiyor. Belirli insanların girebilmesi için."

"Kim buranın sahibi?"

Rahatça "Ben," dedi. "Başka mekânlarda takıldığım zaman her an biri beni ispiyonlayabilir ama burası benim ve belirli insanların girmesine müsaade ediyorum. Rahatlığım için yani."

Cihan aramıza girdi, "Ulan kucağına kız almak için gece kulübü mü açtın? Mal mısın sen? Deden duyarsa başına yıkar burayı," dedi. Sonuna kadar haklıydı. Sırf rahatlığı için kulüp açmak da neyin nesiydi?

Turan, Cihan'a ölümcül bir bakış attı. Yanına gelip ona gülümseyen bir kıza göz kırptı. Kız da bundan cesaretlenerek gelip yanına oturdu. Saçını kulağının dibine sıkıştırarak Turan'ın kulağına eğildi. Ona ne dedi bilmiyorum ama kuzenim birkaç saniye sonra pişmiş kelle gibi sırıtmaya başlamıştı. Geri zekâlı pişmiş kelle. Uçkuruna düşkün pislik. Kızla oldukça samimi şekilde sohbet ederken benim ve Cihan'ın varlığı tamamen unutulmuştu. Hatta kendime içki bile sipariş verdiğimin farkına varmamıştı. Cihan ise sürekli etrafa bakınıyor ve bana yan gözle bakan birilerini arıyordu. Böylelikle önüme gelen şişeyi onlar fark etmeden tüketmiş ve damarlarımda gezinen cesaretle bir saat kadar sonra Cihan'a dönmüştüm.

Bana göre oldukça ters düşen bir şirinlikle, "Cihan!" dedim. "Dans edelim mi?"

Cihan irileşen kahverengi gözlerini bana çevirdi, "Biz?" diye sordu. "Seninle? Şu kalabalıkta? Dans? Edeceğiz? Katil etme beni. Biri pistte gelip sana değerse gebertirim o adamı."

Sarhoşluğun verdiği umursamazlıkla ayağa kalktım ve onun elinden tutarak çekiştirdim. Tek umudum Zamir'in burada olması ve beni izliyor olmasaydı. Çünkü kıskanırsa karşıma çıkabilirdi. Nart, bu şekilde söylemişti, değil mi? Bu yüzden o karşıma çıkana kadar saçmalayacaktım.

Cihan peşimden gelirken piste vardığımızda müziğin ritmine uygun olarak zıplamaya başladım. Cihan'ın ellerini tutuyordum. O ise hâlâ bu tavrıma karşı şaşkınlık içerisinde olmalıydı. "Dans etsene!" Bağırdım, yüzünü buruşturdu ve az da olsa bana ayak uydurmaya çalıştı. Ritimler hızlanırken daha yükseğe zıplamaya başladım ve etrafımda döndüm ama kendimle beraber Cihan'ı da döndürmüştüm. Dünya dönüyordu sanki ve ben sabit gibiydim. Oysa hareket ettiğime yemin edebilirdim.

Cihan beni omuzlarımdan tutarak, "Başın dönecek," diye duymam için bağırdı. Umursamadan kahkaha attım.

"Dünya dönüyor, Cihan!" Ellerini tutarak dönmeye devam ettim.

Beni azarladı. "Sen dönüyorsun, Mihrinaz!"

"Dünya çok hızlı dönüyor!"

Bu sefer sabırsızca, "Sensin hızlı olan. Dur artık!" diye tıslamıştı. Ama benim umurumda olmadı.

"Haydi, şarkıyı söyleyelim. *I'm a Barbie girl in the Barbie world. Life in plastic, it's fantastic.*"[8]

Cihan beni sabit tutmaya çalışarak, "Dur artık!" dedi. Elini belime atarak çekiştirmeye çalıştı. Fakat ben asla durmadım. Hâlâ karşıma çıkmamıştı ve ben sırf karşıma çıksın diye bu kadar saçmalıyordum. Sarhoştum ama maksadımı unutmamıştım henüz.

Zamir neredeydi? Nart'ın dediği gibi olduğum yerdeyse neden şu an karşıma çıkmıyordu ki? Cihan'la dans etmemi kıskanması gerekirdi, hatta çıldırıp gelip beni alması gerekirdi ama neredeydi?

Birkaç dakika sonra Cihan beni durdurmaya çalıştı. Artık zıplamadan sadece yerimde sallanmaya başlamıştım. Cihan ise sadece

[8] Danimarkalı-Norveçli grup Aqua'nın 9 Eylül 1997'de yayımlanan *Aquarium* albümündeki "Barbie Girl" şarkısı.

ellerimi tutarak dengemi bozmamama yardımcı oluyordu. Fakat ben yanlış olduğuna emin olduğum bir şey yaparak kollarımı boynunda birleştirdim ve ona doğru yaklaştım. Cihan'ın savurduğu kısık sesli küfür kulağıma doldu. "Ne yapıyorsun?" Gözlerimi kapatarak başımı omzuna yasladım ve dakikalarca Zamir'in gelip beni durdurmasını, çekmesini bekledim ama yoktu. Acaba içeri girememiş miydi? Ama o Zamir'di. Bir gece kulübüne girmek onun gibi bir istihbaratçı için zor olmamalıydı.

Ellerim Cihan'ın ensesinde dururken gözlerimi açtım ve görüşüm bulanık olmasına rağmen etrafa baktım. Rengârenk ışıkların aydınlattığı karanlık kulüpte onu bulamadım, bir adım geri çekildim.

Cihan bana bakmadan, "Yüzüme su çarpmam lazım. Hemen dönerim. Kaybolma," diyerek arkasını döndü ve koşar adım yanımdan uzaklaştı. Sallana sallana dans edenlerin arasından geçerek bar tezgâhına doğru ilerledim ve uzun taburelerden birine oturdum. Barmen bana döndü, gözlerimle Turan'ın oturduğu locayı işaret ettim fakat Turan orada yoktu. "Turan'ın kuzeniyim."

Barmen alayla güldü. "Biliyorum."

Gözlerimi kısarak, "Nereden biliyorsun?" diye sordum. Eğer en son basın açıklamamızı ya da bundan önce çıkan haberleri izlememişse ya da okumamışsa bunu bilmesine imkân yoktu. Turan'la pek benzediğimiz söylenemezdi.

"İçki istediğinde seni geri çevirmemizi belirtti."

Ah... Turan bunu düşünmüş müydü yani? "Hafif bir şeyler ver o zaman."

Başını iki yana salladı. "Alkol olmaz."

Bütün sinirimi ondan çıkaracağım anda bir ses ikimizin arasına girmişti. "Hanımefendi? Bunu size ısmarlamamda bir sakınca var mı?" Başımı sol tarafıma çevirdim, otuzlarının başında, oldukça resmi giyimli kumral bir adamla karşılaştım. Pürüzsüz yüzünde ufak bir tebessüm vardı ve elindeki kadehi bana uzatıyordu.

Asık yüzüme bir gülümseme yerleştirirken, "Çok naziksiniz," diyerek kadehe uzandım ve elinden zarif bir şekilde aldım.

Adam taburesini bana doğru itti. "İsminizi sorsam kabalık olur mu?"

İstemsizce kıkırdadım ve sonra verdiğim tepkiye şaşırdım. Bu tepkiyi ben veremezdim. Ben her önüne gelene gülmezdim hatta çok nadir gülerdim. Fakat bedenimdeki alkol beni bambaşka biriymişim gibi oynatıyor, hareketlerimi yönetiyordu. "Mihrinaz."

Adam gözlerimin içine baktı. Ardından gözleri aşağı doğru indi ve yüzümün her karesini ezberlemek istermiş gibi beni inceledi. "Ne şahane bir isim." Sesinde hayran olmuş bir ton vardı. "Ben de Rıfat." Elini uzattı, kadehi tezgâha bırakarak elini tuttum. Parmaklarımın ucunu sıktı. "Çok memnun oldum."

Elimi kendime doğru çekerek, "Ben de" diye mırıldandım zorlukla. Kadehi alıp fondip yaptığımda onun ve barmenin bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

Adının Rıfat olduğunu öğrendiğim adam, barmene kadehimi doldurmamı işaret etti, barmen başını iki yana salladı. "Lütfen. Başımı belaya sokacaksınız. Mihrinaz Hanım içemez."

Rıfat Bey kaşlarını havalandırarak, "Sebep?" diye sordu. Barmen adamın kulağına doğru eğilerek bir şeyler söyledi.

Rıfat Bey anında bana döndü, şaşırdığı aşikârdı. "Turan Demirhan'ın kuzeni olduğunuzu bilmiyordum. Kendisi bana kızacak ama bir Akşahin'in her istediği olmalı diye düşünüyorum." Barmene bakış atarak, "Tüm sorumluluk bende olacak. Lütfen Mihrinaz Akşahin'in kadehini doldur," dedi. *Ah, soyadım işe yarıyordu sanırım... Sonunda hayrını görmüştüm.*

Genç barmen tereddüt etse de kadehimi doldurdu, tekrar fondip yaptım ve alkolün beni iyice ele geçirmesine izin verdim. Gelmeyeceğini anlamış ve kabullenmiştim artık. Bu yüzden onu düşünmek, kendime eziyet etmek istemiyordum. İkimiz de dibine kadar suçluyduk. Özür dilememiz hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. O özür dileyip kardeşimi geri getirmeyecekti, sustuğu ayları telafi edemeyecekti, doğruların bende açtığı yaraları kapatmayacaktı ve ben de o ana dönüp Zamir'e attığım son bakışı onun gözlerinden silemeyecektim. Biz o anda, o odada her zaman takılı kalacaktık. Zaman ne kadar aksa da o an asla değişmeyecekti. İkimiz de birbirimizi yaralamıştık, ben ardıma bakmadan o evden çıkmıştım ve o beni durdurmamıştı. Eğer

durdursaydı, her şeye rağmen onunla kalırdım. Onu kaç ay olursa olsun beklerdim. Ama o beklememe dahi müsaade etmedi.

Beni bıçakladı ve iyileşmem için Turan'a teslim etti. Ölüme gittiğimi bile bile beni izledi. Yanıma gelmedi, tenim, dokunuşlarının mahrumiyetinden çürürken gelip bana dokunmaya tenezzül etmedi.

Birkaç dakika geçmesine rağmen kaçıncı fondipti artık bilmiyordum. Rıfat Bey beni izliyordu. O ağır ağır içkisini yudumlarken aksine oldukça hızlı içiyordum. Öyle ki barmen şişeyi yanıma bırakmıştı ve artık kendim dolduruyordum.

Bir el bana doğru uzandı, gözlerimi kırpıştırarak Rıfat Bey'e baktım. Yüzümün önüne düşen saç tutamını eliyle arkaya doğru atarken saçım bumerang gibi aynı yere döndü. "Ah... Ne kadar inat bir tutam." Zamir'in eşsiz sesi zihnimde yankılandı. *Saçların da senin gibi inatmış.*

Tekrar aynı işlemi yaptı, bu defa başka bir el aramıza girdi. Gözlerimi sıkıca yumup açtım ve gelen kişinin Zamir olmasını umarak başımı sol tarafa çevirdim. Nevri dönmüş bir Cihan'la karşılaştığımda başımı bir sancı iğnelemişti.

Öfkeyle, "Sen nasıl ona dokunursun?" diye bağırdı. Sesi müziği bile bastırmıştı.

Rıfat Bey umursamazca, "Sen de kimsin?" diye sordu. Cihan onun kolunu tuttuğu elini sıktı.

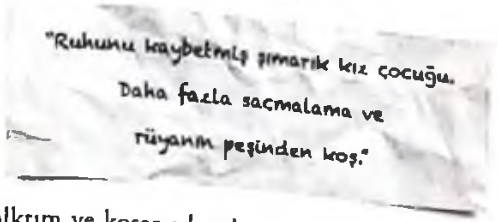
"Ecelinim. Oldu mu?"

Sonra her zamanki olanlar olmuştu. Cihan adama kafa atarken barmen onları izliyordu ve sanırım birilerinin ayırmasını bekliyordu. Nitekim öyle de oldu. Kapıda gördüğüm iri adamlardan birkaçı gelip onları ayırırken Cihan kendinde değildi. Defalarca Rıfat Bey'e saldırdı. Sonunda Rıfat Bey'i çıkardılar. Cihan'ın gözü beni bile görmemişti. Dışarı çıkıp onu dövmek için an kolladığına kalıbımı basabilirdim.

Barmen kadehimi aldı, kaşlarımı çatarak ona itiraz etmek istedim ama sonra pes ederek arkamdaki demire yaslandım. Birkaç dakika öylece etrafa baktım. Hareketli şarkılarla dans eden insanlar, kulağı sağır eden müzik, rengârenk ışıklar... Buranın sahibi Turan mıydı

gerçekten de? Gece hayatına düşkün olduğunu biliyordum ama gizliliğini korumak için gece kulübü açacağını tahmin bile edemezdim.

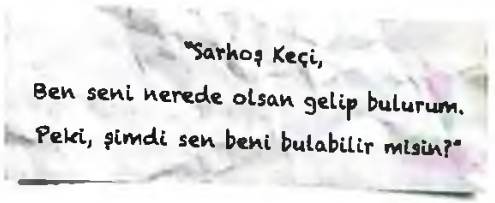
Kalbimin ritmi müziğin sesine eşlik ederken başım iyice dönmeye başlamıştı. Biraz sonra barmen önüme bir bardak çay ve yanına iliştirilmiş not bıraktı, gözlerimi birkaç kez kırptım ve yanlış görüp görmediğimi ölçtüm. Elim nota doğru giderken bulanık olan gözlerim harfleri zorlukla seçiyordu. Çay ve not...

Ayağa kalktım ve koşar adım kapıya ulaştım. Kapıyı açarken ellerim titriyordu ama umursamadım. Koridoru koşarak geçerken esas kapıya ulaştım ve bize kapıyı açan adamla karşılaştım. "Mihrinaz Hanım, Turan Bey yok mu?"

Yalandan, "Geliyor o. Benim hava almam lazım," dedim. Kapıyı açtı ve kendisi de peşimden çıktı. İyi olup olmadığımı ölçmek için beni incelerken, "İyiyim," diye mırıldandım. "Lütfen siz içeri girin."

Çelişkide kaldı ama dediğimi ikiletmeden içeri girdi. Başım tekrar dönmeye başladı, etrafa bakındım. Sokak lambaları sıralanan sokakta Turan'ın gece kulübü vardı ve diğer sokak, ışıkların olduğu Barlar Sokağı'na çıkıyordu. Arkamı döndüm, bir yokuşun olduğunu ve burada iki sokak lambasının yanmadığını fark ettim. Üzerimde paltom, çantam bile yoktu. Üşüyordum ama hissetmiyordum. Yine de umursamadan yanmayan sokak lambalarına doğru ilerledim. Gözlerim işlevini yitirdi, sokak lambasının altında durdum ve umduğum gibi bir not daha buldum.

Fısıldayarak, "Bulurum," dedim ve etrafa bakındım. Yoktu. Aydınlık olan yolda görünmüyordu. Sönmüş lambaya doğru ilerledim. "Zamir!" Sesim yankılanarak boş sokağı doldururken ela harelerim onu aradı ama bulamadı.

Kendi çevremde dönerken tekrar, "Zamir!" diye bağırdım. "Neredesin?"

Beni izliyordu, biliyordum ama karşıma çıkmamakta ısrarcıydı. Elimle şakaklarıma baskı yaparken, "Zamir!" diye haykırdım yeniden. "Elma dersem çık, armut dersem çıkma. Elma! Çık dışarı Zamir! Neredesin?" Sesim sonlara doğru çatlarken yanmayan sokak lambasının yanından uzaklaştım ve gelişigüzel yürüyerek etrafa bakındım. Kaç dakika geçti, farkında bile değildim. Yalpalamış, defalarca düşecek gibi olduğumu hissetmiş ama onu aramaktan vazgeçmemiştim. Arkamı dönüp geldiğim yoldan döndüm, yanmayan sokak lambasının altında gördüğüm silüet duraksamama sebep oldu.

Hayır... Alkollüydüm ve zihnim bana oyun oynuyordu. Kesinlikle böyle olmalıydı.

Gözlerimi kısarak görüşümü netleştirmeye çalıştım ve silüete doğru rastgele adımlar attım. Zamir Hancıoğlu eğer sanrı ya da bir rüya değilse tam karşımda, ışık saçmaktan aciz bir sokak lambasının altındaydı. Fakat yanmayan sokak lambasının aksine ela gözlerimin ona dokunduğu an ışıldadığına yemin edebilirdim. Elimi ağzıma götürerek ağzımdan kaçmak için beklemekte olan çığlığı bastırdım ve ona bakakaldım. Eğer sarhoşluğum yüzünden hayal görmüyorsam bu hakikaten de Zamir'di.

Üzerinde siyah mont, siyah şapka vardı ve giydikleriyle aynı renk olan gözleri karanlığa rağmen belirgindi. Birkaç saniye bana baktı, ardından gözleri aşağı inerek bedenimi inceledi. İrileşen gözleri tekrar gözlerimi buldu ve bir anda montunu çıkardı. Bana doğru adım attı, kalbim göğüs kafesimi parçalamak üzereydi. Zamir'in parmakları tenime değdiği an başım döndü ve kollarına yığılır gibi oldum. Beni sıkıca tuttu. Montunu üzerime geçirdi, dağılan saçlarımdaki lastik tokayı çıkardı ve kendi şapkasını başıma geçirdi. Tek kelime etmiyorduk ama dokunuşları konuşuyordu âdeta. Önüme geçerek montun önünü kapatırken boğazımda durdu ve bana baktı. "Bayılacağım sanırım." Yüzünü buruşturarak bana baktı, konuşmasını b[illegible]n,

ağzını açıp tek kelime dahi söylemedi. İncindim. Kırıldım. Üzüldüm ama ağlamadım. "Geldin."

Gözlerimi sıkıca yumup açtım ve tekrar ona baktım. Çehresi çökmüştü ve zayıflamıştı. Sakalları yeni yeni çıkmış, göz altları morla siyah arası bir çukura dönmüştü. Saçları uzamıştı... Alnına dökülen tutamlara dokunmak istedim, kendimi dizginledim ve gözlerine odaklandım. Öfke, kin ya da nefretin tohumlarını aradığım harelerinde zerresini bile bulamadım. Bambaşka duygular üzerini kalın bir yorganla örtmüştü ve dışa vurmamaya çalıştığı hisleriyle savaş veriyor gibiydi. Çözmekte zorluk çektiğim ifadesinin çevrelediği uzun kirpikleri, kısılmış gözleriyle büyük bir uyum içerisindeydi.

"Gelmen için yaptım o şeyleri." Cihan'la yakınlaşmam ve Rıfat Bey'le içtiğim içkilerin hesabını verdim. Bildiğini belli edercesine bakarken aramıza giren tuhaf taneleri izledim. Kar yağıyordu. İskenderun'a kar yağıyordu... Kendisiyle birlikte İskenderun'a yıllar sonra karı da getirmişti. Kar taneleri Zamir'in açtığı saçlarımın üzerine tutunurken durduğum yerde sallandım. Düşecek gibi oldum, beni yine tuttu. Bu defa ona uzun uzun baktım. Zamir Hancıoğlu bakışıyla, dokunuşuyla insanı güvende hissettirebiliyordu. Belki de tehlikenin ta kendisi oydu ama her zaman kendini bana kalkan yapacak kişi de oydu.

Gözleri dudaklarıma inerken bir an aramızda oluşan çekimin boyunduruğu altına girmiştim. Göğsümü delip geçen bakışları, içimdeki tüm hücrelerimin yerinden oynamasına neden olmuştu. Yüzlerimiz arasında bir el kadar mesafe kalırken aniden elimi ağzıma getirdim, boğazıma kadar tırmanan acı tat ve bu hissin tanıdıklığı beni korkuttu. Hayır. Şimdi değil! Ama nafileydi bu isteğim. Eğilerek midemdeki her şeyi Zamir'in botlarının üzerine gelmeyecek şekilde yere boşaltmaya başladım. Boğazımdan çıkan böğürme seslerine engel olamıyordum. Zamir, arkama geçip saçlarımı kavradı, rahatlamam için sırtımı ovuyordu. Midemdeki her şeyi boşalttım, başımı kaldırıp ona bakmak dahi istemiyordum. Başımı eğerek bedenimi doğrulttum, bana uzattığı peçeteyi alıp ağzımı sildim. Cebinden çıkardığı sakız paketini uzattı. Yüzüne bakmadan sakızı alıp ağzıma attım ve

kustuğum yerden birkaç adım uzaklaşmaya çalıştım. Zamir de yanımda yürürken başım daha fena dönmeye başlamıştı.

"Başım dönüyor..." Gözlerimi yumup açtım. Gülerek, "Dünya dönüyor," dedim. İfadesiz bir mimikle bana bakmaya devam ediyordu. "Hepsinden önemlisi ise sen döndün. Döndün değil mi? Gitmeyeceksin?"

Zamir, buz gibi elleriyle beni tutup kendine doğru çekti. Bedenimin titrediğini kollarının arasında anlamıştım. Kazağının altından dahi duyabildiğim sert parfümünün kokusu burnuma doldu, yükselen ağlama isteğimi tekrar bastırdım. Kollarından biri omzuma, diğeri belime sıkıca dolanırken beni tamamen sıkıştırmıştı ama bu canımı asla yakmıyordu. Kocaman evrene dahi sığamazken iki kol arasında bu denli rahat hissetmek ne kadar da tuhaftı.

Zamir beni sarmaladı. Zamir üşüdü. Ben ısındım. Ben alnımı omzuna yasladım, o ise çenesini omzumun üzerine bıraktı. Biz sarılınca yapbozun son iki parçası da yerine oturdu. Biz tamamlandık. Yapboz bitti.

Fısıltıyla, "Uyursam gider misin?" diye sordum. Saçlarıma dokunarak soruma sessiz bir yanıt vermişti. İçimi çeke çeke, "Üşümeni istemiyorum," diye mırıldandım. Bunu söylediğimde ağzımdaki sakız yere düşmüştü. Umursamadım. "Gitmeni istemiyorum."

Saçlarımdan öperek bu cümleme en iyi cevabı verdi. Üzerime düşen kar taneleri ve onun rayihası eşliğinde gözlerimi huzurla kapadım. Üç ay sonra ilk defa onun kollarında huzurla uyudum... En son hatırladığım şey ayaklarımın yerden kesilmesi ve kucağında sarsılmadan ilerlememizdi. Ayaklarım beni sarsarken kucağında dengeli bir şekilde sokaktan çıktık. Yine bilmediğimiz bir sokakta yürüdük. Güneşin biz hariç herkese doğacağını bilerek ilerledik. Ay o gece doğmaya dahi tenezzül etmemişti. Yıldızlar görünmüyordu. Belki de onların hiçbirine ihtiyacımız yoktu. İhtiyacımız olan sadece birlikte olmaktı...

Ben şimdi bir kitabın en anlamlı yerinde kurutulan gülün olduğu sayfadaydım. Ben Zamir'in kucağındaydım. Ben evimdeydim

XXIV

Yüreğe Batmış Çiviler

"Bana dur deseydi eğer, tabanlarımı yere çivilerdim.
Demedi.
Ayaklarım kanaya kanaya gitmeye mecbur etti beni."

Kulağımı tırmalayan ve cama her saniye başı değmeye devam eden dal sesi yankısını sürdürürken gözlerimi yavaşça aralamak zorunda kalmıştım. Güneşin pervasız ışıkları ela harelerime değdi, gözlerimi kırpıştırarak yattığım yerde doğruldum. Şakaklarımdan başlayıp başımın arkasına ve önüne doğru kendine yol çizmiş ağrı, yüzümü buruşturmama sebep oldu. Komodinin çekmecesindeki ilaca doğru uzandım ve hapı yutup birkaç yudum suyla boş mideme gönderdim. İlacı içtikten sonra neredeyse her sabah yaptığım gibi şakaklarımı ovmaya başladım.

Zihnimdeki duvarlardan çatlama sesi gelmiş, ardından kırılan duvarların tozu bana dünü hatırlatmıştı: Gece kulübü, şişenin dibini görene kadar içki içmem, Cihan'la dansım; Rıfat Bey'in ısmarladığı içkileri kabul etmem, Cihan'ın adamı pataklaması; Zamir'in bana çay ve yanına iliştirilmiş not göndermesi, sönmüş sokak lambası; Zamir, montunu giydirmesi, ayaklarının dibine kusmam; yıllar sonra İskenderun'a birkaç dakikalık yağan kar, bana sarıldığı an, omzunda uyumam ve beni kucağına alması... Peki, ya sonra?

Hışımla yorganı üzerimden atıp odamdan çıktım. Kalbim boğazımda gümbür gümbür atıyordu. Dün... Gerçek miydi?

Adımlarım beni Turan'ın kaldığı odaya doğru yönlendirirken kapıyı çalma zahmetine bile girmeden odasına daldım. Gözlerim Turan'ın koyu renkli odasında gezinirken onu bulamadım. Banyosuna doğru adım attım ama banyo da boştu.

Kahretsin.

Koşar adım aşağı inerken üzerimde dün giydiklerim olduğunu bile yeni fark ediyordum. Ben eve nasıl gelmiştim? Dahası onun kucağında mı gelmiştim?

Devasa salona gürültüyle girdim, bana dönen üç çift göz duraksamama sebep oldu: Dedem, Turan ve Cihan. Her üçünün gözleri üzerimde kilitlenirken zorlukla yutkundum ve dedeme odaklandım.

Kaşları çatık bir ifadeyle beni süzdü. "Uyanabilmişsin."

Sesindeki kinaye beni ürkütse de bunu belli etmemeye çalışarak ona bakıyordum. "Hı?"

Dedem, "Bunlardan beklerdim de senden beklemezdim," diye başladı. "Senin gece kulübünde ne işin var? Hem de bu kadar sorunun olduğu bir zamanda? Hem de bu iki işe yaramazla? Biri kadın gördüğü zaman dünyayı unutur, biri de öfkesine yenik düşüp sürekli adam pataklar. Hepiniz beni hayal kırıklığına uğrattınız. Hepiniz!"

Turan ayaklanarak, "Dede," dedi sakin sesle. "Bir an dikkatimiz dağıldı sadece."

"Turan!" diye hiddetle bağırdı, üçümüz de irkilmiştik. "Senin kuzenin o adamın kucağında geldi bu eve! Kucağında! Sen neredeydin? Cihan neredeydi?" Dedem soluklanarak tekrar bana döndü. "Şu hâline bak. Bu benim torunum mu? Benim torunum birkaç yudumdan fazla alkol almazdı. Ama dün sarhoş olmuş! Hem de sizin yanınızda."

Aylardır her gece sarhoş olduğumu, midemin bile yıkandığından haberi olmayan dedem, salonun ortasında Turan ve Cihan'a bağırırken kelimenin tam anlamıyla ayaklarım yere mıhlanmıştı. Ne ileri gidebiliyor ne de arkamı dönüp odama koşabiliyordum. Cihan'ın bakışları üzerimde toplandı, Turan, onun aksine bana değil, dedeme bakıyordu. "Dede," dedi tekrar. "O adam yirmi gündür etrafımızda. Kendince Mihrinaz'ı koruyordu."

"Ben o adamla bir süreliğine anlaştım ve anlaşma bitti! Şimdi torunumun etrafında dolanamaz. Sizin gibi beceriksizlere bir daha torunumu emanet etmeyeceğim. Yıkılın karşımdan!" Son cümlesindeki tonu kulak zarlarımızı delik deşik etti. Turan ve Cihan, seslerini dahi çıkarmadan salonun bahçeye açılan kapısından dışarı çıktılar.

Dedemin benimle aynı rengi taşıyan gözleri gözlerime dokundu, yumuşamayan ifadesiyle, "Git elini yüzünü yıka," dedi sertçe. "Sonra çalışma odama gel."

Başımı seri şekilde sallayıp merdivenlere yöneldim, kalbim korkuyla titriyordu. Dün neler olmuştu? Zamir kucağında beni taşıyıp buraya kadar getirmiş miydi yani? Peki, sonra nereye gitmişti? Neredeydi?

Odama girdim, aynada kendimi görmek beni bozguna uğratmıştı. Dağılmış saçlarım, akmış rimelim, dudağımın kenarlarına yayılmış rujum, kırışmış kıyafetlerim iğrenç görünmemi sağlıyordu. Kendime tiksinerek baktım. Banyoya girip kısa bir duş almış ve dünün anılarından kısmen arındığımı hissetmiştim. Duştan çıkıp beyaz bornozumu giydim, banyonun kapısını açmamla Turan'la karşılaşmam bir oldu. Oturduğu yerden kalkarak önümde belirdi. "Dün nasıl kaybolursun? Deliye döndüm, Mihrinaz!"

Kaşlarım havalanırken, "Kızı görünce beni unuttun," dedim. Gözleri parlamıştı öfkeyle. Ama haklıydım ve geri adım atmayacaktım.

"Güvenip götürdüm seni oraya. Cihan'ın yanından ayrılmamalı, içkiyi abartmamalıydın! O herifin kucağında eve dönmemeliydin!" İşaret parmağını havalandırarak ses tonunu iyice kaldırıyordu.

Elimi göğsüne getirerek onu ittirdim. "Günlerce varlığını benden saklamanın bedeli." Umursamaz ses tonum aramıza buzdan duvarın ilk tuğlalarını atmıştı. "Hâlimi görüp sustun. Görevde dedin, Türkiye'de değil dedin. Kandırdın beni!" Yirmi gündür telef olmamı izleyip susması o an daha çok canımı yaktı. Parmaklarımın ucundaki alevlerin ona dokunması için tekrar göğsünden onu ittim. O benim güvendiğim nadir insanlardandı. Sadece bir kere ondan şüphe etmiş,

sonra pişman olmuştum. Ona çekilen bir silah beni korkutmuş, hatta hayatımda ilk defa bayılmama sebep olmuştu. Onu, bu hayatta hiçbir zaman sahip olamayacağım kardeşimin yerine koyarken, yokluğunun acısını çektiğim bir adamın varlığını o nasıl benden gizlerdi?

"Aptal, ben sadece seni üzmek istemedim!" diye bağırdı. Ses tonundan rahatsız olduğumu belli edercesine ona baktım. Bu evde bana, dedem dâhil kimse sesini yükseltmemişti bu zamana kadar. Turan'ın bile bu kadarına hakkı yoktu.

Dişlerimi sıkarak, "Dışarı çık," diye hırladım. "Hemen."

Son kez bal rengi gözlerini gözlerime dokundurmuş, ardından kapıyı çarparak odamı terk etmişti. Başımdaki havluyu çekip çıkardım, etrafa saçılan su damlalarından bazıları yüzüme değmişti. Umursamadan üzerimi giydim ve saçlarımı kurulamaya gerek duymadan aşağı indim. Salona göz ucu ile bakarak dar koridora sapıp, dedemin çalışma odasının önünde durdum. Kapı kolunu kavramak üzereyken içeriden çıkan güvenlik şefi Ertan Bey bir adım gerilememe sebep oldu.

Başıyla selam verip, "Küçük Hanımefendi, iyi misiniz?" diye sordu.

"Evet," diyerek dudaklarımın arasından sesli bir nefes bıraktım. "Dedem size kızdı mı?"

"Önemli olan sizin iyi olmanız. İzninizle." Hiçbir şey söylememe müsaade etmeden yanımdan geçip gitti.

Adım atmanın oldukça zor bir eylem olduğuna kanaat getirdiğim dakikalar içerisinde, üzerime kar taneleri gibi inen zaman, bacaklarımı titretmiş, kollarımın ürpermesine sebep olmuştu. Suçluluk duygusu, kirli bir kanın damarlarımdan kalbime doğru akmasına neden oldu. Gözlerimi sıkıca yumup açtım ve bu hareketimle gücümün yerine geleceğini umdum, ama nafileydi. Bacaklarımdaki titreşim, kollarımdaki ürperti bir türlü geçmiyordu. İçimde çığ gibi büyüyen karmakarışık duygulara bir sıfat aradım ama sonuçları beni üzecekti. Bir kaosun içinde yuvarlanan ruhumun kan revan içerisinde olmasını umursamayan bedenim, zihnimin ani bir komutuyla hareketlendi ve adım attı.

Yüzümde mimik dahi oynatmadan beyaz ile altın işlemeleri olan kapının kolunu kavradım ve açtım. Bir adım. İki adım. Kapıyı sessiz şekilde arkamdan kapatırken kalbim boğazımda atıyordu âdeta. Nabzım derimin altından yumruk gibi beni döverken elimi saçlarımdan geçirdim, gözlerimle odayı taradım. Bembeyaz raflarla ve dolaplarla kaplı iki duvar sağımda ve solumdaydı. Ortada devasa pencere, pencerenin önünde dedemin yetiştirdiği Atatürk, Ebegümeci ve Fulya bitkileri odaya renk katıyordu. Fulya, dedemin ve dedemin annesi olan Mihrinaz Akşahin'in en sevdiği çiçekti. Doğduğumdan beri evimizdeki görüntüsüne sırf bu yüzden aşinaydım sanırım.

"Bitkileri sulamaya gelmediysen otur." Dediğini yaparak tam karşısına geçip oturdum. Başını dosyasından kaldırdı, "Dün neden o kadar içtin?"

Sesinin sakinliğine karşılık sırtımı deri sandalyeye yasladım. Az da olsa rahatlamıştım sanırım. "Unutmak için."

Dedemin tek kaşı havalandı. "Neyi unutmak için?"

Gözlerim dolarken, "Kardeşimi," dedim. "Derya'yı, Bekir'i, benden sakladığın tüm o şeyleri; ölüme gönderdiğim Yelda'yı, mahkemeden sonra öldürteceğiniz Ömer'i, yaşayıp yaşayamadığım tüm o anıları unutmak için içtim. Aylardır her gece içiyorum, dede. Sen görmüyorsun! Bilmiyorsun! Ben çoktan öldüm ama sen beni gömmeyi reddediyorsun."

Dedem gözlerini bir saniye bile benden ayırmadan geriye yaslandı. Gözleri gözlerimin ifadesini alırken içimdeki her şeyi ona aktarıyormuşum gibi baktım. Beni anlamasını umarak kilitledim ona ela harelerimi. Çünkü her zaman gözlerime baktığında anlardı beni. Konuşmama gerek olmazdı, bana baktığında tüm ruhumu okurdu.

"Kardeşin için üzülmeni anlıyorum. Aynı acıyı paylaşıyoruz," diyerek soluklandı. "Ama bu saçma sapan hareketlerde bulunman gerektiği anlamına gelmiyor. Annen ve babanın yaptıklarını senden saklamakla hata ettim belki de. Onların yaptığı iğrençlikleri bilmeden büyümeni istedim. Yelda için de üzgünüm. Benim için bir kadını ölüme göndermeni istemezdim. Fakat Ömer... Bu konu kesinlikle

tartışmaya açık değil. Anne ve babanı öldüremem, biri benim kanımdan, diğeri ise seni dünyaya getiren kadın. Ömer'in suçu onların maşası olmak ve cezasını canıyla ödeyecek."

Yutkundum. "Peki, Kemal Demirhan? O da dostun olduğu için mi şu an serbest? Senin için yaptıklarının bir önemi yok mu?"

"Var," dedi donuk bir sesle. "Yaptıklarından önce ailemi arındıracağım. Sonra size zarar vermeyeceğinden emin olduktan sonra onu devlete teslim edeceğim."

"Ya senden önce biri onu ifşa ederse? Mesela İstihbarat?"

Dedemin gözleri kısıldı. "Kemal'i, Zamir Hancıoğlu'na mı anlatacaksın, torunum?" diye sordu. Zamir'in istihbaratçı olduğunu biliyordu ve bu beni şaşırtmamıştı. "Senin ailemize ihanet etmeyeceğinden eminim. Her ne kadar şu an Kemal'le ortaklığım olmasa da o, kızımın kayınpederi, Turan ve Leyla'nın da dedesi. Bu yüzden onu şu an ifşa edemem. Sen de edemezsin."

Dirseğimi masaya yasladım, elimi çenemin altına getirdim. "Onu nasıl ikna ettin? Turan'ın tüm hisselerinden vazgeçmesine nasıl müsaade etti?"

"Ben eğer bir kumar oynuyorsam işimi şansa bırakmam. Kartlarımı seçerim ya da sayarım." Ellerini birleştirerek sorgulayıcı bir bakışla beni süzdü. "Bana güveniyor musun?"

Ona güveniyor muydum? Bu soruyu kendime hiç sormamıştım, gerekli bulmamıştım. O benim fırtınalı hayatımda tutunduğum yegâne dalımdı. Ve her ne olursa olsun bu hissim ebedî kalacaktı. "Bu soruyu sormana gerek var mı? Benim bu hayatta en çok güvendiğim insan sensin."

"Benim de sensin, torunum. O yüzden dedenin sözünden çıkma. Vakti geldiğinde Kemal'i kime istersen şikâyet edersin ama şu an bunun zamanı değil." Başımı onayla salladım. "Evdeki içkileri toplattım. Ayrıca eskiden sizi uzaktan izleyen korumalar bundan sonra yakın mesafenizde olacak. Haberin olsun," dedi. Gözlerim irileşirken ağzımın şaşkınlıktan açılmasına engel olamamıştım. İfademe bakarak omuz silkti ve konuşmasının bittiğini beyan eden bakışlarını üzerimden çekerek tekrar incelediği dosyasına indirdi.

Ayağa kalkarak odadan çıkmak için hareketlendim, ayaklarım beni kapının önünde durdurdu. Dedeme doğru döndüm, içimde büyüyen o soruyu ona sormam gerektiğini biliyordum. Fakat buna pek cesaretimin yettiği söylenemezdi. Dedem başını hafifçe kaldırarak kapıda dikildiğimi fark ettiğinde, "Sor," dedi, bilmiş ses tonuyla.

"Zamir'le anlaşman bitebilir ama o benim defalarca hayatımı kurtardı. Onunla görüşmemde ne gibi bir sakınca var?"

Elindeki kalemi masaya bıraktı. "Onunla görüşmekten kastın kucağında eve kadar gelmek mi?"

Utandığımı hissettim ama yüz ifademi korudum itinayla. "Hayır!"

"Zamir Hancıoğlu, ben onu durdurana kadar anne ve baban için peşine düşen köpeklerden biriydi. Ona nasıl güvenirsin?"

Kafamı şiddetle iki yana salladım. "O, Ufuk'un kurban gittiği kaza yüzünden beni korumak istedi."

"Ve sen de ona güvendin?"

Boğazıma kocaman bir taş oturdu. Zorlukla, "Güvendim," dedim. "Bunun için beni suçlayamazsın."

"Seni gönderdiğim gün kimseye güvenmeyeceğine dair söz vermiştin," dedi kısık sesle. "Sözünde durmadın. Hata yapmayacağını belirttin ama hatalar yaptın. Azim Akşahin'in torununa ters hareketlerde bulunuyorsun, Mihrinaz."

Bu benim sınırımdı sanırım: Azim Akşahin'in torununa uygun veyahut ona ters hareketler yapmak. Hayatım sadece bununla mı sınırlıydı yani? Kendim olduğum için bir adım atamaz mıydım? Kendim istediğim için birilerine güvenemez miydim? Benim böyle bir lüksüm yok muydu?

Çatlayan sesimle, "Mihrinaz olarak güvendim," dedim. "Sadece Mihrinaz olarak hareket ettim. Bu benim hakkımdı."

Tek kaşı havalandı. "Sen soyadını isminin yanından söküp atamazsın. Böyle bir lüksün yok. Ne seni ne de Turan'ı magazin sayfalarında görmeyeceğim. Dün gazetecilere yakalanmamanız bir şanstı.

Dikkatli olun. Bu her ikinize son ikazım." Sözlerini bitirdi, başıyla çıkmam için kapıyı göstermişti. Dudaklarım titrerken kapıyı sertçe açtım ve kendimi dışarı attım.

Koridorun başında beni bekleyen iki adamı görmezden gelerek yanlarından geçip gitmek istedim. Turan kolumdan tutarak buna engel oldu. "Kavga mı ettiniz?"

Kolumu ondan kurtarmaya çalışarak kendimi geri çektim. "Sana ne?"

Cihan araya girerek, "Mihrinaz," dedi sıkıntıyla. "Bizim yüzümüzden kaç kişiyi kovmuş."

Dediği şey zihnimde gürültüyle çağladı. "Ne?"

Turan onaylayan mırıltı eşliğinde, "Bizi izleyen araçları dün göndermiştim. Bu yüzden ihmali olan herkesi kovmuş," dedi. Sıkıntıyla iç çekip çalışma odasına doğru yöneldim ama her ikisi de önüme geçti.

Turan sinirle, "Saçmalama!" dedi. "Şu an kızgın. Ne desek de bizi kale almayacak."

Dudaklarımı yaladım, alnımda biriken ter tabakasını elimin tersiyle sildim. "Kovulan kişilere iş bulabilir misiniz?"

Cihan anında atıldı. "Ben ayarlarım."

Ona minnetle bakıp, "Teşekkür ederim," dedim. Gözlerini kapayarak gülümsedi. Yüzümde dolaşan bakışlarına karşılık vermeden Turan'a döndüm. "Zamir nerede?"

Cihan'ın yüzü düştü, Turan'ın yüzü gölgelendi. Karanlık bir sesle, "Yanına mı gideceksin?" diye sordu. Bunu yapmamı istemediği aşikârdı ama onu umursayacağımı düşünmüyordum. Birbirine geçen kirpiklerimi aralamaya çalışırken gözlerimi gözlerinden ayırmadan kararlı ifademi ona ispat ediyordum.

Yoğun bakışları benden sıyrıldı, hoşnutsuz bir şekilde, "Anemon'da," dedi.

Yanlarından ayrılarak dış kapının önüne geldim, üzerime dolaptan mont çıkarıp giymiş ve dışarı çıkmıştım. Saçlarımın dibini ısıran

rüzgâr hâlâ ıslaklığını koruyan kafamı üşütmüştü ama geri dönmemekte kararlıydım.

Dışarı adım attığım an, "Küçük Hanımefendi?" diye seslendi Ertan Bey. "Bir yere mi gidiyorsunuz?"

"Anemon'a gitmem gerekiyor," diyerek etraftaki adamları inceledim. "Biri beni götürebilir mi?"

Ertan Bey, yanında duran İbrahim'e döndü ve kulaklığına basarak konuşmaya başladı: "İbrahim, sen arabayı kullan. Gökhan ve Arif, sizi takip edecek. Semih, hemen evin önüne gel."

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıp ön tarafta duran siyah BMW'ye bindim. İbrahim'in gelip sürücü koltuğuna geçmesini bekledim. Normalde ön koltukta yolculuk etmeyi seven biriydim ama korumalarla bir yere gittiğimde genelde arka koltukta oturur, önde rahat edemezdim.

Arsuz istikametine döndük. Araba düşük hızla yolda ilerlemesine rağmen yakın olan otele on beş dakika kadar sonra varmıştık. İbrahim'i beklemeden arabadan indim, peşimden indiğini ve kulaklığına bir şeyler söylediğini hissedebiliyordum. Bizi takip eden araç da otelin önünde durdu, dedemin dediği gibi korumalar yakın mesafede adımlarımı takip etti. Otelin dönen kapısından içeri girip devasa girişinde durdum, gözlerim lobiye çevrilmişti. Onu bulmayı uman bakışlarım hayal kırıklığıyla resepsiyona döndü, ayaklarıma komut veren beynim beni oraya götürmüştü. Resepsiyonun karşısında durdum, ilgilenmek için genç bir kız başını kaldırdı ve gülümsedi. "Merhaba. Hoş geldiniz."

"Merhaba," diyerek yutkundum. *Hoş bulacağımdan pek emin değildim sanırım.* "Zamir Hancıoğlu hangi odada kalıyor?"

Bilgisayarı kontrol etti. "Öyle biri yok otelimizde," dedi.

Gözlerimi kısarak onu süzdüm ve dirseğimi resepsiyon bankosuna yaslayarak kendimden emin sesle, "Var," dedim. Bunu söylerken başım omzuma doğru düşmüştü.

Kız tereddütle yanındaki genç çocuğa baktı, onun da gözlerinin bilgisayarda olduğunu fark etmiştim. Büyük ihtimal Zamir, iş kim-

liğini kullanarak burada kaldığını söyleyerek kimsenin bilmemesini istemişti. Turan burada kaldığını söylüyorsa buradaydı.

"Siz benim kim olduğumu biliyor musunuz?" diye sordum. O an kendime bile yabancıydım. Kimdim ki ben? Kendi içimde bir hiç kimseydim ama birazdan seslendireceğim isim ve soyadıma sığınacaktım. Bu çok aciz bir davranış değil miydi? Öyleydi. Ama ona ulaşmak için bu gerekiyorsa yapacaktım.

Bir ses seslendireceğim cümleyi böldü, duraksayarak sağ tarafa döndüm ve takım elbiseli tanıdık bir simayla karşılaştım. "Mihrinaz Hanım?" Dün gece bana içki ısmarlayan Rıfat Bey'i karşımda görmek beni afallattı. Tesadüften memnun olmuş gibi tebessüm ediyordu. "Sizi burada görmek ne hoş."

Zoraki bir gülümseme takınıp, "Sizi de öyle," diyerek onu geçiştirmek istedim. Ama bana doğru attığı adım konuşmamızın bitmediğini beyan ediyordu.

"Bir sorun mu var?"

Beyaz gömleğinin üzerindeki yaka kartı dikkatimi çekti, otel müdürü olması detayını fark edebilmiştim. Gözlerim gözlerine dokunurken, "Evet," diye yanıtladım sorusunu. "Zamir Hancıoğlu'nun oda numarasını öğrenemiyorum."

Rıfat Bey, dile getirdiğim isimle kaşlarını havalandırdı. "Zamir Hancıoğlu'nu sanırım tüm İskenderun arıyor."

"Anlamadım?"

Rıfat Bey kravatını gevşeterek, "Gece, Turan Demirhan beni aradı. Hem dün geceki kavga için özür diledi hem de Zamir Hancıoğlu'nu sordu," dedi. Kaşındaki yara ve yüzündeki belli belirsiz morluğu görmüştüm. Bu, Cihan'ın onun yüzünde yaptığı bir çalışmaydı.

Boğazımı temizlerken yapmacık bir üzüntüyle, "Dün gece için özür dilerim. Arkadaşım biraz fevridir," dedim. Gerçek şuydu ki ne onu ne de dövdüğü başka biri umurumda değildi. Şu an umursadığım tek şey Zamir'i ayık bir şekilde görmekti. Ve bu yolda bana yardımcı olacak Rıfat Bey'i ikinci defa kullanmaktan çekinmiyordum.

"Sizin gibi bir arkadaşım olsa ben de fevri davranırdım," Gülümsedi ve resepsiyondaki kıza dönerek, "Zamir Hancıoğlu'nun oda numarası kaç?" diye sordu.

Zafer, kendine has mimiğinin yüzüme yerleşmesine neden olurken, omuzlarımı dikleştirerek sert bakışlarımı resepsiyondaki kızın yüzüne diktim. Dudakları arasından çıkacak olan oda numarasını bekledim. "Kendisi şu an üç numaralı toplantı odasında. Çıktığı an yanınıza gelmesini rica ederim."

Rıfat Bey, başını sallayarak bana döndü, "Zamir Bey'in toplantısı bitene kadar bana içki ısmarlamak ister misiniz?" diye sordu.

"Sabahın bu saatinde?"

Muzip şekilde bana doğru eğildi ama aramızdaki olması gereken mesafeyi bozmadı. "Kahve de olur."

Dün bana ısmarladığı içkiler ve yediği dayağı anımsadım, kabul ederek birlikte otelin restoran bölümüne geçtik. İbrahim'in hâlâ beni takip ettiğini görmüş ama umursamamıştım. Rıfat Bey'le beraber gri ve beyaz duvarlarla kaplı restorana geçtik, birkaç kişinin kahvaltı ettiğini fark etmiştim ama acıktığım pek söylenemezdi. Cam kenarındaki kaliteli ahşap masalardan birine geçerken Rıfat Bey sandalyemi çekerek zarif bir şekilde kendi yerine geçmiş ve karşımda otururak garsonu çağırmıştı.

"Mihrinaz Hanım, kahvenizi nasıl içersiniz?"

"Latte." Rıfat Bey'in sorusunun cevabını başımı kaldırarak garsona verdim, bozulduğunu hissetmiştim.

"Bana da her zamankinden." Garson yanımızdan uzaklaştı. Rıfat Bey, surat ifadesini düzelterek geriye yaslandı. "Siz iki kuzenin Zamir Hancıoğlu'yla alakası nedir acaba? Sizin aksinize oldukça gizemli biri."

Elimle daha kurumayan saçlarımı düzelttim. "Arkadaşımız."

Yüzünü buruşturdu. "Pek size uygun bir arkadaşa benzemiyor." Dirseklerini sandalyesinin kenarına yaslayarak ellerini birbirine kenetledi. "Bambaşka hayatlar yaşıyorsunuz ne de olsa."

Gözlerimi kısarak, kinayeli bir sesle, "Turan ve ben, bundan sonra arkadaşlarımızı seçerken size danışırız," dedim.

Rıfat Bey, istifini bozmadan güldü. "İlk seçim olarak kendimi söylerdim."

Aramızdaki yaş farkını ve arkadaşım olması için benden büyük olduğunu yüzüne söylemek istesem de bu cümleleri yutup, önüme konulan latte'yi kavradım ve dudaklarıma götürdüm. Rıfat Bey'le kariyeri hakkında konuşmaya başlamıştık. Daha doğrusu, o anlatıyordu, ben dinliyordum. Aslında oldukça eğlenceli bir hikâyesi vardı ve yüzümü gerçek anlamda güldürdüğü olayları vardı. Fakat dakikalar birbirine kovalarken tek düşündüğüm şey Zamir'i görmekti. Dünün gerçek olduğunu onu görerek kendime kanıtlamaya ihtiyacım vardı ve bu ihtiyaç gitgide girdabını büyütüyordu.

Kahvaltısını bitiren otel konukları çoktan restoranı terk etmişti ve içerisi neredeyse boşalmıştı. Etrafı temizleyen garsonlar, Rıfat Bey ve ben dışında kimse yoktu. İkinci kez tazelenen kahvemden yudum aldım, midemin açlıktan kasıldığını hissettim. Kahve aç olduğumu bana hatırlatsa da yemek yiyemeyecek kadar gergindim.

Akrep yelkovanla yarışırken ağır çekimdeymiş gibi akan zaman, nefes almamı zorlaştırıyordu. İkinci kahvemin dibini gördüğüm sırada bedenime hücum eden bir dürtüyle başımı kaldırdım ve bana bakan bir çift göze iliştim. Gece gözlü adam, parmaklarını karanlığın ona armağanı olan saçlarından geçirdi. Zamanın onun üzerinde toplanıp durduğunu hissettim, ela gözlerim onun simsiyah gözlerine bir iple dikildi âdeta.

Bana doğru adım attı, gözleri saniyelik olarak Rıfat Bey'e, ardından tekrar bana dönmüştü. Masaya doğru attığı her adım sanki kalbime indirilen bir tekmeymiş gibiydi. Ağır adımları gelip tam yanımda durdu. Titreyen ellerimle sandalyemi ittim ve ayağa kalktım. Rıfat Bey, benim aksime oldukça rahat bir tavırla ayaklandı, "Zamir Bey," diyerek onu selamladı. "Toplantınız bitti mi?"

Zamir'in gözleri ona döndü. "Toplantım hakkında size bilgi mi vermem gerekiyor?"

Gizemini koruyan sesine karşılık dudaklarımdan bir nefes kaçtı. Rıfat Bey, "Hayır tabii ki," diyerek bakışlarının hedefine beni aldı. "Mihrinaz Hanım, kahveler size ikramımız olsun. Başka zaman bana olan içki borcunuzu ödersiniz. Arkadaşınızla iyi günler dilerim size."

"İyi günler," diye mırıldandım. Hiçbir şey demeden masadan uzaklaştı ve restorandan çıktı.

Bacaklarımla ellerim zangır zangır titriyordu. Dizlerimdeki bağ çoktan çözülmüştü. Ayakta durmanın zorluğunu kavradığımda oturmak için hareketlendim ama kolumdan tutarak buna izin vermedi. Kirpiklerimin üzerinden ona baktım, sabit bir sesle, "Odaya çıkalım arkadaşım," dedi. Yaptığı vurgu kanımı dondururken kolumu bıraktı ve önden ilerlemeye başladı.

Annesini takip eden bir ördek yavrusu gibi onu takip ettim. Asansörün önüne gelmiş ve beklemeye başlamıştık. O an, onu ikinci defa inceleme fırsatım olmuştu. Üzerinde pek de aşina olmadığım bir takım elbise vardı ama bu sefer siyah değil koyu lacivert rengine bürünmüştü. Lacivert. İlk defa karşıma çıktığı ve benimle dans ettiği gün giydiği gömlekle üzerimdeki saten elbisenin rengiydi. Şimdi ise bu renk onun takım elbisesindeydi ve onu çok yakışıklı gösteriyordu. Bu renk onun için yaratılmış olabilir miydi acaba?

Birlikte asansöre bindik, kalbim göğüs kafesimi yarıp dışarı çıkmak, onun omzuna bir kelebek gibi konmakta ısrarcıydı. Ben ise dün olduğu gibi kollarına girmemek için kendimi zor tutuyordum. *Ah... Keşke birkaç kadeh içki içseydim. O zaman ona sarılacak cesareti kendimde bulabilirdim.*

Yanımda duruyordu ama yanımda değilmiş gibiydi. Bir yabancıydı sanki. İrislerimi onun üzerine yönlendirirken yutkunma ihtiyacı hissetmiştim. Bakımsız görünüyordu. Çehresi çökmüş, saçları ve sakalları uzamış, zayıflamıştı. Üzerinde jilet gibi bir takım elbise olmasına rağmen berbat görünüyordu.

Asansörün kaldığı kata ulaşmasını beklerken boğazımda bir mıh peyda olmuş ve konuşmamı engellemişti. Tüm uzuvlarım işlevini yitirmişti onu gördükten sonra. Ne konuşmam gerektiğini bile düşünemeyecek durumdaydım.

Asansör durduğunda odaların olduğu koridora sapmıştı. Odasının önünde durup cebinden çıkardığı kartı okuturken ayaklarım yere basmaktan dahi acizdi sanki. Kapı açıldı, Zamir geri çekilerek içeri girmeme müsaade etti. Odaya ayaklarımı sürüyerek girerken o, benim aksime rahat bir tavırla ceketini çıkarmış ve toplanmış yatağının üzerine fırlatmıştı.

Beni kolumdan tutarak banyoya doğru götürdü, ne yaptığını anlayamamıştım. Duvara monte edilmiş kurutma makinesini eline aldı, zihnimin duvarlarında bir cümle yankılandı. *Saçlarımı kurulayacaktı. Yine ve yeniden.*

Bu sefer sessizliğin hâkimiyetini bozan makinenin sesiydi. Çıkan sıcak hava saçlarımı yukarı doğru kaldırırken asi saç tutamlarım dans ediyormuş gibiydi.

Tüm arkadaşlarının saçlarını böyle şevkle kurulayıp muydu acaba?

Zamir, tüm ciddiyetiyle saçlarımı kurulama işlemini üstlenirken yüzünde mimik dahi oynamıyordu. Normalde şu an beni azarlaması, ıslak saçla dışarı çıktığım için bana kızması gerekirdi ama sessizdi. Onun sessizliği ise benim ecelimdi sanki.

Birkaç dakika sonra makinenin rahatsız edici sesi sustu, Zamir tekrar odaya geçti. Onun peşinden odaya girdim. Çoktan cama yaslı olan koltuğa oturmuştu.

Çatlayan sesimle, "Dün neler oldu?" diye sordum. Böylelikle oluşan sessizliği elimin tersiyle ittim. "Beni eve götürmüşsün." Bu muydu yani konumuz? Aylar sonra onunla dünü mü konuşacaktım? *Aptal Mihrinaz.*

Sorumu duymamış gibi bacağını diğer bacağının üzerine attı. Eğdiği başını kaldırdı ve birkaç saniye beni izledi. "Götürdüm."

Tek kelimelik soğuk cevabı beni üşütürken, "Neden?" diye sorabildim. "Aylar sonra neden dün geldin?"

Tekdüze bir sesle, "Gelmedim," dedi. "Gelmek için önce gitmek gerekir, değil mi?"

Burun kıvırarak, "Gitmedin mi sanki?" diye ona meydan okudum. "Aylardır yoksun."

Dudaklarını ıslatarak ciddi bir sesle, "Görevdeydim," dedi. "Ocak ayının sonunda geldim buraya. Etrafındaydım hep." Bunu söyledikten sonra ayağa kalkmasını, beni gelip sarmasını hayal ettim. Bu sanrı yüzümde belirsiz bir tebessümün yerleşmesine neden oldu, boğazımı temizleyerek silkindim. Bunu yapacak gibi durmuyordu çünkü.

"Karşıma neden çıkmadın?"

Gözlerini kıstı, tehlikeli bir şekilde. "Bir katili görmek istemezsin diye düşündüm."

Aklım acımasızca dile getirdiği cümlesiyle birlikte geçirdiğimiz ve kelimelere soyunduğumuz o geceye giderken, kalbime kazık saplanmış gibi içim sancılandı. Ayakta duramayacağımı anladığım an yatağa oturmuştum. Bu şekilde yüzlerimiz aynı hizaya gelmişti. "Ben sana hiç katil demedim ki."

Zamir'in yüzüne tarifi benzersiz bir ifade yerleşti. "Gözlerin bana katilmişim gibi baktı."

Yemin ederim, o an kör olmayı dilemiştim.

Gözlerimi yumarak başımı eğdim. "Özür dilerim." Zamir'in oturduğu yerden kalktığını hissettiğimde bacaklarım tekrar titremeye başladı. Gölgesi kapanan gözlerimin önüne düştü, titreyen bacaklarımı tuttu. Avucu dizlerime temas ettiğinde iç çektim. "Öyle bakmak istemedim!"

Fısıltıyla, "Gözlerini aç," dedi. Sesi her yanımı sardı. Bu o sesti... Bana kalkan olan, ölü bir çiçeği sulayan o sesti. Zamir'in şefkat ve merhamet dolu o eşsiz sesiydi.

Başımı iki yana salladım. "Açamam. Bakamam sana."

"Sen bakamazsan ben konuşamam. Çünkü benim sözlerim seni, senin ise gözlerin beni yaraladı. Peki, sen bakmazsan, ben konuşmazsam biz ne oluruz, Mihrinaz?"

Biz... Biz ne oluruz?

Gözyaşlarım kirpiklerimden yuvarlanıp yüzümü ıslatırken acı dolu sesle, "O gece hep kambur olacak sırtımızda," dedim. "Aylarca sustun, sonra konuşup kanattın beni." Art arda sayamayacağım kadar

çok iç çektim. "Ben ise... En kötüsünü yaptım. Sana suçluymuşsun gibi baktım. Suçlu değilsin. Yemin ederim, senin bir suçun yok."

"Şşt," diyerek parmaklarıyla yüzümü temizledi, inatla gözlerimi açmadım fakat teması beynimin düşünebilen tarafını uçurmuştu.

Burnumu sesli bir şekilde çektim. "Beni durdursaydın ben, her şeye rağmen kalırdım seninle." Hıçkırdım. "Ama sen beni gönderdin. Uzaklaştırdın."

Parmağı yüzümde özgürce dolaşırken kadife gibi bir sesle, "Göreve çağrıldım," diyerek bana açıklama yaptı.

Yumduğum gözlerim bağımsızca aralandı ve onun yıkık görüntüsüyle karşılaştı. Önümde diz çökmüştü yine. Anlık bir duraksama yaşasam da dudaklarım kendiliğinden açılmış ve içimden geçen tek bir cümleyi seslendirmişti: "Beklerdim seni." Aramızdaki tüm o kalın duvarları yıkacak kuvvete sahip cümle, sessizliği doğururken sözsüz bir bakışmaya gebe kalmıştı aynı zamanda.

Gözlerindeki ifadeleri çözmeye çalışırken üç ayın kurduğu o düğümler yüzünden takılıp düşmüştüm. Acı, hasretle harmanlanan ve yanmasına rağmen, kül olup kurtulamayan kapkara harelerini üzerimden çekip, dizlerime doğru indirdi. "Bekler miydin sahiden?"

Bulanıklaşan görüşüm eşliğinde sessizce, "Beklerdim," dedim. "Durdursaydın, gidemezdim. Seni beklerken kendim sarardım yaralarımı. Kapının önünde uyurdum ama yine de seni beklerdim."

Dizlerimin üzerindeki ellerime doğru uzandı, buna izin vermeden ellerimi geriye doğru çektim ve yatağa yasladım. "Tutma elimi." Başımı küskün bir tavırla sol tarafa çevirdim. "İsteseydin rüyalarıma gelip tutardın. İstemedin."

Aciz bir sesle, "Mihrinaz," dediğinde bile ona bakmadım. Yakınlığı kalbimi, bacaklarımı titretmeye devam ederken burnuma dolan parfümünün kokusu, ruhumun özlemden tutuşmasına sebep olmuştu. Bu eziyetin ne kadar süreceğini bilmiyordum, yakınlığından kurtulmak isteyip istemediğimi de bilmiyordum. Ama bu kadarı çok fazla geliyordu.

Parmak uçlarının dizlerime temasıyla irkildim. Üzerimde dar bir pantolon olmasına rağmen dokunuşu tenimi yakmıştı. Bu tuhaf duyguya anlam verememiştim. "Özledin mi beni?" Parmakları usulca dizlerimde kendi yolunu çizerken boğazıma dolan iniltiyi, dudaklarımı kilitleyerek geriye püskürttüm. Eli uslu durmamaya yemin etmiş gibi dizimin etrafında dolaştı, derin bir nefes alarak üzerimde bıraktığı etkiden çıkmaya çalıştım. Ama nafileydi. Onun etkisinden çıkmak mümkün ve olası bir ihtimal değildi. "Beni özlediğini söyle, Kıvırcığım."

Kıvırcığım. Ah... Bu hitap. Beni alaşağı ediyordu.

"Özledim."

Başımı ona çevirdim, memnun bir tebessümün dudaklarına konduğunu görmüştüm. Bana doğru uzandı, yatağa yasladığım ellerimi tutup kucağıma getirdi. Ellerimi tutması içimdeki tüm duvarları yıktı. Ellerimi dudaklarına doğru götürdü, yapacağı hamleyi merakla bekliyordum. Fakat hiç beklemediğim bir şey yapmıştı.

Avuçlarımı koklamıştı.

Sonra sıcak dudaklarını avuçlarıma bastırmış, neredeyse tüm avuç çizgilerimi öpmüştü.

Gözlerimden bu sefer mutluluk yaşları aktı. Yirmi dört yıllık hayatımda ilk defa mutluluktan ağladığımı fark ettim. "Zamir..."

"Ben," diye fısıldadı avuçlarıma. Sıcak nefesi tenimi yaladı, içimi gıdıkladı. "Seni izleyerek özledim. Bunun ne kadar zor olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Kafamı onaylamaz şekilde iki yana salladım. "Yok."

Avucuma tüy kadar hafif bir öpücük bıraktı. Sanki o tüy kadar öpücük üzerime binalar yıkmış gibi ezildim. Şefkatinin sarmaladığı özleminin altında, ezildi tüm benliğim. "Seni verandada her gece sarhoş olurken, ağlarken, üzülürken, bazen gülerken izledim. O herifin arabasına binmeni, onunla dans etmeni, başkasıyla flört etmene bile göz yumdum ama sana gelemedim. Bu yüzden beni bulmanı istedim dün gece. Emin olmalıydım. Beni istediğinden emin olmadan karşına çıkmamalıydım."

Yazdığı not bu yüzdendi demek ki. *Ben seni nerede olsan gelip bulurum. Peki, şimdi sen beni bulabilir misin?*

Yutkunarak, "Ne olacak bundan sonra?" diye sordum kırgın bir sesle.

"Ne olsun istersin?" diyerek doğruldu. Yüzlerimizi aynı hizaya getirmiş, muzip bakışlarını dudaklarıma indirmişti. Göğsüm ona doğru kalkıp inmeye başladı, gözlerim aynı onun gibi dudaklarına inmişti. Yüzeyi çatlamış ve kurumuş dudakları o an gözüme o kadar öpülesi gelmişti ki kendimi öne doğru eğilirken bulmuştum.

Kalbimin tüm kırıklıkları onarıldı. Kızgınlığım, öfkem uçup gitti. Bir tek acım kaldı geriye. Kardeşimin acısı. O da ölsem geçmezdi, biliyordum. Fakat geçmese bile o an buharlaşan acım, zihnimde sadece Zamir'in adının yankılanmasına izin vermişti. Onun ılık nefesi yüzüme hafifçe çarpıyor, sonra ise açıkta olan dudaklarımdan içime doğru sızıyordu.

Belki de o, nefesinin inini içimde uzun yollara sahip damarlarıma gizlemişti.

Bakışlarım dudaklarına kilitlendi. En fazla üç saniye. Üç saniye sonra vuslat olabilirdi.

Huzurun kanatları altında çırpınan kalbim, dudaklarına yakınlığı ile ritmini şaşırdı. Hem durmak istiyor hem de tekmelerini göğüs kafesime indirmekten vazgeçmiyordu. Nefesim çoktan düzensizleşmişti. Bedenim artık kendi kendime aldığım nefesten şikâyet ediyor ve Zamir'in nefesini arzuluyordu. Üç saniye çoktan geride kalırken dudaklarımızın arasında neredeyse mesafe kalmamıştı. Anın tadını çıkarmak adına gözlerimi kapadım. En son gördüğüm onun bana bakan sıcacık gözleriydi.

"Zamir!" diye bağıran ses ve kapıya indirilen darbeler beni geriye doğru çekilmeye mecbur bıraktı. Göz kapaklarım aralanmış, odağı olan Zamir'in hâlâ aynı pozisyonda oturduğunu fark etmişti. Fakat gözleri dudaklarımın üzerinden ayrılmış şekilde kapıya doğru dönmüştü.

"Zamanlamasına başlarım ama ben bu herifin!"

Birden ayağa kalktım, "Baran burada mı?" diye sordum ama ona bakamamıştım. Uzun zaman sonra yakınlaşmamız beni utandırmıştı sanırım. Nitekim ısınan yanaklarım, terleyen avuçlarım bunu haykırıyordu.

Sinirli bir sesle, "Maalesef burada," dedi. Gülmemek için dudağımı ısırmıştım.

Onunla beraber kapıya doğru ilerledim. Baran, hâlâ kapıya vuruyor ve Zamir'in adını bağırmaya devam ediyordu. Zamir homurdana homurdana kapıyı açtı. Baran'ın eli havada yumruk şeklinde kalmış, ağzı ise beni görür görmez açılmıştı.

"Oha!" Dudakları o harfinin şeklini aldı, "Siz ne yapıyordunuz?" diye sordu.

Zamir, sırtını açık olan kapıya yasladı, gergin bir sesle, "Sana ne?" diye sordu. Keyfinin kaçtığını tüm iliklerimde hissedebiliyordum.

Baran, "Evlenmeden olmaz, Zamir! Bu kız Hataylı! Bunlara ters böyle şeyler," diye bağırdı. Zamir ona doğru atıldı ve ağzını kapattı.

"Ne diyorsun lan gerzek?"

Tuttuğum kahkahamı serbest bırakırken bir taraftan da Zamir'i, Baran'ın üzerinden çekmeye çalışıyordum. Zamir, onu tutmama rağmen tekrar Baran'a doğru atıldı. "Neden bu kadar sinirlendin, arkadaşım?" diye sordum aniden.

Zamir duraksayıp bana döndü, "Ne?" Odaya çıkmadan önce bana arkadaşım demesinin intikamını aldım. Ama tepkisi hiç de benim gibi sakin olmamıştı.

Baran, "Oha diyorum!" diye aramıza girdi. "Yoksa siz şimdi *just friends* fantezisi mi yapıyordunuz?" Başını ikimiz arasında seri şekilde çevirdi, birimizden karşılık bekliyordu.

Zamir, onu çok bekletmedi ve Baran'ın kafasına sertçe vurdu. "Ağzını topla." Ardından yüzünü buruşturdu.

Baran aniden silkindi, endişeyle, "Oğlum," dedi. "Mihrinaz'ın korumaları sizi arıyor tüm otelde. Dedesine bile haber uçurdular."

Gözlerim irileşirken, "Ne?" diyebilmiştim. Dedemin buraya gelmesi bir felaket olurdu benim için. Daha bu sabah gergin bir konuşma yapmıştık ve ikinciyi kaldıramazdım.

Onun elini sol omuzumda hissettim. "Merak etme. Hemen seni yangın merdivenlerinden lobiye indireceğiz."

"Sen gelme!" diye ona karşı çıktım. "Dedem seni görürse kızar. Baran'la inerim ben."

Baran'ın kolundan tutup çekiştirirken Zamir'e son defa bakamayacak kadar endişeliydim. Evden çıkarken telefonumu bile yanıma almamıştım ve şu an her yerde beni aradıklarına emindim. Baran'la birlikte hızla yangın merdivenlerinden inerken kalbim korkuyla çırpınıyordu. İlk kata ulaştığımızda lobiye giden yolda koştum. "Sen git Baran!" Baran'ı arkamda bırakırken lobiye ulaşmış ve dedem başta olmak üzere bir sürü tanıdık simayla karşı karşıya gelmiştim.

Beni gördükleri an kulaklıklarıyla haberi diğerlerine verdiler ve tüm bakışların üzerimde toplanmasına sebep oldular.

Dedemin tedirgin gözleri beni bulurken adımları bana doğru gelmeye başlamıştı. "Torunum!" Bana kızacağını beklemiştim ama aksine gelip bana sarılmıştı. "İyi misin?"

Başım omzuna yaslıyken, "İyiyim," diye mırıldandım. "Korumaları atlatmak istememiştim!"

Savunmaya geçmem karşısında benden ayrıldı. "Onların hatası."

"Hayır!" diyerek dedeme karşı çıktım. "Ben bir anda kayboldum. İhmalleri yok."

Tek parça olduğumdan emin olmak istermiş gibi beni inceledi. "İyisin değil mi?"

"İyiyim, dede. Neden bu kadar tedirgin oldun?"

Eliyle saçlarımı okşadı. "İbrahim bir anda, Mihrinaz Hanım yok deyince fırladık geldik." Bu sanırım Zamir'in işiydi yoksa İbrahim'in beni gözden kaçırması pek mümkün değildi.

Onu iyi olduğuma ikna etmek için kaç cümle sarf etmiştim, bilmiyordum. Yanımıza gelen Rıfat Bey, konuşmamızı bölmüştü. "Azim Bey, çok özür dilerim. Dışarıdaydım. Kameralara bakmaya gerek kalmadı sanırım?"

Dedem, Rıfat Bey'in ona uzattığı eli sıkarken, "Gerek yok," dedi sabit bir sesle. "İyi günler."

Dedemin peşine düşerek lobiden geçtim, üzerimde bir sürü göz olduğunun farkındaydım. En az on koruma ve Ertan Bey, şu an buradaydı. Otelin çıkışında bizi bekleyen dört araba vardı. Dedem en öndeki arabaya yöneldi, kapıyı bizim için adının Gökhan olduğunu öğrendiğim koruma açmış, ardından sürücü koltuğuna geçmişti. Ertan Bey'in de gelip ön koltuğa oturacağını düşündüm ama kimseyi beklemeden yola çıkmıştık. Arkamızdaki araçlar ise bizi takip ediyordu. Gökhan, aracı İbrahim'in aksine oldukça hızlı kullanıyordu. Bu yüzden anayola daha hızlı varabilmiştik.

Dedem hiçbir şey söylemeden yolları izlerken ben de onu izliyordum. Bugün bana kızması gerekirken sarılmış, saçlarımı okşamıştı. Tavrı oldukça tuhaf gelmişti. Her zaman benim için endişelenirdi ama bugün bir başkaydı sanki.

Dikiz aynasından Gökhan'la göz göze geldim, ifadesi beni şaşırtmıştı. Rengi bembeyazdı ve sürekli koltuğunda hareket ediyordu. Aklıma gelen ilk şey rahatsız olmasıydı fakat yüzündeki korku bunun aksini iddia ediyordu.

Kaşlarımı çatarak, "İyi misin?" diye sordum. Sesim oldukça kısıktı. Dedemin bile duyacağından şüpheliydim ama duymuştu ve dikkati şoför koltuğundaki korumanın üzerindeydi artık. Tekdüze sesle, "Bir sorun mu var?" dedim. Gökhan'ın gözleri tekrar gözlerimi yakaladı.

"Frenler tutmuyor. Hızımızı indiremiyorum."

XXV

Öpülen Avuçlara Düşen Kor

"Ateşten bir taş düştü öptüğü avuçlarıma
Ben yandım. O öldü."

Herkesin hayatında ikinci kez yaşamaktan korktuğu anlar olurdu. Geçmişinde yaşadığı herhangi bir şeyin tekrarlanmamasını dilerdi. Deli gibi korkar, titrerdi düşündüğü an. Şimdi korku tüm bedenimdeydi ve beni tamamen ele geçirmişti. Tam kalbimin üzerine oturmuş, sanki hiç yaralı değilmişim gibi üzerimde tepiniyordu. Korku yandaşlarını da almıştı yanına: Endişe, kaygı, tedirginlik, panik, dehşet... Hepsi bize karşı birleşmiş durumdaydı. Kendim için mi, onun için mi korktuğumu bilemedim, kalbimden oluk oluk akan kanların verdiği his, içimdeki tüm yangınları körüklüyordu.

Doğduğumdan beri hiç geçmeyen bir acının etrafında sahte mutlulukla sarılmıştım. Bitmeyen bir şefkatle büyütülmüş, şımartılmıştım. Tek bir adam tarafından çok sevilmiştim. Canımı acıtanlar ise tanımadığım ebeveynim olmuştu.

Beni ilk seven adam yanımdaydı.

Aynı arabadaydık.

Frenleri tutmayan bir arabada...

Ölümden korkuyordum.

Dedemin ölümünden korkuyordum.

Gitgide hızlanan kalbim, kesilen nefeslerim, uyuşan parmaklarım ve odağını kaybetmiş gözlerimle dedeme doğru döndüm. Gözlerinde buz kesmiş bir dehşet ifadesiyle karşılaştım.

Zorlukla, "Hızımız kaç?" diye sorabilmiştim. Gözlerim Gökhan'a çevrildi, direksiyonu tutan ellerinin zangır zangır titrediğini fark ettim. Ellerinin titreyişini izledikten sonra derin bir nefes aldım. "Gökhan! Kendine gel!"

Gökhan, irkilip dikiz aynasından bana baktı. Direksiyonu tutan parmakları sıklaştı ve gerildi. "100'le gidiyoruz. Gaza basmıyorum ama hızımız yükseliyor."

Kırmızı ışığın yandığını gördüm, "Hızlı ol!" diye bağırdım. Gökhan, seri şekilde arabayı sağa doğru kırıp kırmızı ışığı hiçe saydı, boş bir yola girmiş az da olsa rahatlamıştık.

Gökhan kulaklığına doğru, "Çarpamam arabayı. 110'la gidiyoruz!" diye bağırdı. Kulaklığı çekerek kendi kulağıma taktım.

"Ertan Bey!" Sesim titremişti. "Ne yapacağız?"

Ertan Bey, şiddetle, "Arabayı çarpmasını öneriyorum. Çünkü bir şekilde hızı yükseltiyorlar," dedi. Görmemesine rağmen başımı iki yana salladım.

"Mümkün değil." Kendimden çok dedemi düşünüyordum. Her ne kadar yaşını göstermese de yaşlı bir adamdı ve bir kazayı kaldıramazdı. Kurtulmamızın tek yolu arabayı durdurmaktı.

Aniden bir arabaya sürtündük, dedemle sarsıldık, elimdeki kulaklık yere düştü. "İyi misiniz?"

Gökhan'ın kaygılı sesi kulaklarıma dolarken, "Evet," dedim. "O yola girme. Tenha bir yere sür."

"Süremem!" diye bağırdı. Ağlamasına ramak kalmıştı neredeyse. "Birilerini gebertip ölüp gideceğiz!"

Dedeme doğru döndüm, dolan gözlerimi gözlerine diktim. "Dede, ölme sen." Sanki bu isteğim kendi tercihine bağlıymış gibi

Sessizliğini koruyan ve olanları dehşet içinde izleyen dedem gözlerini benden kaçırarak, "Mihrinaz araç bilir ' iye sordu.

"Kafasını çok fena yaralar."

"Ama yaşar, değil mi?"

"Hayır!" Dedemin kuvvetli ve bana her daim güç veren ellerini tuttum. "Ne olacaksa ikimize olacak. Asla atlamam."

Dedemin gözleri camdan dışarıya kayarken birden doğruldu ve gözlerini kısarak aracı izledi. "Bu bizim araç değil." Camdan dışarı baktım, bizim arabanın camları gibi koyu renkli camları olduğu için karşı aracın şoförünü seçemedim.

Telefon sesi kulağımıza dolarken araba daha da hızlanmış ve geriye doğru gitmemize neden olmuştu. Sırtım deri koltuğa sertçe çarptı, dedem elini cebine atarak telefonunu açmıştı. "Sen kimsin?" Kaşlarını çatarak karşı tarafı dinledikten sonra telefonu kulağından uzaklaştırıp hoparlöre aldı.

Aşina olduğum bir ses, endişeyle, "Mihrinaz!" dedi.

"Baran?"

Baran bağırarak, "Arabanızı hackliediler," dedi. "Yanınızdaki araçtan kontrol ediyorlar sizi. Kontrollerinden çıkarsanız erişimleri kesilir. Bu yüzden mesafeyi açmanız gerekiyor."

"Frenler tutmuyor!" diye Baran'ı yanıtladım. Telefonu titreyen ellerimle kavrayıp Gökhan'a doğru tutabilmiştim.

"Gaza basıp mesafeyi aç." Baran'ın yavaşça söylediği cümle zihnimde yankılanırken önümüzdeki yola baktım. Şu an düz olarak uzanan yolun sonunda yaya geçitleri ve keskin viraj vardı, hızı artırmak bizim felaketimiz olabilirdi.

"Yaya geçidi ve virajlar var ileride," dedim çaresizce. "Korkuyorum."

"Korkma." İçimi titreten ses, titreyen kalbimi yatıştırdı, derin bir nefes alma ihtiyacı hissettim. "Polisler yolları açıyor sizin için. Gaza basıp yanınızdaki arabadan kurtulun. Frenler tuttuğu an arabayı durduracaksınız, tamam mı?"

Gökhan pürdikkat onu dinledikten sonra, "Ya gelip bize çarparsa?" diye sordu.

Zamir'in sesi birkaç saniye kesildi. "Çarpmayacak." Kendine güvenen sesi kulağıma melodi gibi doldu. "Ben ona çarpacağım. Önünü kesmek için ara yoldan geliyorum," dedi. Ne yani? O Baran'ın yanında değil miydi?

Çatlayan bir sesle, "Yapma," diyebildim. "Bunu yapamazsın."

Zamir hiçbir şey söylemedi. Baran, Gökhan'a talimatlar vermeye başlamıştı. "Mobese bağlantım var. Önün boş ama beş yüz metre sonra sağa dönmen gerekiyor. Yaya geçidinin yanında polis aracı var ve herkesi durdurdu." Duyduklarımı kavrayamıyordum çünkü aklım sadece Zamir'in cümlesindeydi. Bu fedakârlığı yapmasını istemiyordum. Ucunda kendi ve dedemin ölümü olsa bile Zamir'in kendisini feda etmesine dayanamazdım.

Elimi kalbime yaslayarak birkaç derin nefes aldım. Gökhan'ın titreyen elleri artık durmuş, Baran'ı dinlerken rahatlamış gibiydi. "Hızlan. Siz sağa döndüğünüz an polis yolu kapatacak ve mesafeniz açılacak."

Aramızdaki mesafenin açılacağı taktirde, arabayı hackleyen aracın frenleri kontrol edemeyeceğini bize anlatıyordu. Dedem elimi tutup sıkmıştı. Gökhan ise omuzlarını dikleştirerek tüm sorumluluğu sırtlanmış ve arabayı beş yüz metre sonraki dönemece doğru sürüyordu. Nefesimi tutmuş beklerken, "Yüz metre," dedi, Baran. "Elli."

Gökhan, direksiyonu kırarak polis arabasına zarar vermeden aracı döndürdü, tekerlekler çığlık atmış, dedem ve ben sarsılmıştık ama araba geç olmadan tekrar yola koyulmuştu. Hızla arkamı döndüm, polis arabası geçtiğimiz yolu kapatıyordu ama yanından sıyrılıp geçen ve arabanın kaputunu darmadağın eden araç tekrar peşimize düşmüştü.

"Peşimizde hâlâ!"

Sesim içeride yankılanırken Baran ve Zamir'in belirsiz konuşmalarını duymakta zorluk çektim. Gökhan ise hâlâ yükseltebildiği kadar hızı yükseltiyor, aramızı açmaya çalışıyordu ama nafileydi. Yollar boşalmıştı ve bu yüzden peşimizi bırakmıyordu.

Baran, endişeli sesle, "Öndeki virajda arabalar bekletiliyor," dedi. "Oraya kadar atlatamazsanız kaza olacak."

Kalbim korkuyla kasılırken beynime giren sancılar başımın dönmesine sebep olmuştu. Boğazımda oluşan düğümlere rağmen, "Zamir," diye seslendim. Bir iç çekme sesini duydum, derin nefes aldım. "Ölürsem beni kardeşimin yanına göm. Lütfen."

Dedemle Zamir aynı anda, "Mihrinaz!" diye bağırdı. Her ikisinin ses tonu beni ikaz ediyor, susmamı emrediyordu. Susmaya niyetim yoktu. Bu belki de son konuşmamdı.

Dudaklarım seğirdi. "Ölürsem mezarımda sadece ismim yazılsın. Soyadımın ağırlığını mezarımda da taşımak istemiyorum."

"Mihrinaz, sus!" Ağlamaklı sesi gözyaşlarıma komutunu verirken dedeme doğru döndüm.

Sol gözümden bir yaş firar etti. "Eğer seni üzdüysem beni affet, dede," diye mırıldanmıştım.

Dedem ondan aldığım ela gözlerini gözlerime dokundurdu ve bana doğru uzandı. "Torunum." Beni sardı kollarıyla. Doğduğumda beni kucağına alan ilk adamın kucağında can vermek fikri, yüzümde buruk bir tebessümü misafir etti, iç çekerek ona sokuldum ve kokusunu içime çektim. Dedem tek kişilik ailem gibi kokuyordu. Ve ben ailemle birlikte birkaç dakika sonra can verecektim. "Sen benim göz bebeğimsin. Asıl sen beni affet."

Kısık sesle, "Ne için?" diye sordum. Soluklanmış ve bana söyleyeceği cümleyi zihninde hazırlamıştı.

"Beni bunun için asla affetmeyeceksin belki ama," dedi. Kulağım kalbine yaslıydı ve kalbinin ritimlerinin yavaşladığını hissedebiliyordum. Başımı ona doğru kaldırdım, gözlerimiz kesişti ve dedem dudaklarını açarak konuşmaya çalıştı.

O an Gökhan, sanki tüm bedeni cayır cayır yanıyormuş gibi, "Keskin viraj ve arabalar var!" diye haykırdı. "Hızımız 120'ye çıktı!"

Gözlerim belerirken dedemden ayrıldım ve önümüzdeki viraja şaşkınlıkla bakakaldım. Aynı anda karşımızdan geçen tanıdık araç bizim geldiğimiz yola saptı, ağzım açık şekilde olanları izledim. Zamir'in aracı aksi yönde yolumuza girerken hızı bizden oldukça azdı.

Tam yanımızdan geçerken bedenim refleksle döndü ve yapacağı şeyi izledi. "Mihrinaz." Sesi tüm arabayı doldururken kalbim teklemişti. "Eğer ölürsem çok ağlama."

Çığlık attım. "Yapma!" Arabanın içinden sanki ona uzanabilmek mümkünmüş gibi elimi uzattım. "Yalvarırım yapma!" Feryatlarım kulakları sağır etti, dedem beni tutmaya çalışıyordu ama ben durmadan çırpınıyordum.

Ta ki o ses gelene kadar.

Bulanıklaşan gözlerim arka camdan olanları izlerken sessizlik tüm haykırışlarımı boğazıma dizmişti. Birkaç saniye daha geçtiği zaman araba yavaşladı ve durdu. Gökhan ile dedemin derin nefes seslerini duydum. Umursamadan araçtan inerek koşmaya başladım. Metrelerce ötede çarpışan araçlara doğru koştum. Nefesim ciğerlerime ulaşmakta zorluk çekiyordu. Titreyen bacaklarım ve dizlerimin takati yoktu ama umursamadan koşuyordum.

"Zamir?"

O aracı ezmiş ve bir ağaçla kendi arabasının arasına sıkıştırmıştı. Frenlerimizi düzeltmek ve bizi kurtarmak adına peşimizdekileri etkisiz hâle getirmişti.

Peki, o neredeydi?

Dizlerimi yere atarak arabaların önünde çöktüm. Soğuk asfalt alev almış gibiydi. İçim cayır cayır yanıyordu. Yanan ateş toplarını barındıran avuçlarımı asfalta yasladım. Dakikalar önce öptüğü avuçlarım şimdi bir asfaltın üzerindeydi. "Ah!" diye feryat ettim. Saçlarım yeri süpürürken başımı eğerek deli gibi çığlık atmaya devam ettim: "Zamir!"

Birçok ses duydum. Siren sesleri, dedemin sesi, Gökhan'ın sesi, bir arabanın fren yapma sesi... Sonra Baran'ın sesi kulağımı tırmaladı: "Kardeşim!" Baran, benim aksime koşarak kazanın olduğu yere gitti, görüşümü netleştirip onu izledim. İçimden küçük bir kar topu düştü. Yavaş yavaş büyüdü ve sonra çığa dönüştü. Tıpkı onun gibi. Rüyalarımda tanıdığım bir adamdı ve sonra tüm hayatıma bulaşmıştı. Fakat çığa dönüşüp beni şu anın içinde ezilmeye mahkûm etmişti.

Tüm düşüncelerim bacaklarımın altındaki asfalt zemine doğru akıp gitti, tek cümle içimde inikâs etti.

"Eğer ölürsem çok ağlama."

Acı her yerdeydi. Damarlarımda dolaşan kanda, iliklerimin üzerinde, zihnimin duvarlarına asılan tablolarda, ruhumun derinliklerindeydi.

"Ah!" Ses tellerim attığım çığlıklardan sonra kısılmış ve boğuklaşmıştı. Umursamadan bağırmaya devam ediyordum.

Sanki acımasız bir el, kocaman bıçağı alevlere sokup aynı bıçakla içimi sıyırmıştı.

Bu el dedemin eliydi.

Kollarımın etrafında eller hissettim, irkilerek kendimi kurtardım ve dedeme doğru döndüm. Onun yüzünde, bu zamana kadar görmediğim bir pişmanlıkla tanıştım. Suratımı buruşturarak dizlerimin üzerinde ondan uzaklaşmaya devam ediyordum. "Senin yüzünden!" Bana uzanmak istedi, elimle onu durdurmuştum. "Senin lanet olası düşmanlıkların yüzünden! Anlatmadığın o iğrençliklerin yüzünden!"

Baran, "Yardım edin!" diye bağırdı. Ayağa kalkmak istedim ama bunu beceremedim. Bacaklarım tüm işlevini yitirmiş, tek görevleri buymuş gibi sadece titriyordu. Gökhan, Baran'ın yanına giderken ben süründüm. Kelimenin tam anlamıyla sürünerek onların yanına doğru gittim. Dedem beni durdurmadı. Zaten asla durduramazdı. Çünkü artık o da anlamıştı. Ucunda ölüm de olsa Zamir bana gelirdi. Tabanlarıma çiviler takılsa ona doğru koşar, ayaklarımı kesseler yılan gibi sürünmeyi çare bilirdim. Yine de vazgeçmezdim.

Ne olursa olsun, yol ne kadar uzun olursa olsun onunla mutlaka buluşurduk.

Ortada cehennem ateşleri yansa önce yanar, sonra o yangınların üzerinden atlayıp birbirimize sarılırdık, değil mi?

Pantolonumun sert kumaşına rağmen sıyrılan dizlerimi ve kanayan avuçlarımı umursamadan sürünerek kazanın olduğu yere vardım. Baran ve Gökhan'ın bir bedeni kucakladığını, sonra o bedeni ezilen arabadan çıkarmalarını izledim.

O bedenin sahibi kalbimin sahibiyle aynı adamdı.

Zamir'di.

Onu, sanki ağacını terk edip intiharı çare olarak kabul eden bir güz yaprağı gibi yere bıraktılar. Dudaklarımdan kaçan bir feryada özgürlüğünü vermiştim. "Ah!" Sanki dilimdeki tüm sözcükler tükenmiş, sadece feryatlarım dile gelebiliyormuş gibiydi. Göz pınarlarımdan akan yaşlar âdeta buraya okyanus yaratacak niteliğe sahipmiş gibi akarken içimde bu kadar yaş biriktirmem beni bozguna uğratmıştı. Elimi kanayan boğazına doğru uzattım. "Zamir?" Seslenişim buhar olup göğe doğru uçtu. Bana cevap vermedi. Ona doğru eğilip nabzını yokladım. Nabzı atıyor, nabzı attıkça ben yaşıyordum.

Baran da benim gibi eğilip nabzını yoklarken yaşaması içini ferahlatmıştı. "Ben diğerlerini çıkarayım. Sen ambulans gelene kadar yanında dur, Naz."

Mezara bile girse, yanında dururdum.

Boğazındaki yaraya doğru eğildim. Kanayan yarayı öptüğümde dudaklarıma bulaşan kanı hıçkırmama sebep oldu. "Keşke ben ölseydim ama sen hiç kanamasaydın." Gözyaşlarım onun yarasını ıslatıp yıkadı, öfkeyle, "Ölürsen seni öldürürüm," dedim. Ona öfkeliydim, kızgındım, kırgındım. Bu yaptığı delilik için yaşasa bile öldürebilecek kadar sinirliydim. Ama bu öfkem o gözlerini açınca uçup gidecekti, biliyordum.

Patlayan kaşından yanağına doğru akan sıvıya dokunup onu ellerimle temizledim. Bunu yaparken avucumdaki kan ona bulaşmıştı. Eğilip yaranın kaynağını öpüp geri çekildim. "İyileştirdim seni. Haydi, uyan." Bundan önce kaç kurşun yediğini bile bilmediğim bir adamın kaşından akan kana canımı bile verebilirdim. O çok zorluklar atlatmış, ölümün üstesinden çok defa gelmişti, bundan emindim. Şimdi de ölmeyecekti. Ama neden içim bu kadar acıyordu? Neden bu kadar ağrıyordu kalbim?

Kanayan avuçlarımı yanağına bastırdım. "Uyanırsan bu defa ben senin avuçlarını öpeceğim. Söz veriyorum."

Bir kıpırdama oldu. Gözlerimi kırpıştırarak açtım. Sanrı olup olmadığını kavramaya çalıştım, olmadığını fark etmem göğsümün

heyecanla kasılmasına, şiddetle inip kalkmasına sebep olmuştu. Dudakları kıpırdamak için can atıyor, ses telleri duyulmak istemiyormuş gibiydi. Pürdikkat onu izlerken kirpikleri kımıldadı, ardından gözlerini açmaya çalıştı fakat denemesi başarısız olmuştu. Yeniden bir hareket bekledim ama kıpırdamadı. Öylece karşımda uzanırken, cansızlığı yüreğimin tam orta yerine bir korkuyu yerleştirdi. İçime çöken kara bulutlar yüzüme yağmurlarını indirdi, ellerim hâlâ onun üzerinde titriyordu.

Ölmesin. Ölmesin. Ölmesin.

"Dede!" diye haykırdım var gücümle. "Ölmesin. Yalvarırım sana, ölmesin o!" Yanında olduğunu yeni gördüğüm dedemin ayaklarını kucakladım kanlı ellerimle. "Kurtar onu."

Mantığım kazanın olduğu ağacın dibinde durmuş, bana bakarken bu acizliğimi yadırgamıştı. Konu sevdiklerim olunca ben zayıf bir insana dönüşüyordum. Gücü çekilmiş ellerimle dedemin bacaklarını daha sıkı sardım, saçlarım artık ayağındaki çamurları temizliyordu. "Bir şey yap. Sen Azın Akşahin'sin. Bir şey yap, ne olur!" Sessizliğini kuşandı, ağzını açıp tek kelime etmedi. Ellerimi hızla onun üzerinden çektim.

Arkamı döndüm. Gökhan'ı omzuna aldığı bir adamı yere doğru yatırırken gördüm. Baran da diğerini yanına bıraktı ve dizini yere atarak, "Kimin adamısınız?" diye sordu. Cevap gelmedi, elini adamın kafasına doğru götürüp kanayan yaraya bastırdı. "Kimin adamısın lan sen?"

Baran ve Gökhan'ın sesleri gelen ambulans sesine karıştı. Doğrularak uzaktan gelen polis arabalarını ve ambulansı gördüm, Zamir'e döndüm. "Geldiler!" Beni duymadı. "Kurtulacaksın." Tepki vermedi. "Yaşayacaksın." Cevap vermedi.

Ambulans gelip arabaların ardında durdu, sedyenin tıngırtısı kulaklarıma doldu. Yanımıza geleceklerini sandım ama önce diğer adamların yanına vardılar. Onlara müdahale etmek istediklerinde, "Önce ona bakacaksınız!" diye bağırdı Baran. Sağlık görevlilerin kolundan tutup Zamir'e doğru getirdi. Kadın görevli Zamir'in nabzı

ile yaralarına dokunup onları kontrol etti, dizlerimi sürterek birkaç adım geri çekildim.

Baran, hâlâ deli gibi bağırıyordu. "Kim gönderdi lan sizi?"

Görevlilerden biri, "Beyefendi!" diye uyardı onu. "O bir hasta. İzin verin."

"Vermiyorum lan izin mizin! Önce kardeşimi iyileştireceksiniz. Duydunuz mu beni?"

Polisler, Baran'ı tutup, "Sakin ol," dediler. Başımın döndüğünü hissettim.

Elimle başıma dokundum, dedemin bana doğru eğildiğini görmüştüm. Getirdikleri sedyeye Zamir'i yatırdıkları zaman, "Ben de geleceğim," diye fısıldadım. Sağlık görevlisi anlayışla başını salladı, dedemin yardımıyla ayağa kalkıp ambulansa yerleştirildim.

Hastanedeydik. Zamir Hancıoğlu bir saattir uyutuluyordu. Tüm kontrolleri yapılmış, kaşının üzerindeki, boğazındaki ve ellerindeki yaraları temizlenip kapatılmıştı. Boğazını kesen cam parçası birkaç santim oynasaydı şah damarına denk gelebilirdi. Böyle demişti doktor.

Diğer odalara yerleştirilen kazaya sebep olan adamların başında polisler vardı. Polisler, bizim için yolları boşaltan ve arabaları birkaç dakika durduranlardı. Zamir ile Baran'ın sayesinde. Bir polis aracının ön tarafı mahvolsa da hiçbir can kaybı yoktu.

Baran'ın telefonu bir kez daha çaldı. "Büşra beni canımdan bezdirdi," diye homurdandı. "Ben şimdi nasıl söyleyeyim hastanede olduğumuzu? Anında doğurur kız."

Yitik bakışlarımı ona dokundurdum ve bildiğim gerçek omuzlarıma çöktü. Büşra'nın, Baran'ı aldatmadığı gerçeği kamburuma eklenirken dudaklarımı ıslatarak sessizce, "Mesaj çek," dedim. "İşinizin olduğunu söyle."

Baran kafasını kaldırdı. "Sabahtan beri barışıp barışmadığınızı soruyor. O yüzden ısrarla arıyor."

Zamir'e doğru döndüm. Biz onunla küsmüş müydük ki? Birbirimize derin bir kırgınlık beslememize rağmen benim için kendini feda etmemiş miydi bugün? O kazada çok şey olabilirdi. Çarpışma esnasında arabalar patlayabilirdi. Zamir'in geldiğini görüp onu silahla vurabilirlerdi. O... Ölebilirdi belki de. Benim için ölebilirdi. Bu düşünce kalbimin kasılmasına sebebiyet verdi, zorlukla yutkundum.

Kapı gürültüyle açıldı, irkilerek oturduğum kanepeden kalktım ve gelen kişilere baktım. Uzun boylu yabancı bir adam ile benden birkaç yaş büyük bir kadındı gelenler. Her ikisi de baştan aşağı siyah giymiş ve kabanları neredeyse yere değecek kadar uzundu.

Adamın gözleri önce uyuyan Zamir'e, sonra bana ve ardından Baran'a dokunmuştu. Kadın ise onun aksine seri şekilde Zamir'in uyuduğu yatağa doğru gitti, elini ona doğru uzatıp yaralarına dokundu. "Yedi?" Kaşlarımı çattım. Yedi mi? Zamir'e Yedi mi demişti o? Hem de dokunarak?

Adam bana doğru adım attı. "Sen kimsin?"

Bu sorunun cevabını ben de merak ediyordum. Kim olduğumu kendim bile bilmezken birinin bana bunu, dan diye sorması cevap bulmamı geciktirdi.

Baran benim yerime, "Mihrinaz," dedi. "Yedi'nin yakını." Yakını. Sadece yakını mıydım? Yedi dedikleri Zamir için çok daha farklı şeyler ifade ediyordum oysaki. Rüyalarına girdiği kişiydim. Sarıldığı kişiydim. Öpüştüğü kişiydim. Ve birlikte ağladığı kişiydim. Fakat bunları dile getirmedim, çünkü Baran'ın yanıtlamasının daha doğru olduğuna kanaat getirmiştim.

Kadının gözleri bana doğru çıkarken, "Yakını mı?" diye sormuştu. "Neyisin onun?" Gözlerim kadının geldiğinden beri uslu durmayan ellerinde takılı kaldı, Zamir'in yanağına dokunduğunu fark etmek gözlerimde âdeta alevlerin dans etmesine neden olmuştu. Ona doğru adım atmak, elini Zamir'in üzerinden çekmek istedim. Baran, bu isteğimi anlamış gibi kadını kollarından tutarak ayağa kaldırdı.

"Hastamızı yormayalım. Sizin nasıl haberiniz oldu?" Adam, ciddi ifadesinden ödün vermeden döndü ve Baran'ın üzerindeki montu

tuttu. Montun ucunu kaldırdı, yanan kırmızı ışığı görür gibi olmuştum. Baran hayretle kendini geri çekti. "Oha! Nasıl fark etmedim bunu?" Kendi kendine bir küfür savurdu. "Siz bana çip mi taktınız? Neden?"

"Yedi'ye çip takmak mümkün değil diye sana taktık kancamızı. Kusura bakma." Çatık kaşlarını tekrar üzerime dikti, ben de ona aynı şekilde karşılık vermekten çekinmemiştim. "Bu kadın tam olarak neyi oluyor?"

Baran, gergin bir şekilde boynunu ovarken, "Yedi için özel biri," diye yanıtladı. "Siz neden geldiniz?"

Kadın ve adamın gözleri, Baran ile benim aramda gidip geldi. Cevap onları tatmin etmemiş gibiydi. Nitekim Baran'ın sorusuna cevap vermek yerine hâlâ uzaylıymışım gibi bana bakmakta ısrar ediyordu her ikisi de. Baran gelip önümde durdu, konuyu kapatma şekline hayran olduğumu söyleyebilirdim sanırım.

Kadın pes ederek, "Olayı tesise bildirmemiz gerek," dedi. "Polisi de karıştırmışsınız. Yedi neden o arabaya çarptı?"

Baran ellerini pantolonun cebine koyup, "Bildirmeniz gereken bir durum yok. Her şeyi temizledim," dedi. Kadın öfkeyle bir adım öne çıktı.

"Sekiz! Ona bir şey olabilirdi! Canının ne kadar kıymetli olduğunu bilmiyor musun? Bunu bildirmeli ve rapor yazmalıyız." Baran'a Sekiz demişti.

Baran ona meydan okudu. "Asıl durumu bildirirsen onu tehlikeye atarsın. Sorgulamayın ve çıkıp gidin."

"Bizi kovuyor musun?"

"Kovuyorum, Aras! Haydi, kardeşim!"

Aras... İsmin verdiği aşinalık bir an beni duraksattı. Bu ismi nerede duymuştum? Birkaç saniye düşündüm ve ellerimle şakağımı kaşıdım. Bu ismi daha önce duymadığımı, aksine gördüğümü anımsadım. Zamir'in telefonu kurcalamak istediğim gün ekranda gördüğüm isimdi bu.

Adının Aras olduğunu öğrendiğim adam, çakmak çakmak olan gözleriyle Baran'a bakarken, "Bunu da bildirelim mi tesise? Bizi kovduğunu?" diye sordu.

Baran, elini sertçe Aras'ın omzuna koydu, birden bir ses, "Bildirmezsen şerefsizsin," demişti. Işık hızında hepimiz ona döndük, gözleri Baran ile Aras'ın üzerindeydi. "Hepiniz defolun." Siyah hareleri ela harelerime değdi, duraksadı. "Sen hariç."

Baran, Zamir'den komut almış gibi her ikisini dışarı çıkardı. Hâlâ ayakta dikilip pürdikkat ona bakıyordum. Gözleri gözlerimi deşip en derin kuytulara inerken eliyle yanını işaret etmişti. Güçsüz bacaklarım çağrışı ile hareketlendi, kendimi göğsünün yanında otorur vaziyette bulmuştum. Beni incelerken boğuk bir sesle, "Bana kızgınsın," diye fısıldadı.

Başımı aşağı yukarı salladım, elini uzatarak kucağımdaki elimi kavradı ve göğsüne koydu. "Kızma bana. Yapmam gerekeni yaptım." Yaşadığım korkunun en kötüsü olduğundan bihaber şekilde sıcacık elinin temasıyla tüm bedenimi ısıtırken, "Üzdüm seni," demişti alçak sesle. "Özür dilerim."

"Nasıl hissediyorsun kendini?" Konuyu değiştirmeme karşılık yüzünü buruşturdu ama üstelemedi.

"Uyandığımda yalnızca seni yanı başımda görseydim daha romantik bir an olabilirdi."

Dudaklarım alayla kıvrıldı, "Beni değil ama o kadını görecektin biraz erken uyansaydın."

Memnuniyetsiz bir şekilde burun kıvırıp, "On Sekiz başımda mıydı? Neden izin verdin?" diye sordu.

"Benden izin almadı."

Yatağın kenarındaki düğmeye basarak doğruldu. "Kendini nasıl tanıttın?" diye sordu merakla.

Omuz silktim umursamazca. "Bir yakının olarak tanıştırdı Baran." Bu durum biraz kanıma dokunmuştu ama bunu bildirmek istemedim. Ona kendimi acındıracak biri değildim ne de olsa. Hem ne

diyebilirdi ki? Hiçbir sıfata ait olmayan, isimsiz ve sınırsız bir ilişkimiz vardı. Onun hiçbir şeyiydim.

Kenetli olan ellerimize bakarak, "Onlar kimdi?" diye sordum. "Sana Yedi diye hitap ettiler. Neden?"

Zamir diğer eliyle çenemden tuttu, dokunuşu tekrar tenime ateşler saldı, beni yaktı. "O kadınla aramda hiçbir şey yok, Mihrinaz. İstihbaratta beraber çalışıyoruz. Hatta aynı takımdayız, bu kadar." Gözlerimin içine bakarken ona inanıp inanmadığımı ölçmek istiyormuş gibiydi. "Bana Yedi diyorlar çünkü ben yedi yaşımda öldüm."

Kardeşimi salıncakta sallayıp düşürdüğünde, bilmeden onun ölümüne sebep olduğunda, kendisini de kardeşimle beraber soğuk toprağa gömdüğünde yedi yaşındaydı. Bakışlarımı kontrol altına almaya çalışarak, "Peki, Baran?" diye sorabildim. Onu üzmek, kendimi daha fazla kanatmak istemiyordum sanırım.

"Büşra'yı ilk sekiz yaşında görmüştü. O yüzden Sekiz diyorlar ona."

"Aras?" Tuhaf gelen tek şey buydu sanırım. Hepsine belirli rakamlarla hitap edilirken neden o farklıydı?

"Aras Nehri'nde boğulup öldü ailesi küçükken. Herkes kendi acısını isimlendirir İstihbaratta. Tuhaf tuhaf kodlarımız vardır."

Gülümseyerek, "Artık bana işini anlatıyorsun?" dedim. Eskiden olsa tek kelime etmezdi. Soru yok, deyip geçiştirirdi her şeyi.

"Hep şikâyet etmez miydin sana hiçbir şey anlatmadığım için? İstediğin gibi olacak artık."

Tek kaşım havalandı. "Beni şaşırtıyorsun."

Zamir, bana doğru eğildi, aramızdaki mesafeyi saniyeler içerisinde kapatmıştı. Şimdi nefesini her verdiğinde yüzüme değmesini sağlayacak kadar yakındık. Yakınlığı aniden bir duygu değişimine kapılmama vesile oldu, kalbim sesini duyurmak isteyen bir kelebek gibi kanat çırpıyordu. Zamir'in gözleri gözlerimi âdeta okşayıp kucakladı, "Üç ay içerisinde çok düşündüm," diye mırıldandı. "Benim seni neden kaybettiğimi, senin beni neden kaybettiğini artık anladım."

Dudaklarımı kıpırdatarak zorlukla, "Nedenmiş?" diye sordum.

"Sessizlik." Kapkara gözleri dudaklarıma doğru yol çizdi arsızca. "Sessizlik seni öldürdü. Beni ise katil yaptı. Bundan sonra herkese karşı lâl, sana geveze bir adam olmaya karar verdim."

"İddialısın," diye fısıldadım. Biraz daha yaklaşmıştı. Şimdi ciğerlerine çektiği her soluk benim nefesimi çalıyor ve verdiğim her nefes onun dudaklarından içeri sızıp damarlarında dolaşıyordu.

Dudağında bir kıvrım oluştu. "Her zaman ve her konuda iddialıyım, Kıvırcık."

Şuh bir tonla, "Her konuda derken?" diye tekrar fısıldadım. Gözlerinden geçen ifade derinleşti. Sesimin tonu tüm bedenini gerdi, ileri gittiğimden emindim ama geri çekilmeye niyetim de yoktu.

"Öğrenmek ister misin?"

Başımı çocuk gibi salladım. Deminki ses tonumun aksine oldukça masum göründüğümden emindim. "İsterim."

Dudaklarıyla, dudaklarım arasında bir ipin inceliği kadar mesafe kalana kadar, gözlerini gözlerime düğmeledi. Bu düğme yeni dikilmiş bir düğme kadar güçlüydü. Çünkü ne ben ne de o bir an bile bakışlarımızı kaçırmıyorduk. Üç ay. Kocaman üç ay. Nefesinin sıcaklığından uzakta hakiki kışı yaşarken donup ölmek üzereydim ama o gelmişti. Daha doğrusu, o hiç gitmemişti.

Onu aydınlıkta çığlıklarımla ararken karanlık bir kuyunun dibinde fısıltımla bulmuştum.

Onu ışıltılı sokaklarda ararken yanmaktan vazgeçen, sönmüş ve yalnızlığı kuşanan bir lambanın altında bulmuştum.

O aydınlıklarda değil, karanlıkta dolaşan, karanlığını paylaşmaktan çekinmeyen bir adamdı.

O karanlıktı.

Ben mumdum ve bizi, o aciz alevlerime rağmen sürekli yakıyordum.

Küllerimiz karanlığa doğru uçuşurken hem özgürdük hem de ölü. Ölüm zaten özgürlük değil miydi? Kardeşim bile ölüp kurtulmamış

mıydı o insanlardan? Peki, benim de özgür olmam için yanmam, kül olmam ve ölmem mi gerekiyordu?

Düşüncelerim ani bir temasla buhar olup uçtu. Gözlerimi kapama ihtiyacı hissettim. Serum takılı eli yanağımı okşayıp oradan da enseme kaydı. Kalbimin kelimenin tam anlamıyla gümbür gümbür attığını duydum. Ensemdeki eli çok bekletmeden saçlarıma doğru kaydı, aynı anda sıcak dudakları dudaklarımın üzerine kapanmıştı.

Zamir Hancıoğlu, üçüncü defa beni öptü. Bugünü silmek ister gibi, tüm acılarımı üstlenmek ister gibi, beni bu kaoslardan çekmek ister gibi öptü. Bir anlık dünyamızın alaşağı olmasını sağladı. Tüm evreni üzerimize yıktı ama enkazın altında bile dudaklarımdan ayrılmadı.

O yedi yaşını unuttu. Ben tüm çocukluğumu unuttum. O babasının ölümünü unuttu. Ben yaşayan anne ve babamı unuttum.

Ben bir tek onu unutamadım, unutmak istemedim. Zihnime, iliklerime, kalbime ve dudaklarıma kazınan bu adamı unutmam artık mümkün değildi.

Onun ince, şefkatli dokunuşları, enseme dökülen kuruttuğu saçlarımda gezinirken elimi sakallarına doğru getirdim. Bakımsız sakalları, uzamış saçları bir kez daha iğne olup göğsüme battı. Zamir, bunu fark etmiş gibi üst dudağımı çekiştirdi ve düşüncelerimi susturdu âdeta.

Beni kendine doğru bastırdı, boğazımdan kopan ilkel iniltiye engel olamadım. Çıkan ses onu memnun etti, dudağıma doğru tebessüm ettiğini görür gibi oldum. Onun tebessümü dudaklarımın kıvrılmasına sebep oldu, bunu kullanıp beni daha derin öpmeye başladı.

Kalbim, içimden kayıp yatağa düşmüş gibi oldu. Sakallarından elimi omuzlarına indirerek ona tutundum. İlk defa bu kadar derin öperken kendinden geçmiş gibiydi. O, mutluydu. Ben onu mutlu etmiştim. Saatler önce felaketi olan kadını şimdi öptüğü için sevinçliydi.

Zamir'in aklımı başımdan alan öpüşünün etkisini azaltmak adına omzunu sıktım. Fakat bunu yaparken tırnaklarımı onun köprücük

kemiğine dokundurmuş ve tam orayı çizmiştim bilmeden. Bu hareketim onun kısık sesle hırlamasına neden oldu, beni bir kez daha kendine bastırdı ve öpüşünü hızlandırdı. Telaşla, heyecanla, tutkuyla beni öperken sadece saçımdaki parmakları yavaş ve şefkatliydi.

Dudaklarımı, bir kadınla öpüşüyormuş gibi talan ederken; saçlarımı küçük bir kız çocuğunun başı gibi okşuyordu.

O tuhaf bir adamdı ve kendisi gibi hisleri, davranış biçimi de çelişkiliydi.

Alt dudağıma dişlerini geçirirken her iki eli belime inmişti. Elini sırtımda gezdirdi, alt dudağımı dişleriyle çekiştirip, "Kilo almışsın," dedi. Evet, onun aksine ben kilo almıştım. Aldığım bol miktarda alkol sürekli yemek yememi sağlıyordu. "Yakışmış." Hiç beklemediğim bir şey yaparak kaburgamın altındaki tenimi avuçladı ve etimi sıkıştırdı.

Nasıl tepki vereceğimi, nasıl karşılık vereceğimi şaşırmış gibi onu öpmeye çalıştım. Titrek ve kesilen nefeslerimiz birbirimizin içine dolduğu esnada, onun nefesini tekrar dışarı vermemek için ölmeyi bile göze alacağımı düşünmüştüm. Nefesi, daima içimde dolaşmalı ama asla beni terk etmemeliydi.

Kaburgamdaki eli, yüzüme doğru kalkarken koluma tüy kadar hafif sürtünmüş ve tüm bedenimin kasılmasını sağlamıştı. Bilerek bunu yaptığına kalıbımı basabilirdim. Bana meydan okuyarak boynumu okşadı, çeneme dokundu, sonrasında elmacık kemiklerimde oyalandı. Hafifçe yüzümü okşayan eliyle dudaklarımı öpmeye devam ederken zorlukla yutkunabilmiştim.

Kalbimde ağır baskılar, içimde bana çok yabancı ve tuhaf duyguların varlığını hissederken, kendimi ona tutkuyla karşılık verirken bulmayı beklemiyordum. Bu sefer onun gibi aceleci, telaşlı ve hızlıydım.

Oturduğum yatak kaymış ve zemine düşmüştüm sanki.

Önce afallasa da sonra yine kontrolü eline alarak beni hafifçe itti. Sırtım beyaz çarşafa temas ederken saçlarım etrafa yayılmıştı. Zamir, şehvetle harlanan gözleriyle beni süzdü, üzerime doğru eğiliyordu

fakat hareketleri o kadar yavaştı ki öleceğimi düşünüyordum. Bana dokunmasını istiyordum ve bunu bildiği için bana eziyet etmeyi seçiyor, yavaşlıyordu.

Her iki eliyle omuzlarıma baskı uyguladı, bunu kıpırdamam için yaptığını anlayıp ona ayak uydurdum. "Sen beni delirtiyorsun." Nefesini yüzüme doğru üfledi. "Sen beni öldürüyorsun," dedi acı çeker gibi. "Ruhuna öleyim ama tenine gömüleyim, Kıvırcık."

Dudaklarıma değmeden boynuma dudaklarını bastırdı, başımı geriye atarak alanını genişlettim. Hafif öpüşleri boynumu yangın yerine çevirdi, "Zamir," diyebildim aciz sesle. "Seni çok özledim. Delirdim yokluğunda."

Boynuma öpücüklerinden bir kolye dizerken kulağıma doğru, "Ben ise varlığında delirdim," diye fısıldadı. "Sana bakarak delirdim."

Elim, eline kenetlenip, "Ne olursa olsun," dedim. Gözlerini gözlerime dikerek yüzlerimizi aynı hizaya getirdi. "Bu el, ellerinle kenetlenir. Biliyorsun, değil mi?"

Başını onayla sallayarak beni izledi birkaç saniye. Ardından gözleri avuçlarıma değdi, kaşları çatılmıştı. "Ne oldu ellerine?"

"Birkaç küçük sıyrık. Hemşire temizledi." Yüzünün gerildiğini hissettim, gözlerini yüzüme getirmesini sağlayarak, "Sorun yok, Zamir," dedim.

Kara hareleri yatağa dağılan kıvırcık saçlarıma ilişti, eğilerek bir saç tutamımı öptü. "Her saç telini öpsem biter mi hasretim?"

"Bitmez."

Göz bebekleri büyüdü, dudakları kıvrıldı. Yüzüne tüm güzel duygular aynı anda oturdu, bir müddet hayran olmuş şekilde onu izledim. Ellerimi, üzerimde olan Zamir'in sırtına götürerek omurgasına dokundum. Tüm kemiklerinin kıvrımlarını avuçlarımda hissederken bir an titredim. O çok zayıflamıştı ve bu durum tenime yanan bir mum dokunmuşçasına beni acıtmıştı. Aynı anda parmaklarını saç diplerimde hissettim, gözlerimi yumdum. Çünkü bazı güzel anlarda daha derinden hissetmek için gözler kapanmalıydı.

Onun şefkati benim hem başlangıcım hem de sonumdu.

Onun şefkati belki de sahip olduğum en değerli şeydi.

"Durduramıyorum," dedi can çekişir bir sesle.

Kirpiklerimi kırpıştırdım, gözlerimi açtım. "Neyi?"

"Adını bile anımsadığımda içimden kopup çığ gibi düşen ama hiçbir ismi olmayan hislerimi durduramıyordum."

Yutkundum. "İlla bir ismi mi olması gerekir?"

"Gerekmez mi?" Yanıt beklediğini beyan edercesine, büyümüş göz bebekleriyle bana baktı.

Gözlerimi onun göz bebeklerinin içine yerleştirerek, "Gerekmez," dedim.

Kaşlarını çatarak düşünceli tavırla, "O zaman birbirimizin neyi olacağız?" diye sordu. "Arkadaş?" Ah... Bugün Rıfat Bey'in ondan arkadaşım diye bahsetmesi kanına dokunmuştu. Tıpkı demin Baran'ın beni bir yakını gibi tanıştırması gibi.

"Arkadaş mı olmak istersin?"

Nefesiyle beni âdeta tokatladı. "Arkadaşlar öpüşür mü?"

Aynı anda kapı bir kere çaldı fakat biz toparlanamadan açıldı. Baran odaya daldığında Zamir üzerimden kalkmıştı ama ben hâlâ yatakta uzanıyordum. Zamir kenetli olan ellerimizle beni de kaldırdı. Baran ayakta bakakalmıştı.

Gözlerini kıstı. "Şimdi yine mi *just friends* fantezisi yaptınız?"

Zamir öfkeyle arkasından aldığı yastığı ona fırlattı. "Kes sesini."

Baran yastığı havada yakaladı, aniden, "Oğlum, gidip isteyelim şu kızı," dedi. "Yoksa, senin niyetin ciddi değil mi? Naz, bu sanırım seninle arkadaş adıyla takılıyor. Güvenme çok buna."

Zamir, serumu sertçe çekip çıkardı. Durdurmama fırsat vermeden Baran'ın üzerine yürüdü. Baran, bunu zaten bekliyormuş gibi kapıyı açmış ve koşar adım odadan kaçmıştı. Bana döndü, bastırdığım dudaklarımı serbest bıraktım ve kıkırdadım. "Takılıyorsun, he?"

"He, he," dedi sinirle. "Delirtmeyin adamı. Öyle kelime de kullanma bir daha." Gelip yatağa oturdu, eğilerek yatağın başındaki düğmeye bastım. Hemşire gelip tekrar serumu takıp gitti. Biraz sonra içeri polisler girmişti. Bedenim onların varlığı ile gerildi. Samimi bir tavırla, Zamir'e bakıp gülümsemişlerdi.

"Sayende aksiyon filmi izledik kameralardan, kardeşim. O nasıl bir u dönüşüydü?"

Zamir, sırtını yatağın başlığına yaslayarak, "Kaputunuz pert olmuş," dedi. "Baran halletti mi?"

Genç polis başını aşağı yukarı salladı. "Halletti. Ama senin yüzünden yalandan kitap kadar rapor yazmak zorundayız."

"Sizin için az mı rapor yazdım lan?"

Kendi aralarında gülüştükleri zaman polisin gözleri bana değdi. Saygıyla beni selamladı, "Yenge sen iyi misin?" diye sordu.

Yenge? Kelime boğazıma takılı kalırken Zamir'le birbirimize bakmıştık. Hâlimi fark ettiğinde müdahale edeceğini, itiraz edeceğini bekledim ama bunu yapmadı. "O iyi. Azim Bey de öyle." Yenge sözcüğüne karşılık hiçbir tepki vermedi, gözlerimi ondan kaçırdım utançla.

Diğer polis, "Azim Bey aşağıdaydı. Bize teşekkür etti. Sonra para vermeye kalktı. Düşünebiliyor musun?" dedi. Zamir anlayışla başını salladı.

Bu durum beni incittiğinde, "Kötü bir niyeti yoktur," diye karşılık vermiştim.

Diğer polis, "Bir polis memuruna kimse vatandaşını koruduğu için para teklif edemez. Biz zaten maaşımızı alıyoruz. O bize yeter," dedi sert bir sesle. "Bu bizim görevimiz. Gerçi bunu merkezden habersiz yaptık ama yine de sizi koruduk. Azim Akşahin'in arabası olmasaydı da korurduk. Size özel bir durum değil. Rapor yazmamamızın nedeni de Zamir."

Onun ciddiyeti kanımı dondururken diğeri araya girdi. "Ama yine de o parayı alsaydım sözlüme tektaş alırdım. Kız, kafası kadar büyük taşlı yüzük bekliyor benden!" Arayı yumuşatmak için yaptığı espriye Zamir gülerken diğer polis memurunun yüz ifadesi değişmedi. "Yenge, sen de mi yüzükteki taşın büyüklüğünü önemsiyorsun?"

Sorusuyla her üçünün gözleri beni bulduğunda düşündüm. Birçok mücevherim vardı. Çoğunu dedem almış, bazılarını aile dostlarımız hediye etmişti. Herhangi bir yüzüğün taşının önemi var mıydı hayatımda? Yoktu sanırım. Davetlerde göz kamaştırmam gerektiği için dedemin hediyeleri olan mücevherlerden takardım. Ama bu, dedemin bana verdiği sevgiyi ölçmüyordu. Sevgi, bununla ölçülemezdi.

"Hayır," dedim yalın sesle. "Önemsemem." Gözlerim kolumda onun aldığı bilekliğe ilişti. Zamir de aynı şekilde bilekliğe bakıyordu. Neredeyse bir yıldır hiç çıkarmadığımı anımsadım. Üzerinde hiçbir taş yoktu. Fiyatını da kesinlikle bilmiyordum ama çok özeldi. Çünkü bunu alan kişi özeldi. Ve ben en başından beri bunu hissetmiştim.

"Zamir sen yaşadın!"

On beş dakika sonra polis memurları gitmiş ve tekrar odada ikimiz yalnız kalmıştık. Ben kanepede otururken Zamir yatağındaydı ama artık uzanıyordu. Sessizlik her ikimizi kendi piyonuna çevirirken yorgun gözlerimi bir an olsun onun üzerinden çekmiyordum. O ise bana değil, tavana bakıyordu. Gözleri o kadar derindi ki bir an tavana bakıp orada ne izlediğini görmek istedim. Beyaz bir tavandı sadece.

"Ne düşünüyorsun?"

Gözlerini tavandan çekmeden, "Babamı," dedi tekdüze sesle. "Hastaneler bana onu hatırlatır. Hoş, aklımdan çıkmıyor ya."

Dudaklarımı yalayarak, "En azından seni seven bir baban vardı," diye mırıldandım.

"Bazen canım çok yanıyor. Elini kolunu sallayarak gezen o herifleri görmek kanıma dokunuyor. Tamam, yaşlılara, kadınlara ve çocuklara bir şey diyemem ama o genç çocukların, bizim Mehmetçiklerimizden ne eksiği var? Ellerine silah versek kendi toprakları için savaşmak istemeyenleri gördüm ben. Bir Türk olarak anlayamıyorum onları belki de."

Sustum. Verecek bir cevabım yoktu. Babasını kaybeden bir çocuğa ne söylenirdi? Bilmiyordum.

Akrep yelkovanı kovaladığı süreci, zihnimde yitirdiğimde hâlâ suskunduk her ikimiz de. Yüzüne dağılan o acıyı seyrettim dakikalarca. İlk defa bana karşı bu kadar açıktı. Sanki karşısında ben değil de bir ayna varmış ve kendisiyle konuşuyormuş gibi rahattı.

"Ufuk'u gömdükleri zaman tüm dünyam başıma yıkılmıştı," diye mırıldandı. İçime ucu sivri bir bıçak sapladı. "Babamla uzaktan izlemiştik. Derya Hanım, beni gördüğü zaman katil diye üzerime saldırıyordu ve ben katilin ne demek olduğunu bile bilmiyordum." Durakladı birkaç saniye. "Babama onu gömmeyeceğimi söylemiştim ama gömdüm." Gözlerini kapatıp açtı, bu sefer yüzüne ölümün gölgesi sinmişti. "Tamam, herkes bir gün ölür. Kabul ediyorum. Ama benim babam bambaşka topraklarda can verdi. Askerleri için kendini feda etmiş. Utançtan hiçbir askeri yüzüme bakamamıştı. Ama ben cenazede onlara sıkıca sarıldım. Aylardır görmediğim babamın kokusu onlara sinmişti." Alnındaki teri sildi elinin tersiyle. "Bunlara rağmen içimizde ne kadar hain var, biliyor musun? Özellikle Hatay'da o kadar oyun dönüyor ki. Kaç tırın istihbaratını aldık, kaç iş adamını içeri attırdık bu zamana kadar. Para için teröriste silah sevkiyatı yapıyorlar. Para için! Zamanında kan döke döke koruduğumuz vatanı üç kuruşa satmak istiyorlar."

Nefesim kesilir gibi oldu. Yumruğumu sıkarak kendime gelmeye çalıştım. O hainlerden birinin Turan'ın dedesi Kemal Demirhan olduğu düşüncesi içimde yankılandı. Dudaklarıma kilit vurdum. Bunu ona söylersem anında müdahale eder ve Kemal Demirhan'ı bitirirdi. Dedem ise beni uyarmıştı. İstihbaratı şimdilik işe karıştırmamın yanlış olacağını söylemişti.

"Öyle adamlara ne oluyor?" diye sorabildim zorlukla.

Bana bakmadan, sabit bir sesle, "Aldığı canlara karşılık tüm hayatını, mal varlığını alıyoruz elinden," dedi. "Müebbet yiyor şerefsizler."

Turan mahvolurdu.

Ama söylemezsem içimdeki bu suçluluk duygusuyla da ben mahvolacaktım.

Ayağa kalkarak ona doğru adım attım, bana bakmamıştı bile. Tavanda anılarını canlandırıyormuş gibi dikkatini sadece oraya vermişti. Yarağına oturup başından tuttum ve kaldırdım. Elimde bir kuklaymış gibi onu idare etmeme izin verdi, başını kucağıma koydum. Gözleri hâlâ tavandaydı. Kara gözleri geçmişin hatıralarıyla iyice kararırken elimi uzayan saçlarına doğru uzattım. İnce ve uzun parmaklarım saçlarına daldı, göz kapakları yumuldu, yüzündeki gölgeler dağıldı.

"Anneni ziyaret ettin mi?"

"Ettim," diye fısıldadı. "Bilal diye boynuma arladı. Sonra da fenalaşıp bayıldı." İçimde bir fırtına kopup duygularımı kaosa doğru yuvarlardı acımasızca.

Gözlerim doldu. "Seni çok seviyor," dedim çatlayan bir sesle. "Üzülme."

"Babamın haberi gelmeden önce annem saçlarımı okşuyordu. Babamın da saçlarını okşardı hep. Çok şefkatliydi," dedi. "Sonra ambulans sesleri geldi. Annemin parmakları saçlarımın içinde titredi. Beni ittirerek kapıya koştu. En son o gün oğlum dedi bana."

Ona bu zamana kadar göstermediğim şefkat için utandım.

İlgiye muhtaç küçük bir kız çocuğu gibi davranmıştı bu zamana kadar bana. Fakat ben ona bana gösterdiği ilginin yarısını bile göstermemiştim. Her zamanki gibi bencilce davranıp sadece kendi acılarımı görmüştüm. Acıların içinde boğulduğunu fark etmemiştim.

Saçlarını okşamaya devam ederken, "Hoşuna mı gidiyor saçlarına dokunulması?" diye sordum merakla.

Gözlerini açarak, "Annemden sonra saçlarıma dokunan ilk kadın sensin," dedi aciz bir sesle. "Onun gibi olma. Bırakma beni." Bana bakışı, karanlık bir kuyuya bile isteye düşmeme sebep oldu, kuyunun dibinde ışıktan çok onu arayacağımdan emindim.

Ona doğru eğilip saçlarından öptüm. Gözyaşlarım saçlarını ıslatırken dudaklarımı alnına bastırdım. "Bırakmam." Alnını öptüm, Zamir iç çekmişti. "Sen de beni bırakma."

Zamir tekrar iç çekti, dudaklarımı alnından ayırarak yüzüne baktım. Belirsiz ifadeleri sırtlanan gözlerini benden kaçırdı. "Bunun sözünü sana veremem."

Turan'ın dediği cümleyi anımsadım. *"Onun bir hayatı yok. Kendini her an feda edebilir."*

"Peki." Sesimin kırgınlığı her ikimizi de incitti. Zamir, gözlerini gözlerime görünmez bir iple bağladı ve buruk tebessümünü yerleştirdi yüzüne.

"Sen bana bir söz verdin," dedi tebessümünü silmeden. "Tut sözünü."

Kaşlarım yukarı kalkarken, "Duydun mu beni?" diye sordum. Kıpırdamıştı ama başka bir belirti göstermediği için beni duymadığını düşünmüştüm.

"Duydum." Dudaklarını ıslattı. "Gözyaşlarını silemediğim, o acı dolu feryatlarını susturamadığım için özür dilerim."

"Dileme," dedim. Yanında elini tutarak yukarı doğru kavradım. Önce avucunu açıp yanağıma yasladım ve sıcaklığıyla kendimi avuttum. Varlığının verdiği bu eşsiz his tüm içime özenle yayıldığında ise avucunu alıp dudaklarıma götürdüm ve defalarca öptüm. Ona bir anne şefkatini göstermeye çalıştım. Hiç anne şefkati görmeyen bir kız olarak annemden görmek istediğim sevgiyi verdim ona. Paramparça olmama rağmen onun kırık parçalarını yapıştırdım merhametimle.

Yokluğunun ne kadar acı olduğunu, var olduğunda daha çok hissetmiştim. Gözlerini kapattığında derin nefes aldım ve ani bir cesaretle ona ninni söyledim.

"Çanakkale'de kanlı cihan olundu!

Anneciğim söyle babamız ne oldu?

Yoksa Çanakkale'de şehit mi oldu?

Ninni söyle yetim yavrum uyusun.

Uyusun da ninnilerle büyüsün.

Ninni..."

Bu ninni, babası şehit olan bir sınıf arkadaşımız için seslendirdiğimiz ninniydi. Ezberimdeydi çünkü hissettirdikleri çok farklıydı. Babası şehit olduğu için uyuyamayan bir sınıf arkadaşımız için ezberlemiş, bir keresinde teneffüs zamanı onu uyutmuştuk. Sonra tüm sınıf ve öğretmenler ağlamış, dersi iptal etmiş ve uyuyan arkadaşımızın üstünü örterek dışarı çıkmıştık.

"Babamız yetim bıraktın bizi.

Ey Allah'ım, öldürme annemizi!

Hem de öksüz bırakma hepimizi.

Ninni söyle yetim yavrum uyusun.

Uyusun da ninnilerle büyüsün.

Ninni..."

Gözümden akan yaşlar onun yüzüne döküldü. Onun yaşları boğazına doğru akıyordu. Akan yaşlar teninde âdeta bir nehir oluştururken hıçkırdım.

İçimi çeke çeke, "Yetimiz biz, değil mi?" diye sordum.

"Hem yetim hem de öksüzüz. Annem benim için var ama ben onun için yokum."

Öksüz: Hem annesini hem babasını kaybeden veyahut yaşamalarına rağmen onlardan kopuk olan çocuklar için kullanılan kelime. Bizi temsil eden kelime.

Tüm duvarları yıkığımız, birbirimize karşı çırılçıplak soyunduğumuz anlardı. Kalbim acıyla kasılıyor, gözyaşlarım yağmur misali onun üzerine yağıyordu. Gözleri hâlâ kapalıydı ama buna rağmen yaşları durmuyordu.

"Ninni, ninni..." Hıçkırdım, elimi sıkarak beni durdurmaya çalıştı ama nafileydi. Hayatın tokadını yediğim nadir anlardandı.

Anne ve babam yaşıyordu ama ben öksüzdüm.

Babası şehit düşmüştü, annesi yaşıyordu ama o öksüzdü.

"Keşke senin baban yaşasaydı," dedim zorlukla. "Keşke benim anne ve babam ölseydi." Bir evlat anne ve babasının ölmesini diler miydi? Ben artık bunu istiyordum.

Dakikalarca sustuk. Ağladık, sonra sildik yüzümüzü. Sonra yine ağladık. Yutkunduk. Her yutkunmamız genzimizi yaktı. Burnumuzu çektik, kendimizi toparlamaya çalıştık.

En sonunda sakinleştiğimizde, "Bana bir şey anlat," dedim sessizce. Konuşmasını istiyordum. Üç aydır suskunluğu beni öldürüyordu. Şimdi en çok ihtiyacım olan sesiydi. "Fotoğrafımı nasıl gördün?" Ademelması belirginleşirken yutkunmuştu. Elini göğsüne bıraktım ama tutmaya hâlâ devam ediyordum.

Yılların yükünü sırtında taşıyan Zamir, "Ufuk ile parka giderdik hep," dedi özlem dolu bir sesle. "Sürekli bir yerlere taşındığımız için pek arkadaşım yoktu. Ufuk komşumuzdu. Bazen benim annem, bazen de onun annesi bizi parka götürürdü. Annem, annesini yani anneni pek sevmezdi. Hatta izin vermezdi onlara gitmeme ama ben ısrar ederdim. Bir gün onlara gittiğimde Ufuk salonda oynuyordu. Yanına gittim ve halıda birlikte oturduk. Sonra televizyonun yanında bir fotoğraf ilişti gözüme. Hayatımda hiç o kadar saçma poz görmemiştim. Perdenin önünde durmuştun ve gözünde güneş gözlüğü vardı. Yeşil atlet gibi bir şey giymiştin ve omuzundan düşüyordu. Sonra Ufuk aldı eline çerçeveyi."

Dudaklarım seğirdi. "Ne dedi?"

Çenesi kasılırken, "Ablası olduğunu," dedi ve durdu birkaç saniyelik. "Bir gün yanlarına geleceğini, üçümüzün oynayacağını söyleyerek çerçeveyi öptü."

O bir ablası olduğunu dört yaşında biliyordu.

Ben bir kardeşim olduğunu yirmi üç yaşımda öğrenmiştim.

"Beni hiçbir zaman affetmeyeceksin, değil mi?"

Kendisini suçlamasına izin vermeden eğilip tekrar alnını öptüm, verdiğim bu yanıtla gevşedi ve gözlerini kapadı. Saçlarındaki parmaklarımı kıpırdatarak tekrar okşadım başını. O an yedi yaşındaki Zamir, dört yaşındaki Ufuk'tu benim için. Sadece bir çocuktu.

Kederli bir gülümseme eşliğinde, "Ufuk yok ama biz oynarız," dedim çatlayan bir sesle. "Ne oynardınız mesela?"

Düşünmeden, "Futbol maçı yapardık," dedi. Bunu söylerken gülümsemişti. "Çok düşerdi ama hiç pes etmezdi. İnatçıydı aynı senin gibi. Bana benzemek isterdi, ne yapsam tekrar ederdi. Salıncağı ve

gökyüzünü çok severdi. Pilot olmak isterdi, biliyor musun? Yüksekliğe bayılırdı."

Geçmiş zaman: Dı, di, du, dü...

"O gün parka Derya Hanım götürmüştü bizi. O olaydan sonra eve yalnız döndüm. Elimde onun kanı, yüzüme düşmekten usanmayan yaşla. Park eve çok uzaktı, yolları bir çocuk için tehlikeliydi. Ölmemem mucizeydi sanırım. Eve vardığımda çoktan akşam olmuştu. Askerler, polisler her yerde beni arıyordu. Annem ve babam beni görünce önümde diz çöküp saatlerce ağladılar. Tek çocukları katil olmuş, sonra da kayıp olmuştu ne de olsa."

Gözümden yuvarlanan yaş yüzüne yıldırım hızıyla düştü. "Sen katil değilsin," dedim. "Bir daha bunu söyleme. Kızıyorum."

"Peki," dedi güçsüz bir sesle. Güçsüz sesi üzerime beton döktü, beni yıktı.

Gözümün yaşını silerek, "O zaman bir maç yaparız," demiştim gülümseyerek. "Küçükken kuzenlerimle oynardık ama pek başarılı sayılmam."

"Karşımda mı olacaksın, yanımda mı?"

"Ben senin karşında olabilir miyim?"

Pürüzlü sesle, "Olma," dedi elimi sıkarak. "Hep yanımda ol."

"Hep böyle kal," dedim fısıltıyla. "Gitmem için beni yaralamak yerine gel her şeyi anlat. Anlarım seni. Anlamaya çalışırım."

Başını salladı. "Haklısın. Ben sana susup beni anlamanı bekledim salak gibi. O kadının bile açıklamasını doğru dürüst yapmadım. Özür dilerim her şey için. Bundan sonra geveze bir adam olacağım."

Yüzümü buruşturdum. "Abartma. Gevezeleri sevmem. Sadece ketumluğunun kabuğunu kır. Yeter o bana."

"Başım üstüne, Kıvırcık."

Gülümsedim.

Gülümsedi.

Gözlerimizde kelimeler birikti, bir romanın sayfaları fersizce çevrilmeye ve yanmaya başlamıştı.

Gülümsememiz geçmişimizi yaktı, geleceğin karanlığına mumlar dikti, büyük bir meşaleyi ateşledi.

Yanan ateşler ışığımız mı olurdu, yoksa yeni yangınları mı körüklerdi, bilmiyorduk.

Biz sadece seviyorduk.

Birbirimizi yıkarak yeniden inşa etmeye çalışarak seviyorduk. Bunu seslendirmemiştik belki ama ikimizin de asla inkâr edemeyeceği gerçek buydu.

DEVAM EDECEK...

Playlist

YONGZOO (용주)- *Maze*
Ufuk Beydemir - *Ay Tenli Kadın*
Evanescence - *My Immortal*
Harry Styles - *Sign of The Times*
Sam Kim - *Who Are You*
Gri - *Düş*
Alan Warker - *Faded*
A Great Big World, Christina Aguilera - *Say Something*
Eurielle - *Hate Me*
Canozan & Şenceylik - *Seni Gördüm Rüyamda*
Chanyeol, Punch - *Stay With Me*
NF - *Can You Hold Me*
NF - *Oh, Lord*
Christina Peri - *A Thousand Years*
Çağan Şengül & Yasir Miy - *Seni Kaybettim*
Çağan Şengül - *Teslim*
Çağan Şengül - *Veda*
Çağan Şengül - *Bir Deli Hasret*
Çağan Şengül - *Kırlangıç*
Sezgin Alkan & Çağan Şengül - *Beni Sen Kurtar*
Suzan Hacıgarip & Çağan Şengül - *Sancı*
Suzan Hacıgarip - *Yağmur*

Suzan Hacıgarip - *Kül*

Suzan Hacıgarip - *Sancı*

Bora Cengiz - *Gidiyorsun*

Elçin Orçun - *Okyanus*

Yaşlı Amca - *Yıldızlara Bak*

Yasir Miy - *Gidiyor Musun?*

Adele - *Lovesong*

Pera - *Ayaz*

Perdenin Ardındakiler - *Beni Kendinden Kurtar*

Perdenin Ardındakiler - *Düşlerim Zifiri Karanlık*

Sezen Aksu - *Yalnızca Sitem*

Sezen Aksu - *Ben de Yoluma Giderim*

Sena Şener - *Kapkaranlık Her Günüm*

Feridun Düzağaç - *Düşler Sokağı*

Feridun Düzağaç - *Biçare*

Feridun Düzağaç - *Beni Bırakma*

Feridun Düzağaç - *Kördüğüm*

Feridun Düzağaç - *Ah O His*

Feridun Düzağaç - *Alev Alev*

Volkan Akmehmet & İnanç Şanver - *Gölgeler*

Volkan Akmehmet & İnanç Şanver & Gülşah Tütüncü - *Hazan Vakti*

Halef - I

DÜŞ

Spotify şarkı listesine ulaşmak için karekodu okutabilirsiniz.